E L James

Autoarea trilogiei *Cincizeci de umbre*, #1 bestseller mondial

TRei

LONDRA, 2019. Maxim Trevelyan este atrăgător, bogat şi cu re laţii în lumea aristocraţiei. N-a trebuit să muncească niciodată şi rareori i s-a întâmplat să doarmă singur. Toate astea se schimbă când, în urma unei tragedii, Maxim moşteneşte nu doar titlul nobiliar şi averea familiei, ci şi o mare responsabilitate - *peniru* care nu este deloc pregătit.

Dar provocarea cea mai mare este să lupte cu atracţia nebănuită pentru o tânără enigmatică abia ajunsă în Anglia, singura ei posesiune fiind un trecut tulbure şi periculos. Maxim descoperă treptat că fata îi inspiră o iubire cum n-a mai simţit vreodată. Dar poate el s-o protejeze de primejdia care o ameninţă? Şi ce va face Alessia când va afla că şi Maxim are propriile secrete?

Purtându-şi cititorii prin Londra, Cornwali şi Balcani, *Mister* este o poveste de dragoste

plină de suspans, care te va ține cu sufletul ia
gură până la ultima pagină.

MIST ER

E L James

Traducere din engleză de
Diana Morărașu

TRei

Editori:
Silviu Dragonwr Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Alexandra Fusoi

Design și ilustrație copertă: Erika Mitchell
Cover image reproduced with kind permission of the Royal Borough of Kensington and Chelsea
Back cover photograph © Kwangmoozaa/Shutterstock

Director Producție:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Gabriela Anghel

Corectură:
Irina Muşătoiu Irina Botezatu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României JAMES, EL
Mister / E L James; trad, din engleză de Diana Morărașu. - București: Editura Trei. 2019 ISBN 978-606-40-0750-6 I. Morărașu, Diana (trad.)
8zi.ni

Titlul original: The Mister Autor: E L James

Copyright © Erika James Limited 2019

Copyright © Editura Trei, 2019 pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul i, C.P. 0490. București Tel.: +4 ozi 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
E-mail: comenzieedituratrei.ro

www.ftJrturfftrm.ro

Pentru Tia Elba. Mulțumesc pentru înțelepciunea, forța, buna dispoziție și sănătatea ta mintală, dar cel mai mult, pentru dragostea ta.

daily — (subst.) 1. cotidian; 2. menajeră

1. publicaţie care apare zilnic, cu excepţia duminicilor: „Procesul a fost
relatat în toate *cotidienele* cunoscute“.
(ENGLEZA BRITANICA, *ieşit din uz):*
2. o femeie angajată să întreţină curăţenia în locuinţa cuiva

în mod regu
lat: „Menajera mea vine *zilnic...'*

Prolog

Nu. Nu. Nu. Nu negrul. Nu întunericul ăsta sufocant. Nu punga de plastic. Panica pune stăpânire pe ea, golindu-i plămânii de aer. Nu pot respira. Nu pot respira. Simte gustul metalic al fricii în gât. Trebuie s-o fac. E singura cale. Stai liniştită. Fii calmă. Respiră încet. Respiră uşor. Aşa cum a zis el. O să se termine curând. O să se termine şi atunci o să fiu liberă. Liberă. Liberă.

Du-te. Acum. Fugi. Fugi. Fugi. Du-te. Fuge în forţă şi repede, dar nu se uită îndărăt. Frica o împinge înainte şi, în goana ei, evită în ultima clipă câţiva cumpărători întârziaţi. Are noroc: uşile automate sunt deschise. Trece în fugă pe sub decoraţiunile stridente de sărbători, prin intrarea în parcare. Fuge, fuge în continuare. Printre maşinile parcate, spre pădure. Fuge ca de frica morţii, pe o cărare îngustă de pământ, printre rugi, printre crengi care o izbesc în faţă. Fuge până ce îşi simte plămânii în flăcări. *Du-te. Du-te. Fugi. Nu te opri.*

Frig. Frig. Prea frig. Oboseala îi înceţoşează creierul. Oboseala şi frigul. Vântul urlă printre copaci, îi pătrunde prin haine, până la oase. Se ghemuieşte lângă un tufiş şi adună frunze uscate, încercând să-şi încropească un culcuş cu mâinile goale. *Să doarmă.* Are nevoie de somn. Se întinde pe pământul rece şi tare, prea vlăguită să se mai teamă, prea vlăguită să mai plângă. *Celelalte. Oare au scăpat?* închide ochii. *Oare au scăpat? Dă, Doamne, să fie libere. Dă, Doamne, să fie la căldură… Cum s-a ajuns aici?*

Se trezeşte. Zace printre tomberoane, învelită în ziare şi cartoane. Tremură. îi e foarte frig. Dar trebuie să meargă mai departe. Are o **adresă. Îi mulţumeşte Dumnezeului bunicii ei pentru adresa asta. Despătureşte hârtia cu degete tremurânde. Acolo trebuie să ajungă. Acum. Acum. *Acum.***

întâi un picior, apoi celălalt. Să meargă. E tot ce poate face. Să meargă. Să meargă. *Să meargă.* Doarme pe un prag. Se trezeşte şi merge mai departe. Merge. Bea apă de la o chiuvetă, la McDonald's. Mâncarea miroase ameţitor.

îi e frig. Foamea îi sfârtecă stomacul. Dar merge şi tot merge, urmând harta. O hartă furată. Furată dintr-un magazin. Un magazin cu luminiţe care clipeau şi muzică de Crăciun. Ţine peticul de hârtie cu ultima fărâmă de putere care i-a mai rămas. E tocită şi zdrenţuită de la prea multele zile cât a stat ascunsă în încălţări. *Obosită.* Atât de obosită! *Murdară.* Foarte murdară şi înfrigurată şi speriată. Locul ăsta e singura ei speranţă. Ridică o mână tremurătoare şi apasă pe sonerie.

Magda o aşteaptă. I-a scris mama ei şi i-a spus. O întâmpină cu braţele deschise. Apoi se trage iute îndărăt. *Isuse, copilă. Ce-ai păţit? Te aşteptam săptămâna trecută!*

Capitolul unu

Sex mecanic. Ar fi multe de spus în favoarea lui. Fără obligaţii, fără aşteptări, fără dezamăgiri; nu trebuie decât să-mi amintesc numele lor. Cine a fost data trecută? Jojo? Jeanne? Jody? Nu contează. A fost un futai fără nume care a gemut o mulţime şi în pat, şi pe lângă pat. Nu pot dormi, stau întins şi mă uit la reflecţiile unduitoare ale Tamisei de pe tavan. Sunt prea agitat ca să adorm.

în noaptea asta e Caroline. Ea nu se potriveşte categoriei futai-fără-nume. N-o să se potrivească niciodată. Unde naiba mi-o fi fost capul? închid ochii, încercând să potolesc vocea încăpăţânată, micuţă, care se întreabă cât de înţelept a fost să mă culc cu cea mai bună prietenă… din nou. Doarme liniştită lângă mine, cu trupul satinat scăldat în lumina argintie a lunii de ianuarie, cu picioarele lungi încolăcite cu ale mele şi capul pe pieptul meu.

E greşit, foarte greşit. Mă frec pe faţă, încercând să şterg scârba de mine însumi, dar foiala şi foşnetele o trezesc din somn. Un deget manichiurat se strecoară în jos, pe abdomenul meu, peste muşchii abdominali, apoi se roteşte în jurul buricului. îi simt zâmbetul adormit în timp ce degetul îi alunecă spre părul meu pubian. îi prind mâna şi o duc la buze:

— N-am făcut destul rău pentru o singură seară, Caro?

Ca să îndulcesc respingerea, îi sărut fiecare deget în parte. Sunt obosit şi demoralizat de vinovăţia sâcâitoare şi nedorită care îmi sfârtecă măruntaiele. Pentru numele cerului, asta-i Caroline, cea mai bună prietenă a mea şi soţia fratelui meu. Fosta soţie.

Nu. Nu fosta soţie. Văduva lui.

E un cuvânt trist şi însingurat pentru o situaţie tristă şi însingurată.

— Hai, Maxim, te rog. Fă-mă să uit, şopteşte ea şi depune un sărut cald şi umed pe pieptul meu.

Dându-şi deoparte pârul de pe faţă, se uită în sus la mine printre genele lungi, cu ochii sclipind de nevoie şi durere.

Îi cuprind în palme faţa fermecătoare şi clatin din cap:

— N-ar trebui.

— Nu spune.

îmi pune degetele pe buze, reducându-mă la tăcere.

— Te rog. Am nevoie.

Gem. Am să ajung în iad.

— Te rog, mă imploră.

Rahat, ăsta e iadul.

Şi pentru că şi eu sufăr — pentru că şi mie mi-e dor de el , iar Caroline e legătura mea cu el, gura mea îi găseşte buzele şi o rostogolesc pe spate.

Când mă trezesc, camera e inundată de un soare luminos de iarnă care mă orbeşte. Mă întorc şi sunt uşurat să văd că a plecat, lăsând după ea o urmă stăruitoare de regret — şi un bileţel pe pernă:

Cină diseară cu tata ***L*** scroafa vitregă?
Te rog să vii.
Şi ei suferă.
ILYx

Futu-i.

Nu asta îmi doresc. închid ochii, recunoscător că sunt singur în patul meu şi bucuros că, în ciuda activităţilor noastre nocturne, am hotărât să ne întoarcem la Londra la două zile după înmormântare.

Cum dracu au scăpat lucrurile de sub control în halul ăsta?

Doar un pahar înainte de culcare, a zis ea, iar eu m-am uitat în ochii ei mari şi albaştri înnouraţi de durere şi am ştiut imediat ce vrea. Era aceeaşi privire pe care mi-o aruncase în noaptea în care am aflat de accidentul lui Kit şi moartea lui prematură. O

nu i am putut rezista. Aproape dansaserăm dansul ăsta de multe ori. dar în noaptea aceea m-am lăsat în voia sorţii şi, inevitabil, am regu lat-o pe nevasta fratelui meu.

Iar acum am făcut-o din nou, cu Kit băgat în pământ cu două zile în urmă.

Mă încrunt la tavan. Sunt jalnic, asta e limpede. Dar atunci la tel e şi Caroline. Măcar ea are o scuză: e în doliu, e speriată pentru viitorul ei şi eu îi sunt cel mai bun prieten. Spre cine altcineva s-ar fi putut întoarce la necaz? Iar eu nu am făcut decât să depăşesc limitele *alinării* văduvei îndurerate.

încruntat, mototolesc bileţelul de la ea şi-l arunc pe podeaua de lemn, unde se rostogoleşte până sub canapeaua unde sunt îngrămădite hainele. Deasupra mea plutesc umbre lichide, de parcă întunericul şi lumina m-ar lua peste picior. închid ochii şi încerc să le alung.

Kit a fost un om bun.

Kit. Dragul de Kit. Favoritul tuturor, inclusiv al lui Caroline; la urma urmelor pe el l-a ales, nu? în faţa ochilor îmi apare, nechemată, imaginea trupului fără viaţă, frânt, al lui Kit, zăcând sub cearşaf în morga spitalului. Respir adânc, încercând să o alung, dar mi se pune un nod în gât. Merita mai mult decât pe draga de Caro şi pe mine, fratele risipitor. Nu merita o astfel de... trădare.

Futu-i.

Pe cine păcălesc eu aici?

Caroline şi cu mine ne meritäm unul pe altul. Cu noi doi... o mână spală pe alta. Suntem doi adulţi care consimt şi sunt *teoretic* liberi. Ei îi place, mie îmi place, şi la asta mă pricep cel mai bine, să regulez o femeie dornică, atrăgătoare, la orele mici ale dimineţii. E activitatea mea

recreaţională favorită şi îmi asigură şi mie ceva de făcut. Sexul mă ţine-n formă şi, în chinurile pasiunii, aflu tot ce trebuie să ştiu despre o femeie — cum s-o fac să transpire şi dacă ţipă sau plânge când are orgasm.

Caroline e din categoria plângăcioaselor.

Caroline tocmai şi-a pierdut soţul.

Rahat.

Iar eu tocmai mi-am pierdut fratele mai mare, singurul meu far călăuzitor din ultimii ani.

Rahat.

Închid ochii şi văd iar faţa moartă, palidă a lui Kit, iar pierderea lui cască un hău în mine.

O pierdere de neînlocuit.

De ce naiba s-o fi suit pe motocicletă în noaptea aia sumbră şi îngheţată? E dincolo de puterea mea de înţelegere. Kit este — *era* — cel cuminte, cel înţelept, lordul Demn de încredere însuşi. Dintre noi doi, Kit a fost cel care a adus onoare numelui familiei, i-a sporit reputaţia şi s-a comportat în mod responsabil. Avea un job în City şi gestiona şi substanţiala afacere a familiei. Nu lua decizii pripite, nu conducea ca un nebun. Era fratele raţional. Era genul care mergea în sus, nu în jos. Nu era ameţitul risipitor, ca mine. Nu, eu sunt cealaltă faţă a monedei lui Kit. Specialitatea mea e să fiu oaia neagră a familiei. Nimeni n-are nicio aşteptare de la mine, m-am asigurat de asta. întotdeauna.

Mă ridic, deprimat în lumina aspră a dimineţii. A venit momentul să mă duc la subsol, la sala de gimnastică. Alergările, regulatul şi scrima mă ţin în formă.

Muzica de dans îmi bubuie în urechi şi sudoarea îmi curge şiroaie pe spate; trag aer în plămâni. Mişcarea regulată a picioarelor pe banda de alergare îmi limpezeşte mintea în timp ce mă concentrez să-mi depăşesc limitele fizice. De obicei, când alerg sunt concentrat şi recunoscător că simt în sfârşit *ceva* — chiar dacă e numai durerea din plămânii şi membrele care stau să explodeze. Astăzi nu vreau să simt nimic, nu după săptămâna asta

de coşmar. Nu vreau decât durerea fizică dată de un efort extrem. Nu durerea pierderii.

Aleargă. Respiră. Aleargă. Respiră.

Nu te gândi la Kit. Nu te gândi la Caroline.

Aleargă. Aleargă. Aleargă.

Pe măsură ce mă calmez, banda încetineşte, iar eu alerg pe ultima parte a sprintului meu de 8 kilometri, lăsând gândurile febrile să revină. Pentru prima dată după foarte mult timp am o grămadă de chestii de făcut.

înainte de dispariţia lui Kit, îmi petreceam zilele recuperându-mă după nopţile de dinainte şi planificând următoarea noapte de distracţie. Şi cam atât. Asta era viaţa mea. Nu-mi place să scot în evidenţă lipsa ei de semnificaţie. Dar în sinea mea ştiu cât de-al naibii de bun de nimic sunt. Accesul la un fond fiduciar sănătos la împlinirea vârstei de 21 de ani a însemnat că n-am muncit în mod serios nicio zi din viaţa mea. Spre deosebire de fratele meu mai mare. El a muncit din greu, dar, pe de altă parte, nici n-a avut de ales.

În orice caz, astăzi va fi altfel. Sunt executorul testamentar al lui Kit, ceea ce e o glumă în sine. Alegerea *mea* a fost ultimul lui hohot de râs, sunt convins; dar acum e îngropat în cavoul familiei, iar testamentul trebuie citit şi... ei bine, executat.

Iar Kit a murit şi nu a lăsat urmaşi.

Mă înfiorez când se opreşte banda. Nu vreau să mă gândesc la implicaţii. Nu sunt pregătit.

îmi iau iPhone-ul, arunc un prosop pe după gât şi urc în goană scările până la apartamentul meu, la etajul şase.

Mă dezbrac, arunc hainele în dormitor şi o iau spre baia din capătul apartamentului. Sub duş, în timp ce mă spăl pe cap, mă gândesc ce să fac cu Caroline. Ne cunoaştem din şcoala primară. Ne-am recunoscut ca spirite înrudite, doi puştani de 13 ani care stăteau la cămin, cu părinţi divorţaţi. Eu eram băiatul cel nou şi ea m-a luat sub aripa ei ocrotitoare. Eram nedespărţiţi. A fost şi va fi mereu

prima mea dragoste, prima mea partidă de sex... prima mea partidă dezastruoasă de sex. Peste ani, l-a ales pe fratele meu, nu pe mine. Dar în ciuda tuturor problemelor, am reuşit să rămânem buni prieteni şi să ne ţinem mâinile acasă — până la moartea lui Kit.

Rahat. Povestea asta trebuie să înceteze. Nici nu vreau, nici nu-mi trebuie complicaţii. Când mă bărbieresc, din oglindă mă privesc nişte ochi verzi, gravi. *N-o da-n bard cu Caroline. E unul dintre puţinii tăi prieteni. E cea mai bună prietenă a ta. Vorbeşte cu ea. Discută cu ea. Ştie şi ea că suntem incompatibili.* încuviinţez către imaginea mea din oglindă, simţindu-mă mult mai hotărât în privinţa ei, şi îmi şterg spuma de pe faţă. Arunc prosopul pe jos şi mă îndrept spre garderobă, îmi iau blugii negri, care sunt înghesuiţi într-un morman de ţoale pe unul dintre rafturi, şi respir uşurat când găsesc o cămaşă albă proaspăt călcată şi un sacou negru curat. Astăzi iau prânzul cu avocaţii familiei. îmi pun ghetele şi trag şi o haină pe mine, căci afară e chiar frig.

Rahat, azi e luni.

îmi aduc aminte că în dimineaţa asta trebuie să vină la curăţenie Krystyna, străvechea mea menajeră poloneză. Iau portofelul, las nişte bani pe consola din hol, setez alarma, apoi ies pe uşa apartamentului, încui, renunţ la lift şi cobor pe scări.

Când ies în Chelsea Embankment, aerul e limpede şi tăios, întinat numai de aburii răsuflării mele îngheţate. Privesc dincolo de Tamisa posomorâtă şi cenuşie de pe cealaltă parte a străzii spre Peace Pagoda, de pe malul opus. Asta îmi doresc, puţină pace, dar probabil va dura mult până o să am parte de ea. Sper să capăt câteva răspunsuri la prânzul ăsta. Ridic mâna, fac semn unui taxi şi îi spun şoferului să mă ducă în Mayfair.

Instalată în splendoarea georgiană din Brook Street, firma de avocatură Pavel, Marmont şi HofFman reprezintă familia din 1775. „A venit vremea să te maturizezi“, mormăi în barbă când împing uşa sculptată din lemn.

— Bună ziua, Mister.

Recepţionera tânără zâmbeşte, cu tenul măsliniu uşor îmbujorat. E drăguţă, într-un stil discret. în condiţii normale, aş fi făcut rost de

fLfomn n

numărul ei de telefon după nici cinci minute de conversaţie, dar nu de aceea mă aflu aici.

— Am o întâlnire cu domnul Rajah.

— Cum vă numiţi?

— Maxim Trevelyan.

Verifică monitorul computerului, clatină din cap şi se încruntă:

— Luaţi loc, vă rog.

Arată spre două canapele din piele maro aflate în holul lambrisat, iar eu mă prăbuşesc pe prima dintre ele, luând o ediţie de dimineaţă din *Financial Times.* Recepţionera vorbeşte la telefon pe un ton destul de precipitat. Mă uit la prima pagină a ziarului fără să reţin nimic. Când ridic privirea, Rajah însuşi vine să mă întâmpine, ieşind pe uşa dublă cu o mână întinsă.

Mă ridic.

— Lord Trevethick, vă rog să primiţi cele mai sincere condoleanţe pentru pierderea suferită, îmi spune el în timp ce dăm mâna.

— Trevethick, vă rog, răspund. încă nu m-am obişnuit cu titlul fratelui meu.

Titlul *meu...* acum.

— Desigur.

Domnul Rajah încuviinţează cu o deferenţă politicoasă care mi se pare enervantă.

— Binevoiţi să mă urmaţi, vă rog. Luăm masa în livingul partenerilor şi trebuie să vă spun că avem una dintre cele mai rafinate colecţii de băuturi din Londra.

Sunt în clubul meu din Mayfair şi privesc hipnotizat la dansul flăcărilor în şemineu.

Conte de Trevethick.

Âsta-s eu. Acum.

E de neconceput. E devastator.

Ce-am mai invidiat în tinereţe titlul fratelui meu şi poziţia lui în familie! Kit a fost copilul preferat încă de la naştere, mai ales pentru mama, dar el era moştenitorul, nu rezerva. Cunoscut ca viconte de Porthtowan din clipa-n care s-a născut, Kit a devenit al doisprezecelea conte de Trevethick la vârsta de 20 de ani, după moartea subită a tatălui nostru. Acum, la 28, eu sunt norocosul număr treisprezece. Şi cu toate că am tânjit la titlul ăsta şi la tot ceea ce presupune el, acum, că e al meu, mi se pare că m-ara băgat nepoftit pe domeniul fratelui meu.

I-ai futut contesa azi-noapte. E mai mult decât să te bagi nepoftit.

Iau o gură de Glenrothes şi ridic paharul. „În cinstea Fantomei", şoptesc, zâmbind în faţa ironiei. Glenrothes a fost whisky-ul preferat al tatei şi al fratelui meu, iar de astăzi licoarea asta din 1992 va fi şi preferata mea.

Nu pot spune cu precizie în ce clipă m-am împăcat cu moştenirea lui Kit şi cu Kit însuşi, dar s-a întâmplat undeva spre 20 de ani. El avea titlul, el câştigase fata, iar eu a trebuit să accept. Dar acum toate sunt ale mele. Toate.

Până şi nevastă-ta. în fine, cel puţin noaptea trecută.

Dar ironia este că fratele meu nu i-a lăsat nimic lui Caroline prin testament.

Nimic.

De asta se temea ea.

Cum a putut fi aşa de neglijent? Şi-a făcut un testament nou acum patru luni şi nu i-a lăsat nimic. Erau căsătoriţi de numai doi ani...

La ce s-o fi gândit?

Evident, Caroline ar putea ataca testamentul. Şi cine ar putea

să o condamne?

Mă frec pe faţă.

Ce mă fac eu[7].

îmi bâzâie telefonul.

UNDE EŞTI?

fUWB 7

Mesaj de ia Caroline.

Închid telefonul şi mai comand un pahar. Nu vreau s-o văd în seara asta. Vreau să uit de mine cu altcineva. Cineva nou. Cineva tafă de care să n-am nicio obligaţie. Şi cred că o să dau lovitura. Scot telefonul şi deschid Tinder.

— Maxim, e un apartament fabulos.

Se uită spre apa tulbure a Tamisei, care străluceşte sub luminile de la Peace Pagoda. îi iau haina şi o atârn de spătarul sofalei.

— Un pahar sau ceva mai tare? o întreb.

N-o să rămânem prea mult în salon. Ca la un semn, îşi scutură cu un gest brusc părul negru, lucios, care îi cade pe umeri. Ochii căprui,. evidenţiaţi cu dermatograf negru, mă privesc ţintă.

Umezindu-şi buzele rujate, ridică o sprânceană şi mă întreabă:

— Ceva mai tare?

Are un ton seducător.

— Dar tu ce bei?

Aha... nu se prinde, deci fără cocaină, dar mi-a luat-o mult înainte. Mă apropii, în aşa fel încât să fie nevoită să ridice capul ca să mă privească. Dar am grijă să nu o ating.

— Mie nu mi-e sete, Heather.

Cobor tonul, mulţumit că mi-am amintit cum o cheamă. înghite în sec, cu buzele întredeschise.

— Nici mie, şopteşte, şi ochii ei încep să zâmbească

provocator.

— Ce vrei?

îi urmăresc privirea care i se îndreaptă spre buzele mele. E o invitaţie. Stau o clipă, să mă asigur că am citit-o corect, apoi mă aplec şi o sărut E cea mai fugară atingere: gură pe gură, apoi nimic.

— Cred că ştii ce vreau.

îşi trece degetele prin părul meu şi mă trage înapoi spre gura ei caldă şi dornică. Are gust de brandy şi un iz de tutun. Gustul mă distrage. Nu-mi amintesc să o fi văzut fumând la club. O lipesc de mine,

CU o mini **după** talie şi cu cealaltă **li** pipăi rotunjimile îmbietoare. Are o talie subţire şi sâni mari şi fermi, pe care şi-i apasă ispititor de mine. Mă întreb dacă au un gust la fel de bun pe cât se sunt la atingere, îmi las mâna să-i alunece pe spate **în** timp ce o sărut tot mai apăsat, **expiorându-i** gura flămândă.

— *Tu ce* vrei? şoptesc cu gura pe buzele ei.

— Pe tine.

Vocea ei e gâfâită şi precipitată. E excitată. Cât se poate de tare. Începe să-mi desfacă nasturii de la cămaşă. Rămân nemişcat cât mi-o trage de pe umeri şi o lasă să cadă la podea.

Să o iau aici sau în pat? Confortul câştigă şi o prind de mână:

— Hai cu mine.

O trag încetişor după mine şi mă urmează afară din salon, apoi pe hol, spre dormitor.

în cameră e ordine, aşa cum ştiam că o să fie.

Binecuvântată fie Krystyna.

Apăs pe întrerupătorul de pe perete şi aprind veiozele, apoi o conduc spre pat.

— întoarce-te.

Heather se conformează, dar se clatină puţin pe tocuri.

— Uşurel!

O prind de umeri şi o lipesc strâns de mine, apoi îi întorc capul, ca să-i văd ochii. Privirea îi alunecă spre buzele mele, dar

trebuie să ridice capul ca să se uite la mine. Ochi strălucitori. Limpezi. Concentraţi. Suficient de treji. îi adulmec gâtul, gustându-i cu limba pielea fină, parfumată.

Cred că e vremea să trecem la orizontală.

îi desfac fermoarul rochiei roşii scurte, i-o trag în jos, pe umeri, şi zăbovesc puţin când iese la iveală partea de sus a sânilor, strânşi într-un sutien roşu. Mângâi cu vârful degetelor suprafaţa dantelată a

sutienului. Geme şi îşi arcuieşte spatele, împingându-şi sânii în palmele mele.

Ah, da.

îmi strecor degetele pe sub materialul delicat şi desenez cercuri în jurul sfârcurilor care se întăresc, în timp ce ea bâjbâie în spate după nasturele blugilor mei.

— Avem toată noaptea, şoptesc eu, şi ii dau drumul.

Păşesc în spate, iar rochia alunecă şi îi cade la picioare.

Chiloţeii tanga roşii îi pun în evidenţă posteriorul bine conturat.

— întoarce-te. Vreau să te văd.

Heather îşi aruncă părul peste umeri când se întoarce şi îmi aruncă o privire mistuitoare printre gene. Are cei mai minunaţi sâni.

Zâmbesc. Zâmbeşte şi ea.

O să fie mişto.

Se întinde spre mine, mă prinde de betelia blugilor şi mă trage brusc spre ea, iar ţâţele ei minunate se zdrobesc din nou de pieptul meu.

— Sărută-mă, gâfâie ea, cu o voce răguşită şi poruncitoare.

îşi trece limba peste dinţi, iar trupul meu reacţionează şi-mi simt mădularul întărindu-se.

— La dispoziţia dumneavoastră, doamnă.

îi cuprind capul, cu degetele în părul ei mătăsos, şi o sărut, de data asta mai apăsat. îmi răspunde, înfigându-şi mâinile în părul meu când ni se ating limbile. Se opreşte şi se uită la mine cu un licăr lasciv în ochi, ca şi cum m-ar vedea în sfârşit şi i-ar plăcea ceea ce vede. Din nou, buzele ei sunt mai flămânde decât ale mele.

Mamă, tipa e chiar dornică.

Cu degete abile, găseşte nasturele de sus al blugilor şi îl desface. Râzând, o prind de mâini, o împing uşor şi ne prăvălim amândoi în pat.

Heather. O cheamă Heather şi doarme adânc lângă mine. Mă uit la ceasul de pe noptieră; e 5:15. E un futai pe cinste, fără doar şi poate. Dar acum o vreau plecată. Oare cât va trebui să mai stau aici ascultând sunetul lin al răsuflării ei? Poate ar fi trebuit să mergem la

. nar apartamentul meu era mai aproape

şi
ea; aşa aş fi P"'u P' r m holbez |a tavan şi reiau filmul serii, amănuntele pe care le-am aflat despre ea. ! ucrel în televiziune - teveu, cum zice ea - şi dimineaţă trebuie sâ fie la muncă, aşa că o să plece în curând, nu? Locuieşte în Putney. E mişto Şi dornică. Da, foarte dornică. îi place sa faca sex cu faţa în jos, nu face gălăgie când are orgasm şi are o gură foarte talentată, care ştie exact ce are de făcut ca să trezească la viaţa un barbat vlăguit Mădularul meu tresare la această amintire şi mă întreb dacă nu cumva s-o mai trezesc pentru încă o partidă. Părul ei negru e răsfirat pe pernă; are o expresie senină pe chip când doarme. Nu bag în seamă

Uf, la naiba. Vreau să plece.
Ai probleme de intimitate. Vocea sâcâitoare a lui Caroline îmi

înţepătura de invidie provocată de seninătatea ei şi mă întreb dacă mi-aş găsi aceeaşi pace în cazul în care aş ajunge să o cunosc mai bine.
răsună în minte.
Caroline. Rahat.

Trei mesaje şi mai multe apeluri ratate de la Caroline m-au scos din sărite. Blugii mei zac pe jos, într-un morman mototolit îmi recuperez telefonul din buzunarul din spate. Verific silueta adormită de lângă mine — nu, nu s-a clintit — şi îmi citesc mesajele de la Caroline.

UNDE EŞTI?

SUNĂ-MĂI °EM0TIC0N ÎMBUFNAT°

Ce-a apucat-o?

Ştie cum stă treaba, doar mă cunoaşte de atâta vreme. O tăvăleală scurtă n-are cum să schimbe ceea ce simt pentru ea. O iubesc... în felul meu, dar ca pe o prietenă, o prietenă bună.

Mă încrunt. Nu am sunat-o. Nu vreau s-o sun. Nu ştiu ce să-i spun.

Laşule, şopteşte vocea conştiinţei. Trebuie să îndrept lucrurile. Deasupra mea, licăririle de pe Tamisa unduiesc şi fac valuri, libere şi imponderabile. Hărţuindu-mă. Amintindu-mi de ceea ce am pierdut.

Libertate.

Şi de ceea ce am acum.

Responsabilitate.

Rahat.

Sentimentul de vinovăţie mă copleşeşte. E un sentiment nefamiliar şi nepoftit; Kit mi-a lăsat mie totul. *Totul.* Iar Caroline nu primeşte nimic din averea lui. E soţia fratelui meu. Şi ne-am tras-o. Nu-i de mirare că mă simt vinovat. Şi, în sinea mea, ştiu că şi ea se simte la fel. De-aia a plecat în miez de noapte fără să mă trezească, fără să spună la revedere. Ce n-aş da să facă la fel şi fata de lângă mine!

Scriu în grabă un mesaj către Caroline.

Ocupata». Eşti bine?

E ora 5. Caroline trebuie să doarmă dusă. Sunt în siguranţă. **0** să văd ce fac cu ea azi, mai târziu... sau poate mâine.

Heather se foieşte, deschide pleoapele.

— Bună.

Schiţează o tentativă de zâmbet. îi răspund, dar zâmbetul ei păleşte:

— Trebuie să plec.

— Să pleci?

Simt cum mă cuprinde un val de speranţă.

— Nu trebuie să pleci, spun.

Reuşesc să par destul de sincer.

— Ba da. Trebuie să mă duc la muncă şi nu cred că rochia mea roşie ar da prea bine la birou.

Se ridică, trăgând cearşaful de mătase ca să-şi ascundă rotunjimile.

— A fost bine, Maxim. Dacă iţi las numărul, mă suni?

Prefer să vorbesc la telefon decât prin mesaje pe Tinder.

— Bineînţeles, mint eu cu lejeritate.

Îi trag faţa spre mine şi o sărut cu tandreţe. Zâmbeşte timid. Se ridică, işi înfăşoară bine cearşaful în jurul trupului şi începe să îşi adune hainele de pe podea.

— Să-ţi chem un taxi? o întreb.

— Iau un Uber.

— Ţi-l chem eu.

— Bine, mulţumesc. Merg în Putney.

îmi spune adresa, mă ridic, îmi trag pe mine blugii aruncaţi pe jos, iau telefonul şi ies din dormitor, ca să-i las puţină intimitate. E ciudat cum reacţionează femeile în dimineaţa de după: timid şi tăcut. Nu mai e sirena lascivă şi dornică de-aseară.

După ce îi comand maşina, o aştept privind afară, la Tamisa întunecată. Când îşi face în sfârşit apariţia, îmi strecoară o bucăţică de hârtie în palmă:

— Numărul meu.

— Mulţumesc.

O îndes în buzunarul din spate al blugilor.

— Maşina ta ajunge în cinci minute.

Stă stingherită, cuprinsă de timiditatea de după sex. în tăcerea care s-a lăsat, inspectează camera, uitându-se oriunde altundeva, numai la mine, nu.

Ai un apartament minunat. Spaţios, zice ea, iar eu ştiu că trebuie să pălăvrăgim ca să umplem golul ciudat.

Zăreşte chitara şi pianul:

— Cânţi la pian?

Se îndreaptă spre pianul cu coadă scurtă.

-Da.

 De-*aia* eşti aşa de îndemânatic, zice.

fLJflws J3

Apoi se încruntă, ca şi cum şi-ar 6 dat seama ca a gândit cu voce tare: obrajii ei capătă o nuanţă rozalie.

— Tu cânţi la vreun instrument? o întreb, ignorându-i comentariul.

— Nu. n-am ajuns mai departe de grupul de flautişti în anul doi. I se citeşte uşurarea pe chip, probabil pentru că i-am ignorat comentariul despre mâinile mele.

— Şi toate astea?

.Arată spre sistemele de mixai şi iMac-ul de pe biroul din colţ.

— Sunt DJ.

— Serios?

— Da. De câteva ori pe lună, într-un club din Hoxton.

— Aşa se explică toate vinilurile.

.Aruncă o privire la peretele cu rafturi de sus până jos unde se află colecţia mea de discuri, încuviinţez.

— Şi fotografiile?

Arată cu mâna spre peisajele în alb-negru prinse pe nişte pânze mari, în camera de zi.

— Da. Şi ocazional mă aflu de partea cealaltă a obiectivului.

Pare nedumerită.

— Pozez. Mai ales pentru reviste.

— .Aha, e logic. Chiar că eşti un bărbat cu multe feţe.

Zâmbeşte, simţindu-se mai încrezătoare. Aşa şi trebuie. E o zeiţă.

— Bun la toate, îi răspund cu un zâmbet autoironie, iar zâmbetul ei păleşte, fiind înlocuit de o încruntătură perplexă.

— E ceva în neregulă? întreabă.

în neregulă? Despre ce dracu' vorbeşte?

— Nu, nimic.

Telefonul bâzâie şi e un mesaj care mă anunţă că a ajuns maşina.

— Te sun, îi spun.

îi iau haina şi i-o ţin, ajutând-o să se îmbrace.

— Nu. n-o să mă suni. Dar e-n regulă. Pentru tine, nu-i decât o întâlnire de pe Tinder. M-am simţit bine.

— Şi eu.

N-am de gând s-o contrazic.

O urmez la uşa din faţă.

— Vrei să te conduc până jos?

— Nu, mulţumesc. Sunt fată mare. La revedere, Maxim. Mă bucur că te-am cunoscut.

— Şi eu... Heather.

— Bravo.

Râde, încântată că mi-am amintit cum o cheamă, şi mi-e imposibil să nu-i întorc zâmbetul.

— Aşa-i mai bine, zice ea. Sper că o să găseşti ceea ce cauţi.

Vine spre mine şi mă sărută nevinovat pe obraz. Se întoarce şi
se îndreaptă spre lift, legănându-se pe tocurile înalte. Mă încrunt la silueta care se îndepărtează, privindu-i fundul apetisant cum se mişcă pe sub rochie.

Să găsesc ceea ce caut? Ce mama naibii înseamnă?

Am toate astea. Tocmai te-am avut şi pe tine. Mâine o să fie altcineva. Ce mi-ar mai putea trebui?

Nu ştiu de ce, cuvintele ei mă irită, dar le alung şi mă îndrept înapoi spre pat, uşurat că a plecat. în timp ce-mi scot blugii şi mă bag în aşternut, cuvintele ei de despărţire care m-au pus pe gânduri îmi tot răsună în cap.

Sper că o să găseşti ceea ce cauţi.

De unde naiba i-a venit?

Tocmai am moştenit un domeniu imens în Cornwall, unul în Oxfordshire, altul în Northumberland şi o mică bucată din Londra

— dar cu ce preţ?

Chipul palid, fără viaţă, al lui Kit îmi răsare din nou în minte.

Rahat.

Atâţia oameni se bazează acum pc mine, prea mulţi, mul) prea mulţi: arendaşi, angajaţii de pe domenii, personalul din cele patru casc, dezvoltatorii din Mayfair...

Drace.

Naiba să te ia, Kit. Naiba să te ia că ai murit.

închid ochii şi încerc să pun zăgaz lacrimilor nechemate. Cu vorbele de despărţire ale lui Heather răsunându-mi în minte, aţipesc.

Capitolul doi

Alessia îşi înfundă mai adânc mâinile în buzunarele hanoracului care a fost al lui Michal, într-o încercare zadarnică de a-şi încălzi degetele îngheţate. înfofolită în fular, înfruntă iarna aspră şi se îndreaptă spre imobilul din Chelsea Embankment. Azi e miercuri, a doua ei zi aici fără Krystyna, şi merge la apartamentul mare, cu pian.

în ciuda vremii, se simte mulţumită că a supravieţuit călătoriei incomode şi înghesuite cu trenul tară anxietatea obişnuită. începe sâ înţeleagă că aşa e viaţa la Londra. Sunt prea mulţi oameni, prea mult zgomot, prea mult trafic. Dar ce-i mai rău e că nimeni nu vorbeşte cu nimeni, exceptând un „Scuzaţi“ când se loveşte cineva de ea sau „Avansaţi în vagon, vă rog“. Toţi se ascund în spatele ziarelor gratuite sau ascultă muzică la căşti sau se holbează în teletoane sau e-bookuri, evitând orice contact vizual.

în dimineaţa aceea, Alessia fusese suficient de norocoasă incât să găsească un scaun liber în tren, dar femeia de lângă ea a vorbit aproape tot drumul la telefon, plângându-se de întâlnirea nereuşită din seara precedentă. Alessia o ignorase, încercând să citească ziarul gratuit ca să-şi îmbunătăţească engleza, dar îşi dorea sâ ti ascultat şi ea muzică la căşti şi nu lamentaţiile stridente ale femeii ăsteia. După ce a terminat ziarul, a închis ochii şi a început sâ viseze la munţi maiestuoşi acoperiţi cu zăpadă şi la păşuni cu aerul înmiresmat de aroma cimbrului şi unde se auzea zumzăit de albine. îi e dor de casă. îi e dor de liniştea şi pacea de acolo. îi e dor de mama, îi e dor de pianul ei.

Degetele i se îndoaie singure în buzunare când îşi

aminteşte piesa de încălzire, auzind clar şi limpede notele în minte, văzându-le în culori strălucitoare. De când n-a mai cântat? Entuziasmul ei creşte treptat când se gândeşte la pianul care o aşteaptă în apartament.

Îşi croieşte <li uni i.Uir inimicii clădirii vechi, se sinir<[a];i|>f;i spre* lil't abia ivu?intl să îşi stăpânească entuziasmul şi un u |[a] apartamentul de la nltiimil nivel. Lunca, mierc urea şi vinerea, preţ de câteva ore, acest loc minunat cu camere spaţioase, podele clin lemn întunecat şi un pian cu coada scurtă este al ei. Descuie uşa, **pregătită** să deconec teze alarma, dar spre surprinderea ei nu aude niciun ţiuit. Poate s-a stricat sistemul sau nu a fost conectai. Sau... *Nu,* Realizează îngrozita că proprietarul e probabil acasă. Ciuleşte urechea, încercând să detecteze orice semn de viaţă. Rămâne nemişcată în holul larg, cu peisaje alb*negru agăţate pe pereţi, şi nu aude nimic.

Mire.

Nu. „Bine". Engleză. Gândeşte în engleză. Probabil că proprietarul a plecat la serviciu şi a uitat să conecteze alarma. Nu l-a întâlnit niciodată pe bărbatul ăsta, dar ştie că are o slujbă bună, căci apartamentul e uriaş. Cum altfel şi l-ar putea permite? Oftează. O fi el bogat, dar e neglijent. A fost aici dc trei ori, de două ori cu Krystyna, şi de fiecare dată apartamentul era într-o dezordine cumplită şi a fost nevoie de ceasuri întregi de curăţat şi făcut ordine.

Lumina cenuşie se prelinge prin luminatorul din capătul holului, aşa că Alessia apasă pe întrerupător şi candelabrul de cristal de deasupra ei se trezeşte brusc la viaţă, luminând holul. îşi scoate fularul de lână şi îl atârnă, împreună cu hanoracul, în dulapul de pe hol, de lângă uşa de la intrare. Din sacoşa de plastic ia tenişii vechi pe care i i-a dat Magda, iar după ce îşi scoate ghetele ude şi şosetele, se încalţă cu ei; e recunoscătoare că sunt uscaţi şi picioarele ei rebegite se pot încălzi cât de cât. Flaneluţa ei şi tricoul subţire nu sunt prea potrivite pentru frigul de afară. îşi freacă zdravăn braţele ca să aducă puţină viaţă în

ele, trece prin bucătărie şi se îndreaptă spre spălătorie. Lasă sacoşa de plastic pe bufet. Scoate din ea un halat de nailon, prea mare pentru ea, pe care i l-a lăsat moştenire Krystyna, şi îşi înfăşoară un batic bleu în jurul capului, ca sa-i ţină coada groasă la locul ei. Din dulapul de sub chiuvetă scoate găleata cu produse pentru curăţenie, iar de pe maşina

il Mstef de spălat ia coşul pentru rufe şi se duce glonţ în dormitorul *lui*. Dacă se grăbeşte, poate să termine înainte de ora de plecare şi pianul va fi al ei, fie şi pentru o scurtă perioadă.

Deschide uşa, dar încremeneşte în pragul dormitorului.

E aici.

Bărbatul!

Doarme pe burtă, dezbrăcat şi întins pe tot patul. Se opreşte, şocată şi fascinată în acelaşi timp, iar picioarele îi prind rădăcini în podeaua de lemn în timp ce se holbează. E întins pe toată lungimea patului, cu pilota încâlcită în jurul lui, dar gol... foarte gol. Are faţa întoarsă către ea, dar acoperită de părul castaniu ciufulit. Un braţ e sub perna pe care doarme, celălalt se întinde spre ea. Are umeri largi, bine definiţi, iar tatuajul complicat de pe unul din bicepşi e parţial ascuns de aşternut. Spatele e bronzat, un bronz care păleşte pe măsură ce şoldurile i se îngustează şi se termină în două gropiţe şi un fund palid, neted.

Fund.

Egol!

Lakuriq!

Zot!

Picioarele lui lungi şi musculoase dispar sub mormanul format din pilota cenuşie şi cearşafurile argintii de mătase, deşi laba piciorului îi atârnă peste marginea saltelei. Se foieşte. muşchii spatelui ii joacă pe sub piele şi ridică pleoapele, dezvăluind nişte ochi verzi tulburi, dar foarte strălucitori. Alessia îşi ţine respiraţia, convinsă că se va enerva că l-a trezit. Privirile li se întâlnesc, dar el se răsuceşte şi întoarce capul. Îşi găseşte locul şi adoarme la loc. Alessia răsuflă uşurată.

Shyqyr Zotit!

Roşie toată de spaimă, iese tiptil din dormitor, o zbugheşte pe holul lung şi intră în living, pune găleata pe podea şi începe să culeagă hainele aruncate pe jos.

E aici? Cum de e încă în pat? La ora asta?

Sii'tit d Uitat ial În nunii a

Anim ᴀ o ¡*i ivire «pir pian, Mmţmdii ₛ,- inklală. Asl.r/i ᵥr» /im în « Aı r **tu** nu» *** <■ *nu- I uni mi a ¿IVII» < ma). şi tânjeşti* ***HA*** cânt«. AsMzi **ar j,** InM prima dală! **Iu** minte ii nhiinii ***l'reluttiul în Do minor*** al lui Bach. Degetele ai lovesc nervoase clapele, iar melodia ii răsună în cap în nwanţr strălucitoare de roşu, galben şi por!oca!iu, un acornpa niamcnl perfect pentru resentimentele ei. bucata muzicală îşi atinge punctul culminant, apoi se diminuează spre final, exact când aruncă în coşul de rufe un tricou azvârlit pe jos.

De cc trebuie să jie aici?

Ştie că dezamăgirea ei e iraţională, *li* casa lui. Dar concentrarea asupra propriei dezamăgiri ii distrage gândurile de la *ei H* primul bărbat gol pe care J-a văzut vreodată, un bărbat gol cu ochi pătrunzători, verzi, ochi de culoarea apelor adânci şi neclintite ale Drinului într-o zi de vară. Se încruntă, nedorind să îşi amintească de acasă. S-a uitat drept la ea. Slavă cerului că nu s-a trezit. îşi ia coşul cu rufe, se duce tiptil la uşa pe jumătate deschisă a dormitorului şi pândeşte să vadă dacă tot mai doarme. Aude zgomotul duşului din baie.

S-a trezit!

Se gândeşte să plece din apartament, dar alungă gândul. Are nevoie de slujba asta şi, dacă pleacă, s-ar putea s-o dea afară.

Deschide cu grijă uşa şi ascultă zumzetul strident care vine dinspre baia de lângă dormitor. Cu inima bubuindu-i în piept, se strecoară în dormitor şi adună hainele împrăştiate pe podea, apoi fuge îndărăt în spălătorie, în zona ei de siguranţă, întrebându-se de ce i-o fi bătând inima atât de tare.

Trage adânc aer în piept ca să se liniştească. A fost o surpriză să îl găsească aici, dormind. Da. Asta e. Atâta tot. N-are nimic de-a face cu faptul că Ta văzut gol. Nimic de-a face cu o faţă fină, un nas drept, buzele pline, umerii largi... braţele musculoase. Nimic. A fost un şoc. Nu se aşteptase să dea peste proprietarul apartamentului,

iar faptul că-l văzuse aşa e tulburător.

Da. E chipeş.

Din cap pârii-n picioare. Pârul. mâinile, picioarele, posteriorul...

Cu adevărat chipeş. Şi s-a uitat drept la ea cu ochii ăia limpezi şi verzi.

O amintire intunecată ii răsare în gând. O amintire de acasă: ochi albaştri glaciali aţintind-o cu mâine, furia care a potopit-o.

-Vii. .Vii *te gândi la* el.

Îşi prinde capul în palme şi îşi freacă fruntea.

Хм. Ху. Хм.

A fugit. E aici. E în Londra. E în siguranţă. N-o să-l mai vadă niciodată.

îngenunchind, pune hainele murdare în maşina de spălat, aşa cum i-a arătat Krystyna. Caută prin buzunarele blugilor negri şi scoate ceva mărunţiş şi obişnuitul prezervativ pe care pare să-l aibă în toţi pantalonii. în buzunarul din spate, găseşte o bucăţică de hârtie cu un număr de telefon şi numele Heather mâzgălit pe ea. Vârâ hârtiuţa în buzunarul ei împreună cu mărunţişul şi prezervativul, pune în sertar o capsulă de detergent şi porneşte maşina.

Apoi dă drumul la uscător şi pregăteşte fierul de călcat. Astăzi o să înceapă cu călcatul şi o să rămână în spălătorie până pleacă el.

Şi dacă nu pleacă ?

Şi de ce s-ar ascunde de el? Lucrează pentru el. Poate ar trebui să se prezinte. I-a cunoscut pe toţi ceilalţi pentru care lucrează şi nu i-au făcut niciodată probleme, mai puţin doamna Kingsbury, care se ţine peste tot după ea şi o critică în timp ce face curat Oftează. Adevărul este că toate persoanele pentru care lucrează sunt femei, cu excepţia lui; iar ea nu are încredere în bărbaţi.

— Pa, Krystyna! strigă el, scoţând-o din gândurile ei şi abătându-i atenţia de la gulerul cămăşii pe care o călca.

Uşa de la intrare se închide cu un pocnet înfundat, după care se tace linişte. A plecat. E singură şi se sprijină uşurată de scândura de călcat.

ktystythi? Nu ştie că acum vine ca în locul Krystynei? Prietena Magdei, Agatha, i-a lacut rost dejobul ăsta. Nu i-o ti spus Agatha despre schimbarea de personal? Alessia îşi propune sa atle în seara asta dacă proprietarul apartamentului a fost informat. Termină de călcat încă o cămaşă, o atârnă pe un umeraş, apoi se duce să verifice pe măsuţa din hol şi vede că i-a lăsat bani. Asta sigur înseamnă că nu se mai întoarce, nu?

Se binedispune imediat şi, cu forţe proaspete, fuge îndărăt în spălătorie, ia grămada de rufe proaspăt călcate şi cămăşile şi se îndreaptă spre dormitor.

Dormitorul principal e singura încăpere din toată casa care nu e albă: numai pereţi cenuşii şi lemn întunecat. O oglindă uriaşă, poleită, atârnă deasupra celui mai mare pat din lemn pe care l-a văzut Aiessia vreodată. Pe peretele din faţa patului, două fotografii alb-negru înfăţişează femei goale, cu spatele la obiectiv. Depărtându-se de fotografii, evaluează camera. E o vraişte totală. Pune repede cămăşile în dulap — un dulap mai mare decât dormitorul ei — şi aranjează rufele călcate în sertare. Dulapul e şi el cu fundu-n sus, dar aşa e de când a început aici cu Krystyna, săptămâna trecută. Krystyna a ignorat dezordinea şi, cu toate că Alessia ar vrea să împăturească hainele şi să le aranjeze, e o muncă de durată şi nu are timp acum; nu şi dacă vrea să apuce să cânte la pian.

Se întoarce în dormitor, trage draperiile şi se uită prin peretele de sticlă care dă spre Tamisa. Ploaia s-a oprit, dar ziua e mohorâtă; strada, râul, copacii din zare, toate sunt de un cenuşiu-şters, cât se poate de diferit de acasă.

Nu. Acum, aici e acasă. Nu bagă în seamă tristeţea care o copleşeşte ca un val şi pune lucrurile găsite prin buzunare într-un vas de pe noptieră. Apoi începe să deretice

prin cameră.

în dormitor, nu mai are decât de golit coşul de gunoi. în timp ce varsă conţinutul coşului într-un sac de plastic, încearcă să evite să se uite la prezervativele folosite. Prima dată a fost şocată, şi la fel e şi acum. Cum poate un singur bărbat să folosească aşa de multe?

Îîîhh!

Alessia se învârte prin tot apartamentul, curăţă, şterge praful lustruieşte, dar evită singura încăpere în care n este interzis să int Se întreabă în treacăt ce-o fi în spatele uşii închise, dar nu mcear s-o deschidă. Krystyna i-a explicat cât se poate de clar că nu are v_0 să pună piciorul acolo.

Termină de şters podelele cu mopul şi i-a mai ramas o jumj tate de oră liberă. Duce produsele de curăţenie înapoi în spălătorie, mută hainele spălate în uscător. îşi scoate halatul şi îşi dă jos batici albastru, pe care îl îndeasă înapoi în buzunarul din spate al blugiloi

Duce sacul negru cu gunoi la uşa de la intrare. O să-l ia la plecar şi o să-l ducă la tomberoanele de pe aleea de lângă imobil. Deschid îngrijorată uşa apartamentului şi se uită în sus şi-n jos pe hol. Nic urmă de el. Poate să-şi vadă de treabă. Nu a fost suficient de cura joasă prima dată când a făcut curat aici singură. I-a fost teamă că s-ai putea întoarce. Dar acum, de vreme ce a plecat şi şi-a luat la revedere e dispusă să rişte.

Străbate în grabă holul, intră în living şi se aşază la pian, zăbovind puţin să se bucure de acest moment. Negru şi strălucitor, e luminat de candelabrul impresionant care atârnă deasupra lui. Degetele ei urmăresc sigla, o liră aurie, şi cuvintele de dedesubt:

STEINWAY & SONS

Pe capac e un stilou şi aceeaşi compoziţie pe jumătate terminată care zace acolo încă din prima zi când a intrat cu Krystyna în apar- tament. Pe măsură ce studiază paginile, notele prind să îi răsune în minte, o lamentaţie tristă, solitară şi plină de melancolie, nehotărâtă Şl neterminată, în tonuri de bleu-pal şi cenuşiu. încearcă să lege linia melodică profundă şi

reflexivă de bărbatul gol, chipeş, dar indolent, pe care l-a văzut dimineaţă. Poate că e compozitor. Se uită prin camera

sp^ioasi», vede biroul vechi din colţ pe care suni îngrămădite corn pilierul' un sintetizator şi ceva ce seamănă cu două aparate de mixa) Pa, ar putea aparţine unui compozitor. Şi mai e şi peretele cu discuri vechi pe care trebuie să le şteargă de praf. Categoric e un colecţionar de muzică împătimit.

Alungă aceste gânduri şi se uită în jos, la clape. Cât a trecut de când nu a mai cântat? Săptămâni? Luni? O suferinţă bruscă, acută, ii goleşte plămânii de aer, o face să gâfâie şi îi aduce lacrimile în ochi.

Nu. Nu aici. N-o să cedeze aici. Se agaţă de pian în încercarea de a-şi alunga durerea din inimă şi dorul de casă, realizând că a trecut mai bine de o lună de când nu a mai cântat. Multe s-au întâmplat în răstimpul ăsta.

Se înfiorează, respiră adânc, impunându-şi o stare de calm. îşi întinde degetele şi loveşte clapele.

Alb. Negru.

Simpla atingere o linişteşte. Vrea să se bucure de aceste clipe preţioase şi să se piardă în muzică. Apasă cu delicateţe clapele, iar în aer răsună un acord în mi minor. Sunetul se ridică limpede şi puternic, de un verde luxuriant şi îndrăzneţ, culoarea ochilor lui Mister, iar inima Alessiei se umple de speranţă. Pianul e perfect acordat. Se lansează în piesa ei de încălzire, *Cucul.* Clapele se mişcă uşor, într-o înlănţuire delicată, fluidă. Degetele îi zboară pe claviatură cu agilitate, şi stresul, teama şi toată durerea ultimelor câteva săptămâni pălesc şi amuţesc în sfârşit, în timp ce ea uită de sine în culorile muzicii.

UNA DINTRE REŞEDINŢELE familiei Trevelyan din Londra e pe Cheyne Walk, la câţiva paşi de apartamentul meu. Construită în 1771 de Robert Adam, a fost reşedinţa lui Kit de la moartea tatălui nostru. Pentru mine, casa înseamnă

multe amintiri din copilărie — unele fericite, altele nu prea —, iar acum e a mea şi pot să fac ce vreau cu ea. Mă rog, e dată în administrare. Confruntându-mă încă o dată cu noua

realitate, clatin din cap, îmi ridic gulerul hainei să mă apăr de frigul muşcător, frig care pare a veni nu atât de afară, cat din mine însumi.

Ce naiba să fac eu cu casa asta ?

Au trecut două zile de când am văzut-o pe Caroline, ştiu că e furioasă pe mine, dar va trebui să o înfrunt mai devreme sau mai târziu, în prag, stau puţin şi mă gândesc dacă să folosesc sau nu cheia. Am avut dintotdeauna o cheie a casei, dar să dau buzna neanunţat mi se pare o intruziune.

Trag aer în piept şi bat de două ori. După câteva clipe, uşa se deschide şi mă întâmpină Blake, majordomul familiei încă de dinainte de naşterea mea.

— Lord Trevethick, spune el, plecându-şi capul aproape pleşuv şi ţinând uşa deschisă.

— Chiar e necesar, Blake? întreb eu şi intru în hol.

Blake rămâne mut în timp ce îmi ia haina.

— Ce mai face doamna Blake?

— E bine, milord. Dar foarte tristă din cauza evenimentelor recente.

— Ca noi toţi. Caroline e acasă?

— Da, milord. Cred că lady Trevethick e în camera de zi.

— Mulţumesc. Mă duc la ea.

— Desigur. Doriţi cafea?

— Da, te rog. Ah, şi, Blake, după cum am spus şi săptămâna trecută, „Mister“ e suficient.

Blake se opreşte şi încuviinţează:

— Da, Mister. Mulţumesc, Mister.

îmi vine să-mi dau ochii peste cap. Aici, eram onorabilul Maxim Trevelyan şi mi se adresau cu „conaşu Maxim“ Titulatura de „lord“ se aplica numai tatei, apoi fratelui meu. O să dureze ceva până să mă obişnuiesc cu noul titlu.

Urc în fugă scara largă şi străbat palierul care duce direct în salon. E gol, cu excepţia sofalelor moi şi a elegantului mobilier Queen Anne caro sc alia În proprietatea familiei **de** câteva generaţii. Salonul dâ jntr o seră caro are o vedere spectaculoasă spre Tamisa. (Jadogan Pier $i **Albort** Bridge. Acolo o găsesc pe Caroline **ghemuită** într un

foto **lin,** înfofolită într-un şal de **caşmir şi privind** pe fereastră. **Strânge în** mână o **batistă micuţă* albastră.**

— Salut, zic eu când intru.

Caroline întoarce spre mine o faţă cu dâre de lacrimi şj ochi înroşiţi şi umflaţi.

Rahat.

— Unde mama dracului ai fost? izbucneşte ea.

— Caro, încep eu, pregătit să contracarez.

— Nu mă lua pe mine cu Caro, nemernicule, mârâie ea, ridi- cându-se cu pumnii încleştaţi.

Rahat. Chiar că e furioasă.

— Ce-am mai făcut acum?

— Ştii ce-ai făcut. De ce nu mi-ai răspuns la telefon? Au trecut două zile!

— Am avut multe de cântărit şi apoi am mai avut şi treabă.

— Treabă? Tu? Maxim, tu nu ţi-ai da seama ce înseamnă să ai treabă nici dacă ai da peste o treabă şi ţi-ai prinde scula în ea.

Pălesc, apoi râd de imaginea cu pricina.

Caroline se relaxează puţin.

— Nu mă face să râd când sunt furioasă pe tine, zice şi se bosumflă.

— Ai un stil de-a vorbi!

Desfac braţele şi ea vine la mine.

— De ce n-ai sunat? mă întreabă, îmbrăţişându-mă în timp ce furia i se risipeşte.

— Sunt multe de rumegat, şoptesc în timp ce-o ţin în braţe. Am avut nevoie de timp, să mă gândesc.

— Singur?

Nu răspund. Nu vreau să mint. Luni noaptea am fost cu... ăăă... Heather, iar azi-noapte a fost... Cum o chema? Dawn.

Caroline pufneşte şi se desprinde din îmbrăţişare.

— Aşa mă gândeam şi eu. Te cunosc foarte bine, Maxim. Cum a fost?

Ridic din umeri, dar în minte îmi apare imaginea buzelor lui Heather în jurul penisului meu.

Caroline oftează:

— Mare curvar mai eşti, zice ea cu obişnuitul ei dispreţ.

Cum aş putea nega?

Caroline îmi cunoaşte cel mai bine îndeletnicirile nocturne. Are o colecţie de epitete ca să mă descrie şi mă dăscăleşte cu regularitate pentru promiscuitatea mea.

Totuşi, s-a culcat cu mine.

— Tu îţi alini durerea cu femeile, în timp ce eu a trebuit să îndur singură cina cu tata şi cu scroafa vitregă. A fost groaznic, spune ea sarcastic. Şi noaptea trecută m-am simţit singură.

— îmi pare rău, răspund, pentru că nu-mi vine ceva mai bun în minte.

— Ai vorbit cu avocaţii?

Schimbă subiectul, uitându-se direct la mine.

încuviinţez şi trebuie să recunosc că ăsta e celălalt motiv pentru care am evitat-o.

— Ah, nu, scânceşte. Pari foarte sobru. N-am primit nimic, aşa e?

Face ochii mari de teamă şi durere.

îmi pun mâinile pe umerii ei şi îi dau vestea cât mai blând cu putinţă:

— Totul e în fondul fiduciar, cu mine ca unic moştenitor.

Caroline suspină şi îşi acoperă gura, iar ochii i se umplu de lacrimi.

— Naiba să-l ia, şopteşte.

— Nu-ţi face griji, ne descurcăm noi cumva, şoptesc eu şi o îmbrăţişez din nou.

— L-am iubit, zice ea, cu o voce mică şi liniştită, ca de copil.

— Ştiu. Amândoi l-am iubit.

Deşi ştiu că a iubit şi titlul lui Kit, şi averea lui.

— Ai de gând să mă dai afară?

îi iau batista din mână şi îi şterg ochii.

— Nu, sigur că nu. Eşti văduva fratelui meu şi cea mai bună prietenă a mea.

— Dar atâta tot, nu?

îmi aruncă un zâmbet înlăcrimat şi amar, iar eu o sărut pe

frunte în loc să-i răspund la întrebare.

— Cafeaua dumneavoastră, Mister, spune Blake de la intrarea în seră.

îmi cobor imediat braţele şi mă depărtez de Caroline. Blake intră cu o faţă lipsită de expresie; aduce un platou plin cu căni, lapte, o cafetieră din argint şi biscuiţii mei preferaţi — biscuiţi integrali cu ciocolată.

— Mulţumesc, Blake, răspund eu, încercând să ignor uşoara roşeaţă pe care o simt urcându-mi pe gât.

Prefă-te că nu s-a întâmplat nimic.

Blake lasă tava pe măsuţa de lângă sofa.

— Mai doriţi ceva, Mister?

— Deocamdată nu, mulţumesc, spun eu, cu un ton mai strident decât mi-aş fi dorit.

Blake iese din încăpere, iar Caroline toarnă cafeaua. Umerii mi se relaxează, uşuraţi, la plecarea lui Blake. Şi aud vocea mamei răsunându-mi în cap: *Nu în faţa personalului.*

Am în continuare în mână batista umedă a lui Caroline. Mă holbez la ea şi mă încrunt, amintindu-mi un fragment dintr-un vis pe care l-am avut azi-noapte. Sau poate azi-dimineaţă? O tânără, un înger? Poate Fecioara Maria sau o călugăriţă în albastru stând în pragul dormitorului şi veghindu-mi somnul.

Ce dracu mai e şi asta?

Nu sunt religios.

— Ce-i? întreabă Caroline.

Ciatin din cap:

— Nimic, şoptesc eu, luând ceaşca de cafea pe care mi-o în şi dându-i înapoi batista.

— Ei bine, s-ar putea să fiu însărcinată, zice ea.

Cum? Pălesc.

— Kit. Nu tu. Tu eşti mult prea al naibii de grijuliu.

Mare dreptate ai. Mi se clatină pământul sub picioare. Moştenitorul lui Kit!

Mai complicat de-atât nici că se putea.

— Foarte bine, dacă eşti, vedem noi ce avem de făcut, răspi eu şi

mă încearcă pe dată un sentiment de uşurare la gândul că tc aceste responsabilităţi ar putea să treacă la copilul lui Kit, dar res şi un copleşitor sentiment de pierdere.

Averea şi titlul sunt ale mele. Deocamdată.

Rahat. Putea fi mai încurcat de-atât?

Capitolul trei

Stau pe bancheta din spate a unui taxi negru, în drum spre birou, când sună telefonul. E Joe.

— Salut, amice. Cum merge?

Are un ton grav şi ştiu că se referă la starea mea de spirit după moartea lui Kit. Nu l-am mai văzut de la înmormântare.

— Supravieţuiesc.

— Ai chef de-o rundă?

— Mi-ar plăcea. Dar nu pot. Am întâlniri toată ziua.

— Rahaturi de conte?

Râd.

— Da. Rahaturi de conte.

— Poate mai încolo, în cursul săptămânii? Nu de alta, dar îmi rugineşte floreta.

— Da, mi-ar plăcea. Sau poate bem ceva.

— Da, să văd dacă e şi Tom prin zonă.

— Mişto. Mulţam, Joe.

— Nicio problemă, amice.

închid. Mă indispun. îmi lipsesc zilele când puteam să fac ce voiam. Dacă aveam chef de o partidă de scrimă în miezul zilei, nicio problemă. Joe e partenerul meu de scrimă şi unul dintre cei mai apropiaţi prieteni. în loc de asta, acum trebuie să mă duc la birou şi să prestez ceva muncă.

Kit, tu eşti de vină.

La Loulou muzica bubuie asurzitor. Basul îmi reverberează în piept. îmi place aşa. Nivelul zgomotului retează pofta de conversaţii nedorite. îmi croiesc drum prin mulţime, spre bar. Am nevoie de ceva de băut şi de un trup cald, dornic.

Mi-am petrecut ultima zi şi jumătate în şedinţe plictisitoare cu doi manageri care gestionează considerabilul portofoliu de investiţii

Trevethick şi fondul de caritate; cu managerii moşiilor din Cornwall, Oxfordshire şi Northumberland; cu agentul care administrează proprietăţile din Londra; şi cu dezvoltatorul care reamenajează cele trei vile din Mayfair. Oliver Macmillan, adjunctul şi mâna dreaptă a lui Kit, a participat la toate alături de mine. Oliver şi Kit au fost prieteni încă de la Eton. Amândoi s-au dus la London School of Economics, până când Kit a renunţat, obligat să preia îndatoririle aristocratice după moartea tatei.

Oliver e slab, cu o coamă de păr blond rebel şi ochi de o culoare incertă, cărora nu le scapă nimic. Nu mi-a plăcut niciodată prea tare. N-are scrupule şi e ambiţios, dar se pricepe la balanţe financiare şi ştie cum să se descurce cu personalul numeros care răspunde în faţa contelui de Trevethick.

Nu ştiu cum a scos-o la capăt Kit cu toate astea, şi să mai aibă şi un job de manager de fond în City. Dar el era un nemernic deştept şi viclean.

Şi amuzant.

Mi-e dor de el.

Comand Grey Goose şi tonic. Poate a reuşit pentru că Macmillan i-a asigurat spatele şi mă întreb dacă loialitatea lui Oliver se va extinde şi asupra mea sau o să profite de naivitatea mea, în timp ce eu mă zbat să mă împac cu toate responsabilităţile astea noi. Chiar nu ştiu. Dar cert e că nu am încredere în el şi îmi notez în minte să nu uit să fiu circumspect când am de-a face cu el.

Singurul punct luminos din ultimele două zile a fost un telefon de la agentul meu, care mi-a spus că am un angajament săptămâna viitoare. Am fost foarte încântat să-i pot spune scorpiei bătrâne că pentru viitorul apropiat nu voi mai fi disponibil pentru modeling.

O să-mi lipsească?

Nu eram sigur. Modelingul poate fi înnebunitor de plictisitor, dar după ce am fost dat afară de la Oxford munca asta m-a convins să mă

ţl;,n |os «lin P'il Ş* "ii i* hiMii/nt o M II/.I I ,| •*;'» 111<t mriiţiri în Inrtn.t h licnstiprn. avram şi «M .i/iii sa « unost. srxy şi slabi*

Snrhiiin palur şi • mclcz i amera. I'.xact <«sta vreau a< i.mi: o friueje *srw,* «Ini nit A, slabă sau orii um altcumva.

/ foia Refulatului.

îmi atrage atenţia râsul ei răguşit şi ni se irilâlneic privirile. Viul apreciere şi provocare în ochii ei şi mădularul meu zvâcneşte, antici panel. Are ochi frumoşi, căprui, par castaniu lung şi lucios şi bea tărie, îji, ce-i mai important, arată senzaţional în rochia mini din piele şi cizmele până la jumătatea coapsei, cu toc ascuţit.

Da. Merge.

La două dimineaţa intrăm amândoi în apartamentul meu. iau haina Leticiei, iar ea se întoarce imediat şi îşi încolăceşte braţele pe după gâtul meu.

— Hai în pat, frumuşelule, şopteşte şi mă sărută.

Apăsat. Fără preliminarii. încă îi mai ţin în mână haina şi trebuie să mă sprijin de perete ca să nu cădem amândoi. Atacul ei mă ia prin surprindere. Poate e mai beată decât credeam. Miroase a ruj şi a Jägermeister, o combinaţie care îmi stârneşte interesul. O prind de păr şi trag, eliberându-mi gura.

— Toate la vremea lor, scumpo, şoptesc. Stai să pun haina undeva.

— Futu-i mama ei de haină, zice ea şi mă sărută iar, toată numai limbă.

Mai bine ţi-o trag ţie.

— N-o să ajungem în dormitor în ritmul ăsta.

îi pun mâinile pe umeri şi o împing încetişor.

— Atunci hai să-ţi vedem apartamentul, model/fotograf/DJ ce eşti tu, glumeşte ea, cu un accent irlandez molatic, care contrastează cu stilul direct.

în timp ce o urmez pe hol spre living, mă întreb dacă e la tel de hotărâtă şi în pat. Tocurile ei ţăcănesc pe podeaua de lemn.

— Paci şi actorie? Grozava privelişte, apropo, zice ea după ce arunca o privire prin peretele de sticla care dă spre Tamisa. Mişto pian, adaugă, şi se întoarce cu ţaţa la mine, cu ochii sclipind excitaţi; Te-ai futut pe el?

Mamă, asta chiar că arc o gură spurcată.

— Nu recent.

îi las haina pe sofa.

— Nu cred că asta vreau să fac acum. Prefer să te duc în pat.

îi ignor ironiile despre lipsa unei cariere stabile. Nu i-am spus că am un imperiu de condus. Zâmbeşte, rujul i s-a şters şi probabil s-a mutat pe gura mea. Gândul îmi displace şi îmi trec degetele peste buze. Vine la mine, mă apucă de reverele hainei, şi mă trage spre ea.

— Bine, frumuşelule, hai să-mi arăţi ce poţi.

îşi plantează palmele pe pieptul meu şi mă zgârie de la stern până spre marginile hainei.

Rahat! Aproape că doare. Are gheare stacojii, nu unghii, gheare asortate cu rujul. îmi trage sacoul în jos pe umeri, îl lasă să cadă la podea şi începe să-mi descheie cămaşa. La starea în care e, mă bucur că are răbdare şi nu mi-o sfâşie pur şi simplu; îmi place cămaşa asta. O trage de pe mine, o lasă jos, la picioare, apoi îşi înfige unghiile în umerii mei. Deliberat.

— Au! strig eu.

— Mişto tatuaj, zice, iar mâinile ei călătoresc de pe umerii mei în jos pe braţe, apoi spre betelia blugilor, unghiile ei lăsându-mi urme pe abdomen.

Uau! Asta e chiar agresivă!

O prind de mână, o trag în braţele mele şi o sărut apăsat.

Hai în pat, şoptesc lângă buzele ei şi, înainte să apuce să răspundă, o înşfac de mână şi o trag după mine în dormitor.

Aici, mă împinge spre pat şi îşi freacă iar ghearele de abdomenul meu în timp ce caută nasturele blugilor.

fuîw-r' ***ft*** f&kv | ***Witrtfii!***

şi u prii ui mâinile în taţi. într-o st ninsoare tic menghină, imvivând vie tapt sa mă protejez vie unghiile ei.

Ywi să iiVi rfkf? A>f şi eu. s»l şfii,

Vu cuminte. o avertizez. Tu prima! î» viau drumul,

împingând-o ceva mai încolo, ca să văd mai bine.

Peibracă-te. Acum! ii poruncesc.

Pându-şi parul peste umăr, îşi pune mâinile în şolduri, iar gura i se arcuieşte într-o provocare amuzată.

— Hai! insist eu.

Ochii Leticiei se întunecă şi rămâne nemişcată câteva clipe:

— Spune te rog frumos, şopteşte.

Rânjesc:

— Te rog frumos.

Râde.

— îmi place accentul tău elegant.

— l'n accident din născare, scumpo. Păstrează-ţi cizmele, adaug, îmi întoarce rânjetul, întinde mâinile la spate şi îşi trage cu uşurinţă fermoarul rochiei strâmte, din piele. Mişcându-şi şoldurile, işi trage în jos rochia şi o lasă să cadă de-a lungul cizmelor. Zâmbesc. Arată incredibil. Subţire, cu sâni mici, fermi, poartă un portjartier negru şi un sutien asortat şi cizmele lungi, cu tocuri înalte. Cu o forţă surprinzătoare, mă trage spre pat, apoi îşi pune palmele pe pieptul meu şi mă împinge aşa de tare, că mă prăvălesc peste pătură.

— Scoate-i> porunceşte ea.

Stă în faţa mea cu picioarele depărtate şi arată spre pantalonii mei.

— Scoate-i tu, mormăi eu.

Nu are nevoie de alt îndemn. Se caţără în pat şi mă încalecă, zdrobindu-mi vintrele. Mă zgârie din nou pe abdomen, coborând spre fermoar.

An/

Futu-i! Chiar e periculoasă!

Mă ridic brusc, luând-o prin surprindere, o întorc pe spate, încalec şi îi pironesc braţele în sus, de-o parte şi de alta a capului. Si zbate sub mine, încercând să mă împingă.

— Hei, protestează ea, fulgerându-ma din priviri.

— Cred că trebuie să te leg. Eşti periculoasă, îi spun cu voce blândă şi îi pândesc reacţia.

Ar putea fi ori albă, ori neagră.

Face ochii mari, dar nu sunt sigur dacă de frică sau de excitaţie.

— Tu eşti? şopteşte.

— Periculos? Eu? Nu. Nu atât de periculos ca tine.

îi dau drumul, întind mâna spre noptieră şi scot dintr-un sertar o pereche de cătuşe din piele şi o eşarfă de mătase.

— Vrei să te joci? o întreb, arătându-i-le pe amândouă. Tu alegi.

Se uită în sus la mine, cu pupilele mărite de dorinţă şi anxietate.

— Nu am de gând să-ţi fac rău, o liniştesc.

Nu-i stilul meu.

— Vreau doar să te ţin în frâu.

Dar adevărul e că mă tem c-o să-mi facă ea rău.

Un zâmbet ironic, provocator, îi răsare în colţul gurii.

— Mătasea, zice.

Zâmbesc şi arunc cătuşele pe podea: dominarea ca formă de autoapărare.

— Alege-ţi o parolă.

— Chelsea.

— Bună alegere.

îi leg eşarfa în jurul încheieturii stângi şi o trec apoi printre şipcile de la capul patului. Cu braţele întinse, unghiile ei sunt neputincioase şi arată fantastic.

— Dacă nu eşti cuminte, să ştii că te leg şi la ochi, şoptesc.

Ea chicoteşte.

— Mă baţi şi la fund? întreabă abia şoptit.

— Numai dacă eşti ascultătoare.
Ah, o să fie amuzant...

Are orgasm repede şi zgomotos. Ţipând şi zbătându-se în legăturile de mătase.

Mă ridic dintre coapsele ei, cu gura umedă şi lucioasă, o întorc şi o lovesc la fund.

— Rezistă, şoptesc eu, şi îmi trag un prezervativ.

— Mai repede!

Futu-i, e solicitantă, nu glumă!

— Cum doreşti, mormăi eu şi o penetrez.

îi urmăresc sânii, care urcă şi coboară în ritmul somnului. Din obişnuinţă, îmi îndeplinesc ritualul de a rememora tot ceea ce ştiu despre femeia pe care tocmai am futut-o. De două ori. Leticia. Avocat pentru drepturile omului, agresivă sexual. Mai mare decât mine. îi place să fie legată. Mult de tot. Dar, la drept vorbind, femeilor sigure de ele le place în general asta, cel puţin din experienţa mea. E o urlă- toare, ţipă la orgasm. Vocală. Amuzantă... Extenuantă.

Mă trezesc brusc. în vis, căutam ceva nedefinit, o viziune care tot apărea şi dispărea, o viziune eterică în albastru. Apoi, în clipa în care am zărit-o, am căzut într-un hău imens. Mă cutremur.

Ce naiba a fost asta?

Soarele palid de iarnă se strecoară pe fereastră în timp ce reflexiile Tamisei joacă pe tavan. Ce m-a trezit?

Leticia.

Mamă, chiar că e un animal. Nu doarme lângă mine şi nu aud pe nimeni la duş. Poate a plecat deja. Ascult cu atenţie, să văd dacă se aude vreun zgomot din apartament.

E linişte. Rânjesc. Fără conversaţii mărunte şi stânjenitoare. Ziua pare promiţătoare, asta până ce îmi

amintesc că am întâlnire la prânz cu mama şi cu sora mea. Gem şi îmi trag aşternuturile peste cap. Vor dori să discute testamentul.

Fir-ar a dracului.

„Văduva*[4], cum îi spunea Kit, e o femeie formidabilă. De ce naiba nu s-o fi întors la New York, nu ştiu. Viaţa ei e acolo, nu aici.

De undeva, din apartament, se aude un zăngănit pe podea. Mă ridic în capul oaselor.

Rahat. Leticia e tot aici.

Asta înseamnă conversaţie. Fără chef, mă extrag din pat, îmi trag pe mine cea mai apropiată pereche de blugi şi mă duc să aflu dacă e la fel de sălbatică şi la lumina zilei cum e pe întuneric.

Străbat holul în picioarele goale, dar nu e nimeni nici în salon, nici în bucătărie.

Ce naiba?

Mă întorc la intrarea în bucătărie şi încremenesc. Mă aşteptam s-o văd pe Leticia, dar pe hol stă o tânără subţire care se uită la mine. Are ochii mari şi întunecaţi, care-mi amintesc de o căprioară speriată, dar e îmbrăcată într-un halat albastru oribil, nişte blugi prespălaţi ieftini, o pereche de tenişi jerpeliţi şi o eşarfă albastră care îi ţine părul.

Nu scoate un sunet.

— Bună. Cine naiba eşti? o întreb.

Capitolul patru

Zot! E aici şi e supărat.

Alessia îngheaţă când privirea ei îi întâlneşte ochii de un verde orbitor. înalt, suplu şi pe jumătate gol, păşeşte spre ea. Părul lui castaniu e ciufulit, iar în lumina candelabrului din hol are licăriri aurii. Umerii sunt pe cât de largi îşi

amintea ea, dar tatuajul de pe braţ e mult mai complicat decât i se păruse; tot ceea ce poate distinge e o aripă. O dâră de păr de pe piept se pierde în jos, spre stomacul tonificat. Apoi părul reapare mai des sub buric şi se pierde mai jos, în blugii strâmţi din denim negru, rupţi în genunchi. Dar linia aspră a buzelor pline şi ochii de culoarea primăverii pe faţa asta frumoasă, nerasă, o fac să îşi ferească privirea. I se usucă gura şi nu ştie dacă e din cauza emoţiilor sau... sau... din cauza înfăţişării lui.

E atât de atrăgător!

Prea atrăgător.

Şi e pe jumătate dezbrăcat! Dar de ce e aşa de supărat? L-a trezit?

Nu! O s-o alunge de lângă pian.

Speriată, lasă privirea în podea şi, în timp ce se frământă să găsească un răspuns, se agaţă zdravăn de coada măturii, ca să se poată ţine pe picioare.

CINE DRACU' E creatura asta timidă care stă în holul meu? Sunt cu totul în ceaţă. Am mai văzut-o vreodată? O imagine dintr-un vis uitat mi se developează ca un polaroid în memorie, un înger în albastru veghind lângă patul meu. Dar asta se întâmpla acum nişte zile. Ea să fi fost? Şi acum e aici, de parcă ar fi prins rădăcini în podeaua mea, cu faţa palidă şi ochii în pământ. încheieturile degetelor i se albesc tot mai mult pe măsură ce strânge tot mai tare coada măturii, de parcă
numai asta ar mai ancora-o de Pământ. Basmaua îi ascunde părul iar halatul demodat şi mult prea mare îi acoperă silueta firavă Arată de parc-ar veni din cu totul altă lume.

— Cine eşti? o întreb iar, dar pe un ton mai blând, pentru că nu vreau s-o sperii.

Ochi mari, de culoarea celui mai fin espresso şi străjuiţi de cele mai lungi gene pe care le-am văzut vreodată se uită în sus la

mine apoi îndărăt la podea.

Rahat!

O privire fugară a ochilor ei întunecaţi, fantomatici şi sunt... tulburat. E cu cel puţin un cap mai scundă decât mine, are probabil în jur de 1,60, faţă de cei 1,87 ai mei. Are trăsături delicate: pometi înalţi, nasul cârn, pielea curată, luminoasă, buze palide. Arată ca şi cum ar avea nevoie de câteva zile la soare şi o masă zdravănă.

E evident că face curat. Dar de ce ea? De ce aici? A venit în locul menajerei mele?

— Unde-i Krystyna? întreb, tăcerea ei începând să mă scoată din sărite.

Poate e fata Krystynei ori nepoata ei.

Se uită în continuare în podea încruntată. îşi muşcă buza de jos cu dinţii albi şi refuză să mă privească.

Uită-te la mine, o rog în gând. Vreau să întind mâna, să o prind de bărbie şi să îi ridic capul, dar, ca şi cum mi-ar fi citit gândul, înalţă fruntea. Ochii ni se întâlnesc, vârful limbii răsare printre buze şi îşi linge nervos buza de sus. Tot trupul mi se încordează copleşit de o emoţie fierbinte, puternică, iar dorinţa mă izbeşte ca o ghiulea.

Fir-ar mama mă-sii!

Mijesc ochii, căci iritarea urmează imediat după dorinţă. Ce dracu' e cu mine? De ce are un asemenea efect asupra mea femeia asta, pe care nu am întâlnit-o niciodată? E enervant. Pe sub sprâncenele fine şi arcuite, ochii ei se fac şi mai mari şi se trage un pas înapoi; îşi face stângaci de lucru cu mătura, o scapă din mâini şi aceasta cade

cu zgomot la podea. Cu o graţie reţinută, se apleacă şi o ridici. Apoi se îndreaptă, se agaţă din nou de coada măturii şi în obraji ii înfloreşte o vagă roşeaţă. Bâiguie ceva de neînţeles.

Fir-ar săfiel O intimidez pe biata tată?

N-am vrut.

Sunt nervos pe mine. Nu pe ea.

Dar poate motivul e altul.

—Poate că nu înţelegi ce spun, zic eu, de fapt mai mult pentru mine, şi îmi trec o mână prin păr, încercând să controlez corpul.

Engleza Krystynei se limita la „da“ şi „aici“, ceea ce însemna adesea multă gesticulaţie din partea mea când aveam nevoie să îndeplinească unele sarcini care depăşeau treburile obişnuite. Probabil că şi fata asta e poloneză.

—Sunt menajera, Mister, şopteşte ea, cu ochii tot în pământ şi genele lungi adumbrindu-i obrajii luminoşi.

— Unde e Krystyna?

— S-a întors în Polonia.

-Când?

— De săptămâna trecută.

Asta e o noutate. Şi eu de ce nu am ştiut? îmi plăcea Krystyna. îmi făcea menajul de trei ani şi îmi ştia toate micile secrete murdare. Şi nici măcar nu am apucat să îmi iau rămas-bun.

Poate e ceva temporar.

— Se întoarce? o întreb.

Cutele de pe fruntea fetei se adâncesc, dar nu scoate o vorbă, deşi privirea îi zboară la picioarele mele. Nu ştiu de ce, asta mă tace să mă simt stingherit. Pun mâinile în şolduri şi tac câţiva paşi în spate în timp ce nedumerirea mea creşte:

— De când eşti aici?

Răspunde cu o voce pierită, abia auzită:

— În Anglia?

— Uită-te la mine, te rog.

De ce îi e aşa teamă să ridice privirea?

Degetele ei fine se strâng din nou în jurul măturii, ca şi cum ar fi putut-o folosi ca pe o armă, apoi trage aer în piept şi îşi îndreaptă capul, privindu-mă cu nişte ochi căprui mari, umezi. Ochi în care m-aş putea îneca. Mi se usucă gura şi trupul meu începe iar să se agite.

Futu-i!

— Sunt în Anglia de trei săptămâni.

Are vocea mai limpede şi mai sigură, cu un accent pe care nu-**l** recunosc, iar când vorbeşte împinge bărbia micuţă spre mine, sfidător. Buzele ei sunt acum rozalii, cea de jos mai plină decât cea de sus, pe care o umezeşte din nou.

Fir-ar!

Iar mi s-a sculat. Mă mai depărtez cu un pas de ea.

— Trei săptămâni? bâigui eu, uluit de reacţia pe care o am în faţa ei.

De ce mi se întâmplă aşa ceva?

Ce-i cu fata asta?

E al dracului de perfectă, îmi zumzăie în minte vocea aceea mică, domoală.

Da. Pentru o femeie în halat de nailon, e tare.

Concentrează-te. Nu mi-a răspuns la întrebare.

— Nu. întrebam de cât timp eşti în apartamentul meu.

De unde vine fata asta? îmi scormonesc creierul. Doamna Blake a aranjat să vină Krystyna, în baza unui contract pe care-**l** avea. Dar înlocuitoarea Krystynei rămâne tăcută.

Vorbeşti engleza? o întreb, dorindu-mi să vorbească. Cum te cheamă?

Se încruntă, uitându-se la mine ca la un idiot.

— Da, vorbesc engleza. Mă cheamă Alessia Demachi. Sunt în apartamentul dumneavoastră de dimineaţă, de la ora zece.

Uau. Chiar vorbeşte engleză.

(I *Imr.* v

— Bun. Perfect. încântat de cunoştinţa, Alessia Demachi. lin sunt...

Cx-ar trebui să spun? Trevethick? Trevelyan?

— Maxim.

Dâ scurt din cap şi o clipă am impresia că s-ar putea să facă o mică plecăciune, dar nu, rămâne dreaptă, strângându-şi mătura şi străpungându-mă cu privirea ei speriată.

Brusc, am senzaţia că pereţii holului se strâng în jurul meu şi mă sufoc. Vreau să fug de străina asta şi de ochii ei care îmi pătrund până În suflet.

— Bun, mă bucur că te-am cunoscut, Alessia. Mai bine ţi-ai vedea de curăţenie.

Şi, de parcă tocmai mi-aş fi amintit, adaug:

— Poţi să schimbi şi aşternuturile.

Şi fac semn cu mâna în direcţia dormitorului.

— Ştii unde e lenjeria, da?

Ea dă din nou din cap, dar nu se clinteşte.

— Mă duc la sala de gimnastică, mormăi eu, deşi nu îmi dau seama de ce am simţit nevoia să mă explic în faţa ei.

CÂND o IA cu pas săltat pe hol spre dormitorul lui, Alessia se lasă moale pe coada măturii şi respiră adânc, uşurată. Se uită cum i se mişcă muşchii de pe spate până în jos, la cele două gropiţe aflate exact deasupra beteliei blugilor. E o privelişte tulburătoare, prea tulburătoare. E chiar mai tulburător în picioare decât când era culcat în pat. Dispare în camera lui, iar ea închide ochii şi îi stă inima-n loc.

Nu i-a cerut să plece, dar o poate suna pe Agatha, prietena Magdei, şi poate să-i spună să găsească pe altcineva care să vină la curăţenie. Păruse foarte iritat că l-a deranjat, iar apoi a devenit şi mai nervos.

De ce?

Alessia se încruntă şi încearcă să alunge spaima care se înfiripă în ea; aruncă o privire spre living, unde e pianul.

Ni/. *Nu sepoate întâmpla una ca asta.* Daca trebuie, îl va **implora** să o lase să rămână. Nu vrea să plece. Nu poate să plece. Pianul e singura ei evadare. Singura ei bucurie.

Şi apoi, mai e şi domnul însuşi. Abdomenul lui sculptural, picioarele goale şi privirea intensă îi înfierbântă imaginaţia. Are o faţă de înger şi un corp de... ei bine... Roşeşte. Nu ar trebui să se gândească la aşa ceva.

E tare chipeş.

Nu. Gata. Concentrează-te.

Cu mişcări dezordonate, continuă să mături de pe podeaua de lemn o mizerie inexistentă. Va trebui să fie cea mai bună menajeră pe care a avut-o vreodată, ca să nu dorească s-o înlocuiască. După ce a luat această decizie, se duce în living să mături, să cureţe şi să lustruiască.

Zece minute mai târziu aude uşa de la intrare trântindu-se, când tocmai termina de înfoiat pernuţele negre de pe colţarul în formă de L.

Bun. A plecat.

Se duce direct în dormitor să schimbe aşternuturile. Camera e la fel de dezordonată ca de obicei — haine şi nişte cătuşe ciudate pe podea, draperiile pe jumătate trase, cearşafurile răscolite —, dar adună toate hainele şi strânge repede aşternuturile murdare de pe pat. Se miră când dă de o panglică lată de mătase legată de căpătâiul patului, dar o desface şi o pune pe noptieră, alături de cătuşe. Când întinde un cearşaf alb curat pe pat, se întreabă la ce-or fi folosind lucrurile astea. Nu are nicio idee şi nu vrea să facă nicio presupunere hazardată. Termină de înfăţat patul şi se duce să se apuce de curăţenie şi în baie.

ALERG CUM N-AM mai alergat niciodată până acum. Termin cei 8 kilometri pe bandă în timp record, dar nu mă pot împiedica să derulez în cap conversaţia cu noua mea menajeră.

Tâmpit. Tâmpit. Tâmpit.

Mă aplec şi-mi sprijin palmele de genunchi, încercând să îmi

recapăt răsuflarea. Fug de nenorocita mea de menajeră — femeie de

serviciu, sau cum îşi zice ea —, încercând să scap de ochii ei mari, căprui.

Nu. Fug de reacţia mea în faţa ei.

Ochii ăia o să mă bântuie tot restul zilei. Mă îndrept, îmi şterg sudoarea de pe frunte şi în faţa ochilor îmi apare, nechemată, imaginea ei cu baticul ăla pe cap, în genunchi, în faţa mea.

Mi se încordează tot corpul.

Iar.

Şi asta numai când m-am gândit la ea.

Futu-i.

îmi şterg furios transpiraţia de pe faţă cu un prosop şi mă hotărăsc să ridic şi nişte greutăţi. Da. Asta ar trebui să mi-o scoată din minte. Iau cele mai grele două haltere şi îmi încep exerciţiile obişnuite.

Sigur, ridicatul greutăţilor îmi dă tot răgazul din lume să mă gândesc. Cu toată sinceritatea, sunt total nedumerit de reacţia mea în faţa ei. Nu-mi amintesc să mai fi cunoscut pe cineva care să aibă un asemenea efect asupra mea.

Poate e stresul.

Da. E cea mai logică explicaţie. Sunt în doliu după pierderea lui Kit şi mă zbat să fac faţă consecinţelor.

Kit, eşti un mare măgar că m-ai lăsat cu toate responsabilităţile astea.

E copleşitor. Al dracului de copleşitor.

îmi alung din minte toate gândurile despre Kit şi despre *ea* şi încerc să mă concentrez asupra antrenamentului, numărând în timp ce mi se încordează muşchii.

Şi iau prânzul cu mama în două ceasuri.

Rahat.

ALESSIA E ÎN spălătorie şi tocmai mută hainele ude în uscător când aude uşa de la intrare dându-se iar de perete.

Nu se poate! S-a întors.

Bucuroasă că e ascunsă aici, în cea mai mică încăpere din apartament, pregăteşte masa de călcat şi începe să netezească cele câteva haine care erau uscate. Sigur n-o să vină aici. Când termină a cincea cămaşă, aude iar uşa şi ştie că e din nou singură. O enervează că nu i-a strigat un *la revedere* cum a făcut când credea că e Krystyna, dar alungă gândul şi termină de călcat cât de repede poate.

Când e gata, se duce în dormitor să vadă dacă a făcut dezordine. Evident, toate hainele de la sală erau împrăştiate pe podea. Cu delicateţe, le ridică pe rând de pe jos. Toate sunt îmbibate de transpiraţia lui, dar spre surprinderea ei, nu i se mai pare aşa respingător ca înainte de a-l cunoaşte. Le pune în coşul de rufe murdare şi verifică baia. Mirosul proaspăt, curat, al săpunului lui pluteşte în aer. Închizând ochii, inspiră şi, dintr-odată, e transportată înapoi, la brazii înalţi care înconjoară casa părintească din Kukes. Se bucură de mireasmă, fără să ia în seamă apăsarea dorului de casă. Acum, casa ei e Londra.

Spală chiuveta şi gata, a terminat cu o jumătate de oră mai devreme. Se duce glonţ în living şi se aşază la pian. Degetele ei mângâie clapele şi acordurile *Preludiului în Do major* al lui Bach umplu apartamentul; notele dansează în culori strălucitoare în cotloanele camerei, alinându-i sufletul zbuciumat.

Intru în restaurantul favorit al mamei, pe Aldwych. Am ajuns mai devreme, dar nu-mi pasă. Trebuie să beau ceva, nu numai ca să uit de ciocnirea cu menajera cea nouă, ci şi pentru că am nevoie de un întăritor pentru confruntarea cu mama.

— Maxim!

Mă întorc şi în spatele meu stă singura femeie din lume pe care o ador. Maryanne, sora mea cu un an mai mică decât mine, traversează holul. Ochii ei, de aceeaşi nuanţă cu ai mei, se luminează când mă întorc cu faţa spre ea. îşi aruncă braţele

pe după gâtul meu, iar părul ei roşu îmi zboară în faţă, pentru că e cu numai câţiva centimetri mai scundă decât mine.

— Hei, M.A., mi-a fost dor de tine, îi spun îmbrăţişând-o.

— Maxie.

Şi vocea ei se frânge.

Rahat. Nu aici.

0 strâng şi mai tare, dorindu-mi să nu plângă, şi sunt surprins de emoţia ascuţită care-mi arde gâtul. îşi trage nasul, iar când îi dau drumul din braţe văd că are ochii roşii şi încercănaţi. Nu e stilul ei. De obicei seamănă cu mama, care-şi ţine emoţiile sub un control riguros.

— Tot nu-mi vine să cred că s-a dus, zice ea, strângând o batistă în mână.

— Ştiu, nici mie. Hai să ne aşezăm şi să bem ceva.

O iau de cot şi o urmăm pe femeia care ne-a întâmpinat şi care ne conduce în sala mare a restaurantului, lambrisată cu lemn. Locul are un aer clasic, de modă veche: lămpi de alamă, tapiţerie din piele verde-închis, feţe de masă albe scrobite şi pahare scânteietoare de cristal. Domneşte un zumzet general, în care se amestecă sporovăială bărbaţilor şi femeilor de afaceri şi clinchetul tacâmurilor pe porţelanul fin. Mă concentrez pe imaginea posteriorului bine conturat al fetei care ne conduce, strâns într-o fustă strâmtă până la genunchi şi la ţăcănitul tocurilor cui pe podeaua de lemn cernită. Trag scaunul pentru Maryanne, apoi mă aşez şi eu.

— Două Bloody Mary, îi spun fetei, care ne înmânează fiecăruia câte un meniu şi îmi aruncă o privire ghiduşă, pe care nu i-o întorc.

O fi având ea un funduleţ mişto şi un zâmbet drăguţ, dar n-am chef de joacă. Sunt preocupat de întâlnirea cu menajera şi de amintirea ochilor ei întunecaţi, speriaţi. Mă încrunt, alung gândul şi îmi îndrept toată atenţia către sora mea, în timp ce fata pleacă îmbufnată.

— Când te-ai întors din Cornwall? o întreb.

— Ieri.

— Ce face Văduva?

— Maxim! Ştii că urăşte cuvântul ăsta.

Oftez exagerat şi teatral:

— OK, ce face înălţimea Sa?

Maryanne se uită urât la mine, apoi afişează o expresie foarte dezamăgită.

Rahat.

— Scuză-mă, mormăi spăşit.

— E tulburată, dar e greu să-ţi dai seama. Ştii şi tu cum e ea.

Ochii lui Maryanne se întunecă şi pare neliniştită:

— Cred că e ceva ce nu ne spune.

încuviinţez. Ştiu mult prea bine. Rareori dezvăluie mama vreo fisură în armura ei bine lustruită. Nu a plâns la înmormântarea lui Kit; a fost întruchiparea curajului şi a calmului. Nici eu n-am plâns. Eram prea ocupat cu o mahmureală cumplită.

Trag aer în piept şi schimb subiectul.

— Când trebuie să te întorci la muncă?

— Luni, răspunde Maryanne cu o mică strâmbătură tristă.

Maryanne a fost singura dintre copiii Trevelyan care a excelat
în domeniul academic. A absolvit Wycombe Abbey School, apoi s-a dus să facă medicina la Corpus Christi, Oxford, iar acum e rezident la Royal Brompton Hospital, unde se specializează în medicină car- dio-toracică. Şi-a urmat vocaţia, o chemare care s-a înfiripat în ziua în care tata a suferit o tromboză cardiacă masivă şi a murit de infarct. Maryanne avea 15 ani şi voia să îl salveze. Moartea tatei ne-a afectat în mod diferit pe fiecare dintre noi, pe Kit mai ales, dat fiind că a fost obligat să abandoneze şcoala şi să îşi asume titlul. Cât despre mine, eu mi-am pierdut singurul părinte aliat.

— Ce face Caro? mă întreabă.

Jeleşte. Şi e foc şi pară că imbecilul ăla nenorocit de Kit nu i-a lăsat nimic prin testament, mârâi eu.

— Cine e imbecil nenorocit?

întrebarea e pusă de o voce pătrunzătoare, cu accent pe jumătate american. Rowena. contesa văduvă de Trevethick. stă în picioare lângă

noi. a» pârul castaniu-roşcat proaspăt coafat, impecabilă în costumul ei bleumarin C'hanel şi cu un colier cu perle la gât.

Mâ ridic.

— Rowena, zic, sărutând-o de lormă pe obrazul întors spre mine, apoi ii trag un scaun să se aşeze.

— Aşa îţi întâmpini mama îndoliată, Maxim? se încruntă Rowena, aşezându-se şi lăsându-şi poşeta Birkin pe podea, lângă ea.

Se apleacă peste masă şi îi strânge mâna lui Maryanne:

— Bună, draga mea, nu te-am auzit când ai plecat.

— Aveam nevoie de aer, mamă, răspunde soră-mea, strângându-i la rândul ei mâna.

Rowena, contesă de Trevethick, şi-a păstrat titlul şi după divorţul de tatăl nostru. îşi petrece cea mai mare a timpului între New York, unde locuieşte şi îi place să joace, şi Londra, unde editează *Dernier Cri*, o revistă glossy pentru femei.

— Un pahar de Chablis, îi spune ea chelnerului care tocmai ne aducea cele două Bloody Mary.

Ridică dezaprobator din sprâncene când amândoi sorbim îndelung din pahare.

E tot imposibil de subţire şi imposibil de frumoasă, mai ales văzută prin lentila unui obiectiv. A fost „femeia fatală“ a generaţiei sale şi a ajuns muza multor fotografi, printre care şi tatăl meu, cel de-al unsprezecelea conte

de Trevethick. I-a fost credincios; titlul şi banii lui au atras-o suficient cât să se mărite cu el, dar apoi l-a părăsit şi el nu şi-a mai revenit niciodată. La patru ani de la divorţ, a murit de inimă rea.

O cercetez cu ochii întredeschişi. Are o faţă netedă ca de bebeluş, fără îndoială rezultatul ultimului peeling chimic. Femeia asta e obsedată să îşi păstreze tinereţea şi nu se abate de la dieta ei riguroasă cu sucuri de legume şi cine ştie ce mâncare la modă decât pentru un surprinzător pahar de vin. Nu e nicio îndoială, mama mea e foarte frumoasă, dar e la fel de făţarnică pe cât e de magnifică, iar bietul tata a plătit pentru asta.

— Am înţeles că te-ai văzut cu Rajah, mi se adresează ea direct

— Da.

-Şi?

Mă priveşte uşor miop, căci e mult prea orgolioasă ca să poarte ochelari.

— Totul îmi revine mie.

— Şi Caroline?

— Nimic.

— înţeleg. Ei bine, nu o putem lăsa pe biata fată să moară de foame.

— Nu o *putem* lăsa?

Rowena roşeşte:

— Tu, spune cu răceală. Nu poţi s-o *laşi* pe biata fată muritoare de foame. Pe de altă parte, dispune de propriul ei fond şi o să moştenească o avere când o să-şi dea taică-su obştescul sfârşit. Kit a ales înţelept în privinţa asta.

— Asta dacă nu cumva n-o dezmoşteneşte mama ei vitregă, i-o trântesc eu şi iau o prea necesară înghiţitură de Bloody Mary.

Mama strânge din buze:

— De ce nu o pui la muncă? Poate pentru proiectul imobiliar din Mayfair? Are ochi bun pentru designul de interior şi o să-i prindă bine să aibă ceva de făcut.

— Cred că ar fi mai bine s-o lăsăm pe Caroline să decidă ce vrea să facă.

Nu reuşesc să îmi ascund resentimentul din voce. Ăsta e stilul arogant al mamei de a interacţiona cu familia pe care a părăsit-o cu ani în urmă.

— Nu te deranjează că stă la reşedinţa Trevelyan? insistă ea, igno- rându-mi tonul.

— Rowena, n-o s-o las fără adăpost.

— Maximilian, n-ai vrea să mi te adresezi cu „mamă"?

— Când o să începi să te porţi ca atare, s-ar putea să iau asta în considerare.

__Maxim, ma admonestează Maryanne, şi mă fulgeră cu ochii ei de un verde-intens.

Simţindu-mă ca un copil certat, îmi ţin gura şi studiez meniul înainte să spun ceva ce s-ar putea să regret.

Rowena continuă, fără să ia în seamă grosolănia:

- Trebuie să punem la punct ultimele detalii pentru slujba de pomenire. Mă gândeam să o facem înainte de Paşte. O să rog un redactor de la mine să scrie un necrolog pentru Kit. Asta dacă nu cumva...

Vocea i se frânge şi se opreşte, facându-ne şi pe Maryanne, şi pe mine să ridicăm amândoi surprinşi capul din meniuri. I se umezesc ochii şi, pentru prima dată de când şi-a înmormântat fiul cel mare, îşi arată vârsta. Scoate o batistuţă cu monogramă şi o duce la buze, încercând să se adune.

Fir-ar să fie.

Mă simt ca un rahat. Şi-a pierdut fiul cel mare... fiul preferat.

— Dacă nu cumva? mă reped eu.

— Nu l-aţi putea scrie tu sau Maryanne, şopteşte ea, aruncându-ne amândurora o privire necaracteristică, rugătoare.

— Sigur, zice Maryanne. îl fac eu.

— Nu. Eu ar trebui să îl fac. O să dezvolt necrologul pe care l-am făcut pentru înmormântare. Comandăm? întreb eu dorind să schimb subiectul.

Mă simţeam stingherit, neobişnuit fiind cu această nefirească afişare a emoţiilor din partea mamei.

Rowena ciuguleşte din salată, în timp ce Maryanne, înarmată cu furculiţa şi cuţitul, vânează prin farfurie ultimii dumicaţi de omletă.

— Caroline a zis că s-ar putea să fie însărcinată, le anunţ eu luând încă o îmbucătură de chateaubriand.

Rowena ridică brusc privirea şi mijeşte ochii.

— Da, mi-a zis că încercau, confirmă Maryanne.

T

— Ei bine, dacă aşa stau lucrurile, s-ar putea să fie singura mea şansă să am un nepot şi familia asta să-şi asigure titlul pentru încă o generaţie.

Rowena ne aruncă amândurora o privire acuzatoare.

— Asta ar însemna că o să fii bunică, zic eu sec, neluând în seamă restul comentariului ei. Cum se va potrivi chestia asta cu ultima ta cucerire drăgălaşă de la New York?

înclinaţia Rowenei pentru bărbaţi tineri, uneori mai tineri decât mezinul ei, este renumită. îmi aruncă o privire furioasă, eu iau încă o îmbucătură de friptură şi îi susţin privirea, provocând-o să spună ceva. Ciudat, dar e prima dată când am sentimentul că am un ascendent asupra mamei. E o noutate, căci mare parte din copilărie şi din adolescenţă mi le-am petrecut încercând fără succes să îi obţin aprobarea.

Maryanne se încruntă la mine. Ridic din umeri, mai tai o felie din friptura delicioasă şi o îndes în gură.

— Nici tu, nici Maryanne nu daţi niciun semn că aţi vrea să vă aşezaţi la casele voastre şi fereascâ Dumnezeu să ajungă averea pe mâinile fratelui tatălui vostru. Cameron e o cauză pierdută, mârâie Rowena, preferând să îmi ignore insolenţa.

întâlnirea cu Alessia Demachi îmi răsare nechemată în minte şi mă încrunt. Mă uit la Maryanne, şi şi ea e încruntată şi se holbează la mâncarea din farfurie.

Hopa?

— Ce s-a mai întâmplat cu tânărul ăla pe care l-ai cunoscut la schi în Whistler? o întreabă Rowena pe soră-mea.

Mă întorc în apartamentul meu pe înserat. Vlăguit şi destul de grizat. Am îndurat un interogatoriu amănunţit din partea mamei referitor la situaţia tuturor domeniilor, a drepturilor locative şi a proprietăţilor închiriate din Londra, la renovarea apartamentelor din Mayfair, ca să nu mai amintesc despre valoarea portofoliului Trevethick. Aş fi

6o Mister vrUt
iLftmn fc

sâ-i amintesc că niciuna dintre chestiile astea nu e treaba ei, dar m-am simţit ciudat de mândru sa fiu capabil să-i răspund în

detaliu la toate întrebările. Până şi Maryanne a fost impresionată. Oliver Macmillan m-a instruit bine.

Când mă prăbuşesc pe canapea în faţa televizorului uriaş din apartamentul meu gol şi fără pată, mintea îmi rătăceşte — aşa cum a făcut-o toată ziua — înapoi la discuţia din dimineaţa asta cu menajera mea cu ochi întunecaţi.

Unde-o fi acum?

Cât timp va sta în Marea Britanie?

Oare cum arată fără halatul ăla care n-are nicio formă?

Câţi ani are? Pare tânără. Probabil prea tânără.

Prea tânără pentru ce?

Mă foiesc neliniştit pe canapea şi încep să hoinăresc printre canalele TV. Poate reacţia mea la ea a fost o excepţie. Adică, să fim serioşi, arăta ca o călugăriţă. Poate am o slăbiciune pentru călugăriţe. Râd în sinea mea de acest gând ridicol. Telefonul bâzâie: am un mesaj de la Caroline.

Cum a fost prânzul?

Obositor. Văduva nu s-a dezminţit.

Dacă te însori, eu o să fiu Văduva.

©

De ce îmi zice chestia asta? în plus, n-am de gând să mă însor. Mă rog... nu deocamdată. Mi-am amintit tirada mamei despre nepoţi şi clatin din cap. Copii. Nu. Pur şi simplu nu. Nu încă, în orice caz.

N-o să se întâmple prea curând.

78
Mister **Bun.**
Ce faci?

Acasă, la televizor.

Eşti OK?
Pot să trec pe latine?

Ultimul lucru de care am nevoie acum e Caroline, care să mă ameţească de tot de cap sau de orice altă parte a anatomiei mele.

Nu sunt singur.

O mică minciună nevinovată.

Iar preacurveşti, m-am prins. :P

Ce bine mă cunoşti!
Noapte bună, Caro.

Mă uit la telefon aşteptând un răspuns, dar rămâne mut, aşa că îmi întorc atenţia îndărăt la televizor unde, din păcate, nu găsesc nimic de văzut. Il închid.

Agitat, mă aşez la birou şi deschid e-mailul pe iMac. Sunt câteva mesaje de la Oliver despre diverse probleme legate de domenii, dar nu vreau să ştiu de ele vineri seara. Mai pot să aştepte până luni. Mă uit la ceas şi văd cu uimire că e abia 20:00, prea devreme ca să ies. Oricum, imaginea unui club aglomerat nu mă prea atrage în clipa asta.

Mă simt închis în cuşcă, dar nici să ies n-am chef, aşa că mă duc şi mă aşez la pian. Pe capac zace o compoziţie pe care am început-o cu săptămâni în urmă. Mă uit la note, melodia îmi răsună-n minte şi, înainte să îmi dau seama, degetele mele aleargă pe clape şi o cânt.

îmi **răsarc-n** minte imaginea unei fete în **albastru,** cu ochi întunecaţi care mă străpung până-11 adâncul sufletul ui. Notele noi curg într un şuvoi Şi improvizez în continuare, cântând dincolo de punctul în care se termina compoziţia mea.

Fir-ar să fie\

Cuprins de o înflăcărare neobişnuită, mă opresc, pescuiesc telefonul din buzunar şi găsesc aplicaţia de înregistrare audio. Apăs pe RECORD şi o iau de la capăt. Camera răsună de notele pianului. Evocatoare. Melancolice. Tulburându-mă. Inspirându-mă.

Sunt menajera, Mister.
Da, vorbesc engleza. Mă cheamă Alessia Demachi.
Alessia.

Când mă uit la ceas, e trecut de miezul nopţii. Mă întind şi mă uit la manuscrisul din faţa mea. E terminat. Am scris toată bucata şi mă copleşeşte un sentiment de împlinire. De câtă vreme tot încercam? Şi n-a fost nevoie decât de o întâlnire cu noua mea menajeră. Clatin din cap şi, de data asta, mă duc la culcare devreme şi singur.

Capitolul cinci

Aiessia descuie cu mare nerăbdare uşa apartamentului cu pian Irdma-i stă în loc când e întâmpinată de tăcerea descurajantă a alarmei Liniştea asta înseamnă că tulburătorul domn cu ochi verzi e în casă. I-a cotropit visele încă de când l-a văzut gol, întins pe tot patul Iar în week-end. în dipeie de linişte, nu s-a putut gândi decât la eL Nu înţelege de ce, poate din cauza privirii scurte, pătrunzătoare pe care i-a aruncat-o când o privea de ia înălţime pe hol sau poate pentru că e înalt şi chipeş şi suplu, cu gropiţe la spate, chiar deasupra posteriorului musculos, atletic... *începeazăf*

Gândurile i-au luat-o cu totul razna.

încet. îşi dă jos ghetele şi şosetele ude şi apoi, cu picioarele goale, trece repede pe coridor înspre bucătărie. Bufetul e plin de sticle de bere şi ambalaje de mâncare, dar Alessia o zbugheşte spre un loc mai sigur, în spălătorie. îşi aşază ghetele şi şosetele pe radiator, sperând că se vor usca până ce va trebui să plece.

îşi scoate căciula udă şi mănuşile, le atârnă de cuierul de lângă boiler, apoi îşi scoate hanoracul pe care i l-a dat Magda. îl atârnă de aceiaşi cui, dar se încruntă când vede că picură apă pe gresie. Ploaia torenţială i-a udat leoarcă şi blugii. Dârdâie puţin când şi-i scoate şi îşi trage pe ea halatul, fericită că a rămas uscat în punga de plastic. Poalele ii aiung până la genunchi, aşa că nu e indecentă fără blugi. Aruncă o privire în bucătărie, să verifice dacă e acolo. Probabil doarme incă, aşa că işi aruncă blugii uzi în uscător şi îi dă drumul. Măcar ăştia să fie uscaţi când pleacă acasă. Are picioarele înroşite şi iritate din cauza frigului, aşa că ia un prosop uscat din teancul de rufe curate şi le freacă viguros pe amândouă, aducând un strop de viaţă în degetele rebegite. După ce se mai încălzesc, îşi trage tenişii.

___ Alessia?

lot!

Domnul s-a trezit! Ce-o fi vrând?

iute, cât de iute îi permit degetele degerate, scoate baticul din punga de plastic şi-l întâşoară în jurul capului, conştientă că părul împletit e şi el ud. Respiră adânc, iese din spălătorie şi-l găseşte stând în bucătărie. îşi înnoadă braţele în jurul ei, ca să se încălzească.

— Bună, zice el, şi zâmbeşte.

Alessia se uită la el. Are un zâmbet ameţitor, care îi luminează faţa frumoasă şi ochii de smarald. îşi fereşte privirea, orbită de înfăţişarea lui şi jenată de îmbujorarea care i se întinde pe faţă.

Dar îi este ceva mai cald acum.

Era aşa de încruntat ultima dată când l-a văzut... ce s-o fi întâmplat de şi-a schimbat atitudinea?

— Alessia? zice el din nou.

— Da, Mister, răspunde cu privirea tot în podea.

Măcar de data asta e îmbrăcat.

— Nu voiam decât să te salut.

îi aruncă o privire, dar nu înţelege ce vrea. Acum zâmbetul lui nu mai e aşa luminos şi fruntea i s-a încreţit.

— Bună, spune ea, neştiind prea bine ce aşteaptă de la ea.

El dă din cap şi se foieşte şovăitor de pe un picior pe altul.

Alessia îşi imaginează că o să mai spună ceva, dar el se întoarce şi iese din bucătărie.

Ce IDIOT SUNT! Mă maimuţăresc singur şi-mi zic „Bună“. Tot weekendul m-am gândit numai la fata asta şi n-am fost în stare de mai mult decât „Nu voiam decât să te salut“?

Ce naiba e cu mine?

Mă duc înapoi în dormitor şi observ urme de picioare ude pe hol.

O fi mers desculţă prin ploaie? Nu, sigur că nu.

Dormitorul meu e mohorât, iar priveliştea Tamisei e ştearsă şi deprimantă. Afară toarnă cu găleata. Dis-de-dimineaţă rafalele de

ploaie bateau în fereastră şi zgomotul m-a trezit. *Rahat.* Probabil venit pe jos pe vremea asta cumplită. Mă întreb din nou unde stă şi cât de mult are de mers. Am sperat să o atrag într-o

conversaţie azi-dimineaţă şi să aflu toate amănuntele astea, dar îmi dau seama că se simte stânjenită în prezenţa mea.

Să fie prezenţa mea sau a bărbaţilor în general?

E un gând neliniştitor. Poate *eu* sunt cel care se simte stânjenit. La urma urmelor, ea e cea care m-a alungat din apartament săptămâna trecută şi ideea că am fugit ca s-o evit e deconcertantă. Mă hotărăsc să nu mai permit să se întâmple una ca asta.

Adevărul e că m-a inspirat. M-am cufundat tot weekendul în muzică. Mi-a oferit o distragere de la noua şi nedorita mea responsabilitate şi un răgaz în doliul meu — sau poate că am găsit eu o cale de a-mi canaliza suferinţa... nu ştiu. Am terminat trei piese, am ciorne pentru alte două, ba chiar sunt tentat să pun pe versuri una dintre ele. N-am luat în seamă telefonul, e-mailul şi, o dată în viaţă, m-am simţit împăcat. A fost o revelaţie. Cine ar fi spus că pot fi aşa de productiv? Ce nu înţeleg e de ce m-a afectat fata asta atât de tare, când abia dacă | am schimbat câteva vorbe. Nu are niciun sens, dar nici nu vreau să mă gândesc prea mult la asta.

Iau telefonul de pe noptieră şi cobor privirea spre pat. Aşternu- turile sunt vraişte.

Drace, sunt un porc mizerabil.

îmi fac patul în grabă. Din mormanul de haine azvârlite pe sofa iau o bluză de trening cu glugă şi o trag peste tricou. E răcoare. Probabil că şi ei îi e frig, cu picioarele ude. Pe hol mă opresc şi reglez termostatul cu câteva grade în plus. Nu-mi place ideea că îi e frig.

Iese din bucătărie cu un coş gol de rufe şi o găleată de plastic plină de soluţii de curăţat şi cârpe. Trece pe lângă mine cu capul în jos şi se duce spre dormitor. Mă uit după silueta care se depărtează în halatul inform: picioare lungi, albe, o uşoară legănare a şoldurilor... şi chiloţii ăia de un roz-aprins pe care-i întrezăresc prin nailon? De

>ub Ivirii *iese o* coadă groasă, bruna, miv *{* şnpulrşlr pv sp.Ur pftnfl jpnMju* do lin»«»' htloţilor u»/ şi se leagăna dinii' o pai ir j„ ,,|fıl, *thul* păşeşte s*'wcâai trebui sA mâ uil iu alia pui Ir, dai suni dîslras de chilot iiᵗᴹ •ᵘᵒfᵛʳ^ ˌᵒᵗ luuvlnl ₛsi mvi'l iu sus, până la lalir l'mhultil suutivi mai mari chiloţi pe care i am văzul la o femeie. Iar irupul nu se agită de parcă aş li un puştan ele i r ani.

hutu i! Cîem în sinea mea, simţiiulu mă ea un pervers, şi ivzisl nevoii tie a o urma. în schimb, ma duc în living, unde mii aşez la computer sa citesc e mailurile de la Oliver, să-mi ignor dorinţa şi pe menajera mea, Alessia Oemachi.

ALFSSIA K SURPRINSĂ sa găsească patul tăcut. De câte ori a fost în apartamentul lui, patul era întotdeauna vraişte. Tot mai e un morman de haine pe sofa, dar pare mai ordonat decât până acum. Trage draperiile şi se uită afară, la râu. „Tamisa.“ Şopteşte cuvântul cu glas tare, cu vocea tremurând puţin.

E întunecată şi cenuşie, cum sunt şi copacii golaşi de pe malul opus... nu ca Drinul. Nu-i ca acasă. Aici e o zonă urbană aglomerată, foarte aglomerată. Acasă era înconjurată de ogoare mănoase şi munţi acoperiţi cu zăpadă. Alungă gândurile dureroase despre casă. E aici ca să facă o treabă, o treabă pe care şi-o doreşte, pentru că vine la pachet cu un bonus, pianul. Se întreabă dacă el avea de gând să stea acasă toată ziua, iar gândul că s-ar putea să rămână aici o sâcâie. Prezenţa lui o va împiedica să cânte bucăţile ei preferate.

Dar partea bună e că ar putea să-l vadă.

Bărbatul care a pus stăpânire pe visele ei.

Trebuie să înceteze să se mai gândească la el. *Acum.* Cu inima grea, începe să atârne câteva dintre hainele împrăştiate în garderobă. Cele pe care le consideră murdare le pune în coşul de rufe.

în baia lui stăruie un miros de lemn de santal şi conifere. E un iz plăcut, masculin. Inspiră adânc şi se desfată aşa cum a mai făcut şi

înainte. în minte îi răsar ochii lui pătrunzători... umerii |aţi. af() menul plat. Pulverizează soluţie de curăţat pe oglindă şi á energic. freacă e * *încetează! încetează! încetează!*

Lucrează pentru el, nu i-ar putea stârni niciodată interesul j urma urmelor, e doar femeia de serviciu.

Ultima ei treabă în dormitor e să golească coşul de gunoi. **Spre** mirarea ei, îl găseşte gol. Fără prezervative folosite. îl pune la loc **după** noptieră şi, dintr-un motiv inexplicabil, coşul gol o face să zâmbească

Când adună rufele şi produsele de curăţenie, priveşte câteva clipe cele două fotografii monocrome de pe perete. Ambele sunt nuduri. într-una, o femeie stă în genunchi, cu pielea palidă şi translucidă. I se văd tălpile, posteriorul şi curba graţioasă a spatelui; îşi ţine părul blond adunat în creştetul capului, iar câteva şuviţe rătăcite îi ating gâtul. Modelul e frumos, cel puţin din unghiul ăsta. A doua fotografie e un prim-plan cu conturul gâtului unei femei, cu părul pieptănat într-o parte şi curba coloanei de la primele vertebre până în jos, spre fund. Pielea ei ca abanosul e luminoasă, mângâiată de lumină. E minunată. Alessia oftează. Judecând după aceste fotografii, probabil că îi plac femeile, şi se întreabă dacă e fotograf. Poate într-o bună zi o s-o pozeze şi pe ea. Scuturâ din cap la gândul îndrăzneţ şi se întoarce la bucătărie să se ocupe de haosul de ambalaje de mâncare, sticle goale de bere şi vase de spălat.

AM LĂSAT DEOPARTE scrisorile şi e-mailurile de condoleanţe, pro- punându-mi să răspund altă dată — acum nu le pot face faţă. Cum naiba a reuşit Kit să se descurce cu subsidiile pentru agricultură şi creşterea vitelor şi toate celelalte porcării pe care le implică păşunarea şi cultivarea a mii de hectare de pământ? Pentru o clipă, îmi doresc să fi studiat la facultate managementul fermelor sau afacerile, în loc de arte şi muzică.

Când a murit tata, Kit făcea economia la LSE. Fiu ascultător ca întotdeauna, a renunţat la LSE şi s-a înscris la universitatea ducatului

f ! *I J*»1 V)

Ormvall. ca sâ studieze agricultura şi managementul proprietăţilor Cu peste 12 *coo* de hectare de controlat, acum îmi dau seama câ a fost o decizie înţeleaptă. Kit a fost mereu raţional, mai puţin atunci când cra vorba despre gonit pe motocicletă în toiul iernii pe drumurile îngheţate de pe domeniul Trevethick. îmi cuprind capul în palme şi îmi amintesc de trupul lui distrus, zăcând la morgă.

De ce, Kit, de ce? întreb pentru a mia oară.

Vremea tot mai urâtă de dincolo de fereastră îmi reflectă dispoziţia. Mă ridic şi mă îndrept spre geam, să arunc o privire. Pe râu sunt două ambarcaţiuni, care se îndreaptă în direcţii opuse: o şalupă a poliţiei, care merge spre est, şi o navă de pasageri, care se îndreaptă spre Cadogan Pier. Privesc scena încruntat. Locuiesc de atâta vreme pe chei, dar nu am folosit niciodată transportul fluvial. în copilărie îmi tot doream să ne ia mama la plimbare pe râu, pe mine şi pe Maryanne, dar nu s-a întâmplat niciodată. Era mereu prea ocupată. Mereu. Şi nu le-a spus niciodată nici multelor noastre doici să ne plimbe cu barca pe Tamisa. Âsta e un alt dinte al meu împotriva Rowenei. Kit, desigur, nu era cu noi pe vremea aceea, era deja la internat.

Clatin din cap şi mă învârt în jurul pianului, privind pe furiş partiturile la care am lucrat tot weekendul. Vederea acestor pagini mă binedispune şi, ca să fac o pauză de la computer, mă aşez la pian cu gândul să cânt ceva.

Ddî CELE TREI bucătării în care face curat Alessia, asta e preferata ei. Peretele, dulapurile de jos şi hiaturile sunt făcute din sticlă bleu, uşor de şters. E lucioasă şi aerisită, cât se poate de diferită de bucătăria înghesuită, de casă la ţară, a părinţilor ei. Verifică şi cuptorul, poate domnul a

gătit ceva, dar e totul lună. Alessia bănuieşte că nu l-a folosit niciodată.

Tocmai şterge ultima farfurie când începe muzica. Se opreşte, recunoscând imediat melodia. E cea de pe manuscrisul pe care l-a văzut de atâtea ori pe pian, dar melodia continuă după şirul de note

pe care le citise, cu sunete delicate şi triste care se transformă în j$_{uru}$i ei în nuanţe plângătoare de albastru şi cenuşiu.

Aşa cev a trebuie să vadă.

Pune cu mare grijă farfuria pe blat, se strecoară afară din bucătărie şi se duce tiptil spre Irving. Aruncă o privire şi îl vede la pian. Cu ochii închişi, simte muzica, fiecare notă i se reflectă pe chip. Cum se uită aşa ia el — Încruntat, cu capul lăsat într-o parte şi buzele întredeschise —, simte că i se taie răsuflarea.

E captivată.

De el.

De muzică.

E talentat.

Bucata e tristă, încărcată de dor şi jale, iar acum, când se uită la el, ecoul notelor ii răsună în cap în tonuri şi mai subtile de albastru şi cenuşiu. într-adevăr, e cel mai chipeş bărbat pe care l-a văzut vreodată. E mai chipeş chiar decât... *Nu!*

Ochi albaştri ca gheaţa mă ţintuiesc. Furioşi.

Nu. Nu te mai gândi la bărbatul ăla îngrozitor!

Pune capăt acestei amintiri. E prea dureros. Şi se concentrează asupra domnului, care e pe punctul de a termina melodia melancolică. înainte s-o zărească, Alessia se întoarce pe vârfuri la bucătărie; nu vrea să se enerveze din nou pentru că a prins-o trăgând cu ochiul în loc să-şi facă treaba.

Termină de spălat blatul de lucru, repetându-şi în cap compoziţia lui. Acum, singura incăpere pe care o mai are de curăţat e livingul — unde se află el.

Adunându-şi curajul, ia lacul şi nişte cârpe, pregătindu-se să-l înfrunte. Ezită în prag. El se uită atent în monitorul

computerului. Ridica privirea, o vede, iar pe faţa lui se citeşte o surprindere plăcută.

— Pot, Mister? întreabă ea şi face semn cu tubul de lac de mobilă spre încăpere.

— Sigur. Intră. Fă ce ai de făcut, Alessia. Şi numele meu e Maxim.

f l famr. j|

îi aruncă un zâmbet fugar şi începe cu canapeaua, umflând per nde şi dând cu palma firmiturile pe podea.

MDA, ÎMI CAM distrage atenţia...

Cum aş putea să mă concentrez când ea se foieşte aşa de aproape de mine? Şi să pretind că aş citi raportul revizuit al costurilor pentru renovarea imobilelor din Mayfair, când de fapt nu fac decât să o urmăresc pe ea din priviri? Are o graţie senzuală în mişcări; când se apleacă peste canapea, mlădioasă, cu braţele ferme întinzându-se şi mâinile delicate, cu degete lungi care mătură firmiturile de sub pernuţe şi le dau jos. Mă înfiorez din cap până-n picioare şi mă străbate prin tot trupul o încordare plăcută, acordată la prezenţa ei în încăpere.

Poate fi ceva mai nepermis de-atât? E foarte aproape, dar cu totul de neatins. Se apucă să scuture pernuţele negre împrăştiate pe canapea şi halatul i se trage în faţă şi se mulează pe spate, trădând chiloţii roz de dedesubt.

Respir tot mai repezit şi trebuie să-mi înăbuş un geamăt.

Sunt un pervers nenorocit

Ea termină cu sofaua şi îi fug ochii spre mine. Mă străduiesc să mă prefac cufundat în tabelele din faţa mea în timp ce mi se ridică părul pe ceafa. îşi ia tubul de lac, pulverizează puţin pe o cârpă şi se îndreaptă spre pian. Cu o altă privire scurtă, îngrijorată spre mine, începe să-l lustruiască încet, ca să-l facă oglindă. Se întinde peste pian şi halatul i se ridică la spate, mult mai sus de spatele

genunchilor.

Dumnezeulel

Cu un pas măsurat şi calm se învârte în jurul pianului lustruind şi ştergând, în timp ce respiră tot mai greu şi mai repezit din cauza efortului. E chinuitor. închid ochii şi mă gândesc cum aş putea smulge aceeaşi reacţie şi din partea ei.

Rahat. Mă aşez picior peste picior ca să ascund reacţia naturală a corpului. Devine de-a dreptul caraghios. Nu face decât să lustruiască blestematul ăla de pian.

Continuă să şteargă de praf claviatura, deşi clapele nu scot nici un sunet. Privirea îi fuge iar spre mine, iar eu mă uit repede la cifrele din tabel, care plutesc pe pagină complet lipsite de sens. Când îndrăznesc să-mi arunc iar privirea spre ea, e aplecată, cu o faţă gânditoare, şi pare să cântărească manuscrisul din stativ. Se uită la compoziţia mea cu fruntea încreţită ca şi cum s-ar concentra intens.

Oare poate citi note?

îmi citeşte partitura?

Ridică privirea şi mă vede. Ochii i se măresc stânjeniţi şi scoate involuntar limba, umezindu-şi buza de sus, în timp obrajii i se îmbujorează.

Futu-i.

Ferindu-şi ochii, se lasă în jos, în spatele pianului, probabil ca să şteargă de praf picioarele sau taburetul.

Nu mai pot suporta.

Tresar speriat când îmi sună telefonul. E Oliver.

— Bună, răspund eu răguşit, mai recunoscător ca niciodată pentru întrerupere.

Trebuie să ies din living.

La naiba, mi-am făgăduit că n-am să-i mai permit să mă oblige să plec.

— Trevethick?

— Da, Oliver. Ce-i?

— Avem o problemă de planificare care cred că necesită atenţia ta.

Bat holul în lung şi-n lat în timp ce Oliver mă bombardează cu
date despre scafe şi pereţi de rezistenţă din cadrul proiectului Mayfair-

CÂND IESE DIN cameră, Alessia are senzaţia că i-ar fi trecut o

furtună pe deasupra capului şi s-a dus să facă ravagii în altă parte — p[e] hol, poate. Alessia răsuflă uşurată, recunoscătoare că a plecat. îl aude vorbind la telefon cu o voce profundă, dar melodioasă. I se pare că n-a mai conştientizat niciodată atât de acut prezenţa cuiva.

Trebuie să înceteze să se mai gândească la el şi să fie atentă la **curăţenie.** Termină de şters de praf pianul, deşi nu poate scăpa de sentimentul tulburător că a urmărit-o cât a făcut curat.

Mu. E imposibil.

Dc ce s-ar uita la mine?

Poate vrea să vadă cum face curat, ca doamna Kingsbury. Alessia zâmbeşte la acest gând prostesc şi îşi dă seama că acum îi este mult mai cald decât atunci când a ajuns. Nu e sigură dacă sursa căldurii e în cameră sau în ea însăşi.

încălzită de prezenţa lui.

Raţionamentul năstruşnic îi aduce un alt zâmbet pe buze. Cum el a ieşit din cameră, profită de ocazie şi se duce repede să ia aspiratorul. Domnul e la capătul celălalt al holului, sprijinit de perete, bătând măsura cu picioarele lui lungi şi neliniştite. Vorbeşte cu un ton scăzut, dar se uită după ea când intră în bucătărie. Când se întoarce cu aspiratorul în sufragerie îl găseşte întors la birou, dar tot vorbind la telefon. Cum o vede, se ridică.

— Stai o clipă, Oliver. Continuă, te rog, i se adresează de astă dată ei, şi face semn cu mâna spre cameră, dându-i permisiunea să dea cu aspiratorul.

Iese din nou din încăpere. Şi-a descheiat bluza neagră de trening cu glugă pe care o poartă. Pe dedesubt, are un tricou gri în V cu o coroană înaripată neagră şi inscripţia LA 1781. Alessia roşeşte când observă un smoc de păr ieşind prin decolteul tricoului. în minte îi răsună vocea mamei, certând-o cu tonul acela special al ei: *Alessia! Ce faci?*

Mă uit la un bărbat, mamă.

Un bărbat care mi se pare atrăgător.

Un bărbat care-mi face sângele să clocotească în vene.

Îşi imaginează expresia scandalizată a mamei, ceea ce o face să zâmbească.

Of, mamă, aici, în Anglia, totul e foarte diferit. Bărbaţii. Femeile. Cum se poartă. Cum interacţionează.

Gândul Alessíei zboară într-un loc mai întunecat, f.a *d.*

Nu. Nu te gândi la bărbatul acela.

E în siguranţa acum, aici, în londra, cu domnul. Trebuie |*k* > concentreze sâ îşi păstreze jobul ăsta.

Aspiratorul e un aparat Henry. Cilindrul mare, roşu, e îrnpo^ bit cu doi ochi mari şi un zâmbet. De câte ori îl vede pe Henry nu poate abţine şi zâmbeşte. îl bagá în priză şi începe sá aspire covor şi podeaua de lemn. într-un sfert de ora e gata.

Domnul nu e în hol, aşa câ îl pune pe Henry înapoi în culcuşul *hi.* în dulapul din spălătorie. Alessia îi dá o pairnâ prietenească, induce dulapul şi se duce la bucătărie.

— Bună, zice domnul când intră în bucătărie. £u trebuie sá pies. Ai banii pe consolă. Poţi să incui şi să conectezi tu alarma?

Ea încuviinţează din cap, dar e aşa de orbită de zâmbetul **hii Larg** încât trebuie să îşi înfigă privirea-n podea. Dar în sinea ei bucuria izbucneşte ca un răsărit de soare minunat, pentru că ei pleacă şi ea poate să cânte la pian.

El ezită o clipă, apoi scoate o umbrelă mare, neagră.

— Poţi să împrumuţi asta. Afara încă plouă de să nu dai un câine ¿ari

Un câine?

Alessia e buimăcită. Aruncă o privire fugară spre faţa lui şi-i stă inima în loc în faţa zâmbetului lui cald şi a gestului generos. Ia umbrea şi şopteşte:

— Mulţumesc.

— Cu plăcere. Ne vedem miercuri, Alessia, zice el şi pleacă lăsând-o singură în bucătărie.

Peste câteva clipe, aude usa de la intrare inchizându-se.

Aiessia se uită la umbrelă. E de modă veche, cu mâner de îeme şi inel auriu. Minunându-se de generozitatea domnului, se duce ifi sufragerie şi se aşază la pian. Sprijină umbrela în capătul claviaturi: şi, în cinstea vremii îngrozitoare, incepe să cânte preludiul *Pică&fi de ploaie* al lui Chopin.

Mi i\<-viuac m*dwftt, n foapu **AIMIW.** mkni «t ■„„i,,, „K.w" •M,nl *U' ilK 'ml'" ll'' »''»<' însumi că am fi ist , apal'il o aiul ou nostul ăsta mărimi. Nu suni obişnuit să **lac** f_{apU}. Ininc. **>IOJI** presupun oă există şi un motiv ascuns al bunătăţii **mele, im** motiv pe oare nu vreau să **I** analizez prea profund acum, căci s ar outea să contume v.ă sSimt nomei niiul nenorocii care îmi imaginez că sunt. Oricum ar h, gestul mă face .să mă simt bine, iar ăsta e un sentiment nou.

Cu energie reînnoită, renunţ la lift şi cobor în fugă scările până la parter. Nu prea am chef .să plec, dar am întâlnire cu Oliver şi cu diverşi prestatori de servicii pe şantierul proiectului Mayfair. Mă uit la hainele mele şi nu pot decât să sper că nu se aşteaptă să mă vadă venind în costum.

Nu, ăsta era stilul lui Kit, el avea un dulap plin de costume făcute de comandă pe Savile Row.

Afară, mă feresc de picăturile de ploaie şi opresc un taxi.

— Cred că a mers bine, zice Oliver.

Încuviinţez şi străbatem împreună noul atrium pavat al uneia dintre clădirile renovate. Muncitori în salopete şi cu căşti galbene îşi râd de treabă prin jurul nostru, în timp ce noi ne croim drum spre faţada placată cu lemn a clădirii. Praful din aer mi-a uscat gâtul. Trebuie să beau ceva.

— Ai fler pentru chestiile astea, Trevethick. Cred că antreprenorului i-au plăcut sugestiile tale.

— Oliver. Spune-mi Maxim. Te rog să-mi foloseşti

numele. înainte aşa imi spuneai.

— Foarte bine, milord.

— Ce mama dracului!
— Maxim.

Oliver îmi zâmbeşte scurt.

— Trebuie să aducem un designer de interior să pună totul |a punct pentru apartamentul de prezentare, probabil cam într-o lUrv- Am făcut o listă de trei nume, oameni la care apela Kit.

Kit? Kit era Kit. Eu de ce nu pot fi Maxim şi atât?

— Caroline ar putea fi o idee bună.

— A, lady Trevethick?

— Mama mi-a sugerat să o folosesc.

Oliver se zbârleşte.

Hopa! Ce are Oliver împotriva Carolinei? Sau poate are ceva împotriva Rowenei? Nu m-ar mira, mama are adesea acest efect asupra oamenilor.

— O să vorbesc cu Caroline, dar trimite-mi şi numele celorlalţi şi nişte mostre din lucrările lor, răspund.

Oliver încuviinţează, iar eu îmi scot casca şi i-o dau.

— Pe mâine, zice el şi împinge uşa şubredă din peretele provizoriu din lemn care ascunde faţada imobilului.

Ploaia s-a oprit în cele din urmă, dar e întuneric. îmi ridic gulerul hainei şi, cât aştept taxiul, încerc să mă hotărăsc dacă să mă duc acasă sau la club.

Plimbându-mă în jurul pianului cu coadă scurtă, mă gândesc cum se întinsese Alessia să-l lustruiască. Acum străluceşte sub candelabru. Cine s-ar fi gândit că voi fi atât de atras de o femeie în halat de nailon şi chiloţi roz uriaşi?

Cum a reuşit să ajungă să mă obsedeze într-un timp aşa de scurt? Nu ştiu nimic despre ea, cu excepţia faptului că e diferită de toate femeile pe care le-am cunoscut. Femeile din viaţa mea sunt îndrăzneţe şi încrezătoare, ştiu ce vor şi nu se dau în lături să ceară. Ea nu-i aşa. Sfioasă şi total devotată muncii ei, Alessia pare reticentă să interacţioneze cu mine... ca şi cum şi-ar dori să fie invizibilă. Mă nedumereşte. îmi revine în gând timiditatea ei când a primit umbrela şi mă face să zâmbesc. A fost atât de plăcut surprinsă, încât mă întreb

cum o fi viaţa ei daca e aşa de recunoscătoare pentru un gest atât de
mărunt.

Mâ aşez pe taburetul din faţa pianului şi frunzăresc primul manuscris, amintindu-mi de expresia ei când s-a uitat peste partitură. Poate chiar ştie să citească notele. Poate chiar şi cântă. O parte din mine vrea să ştie ce crede despre compoziţia mea. Dar îmi dau seama că sunt doar speculaţii. Singura certitudine e nevoia care îmi încinge vintrele.

Futu-i. Ieşi în oraş şi te regulează.

în loc de asta, rămân la pian şi cânt fiecare cântec iar şi iar.

ALHSSIA STĂ ÎNTINSĂ pe patul ei pliant, într-o cămăruţă mică din casa Magdei. I se învârte capul, are multe de făcut, dar gândurile i se întorc din nou la domnul cu ochi verzi. ÎI vede stând la pian. Ochii lui închişi, fruntea încreţită, gura moale, trăind muzica — şi apoi expresia lui caldă când îi dă umbrela. Părul ciufulit şi buzele pline, arcuite într-un zâmbet îmbietor. Se întreabă cum ar fi să le sărute.

Mâna i se plimbă în jos pe trup, peste sâni.

Ar putea s-o sărute aici.

Gâfâie, abandonându-se fanteziei, mâna îi alunecă şi mai jos şi îşi imaginează că îi simte palma peste mâna ei.

Atingând-o.

Aici.

începe să se mângâie, înăbuşindu-şi gemetele, conştientă de pereţii subţiri ai camerei.

Se gândeşte la el pe măsură ce trupul i se încordează.

Mai mult.

Tot mai mult.

Paţa lui.

Spatele lui.
Picioarele lui lungi.
Şi mai mult.
Fundul lui ferm.
Stomacul lui plat.
Geme când are orgasm şi adoarme epuizată.
Numai ca să-l viseze tot pe el.

MĂ FOIESC ŞI mă învârt în somn.

Stă în prag. O nălucă în albastru.
Vino. întinde-te lângă mine. Te doresc.
Dar ea se întoarce, iar acum e în salon. Lustruieşte pianul.
Nu are nimic pe ea, doar nişte chiloţi roz, mari.
Mă întind să o ating, dar se evaporă.

Şi mă trezesc.

Futu-i.
Sunt în erecţie. Dureros.
La dracu. Trebuie să ies mai des în oraş.
Mă rezolv repede.
Când am tăcut ultima dată chestia asta? Trebuie să fac sex. Mâine. Asta am să fac. Mă întorc şi cad într-un somn agitat.

După-amiaza următoare Oliver îmi prezintă cheltuielile fiecărei proprietăţi. Birourile noastre sunt chiar lângă Berkeley Square, într-o casă în stil georgian transformată de tata în clădire de birouri în anii 1980. Face parte din fondul imobiliar Trevethick, iar la etajele superioare adăposteşte alte două companii.

încerc să mă concentrez asupra cifrelor pe care le analizăm, dar sunt conştient că uşa biroului lui Kit e întredeschisă. E tulburător. Nu mă pot hotărî să lucrez acolo. Nu

încă. Aproape că îl pot auzi vorbind la telefon sau râzând la glumele mele proaste sau admonestându-l pe Oliver pentru cine ştie ce tâmpenie. Aproape că mă aştept să dea

HI■* »

navaiă pe uşâ. A fost atât de în largul lui în lumea asta, atât de stăpân pe domeniul lui! Pacea să pară totul foarte simplu.

Dar ştiu că imi invidia libertatea.

Ce-ţi pasă, tu poţi să-ţi croieşti drum prin Londra făcând sex, Rezervă. Unii dintre noi trebuie să-şi câştige existenţa muncind.

Stau în faţa trupului frânt, fără viaţă al lui Kit, cu o doctoriţă de la urgenţe.

Da. El este, confirm.

Mulţumesc, lord Trevethick, şopteşte ea.

A fost prima dată când cineva mi s-a adresat cu acest titlu...

— Cred că putem lăsa lucrurile aşa cum sunt trimestrul următor şi facem după aceea o evaluare, spune Oliver, readucându-mă în prezent. Deşi chiar cred că ar trebui sâ te duci şi să vizitezi proprietăţile.

— Da, ar trebui

La un moment dat...

Nu ştiu decât vag istoria recentă a celor trei domenii, dar ştiu că graţie bunei gestionări a bunicului, tatălui şi fratelui meu, toate trei sunt profitabile. Spre deosebire de mulţi din clasa noastră, familia Trevelyan nu are probleme financiare.

Reşedinţa Angwin, aflată în Cotswolds, în Oxfordshire, este înfloritoare. Deschisă publicului, are un centru cu produse pentru grădinărit, o sală de gimnastică şi o grădină zoologică pentru copii, o ceainărie şi pajişti deschise publicului. Tyok, din Northumberland, e închiriată integral unui american bogat care se crede lord. Kit şi Oliver s-au întrebat adesea de ce nu şi-a cumpărat propriul lui

domeniu, iar acum mă întreb şi eu acelaşi lucru. Pe de altă parte, conacul Tresyllian din Cornwall este una dintre cele mai mari ferme organice din Marea Bri- tanie. John, tatăl meu, al unsprezecelea conte de Trevethick, a iost unul dintre pionierii agriculturii organice, în vreme ce toţi contemporanii lui au strâmbat din nas la această iniţiativă. Mai recent, ca să sporească veniturile familiei, Kit a conceput şi construit câteva case de vacanţă de lux la marginea moşiei. Sunt la mare căutare, mai ales pe timpul verii.

— Acum trebuie să discutăm cum intenţionezi *tu* să gestionez domeniile şi de cât personal ai nevoie.

— Cum?

îmi stă inima-n loc şi mă lupt să rămân concentrat, în vreme c< Oliver îi dă-nainte. Mintea mea rătăceşte. Mâine vine din nou Alessia E singurul personal de care sunt interesat pentru moment, şi asta din motive complet nelalocul lor. Antrenamentul epuizant de dimineaţă, de la sală, nu mi-a redus cu nimic fascinaţia pentru ea.

Sunt vrăjit, şi nici măcar nu o cunosc pe fata asta.

Bâzâie telefonul; am un mesaj de la Caroline. Când îl citesc, simt furnicături prin cap şi mi se pune un nod în gât.

Nu sunt însărcinată. ®

Nu am nimic de la Kit.

Nici măcar un copil.

Rahatl Durerea răsare de nicăieri, încolţindu-mă.

— Oliver, va trebui să ne oprim aici. A intervenit ceva.

— Da, Mister, răspunde el. Mâine?

— Da. Nu vrei să vii la mine, să zicem, pe la io?

— S-a făcut, mi... Maxim.

— Bun. Mulţumesc.

Tastez un răspuns pentru Caroline.

Vin la tine.

Nu. Vreau să ies.

Hai să ne îmbătăm.

OK. Unde?

Eşti acasă?

Nu. La birou.

OK. Vin eu în oraş.

la loulou?

Nu.Soho House.

Greek Street.

Acolo nu mă prea cunoaşte lumea.

Ne vedem acolo.

Clubul privat e aglomerat, dar reuşesc să găsesc o masă la etajul al doilea, lângă focul din şemineu. Prefer intimitatea din Hertford Street nr. 5, pe care**-l** consider clubul meu, dar sunt membru şi la Soho House, ca şi Caroline. Mă aşez şi nu trebuie să aştept prea mult până să apară. Pare obosită, şi tristă, şi slabă. Are colţurile gurii căzute, ochii înnegurаţi şi umflaţi. Părul blond e necoafat şi dezordonat şi e îmbrăcată în blugi şi pulover, puloverul lui Kit. Asta nu e Caroline cea efervescentă pe care o ştiu eu. Mă doare inima când se apropie, îmi citesc propria durere întipărită pe faţa ei.

Mă ridic, dar nu scot un sunet când se prăbuşeşte în braţele mele. O îmbrăţişez strâns.

îşi trage nasul.

— Hei, şoptesc în părul ei.

— Viaţa e un rahat, murmură ea.

— Ştiu.

Sper că tonul meu e liniştitor.

— Vrei să stai jos? Dacă te aşezi cu faţa la mine, n-o să vadă nimeni că eşti amărâtă.

— Chiar aşa de rău arăt?

Pare ofensată, dar şi puţin amuzată. O urmă din vechea Caroline pe care o ştiu. O sărut pe frunte.

— Niciodată, Caro dragă.

Ea se desprinde din îmbrăţişarea mea.

— Fermecător mai eşti, bombăne ea, deşi se vede că nu e supi[ri], Se aşază pe filţul cu catifea din faţa mea.

— Ce bei?

— Soho Muie.

— Bună alegere.

Fac semn chelnerului şi comand.

— Ai fost un pustnic weekendul ăsta, zice Caroline.

— Am fost ocupat.

— Singur?

— Da, răspund, şi mă simt bine că nu o mint.

— Ce s-a întâmplat, Maxim?

— Ce vrei să spui?

îi arunc privirea „habar n-am despre ce vorbeşti“.

— Ai cunoscut pe cineva? întreabă.

Ce mama dracului!

Clipesc des şi în cap îmi apare imaginea Alessiei goală, numai cu chiloţii roz mari pe ea, întinsă peste pian.

— Aşa e! zice Caroline, surprinsă.

Mă foiesc pe scaun şi clatin din cap.

— Nu!

Protestul meu e prea emfatic.

Caroline ridică o sprânceană.

— Minţi.

Futu-i. Poate nu suficient de emfatic.

— De unde ştii? o întreb, uimit ca întotdeauna de capacitatea ei de a vedea dincolo de aiurelile pe care i *le* torn.

— Nu ştiam, dar de fiecare dată cazi *în* plasă foarte uşor. Spune-mi. *Fir-ar să fiel*

— Nu e nimic de spus. Am fost singur în weekend.

— Păi şi numai asta spune destule.

— Caro, fiecare dintre noi face faţă pierderii lui Kit în felul lui.

Şi. **$1** vo nu mi spui?

ort***

Chiar vrei să vorbesc despre asia?

Pa. şart ca. iar În priviri li *4rosc o licărire vicleana, caro i„„ aduce aminte că adevărata Ca rol inc nu e departe.

— E cineva. Dar nu ştie că exist.

— Serios?

Da. Serios, Nu o nimic. Doar o fantezie.

Ca rol ine se încruntă.

Nu e stilul tău. Tu nu te laşi niciodată distras de vreuna dintre... mă rog... cuceririle tale.

Nu îmi pot reţine un ras dogit.

— Nu e o cucerire, oricât mi-aş forţa eu imaginaţia.

Alessia abia dacă se poate uita la mine!

Apare chelnerul cu paharele noastre.

— Când ai mâncat ultima oară? o întreb.

Caroline ridică din umeri, iar eu clatin din cap:

— Cred că ai scos-o din minţi pe doamna Blake. Hai sa mâncăm. Ne aduci nişte meniuri? il rog pe chelner, care încuviinţează şi se depărtează.

Ridic paharul spre ea.

— Pentru cei absenţi şi dragi.

Sper să putem schimba subiectul.

— Pentru Kit, şopteşte ea, şi ne zâmbim cu tristeţe,

legaţi pe veci de iubirea noastră pentru acelaşi om.

E două dimineaţa când ne întoarcem ameţiţi în apartamentul meu. Caroline n-are chef să se ducă acasă. *Nu* vreau *să merg*. *Nu e acasă fără Kit*.

Nu o pot contrazice.

Ne clătinam amândoi în hol şi tastez codul alarmei, reducând la tăcere ţiuitul.

___Ai ceva praf? bâiguie Caroline.

— Nu. Azi, nu.

— De băut ce ai?

— Cred că ai băut destul.

îmi aruncă un zâmbet strâmb, de om beat.

— Acum ai grijă de mine?

— întotdeauna am avut grijă de tine, Caro, ştii bine.

— Atunci du-mă în pat, Maxim.

Mă prinde de după gât şi pe chip îi apare o expresie de aştepta începţoşată, iar privirea tulbure i se îndreaptă spre gura mea *Futu-i.* O prind de umeri şi o trag în spate.

— Nu. Te duc la culcare.

— Ce vrei să spui? întreabă ea, uitându-se urât la mine.

— Eşti ameţită.

-Şi?

— Caroline, trebuie să încetăm.

O sărut pe frunte.

— De ce?

— Ştii de ce.

Faţa i se boţeşte toată şi îi dau lacrimile. Se desprinde împleti- cindu-se din îmbrăţişarea mea.

Scot un geamăt.

— Nu plânge, te rog.

O cuprind din nou în braţe.

— Nu putem continua.

De când mă împiedică scrupulele să mă regulez?

Ar fi trebuit să ies în seara asta şi să caut o *femeie* fierbinte şi dornică.

— E din cauză că ai cunoscut pe cineva?

— Nu.

Da.

Poate.

Nu ştiu.

— Hai, te duc în pat.

O cuprind pe după umeri şi o conduc spre atât de rar folositul meu dormitor de oaspeţi.

La un moment dat în cursul nopţii, salteaua se lasă când Caroline se urca în pat lângă mine. Uşurat că mi-am adus aminte să-mi pun pantalonii de pijama, o iau în braţe.

— Maxim, şopteşte, şi ghicesc invitaţia din vocea ei.

— Taci şi dormi, bombăn eu şi închid ochii.

Pentru mine nu contează că a fost soţia fratelui meu. E cea mai bună prietenă a mea şi femeia care mă cunoaşte cel mai bine. Dar e şi un trup cald şi o alinare, iar de jelit, jelesc şi eu; dar nu am de gând să i-o mai trag.

Nu. S-a terminat.

îşi lasă capul pe pieptul meu, o sărut pe păr şi adorm imediat.

Capitolul şase

Aiessia nu-şi poate stăpâni bucuria. Strânge umbrela în mână şi intră în apartamentul *lui*. Astăzi e încântată să constate că alarma nu sună.

E aici!

Noaptea trecută, în patul ei îngust, l-a visat din nou ochi verzi ca malahitul. zâmbet strălucitor, bată expresivă cântăm! la pian, adâncit în muzica lui. S-a trezit plină de dorinţă, cu răsuflarea tăiată. Ultima oară când l-a văzut, a avut amabilitatea să îi împrumute umbrela care a ferit-o de ploaie în drum spre casă şi toată ziua de ieri. N-a avut parte de prea multă bunătate de când a ajuns la Londra — cu excepţia Magdei, desigur —, aşa că gestul lui a însemnat cu atât mai mult. Scoţându-şi ghetele şi lăsând umbrela în hol. aleargă la bucătărie. E nerăbdătoare să îl vadă.

Se opreşte în prag.

Vai, nu!

O blondă îmbrăcată doar cu o cămaşă bărbătească, cămaşa *lui*, stă în bucătărie şi bace cafeaua. Ridică privirea şi îi zâmbeşte politicos, dar cu căldură. Aiessia îşi adună toate puterile ca să poată trece prin bucătărie spre spălătorie cu capul plecat, în stare de şoc.

— Bună dimineaţa, zice femeia.

Arată de parcă tocmai s-ar li dat jos din pat.

Patul *lui*?

Bună dimineaţa, domnişoară, mormăie Aiessia când trece pe lângă ea.

Odată ajunsă în spălătorie, îşi ia un răgaz de câteva clipe ca să asimileze această întorsătură de situaţie devastatoare.

Cine e femeia asta cu ochi mari, albaştri?

ce poartă cămaşa /Mi? O cămaşă pe care Alessia abia ce i-a călcat-o săptămâna trecută.

Femeia asta e CM el. Aşa trebuie să fie. Altminteri de ce s-ar învârti pe aici în cămaşa /Mi? Trebuie că *îl* cunoaşte intim.

Intim.

Sigur că are pe cineva. O persoană frumoasă.

Ca ei

Visurile Alessiei se fac ţăndări la picioarele ei. Se întunecă la faţă, iar inima i se strânge din cauza dezamăgirii. Oftând, îşi dă jos căciula, mănuşile şi hanoracul şi îşi pune halatul.

La ce se aştepta? N-o să-l intereseze niciodată ea, nu-i decât femeia lui de serviciu. De ce ar dori-o pe ea?

Mica undă de fericire pe care a simţit-o azi-dimineaţă — prima după multă vreme — s-a evaporat. Îşi pune tenişii şi pregăteşte masa de călcat. Bucuria de mai devreme nu mai e decât o amintire îndepărtată şi acum trebuie să înfrunte realitatea. Scoate hainele din uscător şi le pune în coşul cu rufe de călcat. Ăsta e locul ei. Asta a fost crescută să facă: să ţină gospodăria şi să aibă grijă de un bărbat.

Oricum, îl poate admira în continuare de la distanţă, aşa cum a facut-o de când l-a văzut gol în pat. Nimic nu o poate împiedica.

Oftează abătută şi umple fierul cu apă.

***Alessia stă în** prag. O nălucă în albastru.*

îşi dă jos baticul încet şi coada groasă şerpuieşte liberă pe spate.

Lasă-mă să te văd cum îţi desfaci părul.
Ea zâmbeşte.
Vino aici. Întinde-te lângă mine. Te doresc.

Dar ea se întoarce şi acum e în living. Lustruieşte

pianul. Se uită la partiturile mele.

N-are decât chiloţii roz pe ea.

întind mâna să o ating, dar dispare.

E în hol. Cu ochii larg deschişi. Strânge în mână o mătura. (¡Ofili).

Arc picioare lungi, ic vreau încolăcite pe după şoldurile mele.

— Ţi-am f&cut cafeaua, şopteşte Caroline.

Mormăi, nedorind să mă trezesc. C) mare parte din anatomia mea se bucură în egală măsură de acest vis. Din fericire, stau pe burta, aşa că penisul în erecţie e înfipt în saltea, ascuns de ochii cumnatei mele.

— N-ai nimic de mâncare. Ieşim să luăm micul dejun sau îl rog pe Blake să ne aducă ceva?

Mormăi din nou, ăsta fiind felul meu de a-i spune să se care naibii şi să mă lase în pace. Dar Caroline e insistentă.

— Am făcut cunoştinţă cu noua ta menajeră. E foarte tânără. Ce s-a întâmplat cu Krystyna?

Rahat! A ajuns Alessia?

Mă întorc şi o văd pe Caroline aşezată pe pat.

— Vrei să vin şi eu? mă întreabă cu un zâmbet viclean, arătând cu bărbia spre pernă.

— Nu, răspund, cercetându-i înfăţişarea minunată, dar complet răvăşită. Ai făcut cafeaua îmbrăcată aşa?

— Da, spune ea încruntându-se. De ce? Te deranjează cumva corpul meu? Sau eşti supărat că îţi port cămaşa?

Sunt destul de politicos încât să râd, mă întind şi o strâng de mână.

— Corpul tău nu ar putea deranja pe nimeni, niciodată, Caro. Ştii bine.

Dar Alessia o să-şi facă o impresie greşită...

Futu-i. Ce-mi pasă mie?

Gura lui Caroline se strâmbă într-un zâmbet ironic.

— Dar nu**-l** vrei, spune ea, cu glasul dintr-odată scăzut. E din cauză că ai cunoscut pe cineva?

— Caro. Te rog. Hai să n-o luăm de la capăt. Nu se poate. în

plus, chiar tu ai zis că eşti la menstruaţie.

— N"> .ost nkıioda,i ° Problemă pentru line sa pluteşti pe valuri Însângerate, pufneşte ea.

— Dumnezeule, când ţi-am spus eu aşa ceva?

îmi iau capul în mâini şi mă holbez îngrozii în tavan.

— Cu ani în urmă.

— îmi cer scuze pentru destăinuirile prea amănunţite.

Ale naibii femeile astea! Nu uită niciodată nimic!

— Şi de ce naiba a trebuit să îmi aminteşti?

De pe chipul ei se şterge orice urmă de veselie şi iese iar la suprafaţă durerea. Priveşte pierdută pe fereastră, iar vocea ei e stinsă şi răguşită şi îndurerată:

— Doi ani am încercat să avem un copil. Doi ani întregi. Ni-**l** doream amândoi.

Lacrimile încep să-i şiroiască pe obraji.

— Şi acum s-a dus, iar eu am pierdut tot. Nu mai am nimic.

îşi cuprinde capul în mâini şi începe să plângă.

Futu-i. Sunt un idiot. Mă ridic în şezut, o iau în braţe şi o las să plângă. Iau un şerveţel din cutia de pe noptieră.

— Ţine.

1-l întind, iar ea îl strânge aşa de tare, de parcă în şerveţelul ăla ar sta tot sensul vieţii. Vorbesc mai departe, pe un ton scăzut, afectuos şi trist:

— Nu putem continua câtă vreme suntem amândoi în doliu. Nu e corect nici faţă de noi, nici faţă de Kit. Iar tu nu ai pierdut totul. Ai banii tăi. încă mai ai casa. Dacă o fi nevoie, o să vedem cum facem cu o rentă, ceva. De fapt, uite, Rowena crede că ar trebui să te ocupi de designul de interior pentru apartamentele Mayfair.

O sărut pe păr:

— Şi apoi, o să mă ai întotdeauna pe mine, dar nu ca pe o diver- siune, Caro — ca prieten şi cumnat.

Pufneşte şi îşi suflă nasul. Se lasă pe spate şi mă

ţintuieşte cu ochii aceia sfâşietori, albaştri şi înlăcrimaţi.

— Asta pentru că l-am ales pe el, nu?

îmi stă inima-n loc:

— Hai să n-o luăm de la capăt.

— Pentru că ai găsit pe cineva? Cine e?

Nu vreau să port discuţia asta.

— Hai să ieşim să mâncăm.

Fac duş şi mă îmbrac în timp record. Caroline e încă în baia din camera de oaspeţi, iar eu răsuflu uşurat. îmi iau cana goală de cafea şi o duc la bucătărie. Inima îmi bate nebuneşte la gândul că o voi vedea pe Alessia.

De ce sunt nervos? Sau poate sunt excitat?

Spre dezamăgirea mea, nu e în bucătărie, aşa că mă duc în spălătorie, unde o găsesc călcându-mi cămăşile. O urmăresc fără să mă vadă. Calcă rufele cu aceeaşi graţie senzuală pe care am remarcat-o zilele trecute, cu mişcări lungi, uşoare, cu fruntea încruntată de concentrare. Termină cămaşa şi ridică brusc privirea. Când mă vede, face ochii mari, iar în obraji îi apar bujori rozalii.

Doamne, ce minunată e.

— Bună dimineaţa, zic. N-am vrut să te sperii.

Lasă fierul pe suport şi preferă să se uite la el mai curând decât la mine, mai încruntată chiar decât înainte.

Cum? De ce nu vrea să se uite la mine?

— Mă duc cu cumnata mea să mâncăm în oraş.

Oare de ce-i spun aşa ceva?

Dar pleoapele ei flutură când clipeşte şi îmi dau seama că absoarbe informaţia. Continui precipitat:

— Dacă ai putea schimba aşternuturile în camera de oaspeţi, ţi-aş fi recunoscător.

Rămâne neclintită, apoi încuviinţează, evitându-mi privirea, în timp ce îşi frământă între dinţi buza de sus.

Ah... ce mi-ar mai plăcea să simt eu dinţişorii ăia.

— îţi las banii ca de obicei...

Ridică fruntea şi îmi aruncă o privire întunecată cu ochii aceia minunaţi şi expresivi, iar mie-mi stau vorbele-n gât.

— Mulţumesc, Mister, şopteşte.

— Mă cheamă Maxim.

Vreau s-o aud rostindu-mi numele cu accentul ei seducător, dar rămâne mută în halatul acela oribil şi îmi aruncă un zâmbet forţat.

— Maxim! mă strigă Caroline, după care intră şi ea în deja aglomerata dependinţă.

— Bună din nou, îi spune Alessiei.

— Alessia, ea este prietena şi cumnata mea... ăăă... Caroline. Caroline, Alessia.

E ciudat. Constat cu surprindere cât de jenat mă simt când fac prezentările.

Caroline îmi aruncă o privire nedumerită pe care o ignor, dar îi zâmbeşte cu amabilitate Alessiei.

— Alessia, ce nume frumos. E polonez? întreabă Caroline.

— Nu, domnişoară. E din Italia.

— A, eşti italiancă?

— Nu, sunt din Albania.

Face un pas îndărăt şi începe să tragă de un fir care atârnă pe halat.

Albania?

E clar că nu vrea să discute cu noi pe tema asta, dar sunt aşa de curios, încât insist:

— Eşti departe de casă. Ai venit la studii aici?

Clatină din cap şi începe să tFagă de fir, mai evazivă ca oricând. E limpede că nu are de gând să spună mai multe.

— Maxim. Hai să mergem, zice Caroline apucându-mă de braţ şi aruncându-mi privirea aceea întrebătoare a ei. Mă bucur că te-am cunoscut, Alessia, adaugă.

Ezit:

— La revedere, zic eu, nedorind să o părăsesc.

— LA REVEDERE, ŞOPTEŞTE Alessia şi îl urmăreşte din priv,,,, iese din bucătărie după Caroline.

Cumnată?

Aude uşa de la intrare inchizându-se.

Cumnată.

Kunata.

Se întoarce la călcat şi rosteşte cuvântul cu voce tare, când }. engleză, când în albaneză, iar sunetul şi sensul lui o fac să zâmbea E cumnata lui, dar e ciudat că se afla aici, îmbrăcată în cămaşa hy. Alessia ridică din umeri- A văzut suficiente emisiuni americane televizor ca să ştie că în Occident relaţiile dintre femei şi băita[+]; sunt diferite.

Mai târziu, desfată patul din dormitorul de oaspeţi. E modem, şic şi la fel de alb ca restul apartamentului, dar cel mai plăcut e că a fost folosit. Cu un zâmbet uşurat, ia aşternuturi albe curate din dulapa cu lenjerie şi face patuL

De când a văzut-o pe Caroline, a tot sâcâit-o un gând. Acur. are ocazia să se lămurească. îşi strânge braţele în jurul ei şi se apropie cu precauţie de coşul de gunoi. Trage aer în piept şi aruncă o privire în el.

Zâmbeşte.

Su-s prezervative.

Alessia deretică şi face curat în continuare în dormitor cu *un* strop din bucuria pe care a simţit-o de dimineaţă.

— EA E? ÎNTREABĂ **Caroline.**

— Cum? mă încrunt eu

Suntem pe bancheta din spate a unui taxi şi ne îndreptăm spr* Kings Road.

— Menajera ta.

Rahat.

— Ce-i cu menajera mea?

— Ha e?

— Nu ti caraghioasă.

Caroline încrucişează braţele peste piept.

— Asta nu e un „nu“.

— Consider că tâmpenia asta nu merită un răspuns.

Mă uit la străzile mohorâte din Chelsea pe geamul aburit al taxiului şi simt cum mi se înroşeşte gâtul, trădându-mă.

Cum oi fi reuşit să mă dau de gol[7].

— Nu te-am văzut niciodată aşa de grijuliu cu personalul tău.

Mă încrunt la ea.

— Că tot ai adus vorba despre personal, zic, cine a aranjat să mi-o trimită pe Krystyna, doamna Blake?

— Cred că da. De ce?

— Păi, am fost destul de surprins când am constatat că a plecat tară să-şi ia măcar la revedere şi i-a luat locul Miss Albania. Mie nu mi-a spus nimeni nimic.

— Maxim, dacă nu-ţi place fata, scapă de ea.

— Nu asta ziceam.

— Trebuie să recunoşti că reacţionezi destul de ciudat.

— Ba nu.

— Bine, Maxim, cum zici tu.

Caroline îşi strânge buzele, îşi încrucişează braţele peste piept şi se uită pe geamul aburit al taxiului, lăsându-mă şi pe mine să mă gândesc la ale mele.

Ceea ce doresc cu adevărat sunt cât mai multe informaţii despre Alessia Demachi. Mă gândesc la ceea ce am aflat. în primul rând, e albaneză, nu poloneză. Ştiu foarte puţine despre Albania. Ce o aduce în Marea Britanie? Câţi ani are? Unde stă? Vine de departe în fiecare dimineaţă? Stă singură?

Aş putea să o urmăresc până acasă.

Hărţuitorule!

Aş putea să o întreb.

în al doilea rând, Alessia nu-i deloc dornică să vorbească. Sau nu-i dornică să stea de vorbă cu *mine?* Gândul e deprimant şi mă uj{ la străzile spălate de ploaie, îmbufnat ca un adolescent înfierbântat

De ce mă zăpăceşte aşa de tare fata asta?

Oare pentru că e atât de misterioasă?

Pentru că provine dintr-un mediu complet diferit de al meu?

Pentru că lucrează pentru mine?

Asta o face intangibilă.

Futu-i.

Adevărul e că vreau să mă culc cu ea. Asta-i. Recunosc în faţa mea. Asta vreau, şi am nişte testicule foarte inflamate care să o dovedească. Mai rău e că nu ştiu cum să fac ca să se întâmple, mai ales că nu vrea să vorbească cu mine. Nici măcar nu se uită la mine.

Oare i se pare că sunt respingător?

Poate că asta e. Poate că pur şi simplu nu mă place.

La dracu', nu ştiu *ce crede* despre mine. Sunt în total dezavantaj. Din câte ştiu eu, s-ar putea să-mi cotrobăie chiar în clipa asta printre lucruri şi să afle cât mai multe despre mine. Să mă descifreze. Mă strâmb. Poate de asta nu mă place.

— Pare îngrozită de tine, observă Caroline.

— Cine? întreb eu, deşi ştiu foarte bine la cine se referă.

— Alessia.

— Sunt şeful ei.

— Eşti îngrozitor de sensibil când vine vorba despre ea. Cred că e îngrozită pentru că e înnebunită după tine.

Cum? Baţi câmpii. Abia dacă suportă să stea în aceeaşi încăpere cu mine.

— QED.

Caroline ridică din umeri. Mă încrunt la ea, iar ea oftează.

Nu poate sta în aceeaşi încăpere cu tine pentru că te place şi nu vrea să se trădeze.

— Caro, e menajera mea. Atâta tot.

Sunt toarte teatral şi tac mari eforturi să o abat pe Caioline de pe urma adulmecată, deşi spusele ei imi dau speranţe. **Rânjeşte** când taxiul opreşte în ţaţa la Bluebird. îi dau o bancnota de 20 şoferului, ignorând privirea Carolinei.

— Păstrează restul, îi spun când coborâm din maşină.

— Asta e un bacşiş excesiv, mormăie ea.

Nu răspund, prea pierdut în gândurile mele despre Alessia pemachi, şi îi ţin uşa la intrare.

— Aşa deci, maică-ta crede că ar trebui să mă adun şi să mă întorc la muncă? zice Caroline în timp ce suntem conduşi spre masa noastră.

— Crede că eşti foarte talentată, iar munca la proiectul Mayfair ar fi o distragere bine-venită.

Caroline strânge din buze.

— Cred că am nevoie de timp, şopteşte şi ochii i se întristează.

— înţeleg.

— Nu-s nici două săptămâni de când l-am îngropat.

Trage puloverul lui Kit la nas şi inspiră adânc.

— Ştiu, ştiu, zic eu, întrebându-mă dacă puloverul ăla i-o mai fi păstrând mirosul.

Şi mie mi-e dor de el. De fapt, au trecut 13 zile de când l-am îngropat. Douăzeci şi două de zile de când a murit.

înghit nodul aspru, dur care mi se adună în gât.

Am ratat antrenamentul de dimineaţă, aşa că o iau pe scări până la apartament. Micul dejun a durat mai mult decât credeam şi Oliver trebuie să ajungă dintr-o clipă în alta. O parte din mine speră că Alessia nu a plecat încă. Cum mă

apropii de uşă, aud muzică răsunând dinspre apartament.

Muzică? Ce se întâmplă?

Strecor cheia în yală şi deschid încet uşa. E Bach, unul dintre *Preludiile* lui în Sol major. Poate Alessia a pus muzică la computerul meu. Dar cum? Nu ştie parola. Sau o ştie? Poate a pus muzică la telefon, prin

sistemul meu audio, deşi, uitându-mă Ja hanoracul ei jerpelit agâţai în cuier, n-aş zice că e genul de persoană care ar avea un smartphorie. Nu am văzut-o niciodată cu un telefon în mână. Muzica răsună în tot apartamentul, luminând colţurile întunecate.

Cine-ar fi bănuit că menajerei mele ti place muzica clasică ? încă o piesă micuţă din puzzle-u **1** Alessia Demachi. închid încet uşa după mine, dar, cum stau acum în hol, e limpede că muzica nu vine de la sistemul audio. E de la pian. Bach. Fluid şi uşor, cântat cu o siguranţă şi o virtuozitate cum n-am auzit decât la pianişti de concert

Alessia?

Eu n-am reuşit niciodată să-mi fac pianul să cânte aşa. îmi scot pantofii, o iau tiptil pe hol şi arunc o privire în living.

Stă la pian în halat şi cu baticul pe cap, complet pierdută în muzică, cu ochii închişi şi concentrată; mâinile îi plutesc cu o dexteritate graţioasă pe claviatură. Muzica pare să curgă prin ea, răsună din pereţi şi din tavan, într-o execuţie fără greş, demnă de un pianist de concert. Mă uit copleşit la ea cum cântă, cu capul plecat.

E sclipitoare.

Din toate punctele de vedere.

Iar eu sunt complet vrăjit.

Termină preludiul, iar eu mă trag înapoi pe hol şi mă lipesc de perete, în caz că va ridica privirea; nu îndrăznesc să respir. Oricum, fără să zăbovească deloc, atacă direct o fugă. Mă sprijin de perete şi închid ochii, minunându-mă de măiestria ei

artistică şi de sentimentele pe care le pune în fiecare notă. Sunt transportat de muzică şi, pe măsură ce ascult, îmi dau seama că nu are o partitură dinainte. Cântă din memorie.

Dumnezeule. E o interpretă dată naibii.

îmi amintesc cât de concentrată era când s-a uitat la compoziţia mea. E limpede că ştie să citească o partitură.

Rahat. Cântă la nivelul ăsta şi a citit compoziţia *mea?*

Fuga se termină şi se lansează în altă bucată. Din nou Bach, cred că *Preludiu în Do major*.

De cc natba tace curăţenie când cântâ aşa cum cânta?
se amic sonori3 şi muzica so opreşte brusc.
Rahat.

Aud scârţâitul taburetului pe podea şi, nedorind sa fiu prins la pândă, străbat iute holul în şosete şi deschid uşa.

— Bună ziua. Mister.

E Oliver.

— Intră, zic gâfâind puţin.

—Am intrat singur în clădire. Sper că nu te superi. Te simţi bine? mă întreabă Oliver, intrând.

Se opreşte şi se holbează la Alessia, care acum e pe hol, în lumină, în pragul livingului. Când deschid gura să îi spun ceva, dispare în bucătărie.

— Da, sunt bine. Intră. Trebuie să-i zic ceva menajerei.

Oliver se încruntă nedumerit, dar se duce în living.

Respir adânc, îmi trec amândouă mâinile prin păr, încercând să îmi stăpânesc... mirarea.

Ce mama dracului?

Intru în bucătărie şi găsesc o Alessia speriată, luptându-se cu hanoracul.

—îmi pare rău. Foarte rău. îmi pare rău, bâiguie ea, incapabilă să mă privească.

E palidă la faţă şi încordată, de parcă s-ar lupta să nu dea frâu liber lacrimilor.

Rahat.

— Hei, e-n regulă. Hai, dă-mi voie să te ajut cu ăsta.

îi vorbesc cu blândeţe în timp ce-i iau haina. E exact pe cât de ieftină, ponosită şi subţire părea. Pe guler e cusut numele MICHAL JAXECZEK. Michal Janeczek? Iubitul ei? Simt cum mă furnică scalpul şi mi se ridică pârul pe ceafa. Poate că de-asta nu vrea să vorbească cu mine. Are un iubit.

Futu-i. Mare dezamăgire.

îi ridic haina pe braţe şi pe umeri.

Sau poate că pur şi simplu nu mă place.

Strângându-şi hanoracul în jurul trupului, se depărtează de mine şi îşi face de lucru cu halatul, pe care-l îndeasă într-o sacoşă de plastic

— îmi pare rău, Mister, spune iar. N-am să mai fac. N-am să mai fac.

Şi vocea i se frânge.

— Alessia, pentru numele cerului. A fost o plăcere să te aud cântând. Poţi cânta oricând.

Chiar dacă ai un iubit.

Se uită în podea şi eu nu mai pot rezista. Păşesc spre ea şi îi ridic cu blândeţe bărbia, să-i pot vedea faţa.

— Vorbesc serios, zic. Oricând. Cânţi foarte bine.

Şi, înainte de a mă putea înfrâna, îmi las degetul mare să treacă peste curba buzei ei pline.

Dumnezeule. Cât de moale e!

A fost o greşeală să o ating.

Corpul meu răspunde imediat. *Futu-i.*

Respiră şuierat şi scurt şi face ochii imposibil de mari.

îmi retrag mâna.

— îmi pare rău, şoptesc, îngrozit că am ajuns s-o pipăi pe tată.

Cuvintele lui Caroline îmi răsună-n minte.

Te place şi nu vrea să se trădeze.

— Trebuie să plec, spune Alessia şi, tară să-şi mai dea baticul jos, se strecoară pe lângă mine şi ţâşneşte pe hol, spre uşă.

Când aud uşa închizându-se, observ că şi-a uitat ghetele. Le iau şi mă reped la uşă, deschizând-o. Dar a dispărut. Uitându-mă la încălţările din mâna mea, le întorc şi mă întristez când văd ce vechi sunt şi ce tălpi subţiate au.

Iată explicaţia pentru urmele de picioare ude.

Probabil nu are niciun sfanţ dacă poartă toate astea. încruntat, le duc înapoi în bucătărie şi arunc o privire spre uşa de sticlă care dă

sp,e ieşirea de incendiu. Azi e frumos afară, n-o să se ude la picioare chiar dacă e în icnişi.

Cine naiba m-a pus să o ating? A fost o greşeală. îmi frec degetul mare şi arătătorul, amintindu-mi de moliciunea buzei ei. Clatin din cap şi gem. Sunt şocat şi jenat că am sărit calul. Respir adânc şi mă duc în salon, la Oliver.

— Cine era? întreabă Oliver.

— Menajera mea.

— Nu e pe lista de angajaţi.

— Şi? E vreo problemă?

— Da. Cum o plăteşti? Cu cash?

Ce dracu vrea să insinueze?

— Da, cu cash, îl reped eu.

Oliver dă din cap:

— Acum eşti conte de Trevethick. Va trebui trecută pe statul de plată.

— De ce?

— Pentru că Departamentul de Venituri şi Cheltuieli al Maiestăţii Sale te va lua la ochi dacă plăteşti cu cash pe cineva. Crede-mă, ne cercetează toată contabilitatea de-a fir a păr.

— Nu înţeleg.

— Toţi angajaţii trebuie înregistraţi. Tu ai adus-o?

— Nu. Doamna Blake.

— Sunt sigur că nu va fi nido problemă. Am nevoie de datele ei. E din Marea Britanie, da?

— Păi, nu. Zice că e din Albania.

— Aha. Atunci, are nevoie de permis de muncă. Asta în cazul în care nu studiază aici, desigur.

Uf, fir-ar să fie.

— O să-ţi aduc datele ei. Vrei să discutăm şi despre restul personalului? întreb.

— Neapărat. Să începem cu cei care lucrează în reşedinţa Trevelyan, da?

ALESSIA FUGE SPRE staţia de autobuz, tara să ştie prea bine de ce sau de cine fuge. Cum a putut să fie aşa de proastă şi să se lase prinsă? A spus el că nu-l deranjează să cânte la pian, dar nu ştie dacă să-l creadă sau nu. Poate o sună chiar acum pe prietena Magdei şi o concediază! Cu inima bubuind în piept, răvăşită, se aşază pe bancă să aştepte autobuzul cu care merge până la gara din Queenstown Road. Nu e sigură dacă îi bate aşa de tare inima din cauza goanei pe Chelsea Embankment sau din cauza celor petrecute în apartamentul domnului.

I-a mângâiat buza de jos cu vârful degetelor. închide ochii şi îşi aminteşte minunatul fior care a străbătut-o când a atins-o. Inima îi bate şi mai tare, făcând-o să icnească.

A atins-o.

La fel ca în visele ei.

La fel ca în imaginaţia ei.

Atât de blând!

Şi tandru.

Nu asta vrea şi ea?

Poate o place...

Icneşte din nou.

Nu. Nu poate gândi aşa.

E it?iposibil.

Cum ar putea să o placă? Nu-i decât menajera lui.

Dar a ajutat-o să-şi pună haina. Nimeni n-a mai făcut aşa ceva până acum. Se uită în jos, la picioare.

Zot!

îşi dă seama că şi-a lăsat ghetele în apartament. Ce să facă, să se întoarcă după ele? Nu are alte încălţări în afară de perechea pe care o poartă şi ghetele, unul dintre puţinele lucruri cu care a venit de-acasă.

Nu se poate întoarce. Domnul e cu cineva. Dacă l-a înfuriat când a găsit-o cântând la pian, se va înfuria şi mai

rău dacă îl întrerupe-

Zăreşte autobuzul **în** depărtare **şi** decide să **îşi** recupereze vineri ghe- tcle, asta dacă mai are **jobul.**

îşi roade buza de sus. Are nevoie de slujba asta. Dacă e concedi- ată, s-ar putea ca Magda s-o arunce-n stradă.

Nu, n-o să se întâmple aşa ceva.

Magda nu ar fi aşa de crudă, iar Alessia mai face curat şi în alte două case, la doamnele Kingsbury şi Goode, dar niciuna dintre ele nu are pian. Oricum, Alessia nu are nevoie doar de pian. îi trebuie şi banii. Magda şi fiul ei, Michal, vor emigra curând în Canada. Se duc la logodnicul Magdei, Logan, care locuieşte şi lucrează în Toronto. Alessia va trebui să îşi găsească un alt loc unde să stea. Magda îi ia o sumă modică, o sută de lire pe săptămână, pentru dormitorul micuţ, şi din cercetările pe care le-a făcut pe computerul lui Michal ştie că e un chilipir. O să fie greu să găsească o chirie la fel de mică în Londra.

Inima i se încălzeşte când se gândeşte la Michal. E generos cu timpul lui, la fel şi cu computerul. Cunoştinţele Alessiei sunt limitate, căci acasă tatăl ei era destul de strict cu folosirea vechiului computer al familiei. Nu şi Michal. E mort după social media. Facebook, Insta- gram, Tumblr, Snapchat; Michal se dă în vânt după toate. Zâmbeşte când îşi aminteşte de un selfie cu ei doi pe care l-a făcut ieri. Lui Michal îi place să facă selfie-uri.

Vine autobuzul şi urcă, încă buimăcită după atingerea domnului.

— GATA, AM TERMINAT CU personalul. Nu mai am nevoie decât de datele menajerei tale, s-o pot trece pe statul de plată, zice Oliver.

Stăm la măsuţa din living, iar eu speram că întâlnirea s-a încheiat.

— Acum, vreau să-ţi fac o propunere, continuă.

— Ce anume?

— Cel mai bine ar fi să faci un tur şi să inspectezi ambele domenii pe care le controlezi direct. La Tyok putem merge când pleacă chiriaşii.

— Oliver, am locuit pe domeniile astea în diferite momente ale vieţii mele. De ce ar trebui să le inspectez?

— Pentru că acum eşti şeful, Maxim. Şi aşa arăţi personalului că îţi pasă şi că le eşti devotat, lor şi prosperităţii domeniului.

Cum? Mama mi-ar pune căpăţâna pe o tipsie dacă aş simţi altfel. Pentru ea, totul a fost legat întotdeauna de titlu, descendenţă şi familie, ceea ce e ironic, dat fiind că *ea* a fost cea care le-a abandonat. Dar nu înainte să îi inoculeze lui Kit pasiunea ei pentru istoria şi moştenirea familiei. L-a dăscălit bine. Iar Kit îşi ştia îndatoririle. Şi, ca un bărbat de ispravă ce era, s-a ridicat la înălţimea provocării.

Ca şi Maryanne. Şi ea cunoaşte istoria familiei noastre.

Eu... nu cine ştie ce.

Maryanne a învăţat prin osmoză, a fost un copil curios.

Eu am fost mereu prea distrat şi pierdut în lumea mea.

— Bineînţeles că sunt devotat personalului şi domeniilor, mârâi eu.

— Dar ei nu ştiu asta, Mister, îmi atrage calm atenţia Oliver. Şi... ei bine... comportamentul tău ultima dată...

I se stinge vocea. Ştiu că se referă la noaptea de dinaintea înmormântării lui Kit, când am băut jumătate din pivniţa de vinuri de la conacul Trevelyan. Eram furios. Ştiam ce înseamnă pentru mine moartea lui. Şi nu voiam responsabilitatea.

Eram în stare de şoc.

îi simţeam lipsa.

îi simt lipsa şi acum.

— Eram în doliu, bolborosesc eu, simţind că trebuie să mă apăr. încă mai sunt. Nu eu am cerut toate astea.

Nu sunt pregătit pentru obligaţia asta uriaşă.

De ce n-or fi prevăzut ai mei situaţia asta?

Mama nu mi-a sugerat niciodată că o să ajung să fiu bun

de ceva. S-a concentrat asupra fratelui meu. Pe noi, cei doi copii mai mici, ne-a tolerat. Ba chiar ne-a şi iubit întru câtva, în felul ei.

Dar pe Kit l-a adorat.

Toată lumea îl adora pe Kit. Fratele ineu mai mare, cu ochi albaştri, blond, isteţ, încrezător, prea-răbdător.

Moştenitorul.

Oliver ridică mâinile într-un gest împăciuitor.

— Ştiu. Ştiu. Dar trebuie să refaci nişte punţi.

— Poate programăm o excursie în următoarele săptămâni.

— Cu cât mai curând, cu atât mai bine, zice el.

Nu vreau să plec din Londra. Am făcut un mic progres cu Alessia, iar gândul de a nu o vedea câteva zile e... neplăcut.

— Atunci când? mă răstesc.

— Nu lăsa pe mâine ce poţi face azi.

— Glumeşti.

Oliver clatină din cap.

Futu-i.

— Lasă-mă să mă gândesc puţin, bolborosesc, şi ştiu că mă bosumflu ca un copil răsfăţat.

Sunt însăşi definiţia plodului răzgâiat.

S-au dus zilele când puteam face ce aveam chef.

Şi n-ar trebui să îmi vărs nervii în capul lui Oliver.

— Prea bine, Mister. Mi-am eliberat programul pentru următoarele câteva zile ca să pot veni cu tine.

Mda, minunat, ce să zic.

— Bine, mârâi eu.

— Atunci, mâine?

— Sigur. De ce nu? Facem un turneu regal.

Scrâşnesc din dinţi.

— Maxim, ştiu că sunt multe de învăţat, dar înseamnă enorm să ai un personal bine motivat. Şi apoi, ei nu cunosc decât o anumită latură a ta.

Tace, iar eu înţeleg că se referă la reputaţia mea nu

tocmai fără pată:

— Simplul fapt că stai de vorbă faţă în faţă cu managerii dome niilor, pe terenul lor, va însemna enorm pentru ei. întâlnirea de săptămâna trecută a fost prea scurtă.

— Bine, bine, ai dreptate. Doar am fost de acord, nu?

Ştiu că sunt irascibil, dar de fapt eu nu vreau să plec.

Nu vreau să o părăsesc pe Alessia.

Menajera mea.

Capitolul şapte

E o după-amiază de marţi mohorâtă şi rece. Epuizat, mă sprijin de hornul fostei mine de cositor şi mă uit spre mare. Cerul e întunecat şi ameninţător, vântul muşcător din Cornwall mă pătrunde până la oase. Stă să izbucnească furtuna, iar marea se dezlănţuie şi valurile se sparg de stâncile de dedesubt, vuind şi răsunând printre ruinele clădirii. Primul strop de ploaie îngheţată al furtunii mă stropeşte în faţă.

Când eram copii, Kit, Maryanne şi cu mine ne jucam adesea în minele fostei mine de cositor de la marginea domeniului Trevethick. Kit şi Maryanne alegeau de fiecare dată rolul eroilor, iar eu eram personajul negativ. *Ce potrivit.* Eram un personaj tipic încă de pe atunci. Zâmbesc când îmi aduc aminte.

Aceste mine au adus averi considerabile familiei Trevelyan de-a lungul secolelor. Dar pe la sfârşitul anilor 1800 au fost închise pentru că nu mai erau atât de profitabile, iar mâna de lucru emigrase în Australia sau Africa de Sud, unde industria mineritului era în floare. Am pus palma pe piatra tocită a coşului, rece şi aspră la atingere, dar încă în picioare după atâtea veacuri.

Ca şi conţii de Trevethick...

Vizita mea a fost un succes. Oliver a avut un instinct bun când a insistat să vizitez ambele domenii. Şi încep să îmi reevaluez semnele de întrebare în privinţa lui. Nu a făcut nimic altceva decât să mă îndrume în direcţia bună. Poate ţine cu adevărat la titlul Trevethick şi la

menţinerea prosperităţii sale. Acum, personalul ştie că are sprijinul meu şi că nu intenţionez să fac schimbări radicale. Am descoperit că sunt un adept al principiului „dacă ceva nu e stricat, nu-l repara“. Zâmbesc plin de regret, dar... sunt şi prea leneş ca să fiu altfel, cel puţin deocamdată. însă adevărul este că sub autoritatea lui

Kit şi managementul lui dibaci, domeniile Trevelyan au inilorit * să le pot păstra aşa.

M-am săturat să tot fiu încurajator şi optimist în ultimele zii* m-am plictisit să ascult pe toată lumea. Nu sunt obişnuit să corri$_{lrr}$ atâta energie pozitivă. Am cunoscut foarte multă lume, şi aici şi $|_a$ Angwin, în Oxfordshire, oameni pe care nu i-am mai văzut niciodată şi care lucrează pe domeniile noastre. Veneam la ambele moşii încă din copilărie, dar niciodată n-am avut idee câţi oameni muncesc de fapt în culise. A fost epuizant să fac cunoştinţă cu toată lumea. Atâtea ore de ascultat, vorbit, încurajat, zâmbit, mai ales atunci când eu n-am niciun chef să zâmbesc.

Mă uit la cărarea care duce spre mare şi îmi amintesc cum, puştani fiind, Kit şi cu mine ne luam la întrecere până la plaja cu nisip fin de jos. Kit câştiga întotdeauna... întotdeauna. E drept, era cu patru ani mai mare decât mine. Apoi, pe la sfârşitul lui august, înarmaţi cu coşuri şi găleţi şi tot felul de alte vase, ne duceam toţi trei să culegem mure din tufele care străjuiau cărarea, iar bucătăreasa noastră, Jessie, ne făcea la cină plăcintă cu mure şi mere, preferata lui Kit.

Kit Kit. Kit.

Mereu a fost vorba despre Kit.

Moştenitorul. Nu rezerva.

Futu-i mama ei de viaţă.

De ce a trebuit să gonească pe drumurile îngheţate într-o noapte geroasă?

De ce? De ce? De ce?

Şi acum zace sub o lespede grea şi rece în cripta familiei Trevelyan.

Durerea mă înşfacă de gât ca o gheară.

Kit

Destul.

Fluier să chem câinii de vânătoare ai lui Kit. La comandă, Jensen şi Healey, doi setteri irlandezi, se întorc din peregrinarea lor pe cărare şi vin ţopăind la mine. Sunt botezaţi după maşini. Kit era obsedat ***de***

once vehicul cu patru roţi, mai ales de cele rapide. încă de mic copil ¿ra în stare sâ dezmembreze un motor şi să-l reasambleze cât ai clipi.

Chiar se pricepea la toate.

Câinii sar pe mine, iar eu scarpin două perechi de urechi. Locuiesc la conacul Tresyilian, pe domeniul Trevethick, şi are grijă de ei Danny* intendenta lui Kit-Nu. Intendenta *mea.* M-am gândit să-i iau ai mine la Londra, dar apartamentul nu e un loc potrivit pentru doi câini de vânătoare obişnuiţi să cutreiere prin Cornwall şi sâ se bucure ¿e vânătoare. Kit ii adora, deşi nu sunt absolut deloc pricepuţi la vânătoare. Lui Kit ii plăcea şi vânătoarea.

Strâmb din nas, dezgustat Vânătoarea e o afacere bănoasă, ceea ce înseamnă că avem casele de vacanţă Închiriate tot anul. Mulţi bancheri şi manageri de fond îşi caută plăcerea la capătul greşit al ţevii în timpul sezonului de vânătoare. Surferii plini de bani şi familiile lor închiriază din toamnă până în primăvară. Surful îmi place. îmi place şi skeetuL Dar nu sunt un fan al uciderii unor păsări neajutorate. Pe de altă parte, tata, ca şi fratele meu, se dădeau în vânt după sportul ăsta. Bătrânul m-a învăţat sâ trag şi pot înţelege că vânătoarea ne ajută sâ menţinem domeniul pe o linie profitabilă.

îmi ridic gulerul, vâr mâinile mai adânc în buzunarele paltonului şi mă pregătesc sâ mă întorc la casa mare. Morocănos şi agitat, o iau prin iarba udă, iar câinii mă urmează îndeaproape.

Vreau sâ mă întorc la Londra.

Vreau sâ fiu lângă *ea.*

Gândurile mele fac ce fac, şi se întorc la menajera mea cea dulce, cu ochii ei întunecaţi, cu un chip aşa de frumos

şi cu talent muzical excepţional.

Vineri, o s-o văd vineri, dacă nu cumva am speriat-o şi am alungat-o de tot.

Alessia scutură umbrela de fulgii de zăpadă care au început să cada, Iuţi şi furioşi, în timp ce se îndrepta spre apartamentul domnului. Nu

se aştepta să fie acasă — la urma urmelor, săptămAnu lr<*< ni,i j $_{it}$ V_{VM} bani, inclusiv pentru azi. Dar ea tot mai speră. îi era dor de ,
lui gânditoare. îi era dor de zâmbetul lui. S-a gândit permanent la ,.|

Respiră adânc şi descuie uşa. Tăcerea care o întâmpină aproape că o ameţeşte.

Nu se aude alarma.

E aici.

S-a întors.

Mai devreme.

Geanta de piele de jos, de lângă uşă, îi confirmă şi ea prezenţa, la fel şi urmele de noroi de pe hol. Inima dă să-i sară din piept, *li în* culmea încântării; o să-l vadă iar.

îşi pune cu grijă umbrela în stativul de lângă uşă, atentă ca nu cumva să cadă şi să-l trezească dacă doarme. A împrumutat-o Juni. Nu i-a cerut voie, dar era sigură că nu se supără; măcar a ferit-o de ploaia îngheţată pe care a trebuit s-o înfrunte în drum spre casă.

Casă[7].

Da... Acum, pentru ea acasă înseamnă casa Magdei, Nu Kuk&>. încearcă să nu se gândească la fosta ei casă.

îşi scoate ghetele şi străbate tiptil holul, apoi bucătăria, şi *c duce în spălătorie. Se schimbă în tenişi şi halat, îşi pune baticul şi se gândeşte cu ce să înceapă. El lipseşte de vineri, aşa că totul c curat, Nu are de călcat şi de spălat, iar dulapul lui e în sfârşit ordonat şi bine organizat, dar e plin ochi. Bucătăria arată la fel de curată şi fără pată cum a lăsat-o luni după-amiază; toate sunt neatinse. Va trebui să dea cu mopul pe hol, dar mai întâi o să şteargă de praf rafturile cu discuri şi o să spele fereastra din living. Balconul are un perete de sticlă care dă spre Tamisa şi, dincolo de ea, spre Battersea Park. ia un

spray de geamuri şi o cârpă din dulap şi se îndreaptă spre living.

Dar încremeneşte în prag.

Domnul e aici. Rezemat, pe canapeaua în formă de L. Cu ochii închişi, buzele întredeschise, părul ciufulit şi zbârlit, doarme adânc.

l- ,-omplel imbr.Uat.iuc chiar şi paltonul pc cl. ilt ^i c descheiat şi« ᴍ- viJ pf dedesubt blugii şi puloverul Ghetele murdare sunt bine înfipte în covor. În lumina albă care pătrunde prin peretele de sticla. Alessia urmăreşte din priviri urma de noroi uscat care vine de la uşa.

Se uită fermecată la el şi se apropie, desfttăndu se cu prezenţa lui. Are ţaţa relaxată, dar destul de palidă, e neras, iar buzele ii freamătă în ritmul respiraţiei. Pare mai tânăr şi nu chiar aşa de inaccesibil acum. când doarme. Dacă ar îndrăzni, ar putea să întindă mâna şi să-i mângâie barba nerasă. Oare firele sunt moi sau aspre? Zâmbeşte de prostia ei. Nu e chiar aşa de curajoasă şi, cu toate că e tentant, nu vrea să-l înfurie trezindu-l.

Cel mai tare o preocupă că nu pare să stea prea confortabil. Se întreabă în treacăt dacă nu cumva ar fi mai bine să-l trezească, să se poată duce în pat. Dar chiar în clipa aceea el se foieşte, deschide pleoapele şi ochii lui adormiţi îi întâlnesc privirea. Alessia rămâne tară suflare.

Genele lui negre îi flutură peste ochii somnoroşi, apoi zâmbeşte şi întinde mâinile.

— Aici erai, mormăie el, şi zâmbetul lui adormit o pune în mişcare.

Crede că vrea să-l ajute să se ridice, aşa că vine mai aproape şi il prinde de mână. Dintr-odată, el o trage pe canapea, sărutând-o scurt şi prinzând-o cu braţul, iar ea ajunge la el în poală, cu capul pe pieptul lui. El mormăie ceva de neînţeles, iar Alessia îşi dă seama că probabil doarme în continuare.

— Mi-a fost dor de tine, şopteşte el, iar mâna lui îi strânge talia, apoi se aşază liniştită pe şoldul ei, ţinând-o

lipită de el.

Oare doarme?

Stă încremenită peste el, cu picioarele între picioarele lui, cu inima bătându-i nebuneşte, ţinând în continuare într-o mână spray-ul de geamuri şi cârpele.

— Ce frumos miroşi!

Vocea lui o o şoaptă abia auzită. 1'iage adânc aer iu piept, n_{Upu} i se relaxează sub ea. iar respiraţia i se domoleşte iu ritmul somnului Visează!

Zot! Ce-ar trebui să tacă? Stă nemişcată şi ţeapănă peste el, deopo trivă îngrozită şi fascinată. Har dacă...? I iacă el...? Prin minte încep sa i se deruleze dinlr-odată tot felul de scenarii oribile şi Alessia inchUlo ochii, încercând să îşi stăpânească anxietatea. Nu asta şi doreşte ea? Nu după asta a tânjit atâta în visele ei? Nu asta şi a dorit în taină în clipele ei de singurătate? îi ascultă răsuflarea. Inspiră, Expiră. Inspiră. Expiră. K regulată. Liniştită. Chiar doarme. Rămâne acolo, lipită de el, încercând să îşi adune gândurile. Cu timpul, se mai relaxează puţin. Se uită pe furiş la smocul de păr care i se întrezăreşte în decolteul tri coului şi puloverului în V. K provocator. îşi lasă obrazul la pieptul lui şi închide ochii, inhalându-i mirosul familiar.

E liniştitor.

Miroase a lemn de santal şi a brad din Kukes. Miroase a vânt şi a ploaie şi a epuizare.

Bietul om.

E aşa de obosit.

Ţuguiază buzele şi îi lasă o umbră de sărut pe piele.

Inima ei îşi ia zborul.

L-am sărutaţi

Nu-şi doreşte nimic altceva decât să rămână acolo unde este, să se bucure de această nouă şi palpitantă experienţă. Dar nu poate. Ştie că nu e bine. Ştie că el visează.

închide ochii pentru încă un minut şi se bucură simţindu-i mişcarea regulată a pieptului lipit de ea. Tânjeşte să îl cuprindă în braţe, să se ghemuiască deasupra lui. Dar nu poate. Lasă alături, pe canapea,

spray-ul de geam şi cârpele, îl prinde de umăr şi îl scutură încetişor.

— Mister. Te rog, şopteşte.

— Hmmm, mormăie el.

îl scutură ceva mai tare.

— Te rog. Mister. Trezeşte-te.

El îşi îndreaptă capul şi, buimac, deschide ochii obosiţi. Expresia i se schimbă din buimăceală în groază.

— Te rog. Haide, zice ea din nou.

Mâinile lui îi dau drumul, eliberând-o.

— Rahat!

Se îndreaptă pe canapea şi se holbează disperat la Alessia, în timp ce ea se desprinde de el. Dar, înainte să apuce să fugă, o prinde de mână.

— Alessia!

— Nu! ţipă ea.

îi dă imediat drumul.

—îmi pare foarte rău, zice el. Credeam... credeam... Eram... Probabil că am visat.

Se ridică încet, cu o expresie de remuşcare pe chip şi cu mâinile împreunate în rugăciune:

— îmi pare rău. N-am vrut să te sperii.

îşi trece mâinile prin păr şi peste faţă, de parcă ar încerca să se dezmeticească. Alessia se ţine departe de el şi vede cât de încordat şi obosit arată.

îl vede cum îşi scutură capul, încercând să şi-l limpezească.

—îmi pare rău, repetă el. Am condus toată noaptea. Am ajuns la patru dimineaţă. Probabil că am adormit când m-am aşezat să îmi dezleg şireturile.

Se uită amândoi la ghetele lui şi la urmele de noroi uscat pe care le-a lăsat după el.

— Aoleu. Scuze, zice el, ridicând jenat din umeri.

Adânc în sinea ei înfloreşte compasiunea pentru bărbatul ăsta. E epuizat şi îi cere ei scuze că a făcut mizerie în casa lui? Nu-i normal. N-a dat dovadă decât de bunătate faţă de ea, i-a dat umbrela lui, i-a ţinut haina să se îmbrace, iar când a prins-o la pian a lăudat-o şi i-a oferit, cu generozitate, posibilitatea de a cânta când doreşte ea.

— Stai jos, zice ea, impulsionată de propria ei compasiune.

— Cum?

— Stai ios, repetă mai hotărât, iar el face ce i se cere.

îngenunchează în faţa lui şi începe să-i dezlege şireturile de la ghete.

— Nu, zice el. Nu trebuie să faci aşa ceva.

Alessia îl ignoră, îi dă mâna deoparte şi îi scoate amândouă ghetele, una după alta. Apoi se ridică, şi mai convinsă că asta trebuie să facă.

— Acum la culcare, spune şi, cu ghetele lui într-o mână, o întinde pe cealaltă ca să-l ajute să se ridice.

El îşi plimbă privirea de la ochii la degetele ei, cu o evidentă ezitare. După câteva clipe, o prinde de mână, iar ea îl ridică de pe canapea. Cu blândeţe, îl conduce pe hol spre dormitor. Apoi îi dă drumul, trage cuvertura şi îi face semn spre pat.

— Dormi, spune, apoi îl ocoleşte şi se îndreaptă către uşă.

— Alessia, o strigă el înainte de a ieşi din cameră.

Pare amărât şi nesigur.

— Mulţumesc, îi şopteşte.

Ea încuviinţează şi iese, tot cu ghetele murdare în mână. închide uşa şi se sprijină de ea, cu o mână la gât, încercând să îşi stăpânească emoţiile. Respiră adânc. în doar câteva minute, a trecut de la confuzie şi nesiguranţă la încântare şi mirare, apoi la compasiune şi hotărâre.

Şi el a sărutat-o.

Şi ea l-a sărutat.

îşi duce degetele la buze. A fost scurt, dar nu a fost neplăcut

Chiar deloc.

Mi-a fost dor de tine.

Mai respiră adânc încă o dată, ca să-şi potolească inima care îi bate nebuneşte. Trebuie să se trezească la realitate. Dormea. Probabil visa. Nu ştia ce spune sau ce face. în locul ei ar fi putut fi oricine altcineva. îşi alungă dezamăgirea. Nu-i decât menajera lui. Ce ar putea

vedea la ea? Simţindu-se puţin dezumflată, dar cu echilibrul restabilit, ia de pe hol geanta de piele a domnului şi se Întoarce în spălătorie să-i cureţe ghetele şi să scoată hainele de spălat.

MĂ HOLBEZ LA uşa închisă a dormitorului, simţindu-mă idiot în toate tormele cunoscute de omenire. Cum am putut fi atât de idiot? Am speriat-o.

Rahat.

Nu mai am nicio speranţă cu ea.

Mi-a apărut în vis, o nălucă în albastru — chiar şi cu halatul ăla urât — şi eu am primit-o cu drag.

Mă frec frustrat pe faţă. Am plecat din Cornwall aseară, la ora 23:00, iar cele cinci ceasuri de condus au fost epuizante. A fost o prostie din partea mea. De câteva ori a fost cât pe ce să adorm. A trebuit să deschid geamurile, deşi afară era ger, şi să fredonez toate melodiile de la radio ca să rămân treaz. Dar adevărata ironie e că am condus până acasă ca s-o văd pe ea. Prognoza meteo anunţa viscol puternic şi nu voiam să rămân blocat în Cornwall o săptămână... aşa că am venit acasă mai devreme.

Futu-i.

Şi acum am stricat totul.

Dar a îngenuncheat în faţa mea şi mi-a scos ghetele şi m-a dus în pat ca pe un copil. M-a dus în pat ca să dorm. Să dorm!

Când a făcut cineva aşa ceva ultima dată?

Nu-mi amintesc să mă fi dus vreo femeie în pat şi după aia să plece...

Iar eu am speriat-o.

Dezgustat de mine însumi, clatin din cap, apoi îmi scot hainele şi le las pe podea, care pe unde cade. Sunt prea obosit ca să mai fac altceva decât să mă târăsc în pat. Când închid ochii, mă pomenesc dorindu-mi să mă fi dezbrăcat ea şi să fi venit lângă mine... aici. Gem când îmi amintesc parfumul ei dulce, proaspăt,

de trandafiri şi

lavandă, şi cât de delicată era la mine în braţe. Simţindu-mă deopotrivă morocănos şi excitat, adorm repede şi ma las în voia ei în vis.

Mă trezesc brusc, cu un sentiment neobişnuit de vinovăţie. Telefonul de pe noptieră bâzâie. Nu l-am lăsat acolo. Il ridic, dar e prea târziu. Apel ratat de la Caroline. îl pun la loc pe noptieră, observând că mai erau acolo şi portofelul, mărunţişul şi un prezervativ. Mă încrunt, apoi îmi amintesc.

Dumnezeule. Alessia.

Am sărit pe ea.

Ce nenorocit.

închid ochii ca să scap de jena care mă copleşeşte.

Futu-il

Mă ridic şi, desigur, hainele mele au dispărut de pe jos. Probabil că mi-a golit buzunarele blugilor. E un gest cât se poate de intim, să-mi umble prin lucruri, să-şi pună degetele pe hainele mele, pe lucrurile mele.

Mi-ar plăcea să-i simt degetele pe mine.

N-o să se întâmple niciodată, idiotule! Ai speriat-o pe biata fată.

Oare în câte case face curat? Prin câte buzunare cotrobăie? Nu-mi place ideea. Poate ar trebui s-o angajez cu normă întreagă. Dar atunci junghiul din vintre nu va dispărea niciodată... doar dacă... doar dacă... Există o singură cale să scap de junghiul ăsta.

Rahat. N-o să se întâmple.

Mă întreb cât o fi ceasul. Pe tavan nu se vede nicio umbră. Arunc o privire pe fereastră şi nu văd decât un zid alb.

Zăpadă.

A venit viscolul prognoza!. Mă uit la ceasul deşteptător: e 13:45- Ar trebu. să fie încă aici. Sar din pat. mă duc la dulap şi trag pe mme o

e de blugi şi un tricou cu mâneçă lungă.

meu 3 6 in Sal o n ?1 Spa?a geamume! Orice dovadă a periplului meu noroios prin casă a dispărut.

pereche de blugi şi un tricou m i____-

_ Bună. ii spun şi aştept să vad cum reacţionează.

Inima îmi bate cu putere. Parcă aş avea iar 15 ani.

_ Bună. Ai dormit bine?

[mi aruncă o privire scurtă şi indescifrabilă, apoi studiază cârpa pe care o ţine în mână.

— Da, mulţumesc, şi îmi cer scuze pentru mai devreme.

Simţindu-mă ridicol şi stânjenit, arăt cu mâna spre **canapea,** unde a avut loc delictul. Ea dă din cap şi mă răsplăteşte cu un zâmbet scurt, forţat, iar obrajii îi capătă o încântătoare nuanţă de roz.

Mă uit peste capul ei pe fereastră, unde priveliştea e obturată de fulgii de nea care se învârtejesc în văzduh. Viscolul e dezlănţuit, iar afară e un adevărat potop alb.

— Nu ninge des aşa de tare în Londra, spun eu, venind lângă ea la fereastră.

*Vorbim despre vreme**?***

Se depărtează de mine, dar se uită în continuare pe fereastră. Ninsoarea e atât de deasă, încât nici nu se mai vede râul.

Se înfioară şi se cuprinde cu braţele.

— Trebuie să ajungi departe? o întreb, îngrijorat de drumul pe care-l are de făcut până acasă.

— în vestul Londrei.

— Cum ajungi de obicei?

Ea clipeşte de câteva ori, în timp ce încearcă să înţeleagă ce spun.

— Cu trenul, răspunde.

— Trenul? De unde îl iei?

— Ăăă... Queenstown Road.

— M-aş mira să mai circule trenurile.

Mă duc la biroul din colţul camerei, mişc mouse-ul şi iMac-ul se trezeşte la viaţă. Pe

desktop apare o poză cu mine, Kit, Caroline, Maryanne şi cei doi setteri ai fratelui meu. Mă îneacă un val de nostalgie şi tristeţe. Clatin din cap şi verific online ştirile despre transportul local.

— Aăfl... I inia Soulli Western? l-a

încuviinţează.

— Toate servk iile sunt suspendate.

__ Sus-peii-ila-te? întreabă eu. fiu »* l»»[1]*[1]* [h ,,,,u] Ah, nu

înţelege.

— Trenurile nu circulă.

— Aha.

Se încruntă iar şi mi se pare că o aiul spunând „suspend*! * voce scăzută, de câteva ori, buzele ei articulând < uyâutnl.

— Poţi să rămâi aici, îi propun eu, încercând să nu *mi *JHI*A**Ş*,* asupra gurii ei şi ştiind prea bine că nu va rămâne, unu ah s dup* s-a petrecut mai devreme.

Tresar şi adaug:

— Promit că nu mă ating de tine.

Ea clatină din cap ceva cam prea repede după gustul nu u

— Nu. Trebuie să plec, zice, răsucind cârpa *în inknn.*

— Şi cum o să ajungi acasă?

Ea ridică din umeri.

— O să merg pe jos.

— Nu fi caraghioasă. O să îngheţi.

Mai ales cu ghetele alea şi haina aia ca vai de ea.

— Trebuie să mă întorc acasă.

E categorică.

— Te duc eu.

Cum? Eu am spus aşa ceva'<

— Nu, spune ea şi datină hotărâtă din cap, în timp ce *Ut** vdu mari.

- Nu accept un refuz. Insist, în calitate de... patron Se albeşte.

- Asta e. Numai să mă îmbrac mă uit 5„ [M, W] , mergem. le rog.

Arăt spre pian.

__ Dacă vrei să cânţi, te rog.

Mă întorc în dormitor, întrebându-mă de ce m-oi fi oferit să o duc acasă.

Pentru că aşa e corect?

Pentru că vreau să stau mai mult cu ea.

ALESSIA ÎL URMĂREŞTE ieşind desculţ din cameră. E uluită. S-o ducă acasă? O să fie singură cu el în maşină.

E** în regulă**?

Ce ar spune mama?

în minte îi apare imaginea mamei, cu braţele încrucişate şi o expresie de dezaprobare blândă pe chip.

Şi** tata**?

îşi acoperă instinctiv obrazul.

Nu. Tata nu ar aproba.

Tatăl ei nu a aprobat decât un singur bărbat.

Un bărbat crud.

Nu. Nu te gândi la el.

Domnul o duce acasă. Se bucură că a memorat adresa Magdei. Vede aievea scrisul dezordonat al mamei pe peticul de hârtie care fusese salvarea ei. Se înfioară şi se uită iar afară. O să fie frig, dar, dacă se grăbeşte, ar putea să plece cât se schimbă domnul, ca să nu-l mai deranjeze. Dar nu o prea atrage gândul de a merge pe jos. Nu demult a străbătut pe jos distanţe mult mai mari. l-au trebuit şase sau şapte zile, cu o hartă furată. Se înfioară iar. O săptămână pe care şi-ar dori să o uite. în plus, i-a spus că poate să cânte la pianul lui. Aruncă o privire înflăcărată spre pianul Steinway. bate fericită din palme şi fuge în spălătorie, unde se schimbă cât ai clipi din ochi. îşi ia haina, fularul şi căciula şi se întoarce repede la pian.

îşi lasă haina pe un scaun, se aşază pe taburet şi respiră adânc. Pune degetele pe clape, bucurându-se de atingerea rece, familiară a fildeşului. Pentru ea, pianul e temelia. E acasă. E locul unde se simte

în siguranţă. Privind încă o dată pe fereastră, atacă *focuri de apă* l_a $_vH_Q$ *d'EstCy* bucata ei preferată de Liszt. Muzica se înalţă şi se roteşte în ju_{ru}| pianului, dansând în umbre luminoase de alb, asemenea fulgilor de zăpadă. Amintirea tatălui ei, cele şase zile petrecute pe drumuri şi dezaprobarea mamei se risipesc în vârtejul în culori de gheaţă a muzicii

MĂ SPRIJIN DE cadrul uşii şi o urmăresc vrăjit. Interpretarea ei e fenomenală, fiecare notă e cumpănită şi cântată cu precizie şi emoţie Muzica se scurge fără efort prin ea... din ea. Fiecare nuanţă în parte e prezentă acolo, atât pe faţa ei frumoasă, cât şi în muzică, pe măsură ce îşi croieşte calea prin piesă. O piesă pe care eu nu o cunosc.

Şi-a scos baticul. M-am întrebat dacă îl poartă din motive religioase, dar poate că îl pune numai când face curat. Are părul des şi întunecat, aproape negru. în timp ce cântă, o şuviţă îi scapă din coadă şi se răsuceşte pe obraz. Oare cum ar arăta părul ei despletit, revărsându-se în cascadă pe umerii goi? închid ochii, ima- ginându-mi-o dezbrăcată, la fel ca-n visele mele, şi lăsându-mă pătruns de muzică.

Oare m-aş plictisi vreodată? Să o ascult?

Deschid ochii.

Să o privesc. Frumuseţea ei. Talentul ei.

Cântă o bucată foarte complexă din memorie. Fata asta e un geniu.

Cât am fost plecat, m-am gândit că poate i-am înfrumuseţat interpretarea în imaginaţia mea. Dar nu. Tehnica ei e perfectă.

Ea e perfectă.

în toate sensurile.

încheie piesa cu capul plecat şi ochii închişi. Aplaud.

— A fost uluitor. Unde ai învăţat să cânţi aşa de bine?

Se îmbujorează la faţă şi deschide ochii întunecaţi, dar un

zâmbet timid îi luminează faţa şi dă din umeri:

— Acasă, răspunde.

— Poate îmi povesteşti mai multe în maşină. Eşti gata?

11 Jirm ic)

Sc ridică şi e pentru prima «ară când o văd ftră halatul ăla oribil Je nailon. Mi se usucă gura. E mai subţirică decât mi-am închipuit, dar rotunjimile ei delicate sunt cât se poale de feminine. Poartă un pulover verde strâmt, cu decolteu în V, iar curba delicată a sânilor se conturează prin lână, accentuându-i talia fină, şi blugii strâmţi îi pun în evidenţă şoldurile mlădioase.

Futu-i•

E fabuloasă.

îşi scoate repede tenişii, îi vâră în sacoşa de plastic şi îşi pune ghetele jerpelite.

— Nu porţi şosete? o întreb.

Scutură din cap în timp ce se apleacă să îşi lege şireturile, dar obrajii ei se fac încă o dată rozalii.

Poate asta cu şosetele e o chestie tipic albaneză?

Arunc o privire pe fereastră, felicitându-mă în gând că o duc acasă. Nu numai că o să apuc să petrec mai mult timp cu ea, dar o să şi aflu unde stă şi nici n-o s-o las să-i degere picioarele.

întind mâna.

— Dă-mi haina, îi spun, iar ea îmi zâmbeşte şovăitor când o ajut să se îmbrace.

Zdreanţă asta n-are cum să-i ţină cald.

Când se întoarce cu faţa la mine, observ că poartă o cruciuliţă de aur la gât şi o insignă pe pulover. De la o şcoală?

Rahat!

— Câţi ani ai? o întreb cuprins brusc de panică.

— Am 23 de ani.

Suficient, slavă Domnului!

Clatin din cap, uşurat.

— Mergem?

Ha încuviinţează şi, ţinând strâns punga de plastic, iese după mine pe hol.

Aşteptăm în tăcere liftul care ne duce în garajul de la subsol.

În lift. Alcssia stă cât de departe poate. Chiar că nu are încredere în mine.

La cum m-am purtai dimineaţa, de ce mă mir?

Gândul mă deprimă şi încerc să par cât mai calm şi nonşalant cu putinţă, dar sunt acut conştient de prezenţa ei. A întregii ei făpturi Aici, în spaţiul ăsta mic.

Dar poate nu e vorba doar despre mine. Poate că pur şi simplu nu-i plac bărbaţii. Gândul ăsta e şi mai supărător, aşa că îl alung repede.

Garajul de la subsol e mic, dar pentru că imobilul e proprietatea familiei, am două locuri de parcare. N-am nevoie de două maşini, dar le ţin oricum, un Land Rover Discovery şi un Jaguar F-Type. Nu sunt înnebunit după maşini, cum era Kit. El era un colecţionar împătimit şi acum toate maşinile lui vintage de colecţie sunt ale mele. Eu prefer o maşină nouă şi care să nu-mi dea bătăi de cap. Dumnezeu ştie ce o să fac cu colecţia lui Kit. Va trebui să îl întreb pe Oliver. Poate o vom vinde? Sau s-o donăm unui muzeu, în numele lui Kit?

Cufundat în astfel de gânduri, apăs pe telecomanda Land Rove- rului; se aprind farurile şi se deblochează portierele. E un 4x4, aşa că se va descurca fără probleme pe străzile înzăpezite ale Londrei. Abia acum observ că maşina e murdară, plină de noroi şi mâzgă după călătoria mea în Cornwall, iar când deschid portiera din faţă pentru Alessia văd mizeria groaznică de pe banchete.

— Stai puţin, îi spun, şi adun în grabă pahare goale de cafea, pungi de snackuri şi ambalaje de sandviciuri.

Le îndes pe toate într-o pungă de plastic pe care o găsesc pe scaun şi o arunc în spate.

De ce n-oi fi mai ordonat[7].

O viaţă de doici, internate şi personal care să strângă după mine îşi spune cuvântul.

Cu ceea ce sper că este un zâmbet încurajator, o invit pe Alessia să urce. Nu sunt prea sigur, dar mi se pare că abia îşi ascunde şi ea un zâmbet. Poate că dezordinea o distrează.

Eu aşa sper.

Se ghemuieşte pe scaun şi cercetează bordul cu ochi mari.

— Care-i adresa? o întreb apăsând pe butonul de contact.

— Church Walk numărul 43, Brentford.

— Codul poştal?

— TW8 8BV.

Introduc destinaţia în sistemul de navigaţie şi scot maşina din parcare. Cu o apăsare a butonului de pe consola oglinzii retrovizoare, uşa garajului se deschide treptat, dezvăluind furtuna albă de afară. Stratul de zăpadă are deja câţiva centimetri şi ninge în continuare abundent.

— Uau, şoptesc în barbă. N-am mai văzut aşa ceva.

Mă întorc spre Alessia:

— în Albania ninge?

— Da. E mult mai multă zăpadă acolo de unde vin eu.

— Şi unde e asta?

Ies în stradă şi o iau spre capătul şoselei.

— Kukes.

N-am auzit în viaţa mea de locul ăsta.

— E un oraş micuţ. Nu ca Londra, mă lămureşte Alessia.

Se aude un semnal de avertizare.

— Pune-ţi centura de siguranţă, te rog.

— Ah! exclamă ea, părând surprinsă. Nu purtăm din astea acolo de unde vin eu.

— Ei bine, aici asta e legea, aşa că pune-ţi-o.

îşi trage centura peste piept şi se uită în jos, să vadă unde se prinde, apoi vâră capătul în locaşul de fixare.

— Gata, zice mulţumită de ea, şi e rândul meu să-mi ascund un zâmbet.

Poate nu merge prea des cu maşina.

— Acasă ai învăţat să cânţi la pian? o întreb.

— Mama m-a învăţat.

— Cântă la fel de bine ca tine?

Alessia scutură din cap:

— Nu.

Apoi se infioară. Nu ştiu dacă e din cauza frigului sau a speriat-o altceva. Dau drumul la căldură şi intrăm pe Chelsea Embankment Luminile de pe Albert Bridge clipesc printre fulgii de nea.

— Ce frumos e, murmură ea când trecem pe lângă pod.

— Aşa e.

Ca tine.

— O luăm încetişor, adaug. Nu suntem obişnuiţi cu aşa ninsori în Londra.

Din fericire, drumul e relativ liniştit pe Embankment.

— Ce te-a adus la Londra, Alessia?

îmi aruncă o privire cu ochii mari, apoi se încruntă şi se uită în poală.

— Munca? o indemn eu.

Ea încuviinţează, dar pare a se dezumfla ca un balon, retră- gându-se în cochilia ei.

Rahat. Mă trece un hor pe şira spinării. Ceva nu e în regulă. *Chiar deloc.*

încerc să o liniştesc:

— E-n regulă. Nu trebuie să vorbim despre asta.

Şi continui precipitat:

— Ştii, chiar voiam să te întreb cum de reuşeşti să îţi aminteşti aşa de bine partiturile?

Ea ridică fruntea şi e limpede că se simte mult mai în largul ei cu subiectul acesta. Duce un deget la tâmplă:

— Văd muzica. Aşa, ca pe o pictură.

— Ai memorie fotografică?

— Memorie fotografică? Nu ştiu. Văd muzica în culori. Culorile mă ajută să îmi amintesc.

— Uau.

Auzisem despre asta.

— Sinestezie se numeşte, îi spun.

__ Si-nes-te...

Se opreşte, neputând să pronunţe cuvântul.

— Sinestezie.

încearcă din nou, cu ceva mai mult succes.

— Ce înseamnă? mă întreabă.

— Că vezi notele muzicale ca pe nişte culori.

— Da. Chiar aşa e, încuviinţează cu entuziasm.

— Da, e logic. Am auzit că mulţi muzicieni desăvârşiţi sunt sinestezici. Mai vezi şi altceva în culori?

Pare nedumerită.

— Litere? Numere?

— Nu. Numai muzica.

— Uau. Chiar că e ceva deosebit, spun şi îi zâmbesc. Să ştii că am vorbit serios acum câteva zile. Poţi folosi pianul meu oricând. îmi place să te ascult cântând.

îmi întoarce un zâmbet minunat, pe care-l simt până în vintre.

— Bine, şopteşte ea. îmi place să cânt la pianul tău.

— Şi mie îmi place să ascult.

îi întorc zâmbetul şi ne cufundăm în tăcere.

Patruzeci de minute mai târziu iau o curbă strânsă în Brentford şi ajungem în faţa unei case modeste, perete în perete cu vecinii. Se înserase deja, dar observ o perdea trasă în camera din faţă şi chipul unui tânăr, foarte vizibil în lumina felinarului din stradă.

Iubitul ei!

Futu-i. Trebuie să aflu.

— E iubitul tău? o întreb, iar inima mi-o ia din loc

şi simt bubuitul în urechi cât aştept să-mi răspundă.

Ea râde, un râs cristalin, muzical, care îmi aduce zâmbetul pe buze. E prima dată când o aud râzând şi aş vrea să o aud iar... şi iar.

— Nu. E Michal. Fiul Magdei. Are 14 ani.
— Aha. E înalt bine!
— Aşa e.

Se luminează la faţă şi simt totuşi un ghimpe de gelozie. E pede că ţine la el.

— Asta e casa Magdei.
— Înţeleg. E prietena ta?
— Da. E prietena mamei mele. Sunt... cum spuneţi voi? Prietene prin corespondenţă.
— Nu ştiam că mai există aşa ceva. Se şi vizitează?
— Nu.

Strânge buzele şi îşi cercetează unghiile:

— Mulţumesc că m-ai adus acasă, şopteşte, punând capăt conversaţiei.
— A fost o plăcere, Alessia. îmi pare rău pentru azi-dimineaţă. N-am vrut să mă năpustesc la tine aşa.
— Năpustesc?
— Ăăă... să sar. Ca o pisică.

Râde din nou, cu chipul frumos şi luminos.

Mi-ar plăcea să ajung să mă obişnuiesc cu sunetul ăsta.

— Visai, spune ea.

Da, pe tine.

— Vrei să intri să bei un ceai?

E rândul meu să râd.

— Nu. Te scutesc. Şi apoi, eu sunt mai curând amator de cafea. Ea se încruntă puţin.
— Avem şi nişte cafea, spune.

Mai bine mă întorc. Durează ceva până ajung înapoi pe vremea asta.

— Mulţumesc încă o dată că m-ai adus.
— Ne vedem vineri.
— Da. Vineri.

îmi aruncă un zâmbet radios care îi luminează faţa încântătoare, iar eu sunt vrăjit.

Coboară din maşină şi se îndreaptă spre uşa din faţă. Uşa se intre- deschide, aruncând o lumina palidă pe cărarea înzăpezită, apoi în prag apare tânărul înalt. Michal. Se încruntă la mine, iar eu pornesc maşina.

Râd.

Nu e iubitul ei, deci; întorc Land Roverül, dau drumul la muzică şi, cu un zâmbet ridicol întins pe faţă, conduc înapoi în Londra.

Capitolul opt

— Cine era ala? întreabă Michal cu o voce repezită şi glacială, uitându-se urât la maşina de afară.

Are numai 14 ani, dar e mai înalt decât Alessia; are părul negru, ciufulit, şi picioare lungi, slăbănoage.

— Şeful meu, răspunde ea şi aruncă o privire pe uşa întredeschisă, urmărind maşina care se îndepărtează.

închide uşa după ea şi, neputându-şi stăpâni entuziasmul, îl îmbrăţişează scurt şi spontan pe Michal.

— Bine, bine.

Michal se desface din îmbrăţişarea ei roşu la faţă, dar în ochii lui căprui se citeşte o bucurie jenată. Alessia îi zâmbeşte, iar el îi răspunde cu un surâs timid, care trădează pasiunea adolescentului pentru ea. Se trage înapoi, atentă să nu fie prea afectuoasă. Nu vrea să îi rănească sentimentele. La urma urmelor, el şi mama lui s-au purtat foarte frumos cu ea.

— Unde-i Magda? întreabă.

— în bucătărie.

Se întunecă la faţă şi continuă cu o voce scăzută:

— Ceva nu e-n regulă. Fumează mult.

— Vai, nu.

Alessiei îi creşte pulsul şi are o presimţire neagră.

îşi scoate haina, o agaţă într-unul din cuiele din holul mic şi se duce în bucătărie. Magda stă la o măsuţă melaminată, cu o ţigară în mână. E înconjurată de un nor de fum. Deşi mică, bucătăria e la fel de curată şi ordonată ca de obicei, iar radioul murmură în surdină în polonă. Magda ridică privirea, uşurată că o vede.

— Ai ajuns acasă pe viscolul ăsta. Eram îngrijorată. Ai avut o zi bună? întreabă Magda, dar Alessia remarcă zâmbetul ei

forţat şi încordarea buzelor când trage un fum lung din ţigară.

_ Pa. Tu eşti bine? Logodnicul tău e bine?

Magda e cu câţiva ani mai tânără decât mama AIcssiei, deşi de obicei pare cu cel puţin zece ani mai tânără. Blondă şi cu forme pline, cu nişte ochi căprui în care-i scânteiază simţul poznaş al umorului, a salvat-o pe Alessia de pe străzi. Astăzi, totuşi, pare obosită, e palidă la faţă şi îşi muşcă buzele. Bucătăria duhneşte a fum de ţigară, ceea ce de obicei Magda urăşte, cu toate că e fumătoare.

Suflă fumul spre bucătărie.

— Da. E bine. N-are legătură cu el. închide uşa şi stai jos.

Alessia simte un fior pe şira spinării. Poate că Magda o să-i ceară
să plece. închide uşa bucătăriei, îşi trage un scaun de plastic şi se aşază.

— Astăzi au trecut pe aici nişte bărbaţi de la departamentul de imigrări şi te-au căutat.

Vai, nu.

Alessia păleşte şi sângele începe să-i bubuie în urechi.

— S-a întâmplat după ce ai plecat la muncă, adaugă Magda.

— Şi ccee... ccc... ce le-ai spus? îngaimă ea, încercând să îşi controleze tremurul mâinilor.

— Nu am vorbit eu cu ei. A vorbit domnul Forrester, de vizavi. Au bătut la uşa lui, pentru că noi nu eram acasă. Nu i-a plăcut cum arătau, aşa că le-a spus că n-a auzit niciodată de tine. Şi le-a spus că eu şi Michal suntem plecaţi în Polonia.

— L-au crezut?

— Da. Domnul Forrester aşa crede. Au plecat.

— Cum m-au găsit oare?

— Nu ştiu, spune Magda şi se încruntă. Cine ştie cum merg treburile astea?

Mai trage un fum din ţigară.

— Trebuie să-i scriu maică-tii.

-Nu!

Alessia o prinde de mână:

— Te rog.

—I-am scris deja şi i-am spus că ai ajuns în siguranţă. Asta a fost o minciună.

Alessia roşeşte. Magda nu ştie toată povestea drumului ei până la Brentford.

— Te rog, insistă ea. Nu vreau să-şi facă griji.

— Alessia, dacă te prind, te deportează în Albania...

Magda se opreşte.

—Ştiu, şopteşte Alessia şi simte cum începe să i se scurgă transpiraţia pe spate.

— Nu pot să mă întorc, murmură, cu un nod în gât.

—Îţi dai seama că Michal şi cu mine plecăm în două săptămâni. Va trebui să îţi găseşti alt loc unde să stai.

— Ştiu. Ştiu. Am să găsesc ceva.

Alessia simte cum i se strânge stomacul de spaimă. în fiecare noapte stă întinsă în patul pliant, gândindu-se ce opţiuni are. Până acum a economisit 300 de lire din munca de menajeră. Va avea nevoie de ei ca depozit pentru o cameră. Cu ajutorul lui Michal şi al lapto- pului lui, o să încerce să găsească un loc unde să stea.

— Eu încep să pregătesc cina, zice Magda oftând, şi stinge ţigara.

Rotocoalele de fum se înalţă din scrumieră, amestecându-se cu
tensiunea din încăpere.

— Lasă-mă să te ajut, se oferă Alessia.

Mai târziu, Alessia e ghemuită în patul pliant, cu ochii în

tavan. Frământă între degete cruciuliţa de aur pe care-o poartă la gât Lumina felinarului din stradă pătrunde prin perdelele deşirate şi joacă pe tapetul vechi, jupuit. Mintea ei o ia razna, dar se străduieşte să nu intre în panică. Mai devreme, după o oră de căutări online, a găsit o cameră într-o casă în apropiere de gara Kew Bridge. Magda spunea că nu i departe de aici. Alessia a stabilit să se ducă s-o vadă vineri după-amiază, după ce termină de făcut curat În apartamentul domnului. Abia dacă şi-o permite, dar trebuie să se mute, mai ales dacă

ilcjurlanicnUil ile imigraţie e pu urmele ei. Nu poate li deportata. Nu $_{st}$. poate duce înapoi în Albania.

Nu poate.

Se întoarce pe partea cealaltă ca să scape de razele de lumină şi se ghemuieşte sub pătura subţire, ca să se păstreze cât mai bine bruma de căldură. Gândurile i se învârt în cap, copleşind-o. Vrea sâ le oprească.

Nu te gândi la Albania.

Nu te gândi la călătoria asta.

Nu te gândi la celelalte fete... la Bleriana.

închide ochii şi tot atunci îl vede aievea pe domnul dormind pe canapea, cu părul ciufulit şi gura întredeschisă. îşi aminteşte cum stătea deasupra lui. îşi aminteşte sărutul lui repezit. îşi imaginează că e din nou întinsă peste el, inspirându-i parfumul şi sărutându-i pielea şi simţindu-i bătăile puternice ale inimii lângă sânul ei.

Mi-a fost dor de tine.

Geme.

în fiecare noapte e prezent în gândurile ei. E chipeş. Mai mult decât chipeş, e frumos şi bun.

îmi place să te ascult cântând.

A condus-o acasă cu maşina. Nu era obligat.

Poţi să rămâi aici.

Să stea cu el?

Poate ar putea să-l roage s-o ajute.

Nu. Situaţia asta e problema ei. Nu e vina ei, dar ea e cea care trebuie să se descurce. A reuşit până acum, şi nu a avut niciun ajutor, în afară de inventivitatea ei. Şi nici în ruptul capului nu se mai întoarce în Kukes. Nu la *el.*

Mă zgâlţâie zdravăn. încetează. încetează acum.

Nu. Nu te gândi la el!

El e motivul pentru care e acum în Anglia. A încercat

să ajungă cât mai departe de el.
Gândeşte-te la domnul. Numai la domnul.

Mâna îi alunecă în jos, pe trup.
CHimieşte-tc mimai la el...
Cum i-a spus? Care era cuvântul ăla?

Sinestezie... Repetă cuvântul iar şi iar şi iar, în timp ce mâna i se mişcă şi o duce tot mai sus, tot mai sus.

A doua zi dimineaţă se trezeşte într-un tărâm alb de basm. E linişte. Până şi zumzetul îndepărtat al traficului e înăbuşit de pătura de zăpadă sclipitoare. Când se uită pe geam, încă înfofolită în aşternuturi, simte acelaşi entuziasm ca în copilărie, când ningea în Kukes. Apoi îşi aminteşte că azi e ziua de curăţenie la doamna Kingsbury. Partea bună e că stă în Brentford şi ajunge repede pe jos. Partea proastă e că doamna Kingsbury se ţine după ea prin casă, cri- ticându-i permanent metodele de curăţenie. Dar Alessia are bănuiala că doamna Kingsbury cârcoteşte pentru că e singură şi bătrână, şi, deşi se plânge, de fiecare dată o serveşte pe Alessia cu ceai şi biscuiţi când termină treaba. Se aşază şi povestesc, iar doamna Kingsbury încearcă să o reţină cât mai mult cu putinţă. Alessia nu înţelege de ce stă singură. A văzut fotografii cu familia pe cămin. De ce nu au grijă de ea? La urma urmelor, bunica a locuit cu părinţii ei după moartea bunicului... Poate doamna Kingsbury are nevoie de un chiriaş? De cineva care să aibă grijă de ea. Loc are, cu siguranţă, şi, la urma urmelor, Alessia e şi ea singură.

îmbrăcată numai în nişte pantaloni de pijama jerpeliţi ai lui Michal, cu SpongeBob SquarePants pe ei, şi un tricou vechi de-ale lui cu emblema echipei Arsenal, îşi strânge hainele de lucru, coboară în fugă treptele, trece prin bucătărie şi se duce în baie.

Magda a fost foarte generoasă cu ea şi i-a dat hainele vechi ale lui Michal. Se plânge adesea că băiatul creşte prea repede, dar ăsta a fost norocul Alessiei. Cele mai multe dintre hainele

pe care le are acum au fost ale lui Michal. Cu excepţia şosetelor. Aveau nişte găuri

cât casa, aşa ci Michal nu i le-a putut da. Arc două perechi ale ei, dar numai atât.

Nu porfi şosele?

Alessia roşeşte amintindu-şi de întrebarea de ieri a domnului. Nu ¡i putea spune că nu îşi permite şosete noi. Nu atâta timp cât strânge fiecare bănuţ pentru ca să aibă avansul pentru o cameră.

Dă drumul duşului instant montat deasupra căzii şi aşteaptă puţin să se încălzească apa. Se dezbracă, intră în cadă şi se spală cât de repede poate sub firicelul de apă.

MI-AM PROPTIT MÂINILE pe peretele duşului. Gâfâi, iar apa clocotită se revarsă peste mine. Am ajuns să mă satisfac singur la duş... iar.

Futu-i. Ce s-a ales de viaţa mea?

De ce nu ies să-mi caut o femeie?

Ochii ei, de culoarea cafelei, mă privesc printre genele lungi.

Gem.

Povestea asta trebuie să înceteze.

E nenorocita mea de menajeră. Noaptea trecută m-am foit şi m-am învârtit singur în pat. Râsul ei mi-a tot răsunat în vis. Era fericită şi fără griji, îmi cânta la pian purtând numai chiloţii ăia roz, cu părul lung şi greu căzându-i peste sâni.

Ah...

Nici măcar şedinţa istovitoare de exerciţii de azi-dimineaţă n-a prea reuşit să mi-o scoată din cap.

Există o singură cale.

Numai că n-o să se întâmple niciodată.

Dar felul în care mi-a zâmbit când a coborât din maşină îmi dă speranţe şi o s-o văd mâine. Cu gândul ăsta pozitiv, opresc duşul şi iau un prosop. Cât mă bărbieresc, îmi verific

telefonul. Un mesaj de la Oliver. E blocat în Cornwall din cauza vremii, ceea ce înseamnă că îmi pot petrece dimineaţa răspunzând e-mailurilor de condoleanţe,

apoi să iau prânzul cu Caroline şi Maryanne. Şi în seara asta ies Cll băieţii.

— în sfârşit te-am scos din vizuină. Cum ar trebui să-ţi spun acum, frate, „lord Trevethick“ sau „milord“? zice Joe, ridicând halba cu Fuller în semn de salut.

— Da, aşa-i. Nici eu nu ştiu cum să-ţi zic, „Trevethick“ sau „Tre- velyan", mormăie şi Tom.

— Răspund la oricare din ele, zic ridicând din umeri. Sau puteţi să-mi spuneţi pe nume... ştiţi voi, Maxim.

— Ar trebui să-ţi spun totuşi Trevethick... deşi o să-mi fie greu să mă obişnuiesc. La urma urmelor, e titlul tău, şi taică-meu e al naibii de sensibil cu titlul lui!

— Slavă cerului că nu sunt taică-tău, zic, ridicând o sprânceană.

Tom îşi dă ochii peste cap.

— N-o să mai fie la fel fără Kit, şopteşte Joe, iar ochii lui negri strălucesc în lumina focului, încărcaţi, de data asta, de gravitate.

— Aşa e, odihneşte-te în pace, Kit, adaugă Tom.

Joseph Diallo şi Thomas Alexander sunt cei mai vechi şi mai apropiaţi prieteni ai mei. După ce am fost exmatriculat de la Eton, tata m-a trimis la Bedales. Acolo i-am cunoscut pe Joe, Tom şi Caroline. Pe noi, băieţii, ne-a unit pasiunea pentru muzică şi, pe vremea aceea, faptul că toţi o doream pe Caroline. Noi am făcut o trupă şi Caroline... ei bine, Caroline l-a ales pe fratele meu.

— Odihneşte-te în pace, Kit, şoptesc şi eu, şi adaug în barbă: Mi-e dor de tine, nemernicule.

Ne-am retras toţi trei într-un separeu la Coopers Arms, un local cald şi confortabil, nu departe de apartamentul meu. Cu halbele-n braţe, în jurul focului vioi, aveam deja două rânduri la

bord, iar berea începea să mi se urce la cap.

— Cum te descurci, bătrâne? întreabă Joe, dându-şi peste umăr codiţele împletite care-i ajung până pe umeri.

)n afara faptului cá « un serimer excelent, Joe are o carieră proroi- ţjmarc i" domeniul designului vestimentar masculin. Tatăl lui, un emigrant din Senegal, este unul dintre cei mai de succes manageri de fonduri de investiţii din Marea Britanie.

— Bine, cred, Dar nu sunt sigur cá sunt pregătit pentru o asemenea răspundere.

— Te înţeleg, zice Tom.

Roşcat, cu ochii chihlimbarii, Tom e al treilea fiu ai unui baronet A urmat tradiţia familiei şi a intrat în armată. Ca locotenent în Cold- stream Guards, a făcut doua stagii în Afganistan şi şi-a văzut mulţi camarazi căzând. Cu doi ani în urmă, a fost trecut în rezervă din motive medicale, după ce a fost rănit într-un atentat la KabuL Piciorul lui stâng e ţinut laolaltă de o tijă de titan; nu acelaşi lucru se poate spune şi despre temperament. Şi eu, şi Joe, am învăţat să recunoaştem licărirea aceea bătăioasă în ochii lui Tom şi ştim când e mai prudent să schimbăm subiectul sau să-l scoatem din încăpere. La rugămintea lui, nu vorbim niciodată despre Incident

— Când e slujba de pomenire? întreabă Tom.

— Tocmai am discutat la prânz cu Caroline şi cu Maryanne. Probabil după Paşte.

— Ce face Caroline?

Mă foiesc pe scaun:

— Jeleşte, dau eu din umeri, aruncându-i o privire distantă lui Tom.

Tom se uită la mine şi mijeşte ochii: gata, i-am stârnit interesul

— E ceva ce nu ne spui?

Rahat.

După Incident, Tom nu e doar belicos, dar a devenit şi al dracului de intuitiv:

— Hai, Trevelyan, eviţi întrebarea. Ce s-a întâmplat?

— Nimic ce v-ar putea interesa. Ce face Henrietta?

— Henry? Grozav, mulţumesc, numai că dă mereu tot felul de semnale care mai de care mai transparente cum că ar trebui să-mi iau

odată inima-n dinţi şi să-i pun nenorocita de întrebare, spune Tom cu o privire melancolică.

Şi eu, şi Joe rânjim.

— Eşti sortit pieirii, frate, zice Joe, bătându-l pe spate.

Dintre noi trei, Tom e singurul care are o relaţie stabilă. Henrietta e o sfântă. A avut grijă de Tom în perioada traumatizantă de după ce a fost rănit şi îi suportă toate aiurelile, tulburarea posttraumatică şi firea violentă. Ar fi putut nimeri mult mai rău Tom al nostru.

în schimb, mie şi lui Joe ne place să zburăm din floare-n floare, în sfârşit, mie mi-a plăcut. în minte îmi apare nechemată imaginea Alessiei Demachi, cu pletele ei ca pana corbului.

Când am făcut ultima dată sex?

Mă încrunt pentru că nu-mi amintesc. *Rahat.*

— Şi Maryanne? întreabă Joe, scoţându-mă dintr-ale mele.

— E bine. Suferă şi ea.

— Are nevoie de alinare?

Alinare, adică aşa cum am alinat-o eu pe Caroline?

— Măi, băiete! mă încrunt la el, avertizându-l.

Regulile casei. Nu te atingi de surori. Clatin din cap. Joe are o slăbiciune pentru sora mea. E drept că şi ea ar putea nimeri mult mai rău, la urma urmelor el e un tip ca lumea, dar cu toate astea mă hotărăsc să-l dezumflu:

— A cunoscut un tip la schi în Whistler. E din Seattle. Psiholog clinician, ceva de genul ăsta. Are de gând să-l revadă

curând, cred.

Joe îmi aruncă o privire întrebătoare:

— Serios?

îşi freacă ciocul dichisit, cu ochii plini de speculaţii:

— Foarte bine, dacă vine aici, va trebui să vedem şi noi dacă băiatul corespunde cerinţelor.

S-ar putea să vină luna viitoare. E destul de entuziasmată de chestia asta.

— Ştii, acum, că eşti conte, va trebui să dai un moştenitor şi o rezervă, zice Tom.

— Da, da. Mai e timp destul şi pentru asta.

Asta am fost întotdeauna. Rezerva... porecla pe care mi-a dat-o Kit.

S-a dovedit că titlul şi domeniul au avut nevoie de rezervă.

— Mda. Nicio şansă să fii pregătit să te aşezi la casa ta, amice. Eşti un futangiu în serie, exact la fel ca mine. în plus, am nevoie de copilot, zice Joe cu un zâmbet larg.

— Hai, Trevelyan, ai regulat aproape toată Londra, intervine Tom, şi nu îmi dau seama dacă e dezgustat sau impresionat.

— Du-te naibii, Tom, zic, şi râdem.

Proprietara pubului sună din clopoţelul de deasupra barului.

— E ora, domnilor, vă rog, anunţă ea.

— Mergem la mine? întreb eu.

Tom şi Joe sunt de acord şi ne dăm toţi trei halbele peste cap.

— Sigur poţi să mergi pe jos până la mine? îl întreb pe Tom.

— Du-te naibii, doar am ajuns pe picioarele mele până aici, nu?

— O iau ca pe un da.

— Particip la un maraton de 5 kilometri în aprilie, tâmpitule.

Ridic mâinile, în semn că mă predau. Mereu uit că fizic e recuperat...

E SENIN şi însorit, dar e un frig muşcător, o zi în care răsuflarea i se vede ca un nor de abur în timp ce grăbeşte pasul pe Chelsea Embankment. încă mai sunt petice mari de zăpadă îngheţată pe trotuare, dar pe carosabil a fost

împrăştiat nisip. Traficul a revenit la normal, iar Londra şi-a reluat viaţa. Trenul Alessiei a avut o mică întârziere, iar acum se grăbeşte. Dar ar fi venit cu dragă inimă pe jos din Brentford numai ca să-l vadă pe *el.*

Alessia zâmbeşte. în sfârşit, ajunge la uşa din faţă a apartamentului, locul ei favorit din lume. Bagă cheia în yală, pândeşte ţiuitul alarmei şi răsuflă uşurată când o întâmpină liniştea. închizând uşa, e surprinsă de miros. Apartamentul duhneşte a alcool stătut.

Strâmbând din nas la izul neaşteptat, îşi scoate ghetele şi lipăi cu picioarele goale în bucătărie. Bufetele sunt pline de sticle goale de bere şi cutii de pizza slinoase.

Sare în sus când vede un tânăr atletic, atrăgător, stând lângă frigiderul deschis şi bând suc de portocale direct din cutie. Are pielea neagră, părul lung şi împletit în codiţe şi nu are pe el decât boxerii. Alessia se holbează la el. Bărbatul se întoarce spre ea şi pe faţă îi apare un zâmbet larg, care-i descoperă un şir de dinţi perfecţi, albi.

— Hei, bună, zice el, cu o privire apreciativă.

Alessia roşeşte şi bâiguie:

— Bună.

Apoi o şterge în spălătorie.

Cine e bărbatul ăsta?

îşi dă jos haina şi scoate din sacoşa de plastic uniforma de curăţenie: halatul şi baticul. La urmă îşi trage tenişii în picioare.

Din uşa spălătoriei, Alessia aruncă o privire în bucătărie. Domnul, într-un tricou negru şi o pereche de blugi rupţi, stă lângă frigider şi împarte cu străinul acela negru cutia de suc de portocale.

— Tocmai ce ţi-am speriat menajera desculţă. I-ai tras-o? E tare.

— Du-te naibii, Joe. Nu mă mir că ai speriat-o. Pune ceva pe

tine, exhibiţionist nenorocit ce eşti!

— Iertare, milord.

Străinul îşi adună codiţele şi înclină capul.

Hai, cară-te naibii, zice domnul cu blândeţe şi ia o gură de suc de portocale. Poţi folosi baia mea.

Bărbatul cu păr negru râde şi, când se întoarce să plece, aruncă o privire spre Alessia, care îi ascultă cum se tachinează. Râde din nou şi îi face un semn cu mâna, ceea ce-l determină pe domnul să se uite şi el în direcţia ei. Ochii i se luminează, iar pe fată îi răsare un zâmbet larg, aşa că Alessia nu are de ales şi iese din ascunzătoare.

}ne, ca c Alessia, Alessia, Joe.

În vocea lui sc simte un avertisment, dar Alessia nu ştie daca e „entru ea sau pentru Joe.

— Huna dimineaţa, Alessia. Te rog să scuzi lipsa vestimentaţiei.

)oc» ii face o plecăciune teatrală şi, când se îndreaptă, în ochi i se
zăreşte o licărire ghiduşă, vicleană. Are corpul suplu şi bine tonificat, ca al domnului. Fiecare muşchi de pe abdomenul lui e bine definit.

— Bună dimineaţa, şopteşte ea.

Domnul ii aruncă lui Joe o privire crunta. Dar Joe nu-l bagă în seamă şi, înainte de a ieşi fluierând din bucătărie, îi face cu ochiul AlessieL

— Scuze, zice domnul, întorcând spre ea ochii de smarald. Cum te simţi azi?

Şi zâmbetul îi revine pe chip.

Alessia se îmbujorează şi mai tare, iar inima îi bate nebuneşte. Orice interes arătat de el pentru starea ei, chiar şi o banalitate oarecare, o binedispune extraordinar.

— Sunt bine. Mulţumesc.

— Mă bucur că ai ajuns. Merg trenurile?

— Au un pic de întârziere.

— Bună dimineaţa.

Un bărbat cu părul de un roşu-aprins intră şchiopătând în bucătărie, încruntat şi doar cu boxerii pe el.

— Dumnezeule mare, mormăie domnul, şi îşi trece mâna prin părul ciufulit.

Alessia se uită la acest nou prieten care li s-a alăturat. înalt şi chipeş, cu membre frumoase, dar cu nişte cicatrici extrem de palide care i se întretaie pe piciorul stâng şi toată partea stângă, ca nişte linii de cale ferată la o intersecţie.

Observă că Alessia se holbează la cicatricile lui.

— Răni de război, bombăne el.

— îmi cer scuze, şopteşte ea şi pleacă privirea în podea, dorindu şi să intre în pământ cu totul.

— Tom, vrei nişte cafea? întreabă domnul, iar Alessia are impresia că încearcă să risipească tensiunea din încăpere.

— Da, la dracu. Am nevoie de ceva pentru mahmureala asta cumplită.

Alessia o tuleşte înapoi în spălătorie şi se apucă de călcat. Măcar de acolo n-o să-l mai ofenseze pe niciunul dintre prietenii **domnului**

MĂ UIT DUPĂ Alessia, care se retrage grăbită în cămăruţă, cu coada legănându-se dintr-o parte în alta şi mângâindu-i şoldurile.

— Cine-i fata asta drăguţă?

— Menajera mea.

Tom dă din cap, într-un semn de încuviinţare lascivă. Mă bucur că s-a întors în vizuina ei, departe de ochii iscoditori ai lui Tom şi Joe. Reacţiile lor mă stânjenesc. în mod surprinzător, se deşteaptă în mine brusc un simţ al proprietăţii. E o emoţie nefamiliară. Nu vreau ca prietenii mei să-i facă ochi dulci. E a mea. Mă rog, e angajata mea.

Acum eşti conte de Trevethick. Va trebui trecută pe statul de plată.

Rahat.

E *aproape* angajata mea. Va trebui să rezolv cât mai curând statutul angajării ei. Nu vreau să-mi sufle în ceafă Oliver sau cei de la fisc.

— Ce s-a întâmplat cu Krystyna? îmi plăcea scorpia aia bătrână, zice Tom, scărpinându-se pe faţă.

— Krystyna s-a întors în Polonia. Acum, eşti amabil să te duci şi să tragi naibii nişte pantaloni pe tine? E o doamnă de faţă, pentru numele lui Dumnezeu, mârâi eu.

— O doamnă?

Tom păleşte la vederea privirii pe care i-o arunc şi, de data

asta, nu mușcă momeala.

— Scuze, bătrâne, mă duc să mă îmbrac. Cu lapte, fără zahăr pentru mine.

Iese din bucătărie şi se întoarce în camera de oaspeţi. Mă bodogănesc în sinea mea că mi-am invitat prietenii să rămână peste noapte

cvsut când urma şi vini Alessia la curăţenie. N-am şi repet greşeala ¿sta.

ALESSIA A REUŞIT să ii evite pe cei doi bărbaţi aproape toată dimineaţa şi a răsuflat uşurată când au plecat în sfârşit. S-a gândit chiar să se ascundă în camera interzisă, dar Krystyna a fost categorică. Nn are voie să intre acolo.

A strâns păturile de pe canapeaua din living şi a schimbat aşternutunle în dormitorul de oaspeţi. Dormitorul *lui* e acum aranjat şi s-a bucurat când a văzut că nu sunt nici acum prezervative folosite în coşul lui de gunoi. Poate le aruncă altundeva. Nu se gândeşte prea mult la asta, pentru că o deprimă perspectiva. Intră în garderobă să aşeze hainele călcate şi să le adune pe cele murdare. Deşi au trecut numai două zile, e vraişte iar.

Domnul stă la computer şi lucrează, făcând ce are el de făcut. Nici acum nu a izbutit să afle cum îşi câştigă existenţa. îşi aminteşte zâmbetul care i-a luminat faţa când a văzut-o prima dată de dimineaţă. Zâmbetul lui răpitor e contagios. Rânjind de una singură ca o proastă, cercetează grămada de haine lăsate pe jos în dulap. îngenunchind, ridică o cămaşă, apoi aruncă o privire rapidă spre uşa întredeschisă. Mulţumită că e singură, îşi îngroapă faţa în cămaşă şi inspiră mirosul lui.

Ce plăcut.

— A, aici eşti, zice el.

Alessia tresare şi se ridică puţin cam prea repede, aşa că se clatină în spate. Două mâini puternice o prind de braţe şi o salvează de la o căzătură sigură.

— încet, încet, zice el, susţinând-o până îşi recapătă echilibrul.

De îndată ce se ţine bine pe picioare îi dă drumul, spre marele

ei regret, dar atingerea lui încă îi mai reverberează prin tot trupul.

— Căutam un pulover. E o zi senină, dar foarte rece. Ţi-e suficient de cald? o întreabă.

Ea încuviinţează energic, încercând să îşi recapete suflul. Aici, cu el, în spaţiul ăsta mic, ii e chiar prea cald.

El cercetează mormanul de haine aruncate pe jos şi se încrunta:

— E o mizerie totală, ştiu, mormăie cu o expresie încurcată. Sunt un dezordonat patologic.

— Pa-to...

— Patologic.

— Nu ştiu cuvântul ăsta.

— Ăăă... se referă la un comportament extrem.

— înţeleg, răspunde Alessia, apoi se uită în jos, la haine, şi încuviinţează: Da. Patologic.

Se strâmbă, iar el râde.

— Le rezolv eu, zice el.

— Nu, nu, eu mă ocup, spune Alessia şi-i face semn că nu e treaba lui.

— N-ar trebui.

— E treaba mea.

El zâmbeşte şi se întinde peste capul ei să îşi ia de pe un raft un pulover crem larg; în treacăt, braţul lui îi atinge uşor umărul, iar ea încremeneşte şi inima începe să-i bată nebuneşte.

— Scuze, zice el, părând puţin dezamăgit şi iese.

După plecarea lui, Alessia îşi recapătă echilibrul.

Oare nu-şi dă seama ce efect are asupra mea?

A prins-o adulmecându-i cămaşa. îşi ascunde faţa-n palme. Probabil o crede idioată cu totul. îngrozită şi supărată pe ea însăşi, se aşază în genunchi şi ia la mână mormanul de haine, împăturindu-le pe cele curate şi aruncându-le în coşul pentru spălat pe cele **murdare.**

NU MI POT ŢINE mâinile acasă. N-am nicio scuză.

Las-o în pace, omule.

Şi dacă o ating, încremeneşte. Mă întorc agale în living. simţindu-mă mohorât. Pur şi simplu nu mă suportă.

£ o premieră?

Da, aşa cred. Nu am întâlnit niciodată o împotrivire din partea femeilor până acum. Totdeauna au fost o pradă uşoară pentru mine. Cu un cont gras, un apartament în Chelsea, o mutră drăguţă şi o familie aristocratică, nu am avut niciodată nicio problemă.

Niciodată.

Doar acum.

Ar trebui s-o invit în oraş la masă.

Pare să aibă nevoie de o masă bună.

Şi dacă spune nu?

Măcar aşa mă lămuresc.

Mă plimb încoace şi încolo de-a lungul peretelui de sticlă din salon, oprindu-mă să mă uit la Peace Pagoda câteva clipe şi să încerc să îmi fac curaj.

De ce e aşa de greu? De ce ea?

E frumoasă. E talentată.

Nu e interesată.

Poate că asta-i tot.

Prima femeie care mi-a spus nu.

Nu a spus nu. Poate îmi dă o şansă.

Invit-o. În. Oraş.

Trag aer în piept şi mă întorc pe hol. E acolo, în faţa camerei mele obscure, cu coşul de rufe în braţe.

— E o cameră obscură, îi spun venind spre ea.

Ochii ei căprui fermecători îmi întâlnesc privirea. E curioasă. Şi îmi amintesc că am rugat-o pe Krystyna să nu facă deloc curat acolo. Nici eu n-am mai intrat de ceva vreme.

— Hai să-ţi arăt.

Sunt recunoscător că nu se trage îndărăt, cum face de obicei.

— Vrei să vezi?

Ea încuviinţează şi, când îi iau din braţe coşul de rufe,

degetele noastre se ating uşor. Inima îmi bubuie în piept.

— Dă-mi mie ăsta.

Am vocea răguşită, dar fac eforturi să îmi stăpânesc bătaia inimii Pun coşul cu rufe pe podea, în spatele meu, şi deschid uşa. Apăs p_e întrerupător, apoi mă dau la o parte, ca să-i fac loc să treacă.

ALESSIA INTRĂ ÎN încăperea mică. E scăldată într-o lumină roşie, iar aerul închis miroase a tot felul de chimicale misterioase. De-a lungul unui perete se înşiră dulapuri negre, cu tăvi mari din plastic pe ele. Sus de tot, deasupra dulapurilor, sunt rafturi ticsite cu sticle, topuri de hârtie şi fotografii. Sub rafturi e un fel de stoară, de care atârnă numai câteva cârlige.

— Nu-i decât o cameră obscură, zice el, şi învârte becul de sus, astfel încât strălucirea roşiatică dispare.

— Fotografie? întreabă Alessia.

El încuviinţează.

— E un hobby. Odinioară mă gândeam să lucrez ca profesionist.

— Fotografiile din apartament... tu le-ai tăcut?

— Da. Toate. Am avut câteva comenzi, dar...

Vocea i se frânge.

Peisajele mulurile.

— Tata a fost fotograf.

Se întoarce spre dulăpiorul din sticlă plin cu camere din spatele lui. Deschide o uşă şi scoate o cameră. Alessia zăreşte marca, „Leica“, inscripţionată pe partea din faţă a aparatului.

Cu CAMERA LA ochi, o studiez pe Alessia prin lentilă. E numai ochi întunecaţi, gene lungi, pometi înalţi şi buze pline, **întredeschise,** începe să mi se întărească mădularul.

Eşti frumoasă, şoptesc eu şi apăs declanşatorul.

Alessia deschide gura, dar scuturâ din cap şi îşi acoperă

faţa cu mâinile, deşi nu reuşeşte să îşi ascundă zâmbetul. Mai fac o fotografie.

— Ba da, eşti, ii spun. Uite.

întorc camera spre ea în aşa fel încât să poată vedea imaginile. Se uită în jos, la ţaţa ei surprinsă în cele mai mici detalii de camera digitală, apoi se uită în sus, la mine... şi sunt pierdut. Pierdut în magia privirii ei întunecate.

— Vezi, murmur eu. Eşti uimitoare.

Mă întind, îi ridic bărbia şi, aplecându-mă, mă apropii încel, centimetru cu centimetru, în aşa fel încât să aibă ocazia de a se depărta dacă vrea, şi îi mângâi uşor buzele cu buzele mele. Tresare şi, când mă trag înapoi, îşi duce degetele la gură, iar ochii i se lac tot mai mari.

— Asta simt, îi şoptesc, iar inima stă să-mi sară din piept.

Ce-o să facă? Mă pălmuieşte? O ia la goană?

Mă priveşte fix. O nălucă eterică în lumina slabă, ridică încet o mână şi, cu vârful degetelor, urmăreşte linia buzelor mele. încremenesc şi închid ochii, iar atingerea ei delicată îmi reverberează în tot trupul.

Nu îndrăznesc să respir.

Nu vreau s-o sperii şi s-o alung.

Simt atingerea ei uşoară ca o pană, peste tot.

Peste tot.

Futu-i.

Şi, înainte să fiu în stare să mă opresc, o trag spre mine şi o cuprind în braţe. Se topeşte lipită de trupul meu, iar căldura ei mă pătrunde.

Dumnezeule, cum o simt toată!

Strecor degetele pe sub baticul ei şi, încetişor, i-l trag de pe cap. îi prind coada la ceafa şi o trag încet spre mine, apropiindu-i buzele de ale mele.

— Alessia, şoptesc, şi o sărut iar, delicat, încet, ca să n-o sperii.

E neclintită în braţele mele, apoi ridică mâinile, le pune pe pieptul
meu şi închide ochii în timp ce mă acceptă.

O sărut mai apăsat, îi gâdil buzele cu limba şi ea deschide

Are gust de căldură şi graţie şi seducţie. Limba ei se mişcă şovăitor sub a mea. E captivant. E excitant.

Trebuie să mă abţin. Nu-mi doresc decât să mă cufund în fata asta, dar nu cred că o să mă lase. Mă trag înapoi.

— Cum mă cheamă? şoptesc cu buzele lipite de gura ei.

— Domnul, şopteşte ea, iar eu îi trec degetul mare peste obraz.

— Maxim. Spune Maxim.

— Maxim, şopteşte ea.

— Da.

îmi place cum sună numele meu rostit cu accentul ei.

Vezi, n-a fost chiar aşa de greu.

Pe neaşteptate, se aude o bătaie puternică şi insistentă la uşa din faţă.

Cine dracu e? Cum a intrat în bloc?

Fac un pas înapoi, fără tragere de inimă.

— Să nu cumva să pleci, îi spun, ridicând degetul în semn de avertisment.

— Deschide uşa, domnule Trev... an! se aude o voce de după uşă. Imigrările!

— Ah, nu! şopteşte Alessia şi-şi duce o mână la gât, cu ochii măriţi de spaimă.

— Nu te teme!

Bătaia în uşă se repetă.

— Domnule Trev... yan!

Vocea strigă perceptibil mai tare.

— Mă ocup eu, mârâi, enervat că am fost întrerupt.

O las pe Alessia în camera obscură şi ies pe hol.

Mă uit pe vizor şi-i cântăresc din ochi pe cei doi bărbaţi din faţa uşii. Unul scund, altul înalt, amândoi îmbrăcaţi în costume gri ieftine şi geci negre. Nu par deloc oficiali. Ezit, gândindu-mă dacă să deschid sau nu. Dar trebuie să aflu totuşi de ce sunt aici şi dacă au vreo legătură cu Alessia.

Pun lanţul de siguranţă şi deschid uşa.

Unul dintre bărbaţi încearcă să năvălească în casă, dar mă sprijin

de uşă şi lanţul rezistă. Era cel scund. îndesat şi pleşuv, răspândeşte agresivitate prin toţi porii şi prin ochii iunecoşi, vicleni.

__ Unde-i, domnu? se răsteşte el.

Mă repliez.

Cine-s scursorile astea?

Tovarăşul chelului stă în spatele lui, subţire, tăcut şi ameninţător. **Mi** se ridică părul pe ceafa.

— Pot vedea legitimaţiile?

Şi vocea mea e la fel de ameninţătoare.

— Deschide uşa. Suntem de la Imigrări şi credem că ascunzi în apartament o persoană căreia i s-a refuzat azilul.

îndesatul vorbeşte din nou, iar nările lui freamătă de furie. Are un accent est-european pronunţat.

— Aveţi nevoie de mandat ca să intraţi în apartament. Unde-i? mă răstesc eu cu o autoritate care vine dintr-o viaţă întreagă de privilegii şi câţiva ani petrecuţi la una dintre cele mai bune şcoli publice din Marea Britanie.

Cel înalt ezită câteva clipe şi bănuiesc imediat că e ceva putred.

Cine dracu sunt ăştia?

— Mandatul! Unde-i? mârâi eu.

Chelul se uită nesigur la camaradul lui.

— Unde-i fata?

A vorbit cel înalt şi slab.

— Nu e nimeni aici în afară de mine. Pe cine căutaţi?

— O fată...

— Nu asta căutăm cu toţii? rânjesc eu. Acum, vă sugerez să vă căraţi dracului de aici şi să vă întoarceţi cu un mandat sau chem poliţia.

Scot telefonul din buzunarul din spate şi îl flutur în faţa lor.

— Dar să fie clar un lucru. Aici nu sunt fete, cu atât mai puţin imigranţi ilegali.

Mint cu uşurinţă, un talent dobândit tot în urma mulţilor **ani** petrecuţi la una dintre cele mai bune şcoli publice din Marea **Britanie**

— Să chem poliţia?

Amândoi fac un pas în spate.

în clipa aceea doamna Beckstrom, care stă în apartamentul de vizavi, deschide uşa. în braţe îl are pe Heracle căţelul ei, mare lătrăcios.

— Bună, Maxim, zice ea.

Fii binecuvântată, doamnă Beckstrom.

— Foarte bine, domnule Trev... Trev.

Nici măcar nu-mi poate pronunţa numele.

E lord Trevethick, nenorocitu naibii!

— Ne întoarcem cu mandatul.

Se răsuceşte pe călcâie, îi face semn din cap partenerului şi trec în grabă pe lângă doamna Beckstrom, îndreptându-se spre scări. Ea se uită urât în urma lor, apoi îmi zâmbeşte.

— O după-amiază plăcută, doamnă B., spun zâmbind şi îi fac semn cu mâna, apoi închid uşa.

Cum naiba au aflat huliganii ăştia că Alessia e aici? De ce o caută? Ce a făcut? Nu există „departamentul de imigrări". Se numeşte Border Force şi aşa e de ani de zile. Respir adânc, încercând să îmi potolesc anxietatea şi mă întorc în camera obscură, unde bănuiesc că o voi găsi pe Alessia tremurând într-un colţ.

Nu-i acolo.

Nu e nici în bucătărie.

îngrijorarea mea creşte exponenţial şi se transformă în panică de-a dreptul în timp ce alerg prin toată casa, strigând-o. Nu e nici în dormitoare, nici în salon. în cele din urmă, caut în spălătorie. Uşa de incendiu e întredeschisă, iar haina şi ghetele ei lipsesc.

Alessia a fugit.

Capitolul nouă

Alessia coboară în fugă pe scara de incendiu, cu inima bubuind, împinsă înainte de adrenalină şi frică. Când ajunge jos, se trezeşte pe aleea din spate. Ar trebui să fie în siguranţă acolo. Poarta spre stradă din spatele clădirii e încuiată prin interior. Dar, ca să fie sigură, se ascunde între două dintre tomberoanele în care locatarii

din blocul domnului Maxim aruncă gunoiul. Se lipeşte cu spatele de zidul de cărămidă şi trage adânc aer în piept, încercând să îşi recapete suflul.

Cum au găsit-o? *Cum*?

A recunoscut imediat vocea lui Dante şi toate amintirile refulate au ţâşnit la suprafaţă într-un iureş înspăimântător.

întunericul.

Mirosul.

Frica.

Frigul.

Mirosul. îhhh. Mirosul.

I se umplu ochii de lacrimi, dar încearcă să le alunge. I-a condus la *el*| Ştie foarte bine cât de nemiloşi sunt şi ce sunt în stare să facă. îi scapă un suspin zgomotos şi-şi vâră pumnul în gură, ghemuindu-se pe pământul rece.

Ar putea fi rănit.

Nu.

Trebuie să verifice. Nu poate pleca dacă e rănit.

Gândeşte, Alessia. Gândeşte.

Singura persoană care ştie că e aici e Magda.

Magda!

Nu se poate! I-au găsit pe Magda, pe Michal?

Ge le-au făcut?

Magda.

Michal.

Domnul... *Maxim.*

Respiră tot mai precipitat în timp ce panica i se înfige ca o gheară în gât. I se pare că o să leşine, dar brusc stomacul începe să i se agite şi, înainte să-şi dea seama, bila urcă-n gât şi, frântă-n două, îşi vomită micul dejun. Vomită iar şi iar, cu mâinile sprijinite de zidul de cărămidă, până când nu-i mai rămâne nimic în stomac. Efortul fizic de a voma o lasă fără vlagă, dar ceva mai calmă. Se şterge la gură cu dosul palmei, se ridică ameţită şi aruncă o privire pe alee, să vadă dacă a auzit-o cineva. E tot singură.

Slavă cerului.

Gândeşte, Alessia, gândeşte.

Primul lucru pe care trebuie să-l facă e să verifice dacă domnul e în regulă. Trage aer în piept, îşi părăseşte ascunzişul dintre tomberoane şi se îndreaptă spre scara de incendiu. începe să urce cu precauţie; instinctul de supravieţuire îşi face simţită prezenţa. Trebuie să ştie mai întâi dacă are cale liberă, dar nu se poate lăsa văzută. Are de urcat până la etajul şase şi până ajunge la etajul cinci abia mai respiră. Se târăşte încă un etaj şi, prin grilajul metalic, se uită în apartament. Uşa spălătoriei e închisă, dar poate vedea în sufragerie. La început nu zăreşte niciun semn de viaţă, apoi domnul năvăleşte în living şi Alessia îşi dă seama că ia ceva de pe birou. Peste câteva clipe iese din **cameră.**

Se sprijină uşurată de balustrada metalică. E bine.

Slavă cerului.

Odată potolită curiozitatea şi cu conştiinţa împăcată, coboară iar pe scara de incendiu, ştiind că trebuie să se ducă să vadă dacă Magda şi Michal sunt în regulă.

Când ajunge jos, îşi pune ghetele şi se îndreaptă spre poarta de la intrarea din spate a imobilului. Dă în strada din spate, nu în **Chelsea** Embankment. Se opreşte. Dacă o aşteaptă Dante şi Ylli? Probabil ar sta în faţă, nu? Inima îi bate năvalnic când deschide poarta şi cercetează

f I *law,* !4<j

st**racia.** Singurul semn de viaţă e o maşină sport verde care accelerează spre capătul şoselei; nici urmă de Dante şi de acolitul lui, Ylli. Scoate Aciuia de lână din sacoşă, şi-o trage în cap, îşi îndeasă coada înăuntru şi porneşte spre staţia de autobuz.

Străbate cu pas grăbit strada, abia stăpânindu-se să nu fugă, pentru că ştie că s-ar putea să atragă o atenţie nedorită. Merge cu capul în pământ, cu mâinile în buzunare, şi la fiecare pas se roagă la Dumnezeul bunicii ei ca Magda şi Michal să fie bine. O spune iar şi iar, alternând între limba ei nativă şi engleză.

Ruaji, Zot.

Ruaji, Zot

Domnul să-i apere de rău.

NICI EU NU ştiu cât am stat încremenit în hol, dar mi s-a părut o veşnicie. Sunt îngrozit, sângele îmi bubuie în urechi.

Unde naiba e?

În ce dracu e amestecată?

Ce pot să fac?

Cum îi poate înfrunta pe tipii ăştia de una singură?

La dracu cu toate. Trebuie s-o găsesc.

Unde s-o fi dus?

Acasă.

Brentford.

Da.

O iau la goană pe hol, mă duc în living şi înşfac cheUe maşinii de pe birou, apoi mă năpustesc spre uşă, oprindu-mă doar cât să mi iau haina.

Mi-e rău, îmi fierbe stomacul.

Nici pomeneală să fie de la „imigrări tipii ăia. ^

Când ajung în garaj, apăs pe cheia electronică şi aştept să chidă Land Roverul, numai că la viaţă se trezeşte Jaguarul.

Rahat. în graba mea, am luat cheia greşită.

Futu-i.

N-am timp să mă întorc sus după cheie. Urc în jaguarul F-'Iypeşi apăs contactul. Motorul toarce şi scot maşina din locul de parcare. **Uşa** garajului se ridică treptat şi ies la stânga pe stradă, accelerez la capătul drumului şi fac iar stânga pe Chelsea Embankment. Dar mai departe de atât nu ajung. Traficul e aglomerat pentru că e vineri după-amiază şi începe ora de vârf. Şoselele aglomerate îmi sporesc anxietatea şi nu mă ajută deloc să mă calmez. Revăd în minte, în buclă, întâlnirea cu nemernicii ăia, încercând să găsesc orice indiciu pentru a descifra ce s-a întâmplat cu Alessia. Păreau est-europeni. Păreau violenţi. Alessia a fugit, aşa că ori îi ştie, ori a crezut că sunt de la „imigrări", ceea ce înseamnă că stă ilegal în Marea Britanie. Nu mă surprinde. A încheiat abrupt orice încercare a mea de a afla ce face în Londra.

Ah, Alessia? Ce pui la cale?

Şi unde naiba eşti?

Sper că s-a întors în Brentford, pentru că eu într-acolo mă îndrept.

ALESSIA STĂ JOS în tren, frământând cu degete nervoase cruciuliţa de aur de la gât. A fost a bunicii şi e singurul lucru care i-a rămas de la ea. Ţine enorm la cruciuliţă. îi aduce alinare în clipele de restrişte. Deşi părinţii ei nu sunt religioşi, bunica ei era... Se joacă în continuare cu cruciuliţa şi repetă mantra în gând:

Domnul să-i apere de rău.

Domnul să-i apere de rău.

Spaima e copleşitoare. Au găsit-o. Cum? De unde au aflat de Magda? Trebuie să se asigure că Magda şi Michal sunt în siguranţă. De obicei îi place să meargă cu trenul, dar azi parcă se târăşte prea încet. Când ajunge în Putney, Alessia ştie că până la Brentford mai sunt 20 de minute.

Grăbeşte-te, te rog.

Gândul i se întoarce la domnul Maxim. Măcar el e bine. Deocamdată.
Iiiinui ii iri'.siillft.

Mlixiffl

,\j ,i stIratat.

/),-l but) ori.

/),• două ori!

I a spus cuvinte dulci. Despre ea.

lîfti fnimoasâ.

¡işti minimală.

.Şi a sărutai-ol

Asta simt!

în alte condiţii, ar fi în culmea extazului. îşi duce degetele la buze A lost un moment dulce-amar. Visurile ei s-au împlinit în sfârşit, dar numai pentru a fi spulberate de Dante. Din nou.

Nu poate avea o relaţie cu domnul. *Nu.* Maxim. îl cheamă Maxim.

A adus un pericol cumplit sub acoperişul lui. Trebuie să îl protejeze.

Zot. Jobul ei!

O să rămână fără serviciu. Nimeni nu vrea probleme la uşă şi ameninţări din partea unor criminali ca Dante.

Ce-o să facă?

Trebuie să fie atentă când se întoarce la Magda. Nu se poate lăsa prinsă de Dante acolo.

Nu poate.

Trebuie să se protejeze şi pe ea.

O cuprinde din nou frica şi se înfioară. Se cuprinde cu braţele, încercând să se calmeze. Toate speranţele ei vagi, toate visurile îi erau spulberate. Şi, într-un rar acces de autocompătimire, se leagănă înainte Şi înapoi, încercând să se încurajeze singură şi să-şi potolească spaima.

De ce trebuie să dureze aşa mult drumul ăsta cu trenul?
Opreşte în staţia Barnes şi se deschid uşile.

»Te rog, te rog grăbeşte-te“, şopteşte Alessia în gând, iar degetele caută din nou cruciuliţa de aur.

i52
Mister

ACCELEREZ PE **A4,** iar gândul inii fuge de la Alessia la bărbaţii ăia şi apoi, pe măsura ce mă strecor prin trafic, la Kit.

Kit? Tu ce-ai face[7]
El ar fi ştiut. Totdeauna ştia.

îmi amintesc de vacanţa de Crăciun. Kit era într-o dispoziţie excelentă. Maryanne şi cu mine ne-am dus cu el şi cu Caroline la un festival de jazz la Havana. După două zile, am zburat înapoi la St. Vincent şi am luat o navă spre Bequia, ca să petrecem Crăciunul împreună într-o vilă privată. Maryanne a trebuit să plece la Whistler să schieze şi să petreacă Revelionul cu prietenii, iar Kit, Caroline şi cu mine ne-am întors în Marea Britanie pentru Hogmanay[1].

A fost o săptămână fabuloasă.

Iar a doua zi după Anul Nou, Kit a murit.

Sau s-a sinucis.

Gata. Am gândit-o.

Bănuiala mea nerostită.

La naiba, Kit. Nemernicule.

A4 devine M4 şi pândesc blocurile-turn care domină peisajul Brentfordului, semn că mă apropii. Ies de pe autostradă şi mă înscriu pe şoseaua laterală cu 80 de kilometri pe oră. încetinesc, dar din fericire semaforul din intersecţie e verde şi trec repede, recunoscător sorţii că am adus-o acasă acum câteva zile şi ştiu unde locuieşte.

Peste şase minute opresc în faţa casei ei, sar din maşină şi străbat în goană aleea scurtă. în iarbă mai sunt porţiuni albe şi rămăşiţele triste ale unui om de zăpadă. Soneria răsună undeva, în casă, dar nu răspunde nimeni. Nu-i nimeni acasă.

Futu-i.
Unde e?
Mă cuprinde neliniştea. *Unde ar putea fi?*
Sigur că da! Vine cu trenul!

Am văzut indicatorul pentru gară când am intrat pc

I în Scoţia, ultima /I a anului şi petrecerea de Revelion. ***(N.r.)***

Church Walk. Străbat îndărăt aleea şi fac dreapta, pe acelaşi drum. Gara e la mai puţin de 200 de metri în stânga mea.

Slavă cerului că e aproape.

Când cobor în goană treptele, văd un tren staţionând la un peron îndepărtat, dar se duce spre Londra. Mă opresc şi încerc să mă concentrez. Sunt numai două peroane şi peronul pe care mă aflu e pentru trenurile care vin dinspre Londra. Nu-mi rămâne decât să aştept. Un panou electronic anunţă că următorul tren ajunge la 15:07. Verific ceasul, e 15:03.

Mă sprijin de unul dintre stâlpii metalici albi care susţin acoperişul şi aştept. Mai sunt câţiva navetişti care aşteaptă şi ei. Cei mai mulţi, ca şi mine de altminteri, caută să se adăpostească de toanele naturii. Mă uit cum o rafală de vânt îngheţat ia pe sus un ambalaj de chipsuri şi îl plimbă pe peron, apoi îl aruncă pe şine. Dar nu am răbdare să mă uit prea mult la el. Din două în două secunde privesc în zare, la şinele goale, rugându-mă să apară trenul dinspre Londra.

Hai odată. Hai odată. Vreau să vină mai repede.

În sfârşit trenul apare de după curbă şi intră în gară încet— uf, la dracu, şi cât de încet! — şi se opreşte. Mă îndrept de spate, iar stomacul mi se face ghem de îngrijorare când uşile se deschid şi pe peron coboară câţiva oameni.

Doisprezece.

Dar nu şi Alessia.

Pe toţi dracii!

Când trenul pleacă din gară, verific iar panoul electronic. Următorul tren e programat peste 15 minute.

Nu-i aşa mult.

E o veşnicie!

La dracu.

Mă bucur că, deşi am ieşit în grabă din casă, mi-am luat m“ haina. E al naibii de frig. îmi frec mâinile, suflu în ele. tropăi pe loc şi îmi ridic gulerul, încercând să mă încălzesc. Apoi îmi înfund mâinile în buzunare şi încep să bat peronul de la un capăt la altul, aşteptând.

Bâzâie telefonul şi, dintr-un motiv smintit, mă gândesc că ar put$_{ea}$ fi Alessia. Dar evident că nu are numărul meu. E Caroline. Poate aştepta, indiferent ce-o fi vrând. îi ignor apelul.

După 15 minute interminabile, apare de după curbă trenul de 15:22 dinspre Waterloo. încetineşte când se apropie de gară şi, după un minut chinuitor, se opreşte.

Timpul stă în loc.

Uşile se deschid şi Alessia coboară prima din tren.

Uf slavă cerului.

Uşurarea mai că îmi taie picioarele, dar simpla ei vedere mă calmează imediat.

CÂND ÎL VEDE, Alessia se opreşte brusc, complet năucită. Ceilalţi pasageri care au coborât trec pe lângă ei, iar ea şi Maxim se uită unul la altul, sorbindu-se din priviri. Uşile se închid în şuierat de aer comprimat şi trenul prinde treptat viteză pe măsură ce iese din gară, lăsându-i singuri pe peron.

— Bună, zice el, rupând tăcerea grea şi apropiindu-se de ea. Ai plecat fără să-ţi iei la revedere.

Ea se albeşte la faţă şi ochii i se umplu de lacrimi care încep să-i şiroiască pe obraji.

Suferinţa ei mă înduioşează nespus.

— UF, MICUŢO, şoptesc şi deschid braţele.

îşi ascunde faţa-n palme şi începe să plângă. Neştiind ce să fac, o îmbrăţişez şi o strâng la piept:

— Sunt aici, am eu grijă de tine, şoptesc în căciula ei verde de lână.

Ea se smiorcăie, eu o prind de bărbie şi îi ridic capul, sărutând-o

afectuos pe frunte:

__ Vorbesc serios. **Am** eu grijă de tine.

Alessia tace ochii mari şi se desprinde din braţele mele.

_ Magda? murmură alarmată.

— Hai să mergem.

O iau de mână şi urcăm împreună în fugă scările metalice care dau ¡n stradă. Mâna ei e un sloi de gheaţă în palma mea şi nu-mi doresc decât s-o iau şi s-o duc undeva, în siguranţă. Dar mai întâi trebuie să aflu ce se întâmplă. Ce necazuri are. Sper că o să-şi ia inima-n dinţi şi o să-mi spună.

Traversăm strada repede, dar în tăcere, şi ne îndreptăm spre Church Walk numărul 43. Ajunsă în faţa uşii, Alessia pescuieşte din buzunar o cheie, descuie şi intrăm amândoi.

Holul din faţă e mic şi două cutii depozitate într-un colţ îl fac să pară şi mai înghesuit. Alessia îşi scoate căciula şi hanoracul; i le iau din mână şi le agăţ de unul din cârligele din perete.

— Magda, strigă ea în susul scărilor, în timp ce eu îmi scot haina şi o agăţ lângă a ei.

Niciun răspuns. Casa e goală. O urmez în bucătăria minusculă.

Isuse, locul ăsta e cât o cutie de pantofi!

Din pragul bucătărioarei demodate, în stilul anilor 1980, dar foarte ordonate, o urmăresc pe Alessia umplând ceainicul. Poartă blugii strâmţi şi puloverul verde cu care era îmbrăcată şi alaltăieri.

— Cafea? mă întreabă.

— Te rog.

— Cu zahăr şi lapte?

Clatin din cap:

— Nu, mulţumesc.

Nu suport cafeaua instant şi nu o pot înghiţi decât

simplă, dar nu e momentul să-i spun.

— Ia loc, zice ea, arătând spre masa mică.

Fac cum mi se spune şi aştept, urmărind-o cum pregăteşte băuturile. N-am de gând să o zoresc.

Îşi tace un ceai — tare. cu zahăr şi lapte — şi într-un sfârşit, imj întinde o cană cu inscripţia BRENTFORD FC şi logoul echipei. Se aşazâ în faţa mea şi se uită abătută în cana din ţaţa ei. împodobita cu emblema echipei Arsenal. între noi se instalează o tăcere stânjenitoare. După câteva clipe simt că nu mai pot suporta:

— Ai de gând să-mi spui ce se întâmplă? Sau trebuie să ghicesc? Nu răspunde, dar îşi muşcă nervoasă buza de sus. În condiţii

normale, gestul ăsta m-ar fi înnebunit, dar acum mi se rupe inima să o văd aşa de abătută.

— Uită-te la mine.

În sfârşit ridică ochii căprui spre mine.

— Povesteşte-mi. Vreau să te ajut.

Face ochii mari, de frică presupun eu, şi clatină din cap. Oftez.

— Bine. Atunci hai să jucăm 20 de întrebări.

Pare nedumerită.

— Răspunzi cu da sau nu la 20 de întrebări.

Se încruntă şi mai tare şi frământă între degete cruciuliţa de aur de la gât.

— Ţi s-a respins cererea de azil?

Alessia se holbează la mine şi clatină scurt, foarte scurt din cap în semn că nu.

— Bun. Atunci, eşti aici legal?

Se albeşte şi consider că mi-am primit răspunsul:

— Nu eşti aici legal?

După o secundă, clatină iar din cap.

— Ţi-ai înghiţit limba?

Sper să sesizeze umorul din vocea mea.

Se luminează la faţă şi aproape că zâmbeşte:
Nu, răspunde încet şi obrajii prind un strop de culoare.
— Ei, e ceva mai bine.
Soarbe o gură de ceai.

__ Vorbeşte cu mine. Te rog.

— Ai să spui poliţiei? mă întreabă.

— Nu. Sigur că nu. De asta te temi?

Ea încuviinţează.

— Alessia, nu am de gând să vorbesc cu poliţia. îţi dau cuvântul meu.

îşi sprijină coatele pe masă, îşi împreunează palmele şi îşi sprijină bărbia în ele. Pe tata ei se perindă un şir de emoţii contradictorii în timp ce tăcerea se întinde şi umple încăperea. îmi tin srura, implorând-o în gând să vorbească. în cele din urmă, privirile noastre se întâlnesc. Ochii ei sunt plini de hotărâre. Se îndreaptă de spate şi pune mâinile în poală:

— Bărbatul care a venit în apartamentul tău... Numele lui e Dante.

Vocea ei e o şoaptă îndurerată.

— M-a adus pe mine şi pe alte tete din Albania în Anglia.

Apoi se uită în jos, în cana de ceai.

Mă trece un fior pe şira spinării şi am o cumplită senzaţie de cădere în gol. Nu ştiu de ce, cred că ştiu ce urmează să spună.

— Am crezut că venim aici la muncă. Pentru o viaţă mai bună. Viaţa în Kukes e grea pentru unele temei. Bărbaţii care ne-au adus aici... Am fost trădate...

Vocea i se frânge şi închid ochii, în timp ce în gât mi se ridică un val de fiere. Mai rău de atât nici că se putea.

— Trafic de fiinţe umane? şoptesc şi îi urmăresc reacţia.

Ba încuviinţează imediat, cu ochii închişi:

— Pentru sex.

Abia îi aud cuvintele, dar simt în ele toată ruşinea şi spaima ei.

0 furie cum nu am mai simţit niciodată până acum

clocoteşte în mine. Strâng pumnii şi încerc să mă controlez.

Alessia e palidă.

Tot comportamentul ei începe să capete sens. Reticenţa ei.

Teama.

De mine.

De bărbaţi.

Futu-i. Futu-i. Futu-i.

— Cum ai scăpat? o întreb, încercând să îmi păstrez vocea cât mai calmă.

Tresărim amândoi când auzim cheia învârtindu-se în yală. Speriată, Alessia sare în picioare şi sar şi eu, iar scaunul meu cade la podea.

— Stai aici, mormăi, deschizând uşa bucătăriei.

în hol stă o femeie blondă, la vreo 40 de ani. Scoate un ţipăt scurt când mă vede.

— Magda! strigă Alessia.

Mă ocoleşte şi fuge să o îmbrăţişeze pe Magda.

— Alessia! exclamă Magda, şi o îmbrăţişează la rândul ei. Eşti aici! Am crezut... am crezut... îmi pare rău, iartă-mă, îmi pare rău.

Magda se bâlbâie, vocea ei e chinuită, şi începe să plângă:

— Au venit iar. Bărbaţii ăia.

Alessia o ia pe Magda de după umeri.

— Povesteşte-mi. Povesteşte-mi ce s-a întâmplat.

— Cine-i ăsta?

Magda întoarce spre mine o faţă suspicioasă, plină de lacrimi.

— E... domnul Maxim. Fac curăţenie în apartamentul lui.

— Au venit la apartamentul lui?

— Da.

Magda icneşte şi duce mâna la gură.

— îmi pare atât de rău.şopteşte.

Poate Magda ar vrea să bea un ceai şi să ne povestească tot ce s-a întâmplat, zic eu cu blândeţe.

Stăm toţi trei în jurul mesei, iar Magda pufăie nişte ţigări care îmi sunt necunoscute. Am refuzat-o când mi-a oferit una. Ultima dată când am fumat o ţigară am declanşat un lanţ de evenimente care d condus la exmatricularea mea. Aveam 13 ani şi eram la Rton, ai 0

fată din împrejurimi.

— Nu cred că erau de la departamentul de imigrări. Aveau o fotografie cu tine şi cu Michal, îi zice Magda xAJessiei.

— Ce? Cum? sar eu.

— Da. Au găsit-o pe Facebook.

— Nu se poate! exclamă Alessia şi duce o mână la gură, îngrozită.

Se uită la mine:

— Michal şi-a făcut un selfie cu mine.

— Selfie?

— Da. Pentru Facebook, răspunde ea încruntându-se.

Eu îmi maschez imediat expresia amuzată.

Magda continuă:

— Au spus că ştiu unde învaţă Michal. Ştiau totul despre el. Toate informaţiile lui personale sunt pe pagina lui de Facebook.

Trage cu sete din ţigară, cu mâna tremurând.

— L-au ameninţat pe Michal?

Alessia se face pământie la faţă.

Magda încuviinţează:

— N-am avut de ales. M-am speriat foarte tare. îmi pare rău.

Vocea i se stinge într-o şoaptă abia auzită:

— Nu aveam cum să iau legătura cu tine. Le-am dat adresa unde faceai curăţenie.

Ei, asta lămureşte misterul.

— Ce vor de la tine, Alessia? o întreabă ea.

Alessia îmi aruncă o privire scurtă, rugătoare, şi îmi dau seama că Magda nu ştie toate detaliile periplului Alessiei spre Londra. îmi trec mâna prin păr.

Ce să fac? E mult mai mult decât am cerut...

~~ Ai luat legătura cu poliţia? întreb.

Sar amândouă într-un glas:

~~ Fără poliţie.

Sunt categorice.

— Eşti sigură?

Pot înţelege reacţia Alessiei, dar nu şi pe a Magdei. Poate şi ea e ilegal aici, cine ştie?

— Fără poliţie, rosteşte Magda lovind cu palma în masă şi uitân- du-se ferm la Alessia şi la mine.

— Bine, zic eu, punând palma peste mâna ei.

N-am avut niciodată de-a face cu oameni care nu au încredere în poliţie.

E limpede că Alessia nu poate sta în Brentford. Nici Magda şi fiul ei. Ticăloşii care au apărut în pragul meu clocoteau de o violenţă abia reţinută.

— Doar voi trei locuiţi aici? întreb.

încuviinţează amândouă.

— Unde e băiatul tău acum? întreb.

— Acasă la un prieten. E în siguranţă. L-am sunat înainte să ajung acasă.

— Nu cred că e sigur pentru Alessia să rămână aici. De altminteri, nici pentru tine. Bărbaţii ăştia sunt periculoşi.

Alessia încuviinţează:

— Foarte periculoşi, şopteşte.

Magda se albeşte la faţă:

— Dar ce fac cu serviciul meu? Cu şcoala băiatului? Mai avem de stat aici numai două săptămâni, apoi plecăm...

— Magda, nu! încearcă Alessia s-o facă să tacă.

... în Canada, continuă Magda, neluând în seamă obiecţia Alessiei.

— Canada?

Mă uit la Alessia, apoi la Magda.

Da. Michal şi cu mine emigrăm. Mă căsătoresc. Logodnicul meu locuieşte şi munceşte la Toronto.

Pe faţa ei apare un zâmbet fugar, dar tandru. O felicit, apoi îmi îndrept atenţia spre Alessia.

Şi tu cc ai de gând să iaci?

Ridică din umeri, de parcă ar avea totul sub conlrol.

_ Am să găsesc un alt loc unde să stau. Trebuia să văd o cameră în seara asta.

Se uită la ceasul din bucătărie:

— Acum!

Sare în sus, speriată.

— Nu cred că e o idee prea bună, intervin eu. Şi, sincer să fiu, asta e cea mai mică dintre grijile tale în clipa asta.

Se află ilegal în ţară, cum şi-ar putea găsi un loc unde să stea?

Se prăbuşeşte înapoi pe scaun.

— Bărbaţii ăia s-ar putea întoarce oricând. Nu e greu deloc să te înşface de pe stradă.

Şi mă cutremur. O vor pe ea.

Nemernici ticăloşi.

Ce să fac?

Gândeşte. Gândeşte.

Ne-am putea ascunde cu toţii la reşedinţa Trevelyan, pe Cheyne Walk, dar Caroline ar începe să pună întrebări şi nu vreau aşa ceva; e prea complicat. Aş putea s-o duc pe Alessia înapoi la mine, dar acolo au fost deja. O altă proprietate? La Maryanne? Nu. Poate o pot duce în Cornwall. Nu ne-ar găsi nimeni acolo.

Şi, în timp ce îmi analizez opţiunile, îmi dau seama că nu vreau s-o scap din ochi.

Niciodată.

Gândul ăsta mă surprinde.

— Vreau să vii cu mine, îi zic.

— Cum? exclamă ea. Dar...

— îţi pot găsi un loc unde să stai. Nu-ţi face griji.

Dumnezeule, doar am destule proprietăţi la dispoziţie.

— Dar aici nu eşti în siguranţă. Trebuie să vii cu mine.

— Ah.

Mă întorc spre Magda:

— Cât despre tine, Magda, din câte îmi dau seama ai trei variante, dacă nu vrei să amesteci poliţia. Te putem caza la un hotel de pe-aici deocamdată sau te putem duce într-o casa, în oraş. Sau pot aranja o gardă de corp pentru tine şi fiul tău, ca să poţi rămâne aici.

— Nu îmi permit un hotel.

Vocea Magdei se stinge şi suspină.

— Nu-ţi face griji pentru bani, răspund.

Fac socotelile în cap. Nu e mult deloc, raportat la ansamblu. Şi Alessia va fi în siguranţă.

Merită fiecare bănuţ.

Şi poate că Tom îmi face un discount. Doar mi-e prieten, ce naiba.

Magda mă scrutează cu o privire intensă:

— De ce să faci aşa ceva? întreabă ea uluită.

îmi dreg vocea şi mă întreb şi eu de ce.

Pentru că aşa e corect?

Nu. Nu sunt chiar aşa de altruist.

Pentru că vreau să fiu singur cu Alessia? *Da. Ăsta e adevăratul motiv.* Dar, la câte necazuri a avut, sigur nu va dori să fie singură cu mine. *Sau va dori?*

îmi trec mâna prin păr, stânjenit de propriile mele gânduri. Nu vreau să îmi analizez prea îndeaproape motivele.

— Pentru că Alessia e o angajată valoroasă, răspund.

Da. Sună convingător.

Magda mă măsoară cu suspiciune.

Vrei să vii cu mine? o întreb pe Alessia, ignorând expresia neconvinsă a Magdei. Ai să fii în siguranţă.

Alessia e copleşită. Privirea lui e sinceră. îi propune o cale de scă- p Bărbatul ăsta, pe care nu-l cunoaşte mai deloc. Si totuşi, a venit ocma, d_{ln} Chelsea să vadă dacă e bine. A aşteptat-o în gară. A ţinut-o " tat. Cd , plin, N.$_{m}$,i „« $_{mma}$ „ $_{bu|to\ w}$ J$_{uct}$ J„$_{|e}$ „

mai ti focii' a:>a_afară de MaSda' nimeni nu s-a purtat aşa de frumos cu ea în Anglia. E o ofertă generoasă. Prea generoasă. Dar Dante şi Vili sunt problema ei, nu a lui. Şi nu vrea să-l târască în mizeria asta. Vrea să-l protejeze de ei. Dar se află ilegal în Anglia. Paşaportul ei e la Dante, împreună cu toate lucrurile ei, aşa că e blocată.

Şi Magda pleacă în curând la Toronto.

Domnul Maxim aşteaptă răspunsul ei.

Oare ce va dori în schimbul ajutorului?

Alessia ştie prea puţine despre el. Nici măcar nu ştie cu ce se ocupă. Tot ce ştie e că viaţa lui e foarte diferită de a ei.

— Doar ca să fii în siguranţă. Fără obligaţii, spune el.

Fără obligaţii?

— Nu vreau nimic de la tine, o lămureşte el, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

Fără obligaţii.

îl place. Mai mult decât atât. E puţin îndrăgostită de el, dar e conştientă că e un foc de paie trecător. Şi totuşi, e singurul om căruia i-a spus cum a ajuns în Anglia.

— Alessia, răspunde-mi, te rog, insistă el.

Are o expresie îngrijorată, ochii lui mari sunt larg deschişi şi onești. Din toată făptura lui radiază preocuparea. Poate avea încredere în el?

Nu toţi bărbaţii sunt monştri, nu?

— Da, şopteşte ea iute, înainte să apuce să se răzgândească.

— Perfect, zice el, şi pare uşurat.

— Cum? sare Magda, privind-o uluită pe Alessia. îl cunoşti?

— O să fie în siguranţă cu mine, spune el. O să am grijă de ea.

— Vreau să mă duc, Magda, şopteşte Alessia.

Dacă ea pleacă, Magda şi Michal vor fi în siguranţă.

Magda îşi aprinde altă ţigară.

Ce vrei să faci? întreabă domnul Maxim, îndreptându-şi atenţia către Magda, care se uită nedumerită când la el, când la Alessia.

Nu mi-ai spus ce voiau bărbaţii ăia, Alessia, zice Magda.

Alessia a fost destul de vagă ori de câte ori a adus vorba despre venirea ei în Anglia. Dar a fost obligată. Mama ei şi Magda sunt cele mai bune prietene şi nu voia ca Magda să îi scrie mamei şi să îi povestească ce s-a întâmplat. Mama ei ar fi fost distrusă.

Alessia clatină din cap:

— Nu pot. Te rog, o imploră ea.

Magda pufneşte:

— Mama ta? o întreabă Magda, pufnind şi stingând ţigara.

— Nu poate afla.

— Nu ştiu.

— Te rog, o imploră Alessia.

Magda oftează resemnată şi se întoarce spre Maxim:

— Nu vreau să plec de-acasă, spune ea.

— OK. Atunci protecţie să fie.

Se ridică, înalt, suplu şi imposibil de chipeş şi îşi scoate telefonul din buzunar:

— Trebuie să dau nişte telefoane.

Le lasă uitându-se după el cum iese şi închide uşa bucătăriei.

CÂND A FOST trecut în rezervă, Tom Alexander şi-a înfiinţat o firmă de securitate cu sediul în centrul Londrei. Are clienţi sus-puşi, faimoşi. Şi acum pe mine.

— în ce te-ai băgat, Trevelyan?

— Nu ştiu, Tom. Tot ce ştiu e că am nevoie de pază permanentă, 24/7, pentru o femeie şi fiul ei. Locuiesc în Brentford.

— Brentford? în seara asta?

-Da.

— Mare noroc ai că pot să te ajut.

— **Ştiu, Tom, ştiu.**

— Vin chiar eu acolo şi îţi aduc cel mai bun om al meu. Dene Hamilton. Cred că l-ai cunoscut. A fost cu mine în Afganistan.

— Da. Mi-I amintesc.

___ ţvje vedem într-o oră.

Alessia stă în hol, îmbrăcată în hanoracul fiului Magdei şi cu două sacoşe de plastic în mâini.

— Asta-i tot? o întreb mirat.

Nu pot să cred că asta-i tot ce are.

Alessia păleşte şi pleacă privirea.

Mă încrunt.

Fata asta nu are nimic.

— OK, zic, iau eu astea şi hai să mergem.

îmi dă sacoşele, dar tot nu mă priveşte în ochi. Sunt uluit cât de uşoare sunt.

— Unde vă duceţi? întreabă Magda.

— Am o casă în sud-vest. Ne ducem acolo pentru vreo două zile, până ne dăm seama ce-i de făcut mai departe.

— Am s-o mai văd pe Alessia?

— Sper că da.

Nicio şansă să vină înapoi aici câtă vreme nemernicii ăia umblă liberi pe străzi.

Magda se întoarce spre Alessia:

— La revedere, scumpa mea, şopteşte.

Alessia o îmbrăţişează pe Magda şi o strânge tare:

— Mulţumesc, îi spune, şi lacrimile încep să îi şiroiască pe obraji. Pentru că m-ai salvat.

— Taci, draga mea, murmură Magda. Aş face orice pentru mama ta. Ştii doar.

îi dă drumul Alessiei şi o ţine de braţe:

— Eşti puternică şi curajoasă. Mama ta o să fie mândră.

Cuprinde faţa Alessiei în palme şi o sărută pe obraji.

Spune-i la revedere lui Michal din partea mea.

Vocea Alessiei e încordată, blândă şi încărcată de păreri de rău. Iar mie mi se strânge inima.

Oare chiar fac ceea ce trebuie?

— O să ne fie dor de tine amândurora. Poate într-o bună zi o să vii în Canada şi o să-l cunoşti şi pe minunatul meu bărbat?

Alessia încuviinţează, dar e prea emoţionată ca să mai spună ceva şi iese din casă încercând să îşi şteargă lacrimile. O urmez, ţinând în mână tot ce are ea pe lumea asta.

Afară, pe alee, Dene Hamilton supraveghează strada. înalt, cu umeri largi şi cu păr negru tuns periuţă, e mult mai periculos decât sugerează costumul gri elegant. E fost militar, ca şi Tom, şi asta se observă din postura lui. Va lucra în schimburi cu un alt bodyguard, care va veni dimineaţă. Oamenii lui Tom îi vor păzi pe Michal şi pe Magda non-stop şi vor sta aici până când cei doi vor pleca în Canada.

Mă opresc să-i strâng mâna lui Hamilton.

— Ne ocupăm noi, lord Trevethick, îmi spune, iar ochii lui întunecaţi, care strălucesc în lumina felinarului din stradă, cercetează drumul şi nu le scapă nicio mişcare.

— Mulţumesc, îi răspund.

Tot mai sunt luat pe nepregătite când mi se adresează cineva folosind titlul.

— Ai numărul meu. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

— Aşa voi face, Mister.

Hamilton înclină politicos din cap, iar eu o urmez pe Alessia. îşi fereşte faţa când o cuprind de după umeri, poate ca să îşi ascundă lacrimile.

Oare chiar fac ceea ce trebuie?

Fac un semn scurt cu mâna spre Magda, care stă în prag, şi spre Hamilton, o conduc pe Alessia la Jaguar, descui şi îi ţin portiera din faţă deschisă ca să urce. Ezită şi i se citeşte încordarea pe faţă. îi ating obrazul cu dosul palmei:

— Am eu grijă de tine.

îi vorbesc cu blândeţe, încercând să o încurajez:

— Eşti în siguranţă.

A,cssia îşi aruncă braţele pe după gâtul meu şi mă strân„e luându-ină cu totul prin surprindere.

' Mulţumesc, şopteşte ea. şi, înainte să apuc să îi răspund, îmi dă drumul şi urcă în maşină.

Ignor nodul care mi se pune în gât, duc sacoşele în portbagaj şi urc lângă ea.

- O să vezi ce aventură o să fie, zic eu vesel, încercând să o binedispun.

Dar Alessia se uită la mine cu 1 lncărcaţi de nişte ochi î Oftez. tristeţe.

Da, fac ceea ce trebuie.

Da.

Aşae.

Dar poate că nu din motivele potrivite.

Respir adânc, apăs contactul şi motorul i la viaţă. începe să se trezească

Capitolul zece

Fac stânga pe A4 şi accelerez pe autostrada cu trei benzi. Alessia s-a ghemuit pe scaunul pasagerului, cu braţele la piept, dar cel puţin şi-a amintit să îşi pună centura. Se uită pe geam la clădirile industriale şi la showroomurile de maşini care zboară pe lângă noi, dar când şi când îşi şterge faţa cu mâneca, şi ştiu că plânge în continuare.

Cum e cu putinţă ca o femeie să plângă atât de încet?

— Vrei să opresc să luăm nişte şerveţele? o întreb. îmi pare rău, nu am deloc.

Ea face semn că nu, dar nu se uită la mine.

înţeleg de ce e copleşită de emoţii. *Ce zi!* Dacă eu sunt bulversat, ea trebuie să fie copleşită. Complet copleşită. Cred că ar trebui s-o las în pace, să-şi adune gândurile. în plus, e târziu, iar eu trebuie să dau nişte telefoane.

Apăs pe pictograma telefonului pe display şi găsesc numărul lui Danny. Sunetul telefonului reverberează în maşină prin sistemul hands-free. După două tonuri de apel, răspunde.

— Conacul Tresyllian, spune ea, cu familiarul accent scoţian.
— Danny, Maxim sunt.
— Conaşu' Maxim... Adică...

E-n regulă Danny, o întrerup eu şi arunc o privire rapidă spre Alessia, care tot nu se uită la mine. Ascunzătoarea sau Pânda sunt libere weekendul ăsta?

— Cred că amândouă sunt libere, milo.
— Şi săptămâna viitoare?
— Pânda e rezervată pentru o partidă de skeet.

Atunci iau Ascunzătoarea.

Cum nu se poate mai potrivit.

f I lom if/j

— **Am nevoie - mă uit la faţa palidă a Alessiei - am**

nevoie de două dormitoare pregătite şi de nişte haine şi nişte cosmetice de la
conac.

__ Nu staţi la conac?

___ Nu, deocamdată nu.

— Două dormitoare, aţi spus?

Aş fi vrut eu să fie unul...

— Da, te rog. Şi ai putea s-o rogi pe Jessie să umple frigiderul cu ce trebuie pentru micul dejun şi eventual nişte gustări pentru diseară? Şi nişte vin şi bere. Spune-i să improvizeze.

— Desigur, milord. Când ajungeţi?

— La noapte târziu.

— Desigur. Totul e în regulă, Mister?

— Totul e în regulă. A, Danny, te poţi ocupa şi de piane, să fie acordate?

— Au fost acordate toate ieri. Aţi spus că le vreţi pe toate în regulă când aţi fost aici.

— Grozav. Mulţumesc, Danny.

— Cu plăcere, mii...

Şi închei apelul înainte să îşi termine fraza.

— Vrei să asculţi nişte muzică? o întreb pe Alessia. întoarce spre mine nişte ochi roşii şi umflaţi şi mi se strânge inima.

— Bine, zic, fără să mai aştept să răspundă.

Pe ecranul media găsesc un album care pare liniştitor şi apăs PLAY. Sunetul chitarei acustice umple maşina şi mă relaxez puţin. Ne aşteaptă un drum lung.

— Cine e? întreabă Alessia.

— Un cantautor pe care-l cheamă Ben Howard.

Se uită puţin la ecran, apoi se întoarce la privitul pe geam.

Mă gândesc la toate interacţiunile mele din trecut cu Alessia ţ^ând cont de ce mi-a spus azi. Acum înţeleg de ce a fost aşa de

reticentă cu mine şi am inima ca un pietroi. în fanteziile mele, îmi imaginam că o să fiu în sfârşit singur cu ea şi ea o să râdă fără griji şi o să se uite la mine cu ochi de porumbiţă iubitoare. Realitatea e foarte diferită.

Foarte, foarte diferită.

Şi totuşi... nu mă deranjează. Tot vreau să fiu cu ea.

O vreau în siguranţă.

O vreau...

Ăsta e adevărul.

N-am mai simţit aşa ceva niciodată până acum.

Totul s-a întâmplat foarte repede. Şi eu tot nu ştiu dacă fac ceea ce trebuie. Dar ştiu că n-o pot lăsa pe mâna nemernicilor ălora. Vreau s-o apăr.

Ce galant!

Gândurile mele iau o întorsătură mai întunecată când încep să îmi imaginez ce o fi îndurat şi câte trebuie să fi văzut. Fata asta în mâinile monştrilor ălora.

Futu-i. încleştez mâinile pe volan pe măsură ce mă năpădeşte furia, ca un val de acid sulfuric în măruntaie.

*Dacă pun vreodată mâna pe ăia**...***

Văd roşu în faţa ochilor.

Ce i-au făcut[7]. ***Vreau să ştiu.***

Nu. Nu vreau să ştiu.

Vreau.

Nu vreau.

Arunc o privire la panoul de bord.

Rahat. Merg prea repede.

Las-o naibii mai moale, omule.
Ridic încet piciorul de pe acceleraţie.

încetişor.

Respir adânc.

Calmează-te.

Vreau s o ínlrcb prin cea Irecul. Ce $_{a}$ vrtzul. D.u íme inoinnilul polrivit. Toate planurile, toate ínnlezlilr mele vor li zadm ,$m_{t}|_{iK\ rM\ ,lU}$ poate .suporta síi liceu un

bărbat.,. cu 01 itt* bărbat,

Si îmi clan seama că mi o pol alinte,

l'iilu i<

AI.RSSIA ÍNCKAKCA ÍN zadur srt yí stăpânească lm rlmlle, K mi,, cilă, copleşită de emoţii.

Teama.

Speranţa.

Disperarea.

Poate avea încredere ín hârbului de lângă ea? S a Irtsál pr iurtiia lui. De bunăvoie. A mai făcut o dalrt asia cu I)anle iyl nu a ierpl prea bine.

Nud cunoaşte pe domnul Maxim. Nu t u adevărul. De când I a văzut prima dală, s-a purtat bine« u ea, Iar ceea cea lă« ut pentru Manila e mai presus de orice te ai li aşteptat din partea unui om raţional. lua inie de a I cunoaşte pe Maxim, Magda a iosl singurul süllel din Anglia în care a avut încredere. I a salvat viaţa Alesslei. A luat o în « asa el, a hrănit-o, a îmbrăcat o, i a găsit de mumă prinţr o reţea de lemel din Polonia care locuiau în vestul l.ondrei r/t se ajutau una pe« ealallrt.

Iar acum Alessia pleacă departe de refugiul acela. Manila a ani gurat-o că locuinţele doamnelor Kingsbury yi (ioode var li a« oprrlle de una dintre fete cAt va ii ea plecată.

Cât timp va ii plecată?

Şi unde o duce domnul?

Se încordează. Dacă îi urmăreşte Danie?

Se cuprinde strâns cu braţele. (îAndul la I)anlr I a amintii de«rtlrtlo fia de coşmar spre Anglia, Nu vrea să se gândea»»« ă la aiju i rva, Ni« îndată ^ar amintirea o bântuie *în* toate «Jlpele de liniile, la lei «jl noaptea, m Amaruri. (> s a întâmplat cu Klnlana, Vlora, I >orina (?) • elelalu* Mei *Ijc <*r fi scăpai M*

Bleriana era cea mai mică, avea numai 17 ani.

Alessia se înfioară. Cântecul care se aude din boxe povesteşte des pre o viaţă trăită în ghearele fricii. Alessia închide ochii. I se strânge stomacul de spaimă, o spaimă cu care trăieşte de multă vreme. Şi pe obraji lacrimile şiroiesc în continuare.

PUŢIN DUPĂ 22:00, oprim la benzinăria Gordano de pe M5. în ciuda sandviciului cu brânză pe care mi l-a făcut Magda în Brentford mi-e foame. Alessia a adormit. Aştept puţin să văd dacă se trezeşte după ce s-a oprit maşina. în lumina becurilor cu halogen din parcare, pare eterică şi senină: curba translucidă a obrajilor, genele negre răsfirate deasupra lor şi şuviţa de păr scăpată din coadă care se răsuceşte sub bărbie. Mă gândesc să o las acolo, să doarmă, dar hotărăsc că nu o pot lăsa singură în maşină.

— Alessia, şoptesc, iar numele ei e ca o rugăciune.

Sunt tentat să o ating pe obraz, dar rezist şi îi şoptesc încă o dată numele. Ea se trezeşte tresărind, cu un icnet, apoi face ochii mari şi începe să se uite agitată în jur. Când îmi întâlneşte privirea, rămâne nemişcată.

— Hei. Eu sunt. Ai adormit. Eu vreau ceva de mâncare şi am nevoie la toaletă. Vrei să vii cu mine?

Clipeşte de câteva ori, genele lungi fluturând peste ochii expresivi, dar încă adormiţi.

E fabuloasă.

Frecându-şi faţa, se uită în jur, în parcare se încordează brusc şi toată făptura ei iradiază anxietate:

— Te rog, Mister, nu mă lăsa aici, spune ea încet.

— N-am de gând să te las aici. Ce s-a întâmplat?

Ea clatină din cap, şi mai palidă acum.

— Hai să mergem, zic.

Afară, mă întind până coboară şi ea din maşină şi aproape că dă peste mine, cu ochii cercetând împrejurimile.

Ce s-a întâmplat?

îi întind mâna, iar ea o prinde repede şi o ţine strâns. Apoi, spre surprinderea şi încântarea mea, mă cuprinde şi cu cealaltă mână de braţ şi se agaţă de mine.

— Parcă eram Maxim mai devreme, nu? zic eu, încercând să o fac să zâmbească. îmi place mai mult decât Mister.

Ea îmi aruncă o privire îngrijorată.

— Maxim, şopteşte, dar ochii ei întunecaţi cercetează toată parcarea.

— Alessia, eşti în siguranţă.

Pare neîncrezătoare.

***N-o** să meargă în veci.*

îi las mâna şi o cuprind de umeri:

— Ce s-a întâmplat, Alessia? Spune-mi, te rog.

Expresia i se schimbă, iar ochii ei mari sunt trişti şi aruncă priviri hăituite.

— Te rog, o implor, uitându-mă cum aburii răsuflării noastre se amestecă în aerul îngheţat dintre noi.

— Am fugit, şopteşte.

Rahat! O să aud restul poveştii aici, într-o benzinărie de pe M5.

— Spune, o încurajez.

— Era un loc ca ăsta.

Se uită din nou în jur.

— Cum? O benzinărie pe autostradă?

Ea încuviinţează.

— Au oprit. Voiau să ne spălăm. Să fim curate. Erau... ăăă... amabili. Sau cel puţin aşa au crezut unele fete. Au facut-o ca şi cum ar fi fost
pentru... ăăă.... Cum se zice? Pentru binele nostru. Beneficiul. în
beneficiul nostru. Dar dacă eram curate, le aduceam un câştig mai maie.

Futu-i! Iar o să mă enervez.

— înainte. Pe drum. I-am auzit vorbind. în engleză. Despre de ce mergem în Anglia. Nu ştiau că înţeleg. Şi am ştiut ce au de gând să faca.

— Rahat!

— Le-am spus celorlalte fete. Unele nu m-au crezut.

Dar trei ieftin-au crezut.

Fir-ar a dracului de treabă! Sunt mai multe femei!

— Era noapte, ca acum. Unul dintre bărbaţi, Dante, ne-a duspe trei dintre noi la toaletă. Am fugit. Toate. Nu ne-a putut prinde pe toate. Era întuneric. Am fugit în pădure. Am fugit, *şi* am fugit, şi... am scăpat. Nu ştiu ce au făcut celelalte fete.

Vocea i se frânge, sugrumată de vinovăţie.

Ah, Doamne sfinte.

Nu mai suport. Copleşit de ceea ce a avut de înfruntat fata asta, o cuprind în braţe şi o ţin strâns.

— Am eu grijă de tine, şoptesc, simţindu-mă înfrigurat, şi expus, şi furios în numele ei.

Stăm aşa câteva secunde, minute poate, nici nu ştiu cât, în parcarea îngheţată; într-un târziu, mă cuprinde şovăitor cu braţele şi se destinde lângă mine, îmbrăţişându-mă şi ea. Se potriveşte *perfect* în braţele mele. îmi pot sprijini bărbia pe creştetul ei, dacă vreau. Ridică ochii spre mine, ca şi cum m-ar vedea pentru întâia oară. Ochii ei întunecaţi sunt arzători. Plini de întrebări. Plini de promisiuni.

Mi se taie răsuflarea.

Oare la ce se gândeşte?

Ochii i se plimbă spre buzele mele şi ridică fruntea, cu un scop limpede.

— Vrei să te sărut? o întreb, încuviinţează.

Futu-i.

Ezit. Am jurat să nu mă ating de ea. închide ochii, oferindu-mi-se.

Şi nu pot rezista. Depun un sărut uşor, cast, pe buzele ei, iar *ea se* topeşte în braţele mele, gemând.

E ca un semnal de deşteptare pentru libidoul meu. Gem *şi* eu, privind în jos, la gura ei întredeschisă.

* '**r. ¿

Vu.

Nu acum.

Nu aici.

Nu după ce-a avut de indurat.

Nu într-o benzinărie de pe M5,

0 sărut pe frunte.

— Vino. Hai sâ mâncăm.

Surprins de propria mea reţinere, o iau de mână şi o conduc ***în***
clădire.

ALESSIA PĂŞEŞTE LÂNGĂ Maxim, ţinându-i strâns de braţ, *y* aşa străbat parcarea. Se concentrează asupra îmbrăţişării Jui încurajatoare şi a sărutărilor lui tandre, cu totul altceva decât ceea ce a avut de înfruntat când s-a aflat ultima dată într-o parcare. îl strânge şi mai tare. O race să uite, şi ii e recunoscătoare. Uşile care dau în holul principal se deschid şi intră amândoi în clădire, dar ea se opreşte brusc, ¿eterminându-l şi pe el să încremenească.

MirosuL *Zot.* Mirosul.

Mâncare prăjită.

Dulciuri

Cafea.

Dezinfectant

Alessia tresare când îşi aminteşte cum a fost îmbrâncită la toalete. Niriunul dintre cei aflaţi în apropiere n-a băgat de seamă starea el

— Eşti bine? întreabă Maxim.

— Amintirile..., răspunde ea.

El o strânge de mână.

— Sunt aici Am eu grijă de tine. Hai să mergem.

Chiar trebuie *ă ajung la baie.

Şi ii aruncă un zâmbet jalnic.

Alessia înghite în sec:

~~ Şi ᵉu, zice ea timid şi îl urmează la baie.

— Din păcate, nu le pol lua aici cu mine, zice **Maxim** fă$_t$* semn cu capul spre intrare. Te aştept a tară până ieşi, da? Hai, ȷU t

Mai liniştită, Alessia respiră adânc şi intră în baie, **aruncându** j ultimă privire înainte să cotească. Nu e aglomerat la cabine. Nu sunt decât două femei, una mai tânără, alta mai în vârstă, care se spală p$_e$ mâini. Niciuna dintre ele nu arată ca şi cum ar fi fost traficată din Europa de Est.

Alessia se dojeneşte în sinea ei.

La ce se aştepta?

Doamna mai în vârstă, care trebuie să **fi** avut cel puţin **50** de ani, se întoarce să folosească uscătorul de mâini. întâlneşte privirea Ales- siei şi zâmbeşte. Simţindu-se încurajată şi mai încrezătoare, Alessia intră în cabină.

Când iese, Maxim e acolo, sprijinit de peretele din faţă, înalt şi musculos, cu degetul mare agăţat în gaica blugilor. Are părul ciufulit, iar ochii verzi, vii, strălucesc intens. Când o vede, zâmbeşte şi se luminează la faţă ca un copil în seara de Anul Nou. îi întinde o mână, iar ea o prinde, bucuroasă.

Cafeneaua e un Starbucks; Alessia îl recunoaşte după multele pe care le-a văzut la Londra. Maxim comandă un espresso dublu pentru el şi o ciocolată caldă pentru ea, după cum i-a fost voia.

— Şi ce vrei să mănânci? o întreabă.

— Nu mi-e foame, răspunde.

El ridică sprâncenele:

— N-ai mâncat nimic la Magda. Şi ştiu că nici la mine n-ai mâncat nimic.

Alessia se încruntă. Şi a vomat şi micul dejun, dar nu are

de gând să-i spună şi lui. Clatină din cap. E prea supărată din cauza întâmplărilor de peste zi ca să mai poată mânca.

Maxim pufneşte frustrat şi comandă un panini.

— De fapt, ştii ceva, pune două, îi spune el chelneriţei, aruncând o privire piezişă spre Alessia.

— Le «ta imediat> râspunde aceasta, zâmbindu-i cu cochetărie lui Maxim.

__ Le-am dori la pachet.

Maxim îi dă o bancnotă de 20 de lire.

— Desigur.

Chelneriţa clipeşte languros spre el.

— Grozav, mulţumesc.

Nu îi răspunde la zâmbet, ci îşi întoarce atenţia spre Alessia.

— Am bani, zice fata.

Maxim dă ochii peste cap.

— Lasă, mă ocup eu.

Se duc la capătul tejghelei ca să-şi aştepte comanda. Alessia se întreabă cum o să se descurce cu banii. Are ceva, dar îi trebuie pentru depozitul la cameră. Totuşi, el a spus că îi poate găsi o cameră.

S-a referit la o cameră în apartamentul lui? Sau în altă parte?

Nu ştie. Şi habar n-are cât vor sta sau încotro merg sau când o să mai fie în stare să câştige nişte bani. I-ar plăcea să-l întrebe, dar nu se cuvine să ia la întrebări un bărbat.

— Hei, nu-ţi face griji cu banii, zice Maxim.

-Aş...

— Nu. Te rog.

Expresia lui e serioasă.

E generos. Alessia se întreabă din nou cum îşi câştigă existenţa. Are un apartament mare, două maşini. S-a ocupat de paza pentru Magda. E compozitor? Oare compozitorii fac aşa de mulţi bani în Anglia? Nu ştie.

— Se vede de la o poştă cum te frământi. Ce e? întreabă-mă. Nu muşc, zice Maxim.

— Aş vrea să ştiu care e jobul tău.

— Cum îmi câştig existenţa? Maxim zâmbeşte.

— Eşti compozitor?

El râde:

— Uneori.

— Credeam că asta faci. Mi-au plăcut piesele tale.

— Serios?

Zâmbeşte tot mai larg, dar pare uşor jenat:

— Vorbeşti foarte bine engleza, îi spune.

— Crezi? întreabă Alessia, roşind la complimentul neaşteptat.

— Da, sunt convins.

— Bunica era englezoaică.

— A, aşa se explică, deci. Şi ce căuta în Albania?

— A venit în vizită în 1960 cu prietena ei, Joan, care e mama Mag- dei. în copilărie, Magda şi mama au corespondat şi s-au împrietenit. Trăiesc în ţări diferite, dar au rămas prietene foarte apropiate, cu toate că nu s-au văzut niciodată.

— Niciodată?

— Nu. Deşi mamei i-ar plăcea să se şi vadă, odată şi odată.

— Două panini cu şuncă şi brânză, spune chelneriţa, întrerupându-i.

— Mulţumesc, răspunde Maxim şi ia punga. Hai să mergem, îmi povesteşti mai multe în maşină, îi spune Alessiei în timp ce îşi ia cafeaua. Ia-ţi şi tu ciocolata şi hai să mergem.

Alessia îl urmează îndeaproape şi ies din Starbucks.

în maşină, Maxim dă iute peste cap cafeaua, pune ambalajul gol în suport, despachetează sandviciul, îl desface în două, apoi ia o îmbucătură enormă.

Aroma apetisantă umple maşina.

Mmmm, mormăie Maxim cu o apreciere exagerată.

în timp ce mestecă, se uită pieziş la Alessia, care se holbează la gura lui şi se linge pe buze.

— Vrei? o întreabă.

Ea încuviinţează.

— Uite, ia de-aici.

îi dă al doilea panini. apoi porneşte maşina, cu un rânjet pe faţă. Alessia îşi îngăduie o muşcătură precaută

din sandvici. Pe buze îi
iimr 75 rămâne **un fricel** de branza topită. **O** îndeasă în gură **cu** degetul, apoi linge. Realizând cat de înfometată **e, mai** ia o înghiţitură, t delicios.

__Mai bine? întreabă Maxim cu voce scăzută.

Alessia zâmbeşte:

— Eşti şiret ca un lup.

— Mi se mai spune şi Şiretul, zice el, pârând mulţumit de sine, jar Alessia nu se poate abţine să nu râdă.

ÂSTA DA, SUNET plăcut.

La benzinărie, trag lângă pompa cu benzină cu cifră octanică mare.

— Nu durează decât un minut. Stai şi mănâncă.

Zâmbesc şi cobor din maşină. Dar Alessia iese repede şi, cu sandviciul în mâna, se aşază lângă mine la pompă.

— Deja ţi s-a făcut dor de mine? glumesc eu, în cercând să o înveselesc. Buzele i se arcuiesc într-un zâmbet palid, dar ochii ei scormonesc
febrili împrejurimile. E temătoare, iar locul acesta o agită şi mai tare. Umplu rezervorul.

— E scump! exclamă Alessia când vede preţul.

— Da, cred că da.

îmi dau brusc seama că n-am fost niciodată atent cât costă combustibilul. N-am avut de ce.

— Hai să mergem să plătim.

La coadă la casă, Alessia stă lângă mine, mai muşcă din când în când din sandvici şi cercetează rafturile cu un fel de uimire.

— Vrei ceva? Reviste? Ceva de ronţăit? Ceva dulce? o întreb. Clatină din cap.

— Sunt atâtea de cumpărat aici!

Mă uit în jur. Mie mi se pare un loc perfect banal.

— Nu aveţi magazine în Albania? o ironizez eu.

Ea strânge din buze.

— Sigur că avem. în Kukes sunt multe magazine, dar nu

ca ăsta.

— A, da?

— Aici e ordine şi curăţenie. Foarte îngrijit. Patologic.

Zâmbesc.

— Patologic ordonat?

— Da. Invers decât tine.

Râd.

— în magazinele din Albania nu e ordine?

— Nu în Kukes. Nu ca aici.

La casă, introduc cârdul în cititor şi tastez PIN-ul, conştient că îmi urmăreşte fiecare mişcare.

— Cârdul tău e magic, zice Alessia.

— Magic?

Şi trebuie să fiu de acord cu ea. Este magic. Nu am făcut nimic ca să câştig banii cu care plătesc benzina. Bogăţia mea e un accident din naştere.

— Da, şoptesc. Magic.

Ne întoarcem la maşină, urcăm, dar aştept câteva clipe înainte de a porni motorul.

— Ce-i? întreabă Alessia.

— Centura.

— Am uitat. E ca atunci când dai din cap de sus în jos sau de la stânga la dreapta.

Asta ce mai e?

— în Albania, noi clătinăm din cap ca să spunem da şi dăm din cap de sus în jos ca să spunem nu, îmi explică ea.

— Uau. Trebuie să fie derutant.

— Stilul vostru e derutant. A trebuit să mă înveţe Magda şi Michal.

Cu cealaltă jumătate de panini în mână, pornesc maşina şi intru
pe breteaua care dă în M5.

Aşa deci, amestecă da-urile cu nu-urile? Mă întreb dacă nu cumva ar trebui să reanalizez conversaţiile noastre anterioare în lumina acestor noi dezvăluiri.

— Unde mergem? mă întreabă Alessia, cu privirea pierdută în
noaptea neagră.

— Familia mea are un loc în Cornwall. Mai avem vreo trei ore, cam aşa ceva.

— E un drum lung.

— De la Londra? Da.

Soarbe o gură de ciocolată caldă.

— Povesteşte-mi despre casa ta.

— Kukes? E un oraş micuţ. Nu se întâmplă prea multe acolo. E... cum se zice?... Singuratic?

— Izolat?

— Da. Izolat. Şi... rural.

Ridică din umeri şi nu pare dornică să mai adauge ceva.

— Şi Cornwall e rural. O să vezi. îmi povesteai adineauri despre bunica ta.

Alessia zâmbeşte. Pare mai bucuroasă să vorbească despre bunica ei. Asta am avut în cap azi după-amiază, când am pus la cale planul ăsta de evadare: o conversaţie lejeră şi plăcută din care să pot afla mai multe despre ea. Mă las pe spate pe scaun şi îi arunc o privire încărcată de aşteptări.

— Bunica şi prietena ei, Joan, au venit în Albania ca misionare.

— Misionari? în Europa?

— Da. Comuniştii au interzis religia. Albania a fost prima naţiune atee.

— Habar n-aveam.

— A venit să îi ajute pe catolici. A adus prin contrabandă o sumedenie de cărţi în Albania, din Kosovo. Biblii. Ştii tu. A fost extrem de periculos ceea ce a tăcut ea. Apoi a cunoscut un albanez şi... — face o pauză, iar chipul i se luminează — s-au îndrăgostit. Şi...

&um ziceţi voi? Restul e istorie.

Mister Periculos? mă mir eu.

— Da. Are multe poveşti care îţi scoală părul.

— Îţi scoală părul? întreb eu zâmbind. Cred că ai vrut să zici iţi ridică părul în cap.

Chicoteşte.

— Îţi ridică părul în cap.

— Şi mama Magdei?

— S-a mutat în Polonia ca misionar şi s-a măritat cu un polonez, zice ea, ca şi cum ar fi fost ceva de la sine înţeles. Au fost cele mai bune prietene. Şi fiicele lor au devenit cele mai bune prietene.

— Şi de-asta ai venit la Magda când ai fugit.

— Da. A fost o prietenă bună şi pentru mine.

— Mă bucur că ai avut pe cineva.

Şi acum mă ai pe mine.

— Vrei şi jumătatea astălaltă de panini?

— Nu, mulţumesc.

— Vrei să o împărţim?

Alessia mă cântăreşte din priviri câteva clipe.

— Bine, zice ea pescuind sandviciul din pungă şi întinzându-mi-l.

— Ia tu prima gură.

Zâmbeşte, face exact ce am rugat-o şi mi-l întinde.

— Mulţumesc.

îi arunc un zâmbet fugar. Mă bucur că pare mai veselă. O întreb:

— Mai ascultăm nişte muzică?

Ea încuviinţează în timp ce mestecă.

— Alege tu. Doar apasă pe buton şi plimbă-te printre piese.

Alessia se uită cu ochii mijiţi la ecran şi începe să-mi cerceteze
listele de melodii. E absorbită de ce face. Faţa ei, iluminată
de ecran, e serioasă şi concentrată.

— Nu ştiu niciuna dintre melodiile astea,

murmură, îi întind sandviciul.

— Alege una.

Degetul ei atinge ecranul şi zâmbesc când văd ce a ales. *Bhangra. De ce nu*[7].

Un bărbat începe să cânte a capp£||a.

— Ce limbă e asta? întreabă Alessia şi mai muşcă o dată din **sandvici.**

O bucăţică de mozzarella topită îi scapă pe la colţul gurii. O ¡mpinge îndărăt în gură cu arătătorul şi apoi îşi suge degetul. Trupul meu începe să se bage în seamă.

încleştez mâinile pe volan.

— Punjabi. Cred.

Formaţia îşi continuă melodia şi Alessia îmi dă înapoi sandviciul. Se leagănă în scaun în ritmul muzicii.

— N-am mai auzit niciodată aşa ceva.

— Uneori folosesc bucata asta înlr-un set când sunt DJ. Mai vrei? o întreb, întinzându-i ce-a mai rămas din sandvici.

Ea clatină din cap:

— Nu, mulţumesc.

îmi îndes bucăţica în gură, încântat că am făcut-o să mai mănânce puţin.

— Eşti DJ? întreabă.

— Da, ştii tu, într-un club. Unde dansează lumea. Sunt DJ două nopţi pe lună într-un club din Hoxton.

îi arunc o privire Alessiei, care mă priveşte nedumerită.

Habar n-are despre ce vorbesc.

— Bun. Trebuie să te duc într-un club.

Privirea Alessiei e tot nedumerită, dar bate în continuare ritmul cu piciorul. Clatin din cap. Cât de ferită de lume a crescut fata asta?

Dacă mă gândesc la câte a avut de îndurat, nu se poate spune că a fost ferită. Ce orori a trebuit să suporte? Mintea mea o ia razna, gândurile mă deprimă.

Dar apoi îmi amintesc confesiunea din parcare.

A evadat.

Evadat!

»Voiau să fim curate... le aduceam un câştig mai mare.

Rt\spir adânc.

Pentru binele ei, sper că a reuşit să evite orice oroare. Dar a„mv, mă îndoiesc. Călătoria de una singură trebuie să fi fost un coşmar încerc să îmi dau seama de gravitatea situaţiilor prin care a trecut şi ce a reuşit să realizeze. A evadat. Şi-a găsit un loc în care să stea O slujbă. Şi a scăpat din nou în după-amiaza asta, în apartamentul meu Chiar dacă nu are nimic, e una dintre cele mai pline de resurse tinere pe care le cunosc: e descurcăreaţă, talentată, curajoasă şi frumoasă Inima mi se umple de o neaşteptată mândrie.

— Chiar că eşti o figură, Alessia, şoptesc eu, dar ea e cufundată în muzică şi nu mă aude.

E trecut de miezul nopţii când intru pe aleea cu pietriş şi parchez afară, lângă garajul Ascunzătorii, una dintre casele de vacanţă de lux de pe domeniul Trevethick. Nu vreau să o copleşesc pe Alessia cu conacul; poate mai încolo. Adevărul e că o vreau doar pentru mine.

E prea mult personal în casa mare şi încă nu m-am gândit ce să spun despre ea sau ce să-i spun ei despre domeniu. în clipa asta nu ştie cine sunt, ce am şi ce implică drepturile mele prin naştere. Şi mie îmi place chestia asta... mult de tot.

A adormit. Trebuie să fie extenuată. îi cercetez chipul. Chiar şi în lumina crudă a becurilor de securitate ale garajului, trăsăturile ei sunt blânde şi delicate în somn.

Frumoasa adormită.

M-aş putea uita la ea ceasuri întregi. O strâmbătură fugară, iar eu mă întreb oare ce visează.

Pe minei

Mă bate gândul să o duc în braţe în casă, dar renunţ la idee. Treptele din faţa uşii sunt abrupte şi pot fi alunecoase. Aş putea s-o sărut ca s-o trezesc. Ar trebui să fie trezită cu un sărut, ca o prinţesă. Sunt ridicol. îmi

amintesc imediat că am jurat să nu o ating.

— Alessia, şoptesc. Am ajuns.

IYsvtuvic Ovlui SC VUÜ **Id** tUUU' **dvloi** uiuî\

I'nm.V murmuré.

lUnü. trumoaso, Am aixms!

Capitolul unsprezece

Alessia se freacă la ochii cârpiţi de somn şi se uită prin parbriz Nu vede decât o lumină orbitoare deasupra unei uşi metalice, mari şi o uşă de lemn, mai micuţă, pe laterală. Restul priveliştii e cufundat în întuneric, deşi aude în depărtare un fel de vuiet slab. Căldura e oprită, aşa că frigul iernii se strecoară în maşină. Alessia se înîioară.

E aici. Singură cu el.

îi aruncă o privire îngrijorată. Acum, că stă în întuneric cu *acest* bărbat pe care abia l-a cunoscut, se îndoieşte de înţelepciunea deciziei ei. Singurii oameni care au văzut-o plecând cu el sunt Magda şi bodyguardul.

— Hai, zice Maxim şi coboară din maşină.

Se duce la portbagaj să-i ia sacoşele; pietrişul îi scrâşneşte sub pantofi.

Alungându-şi temerile, deschide portiera şi păşeşte şi ea pe pietriş.

Afară e frig. îşi strânge hanoracul *pe* lângă corp, iar vântul rece îi şuieră pe la urechi. Vuietul îndepărtat se aude mai puternic. Se întreabă ce-o fi. Maxim o cuprinde pe după umeri, într-un gest pe care ea îl crede o încercare de a o proteja de *frig. Merg* împreună spre uşa cenuşie, din lemn. El descuie şi deschide poarta, îmbiind-o să intre înaintea lui. Apasă pe un întrerupător din interiorul gheretei pazniculuişi se aprinde un *şir de* luminiţe mici îngropate de o parte şi de alta a treptelor care duc spre o curte interioară pavată cu piatră.

— Pe aici, îi spune, iar ea îl urmează pe *treptele* abrupte, în faţa lor, luminată de felinare, se înalţă o casă modernă, impunătoare. Alessia se minunează de cât de modernă e, toată numai *sticlă* şi ziduri albe, scăldate în lumină. Maxim descuie uşa şi o invită să intre. Apasă un alt întrerupător şi o lumină difuză, subtilă, însufleţeşte spaţiul de alabastru cu o strălucire blândă.

1 a$â-mă sa-ţi iau haina, ii spune, iar ea îşi scoate hanoracul

Se afli într-un hol deschis; într-o parte e o bucătărie impresionantă. practic o galerie, toată în gri-deschis, parte a unei camere imense, cu podea de lemn. în spate se zăresc două canapele turcoaz cu o măsuţă de calea intre ele. iar dincolo de ele e o bibliotecă burduşită cu cărţi.

Ciirfi! Admirându-le, remarcă o altă uşă, chiar lângă corpul de bibliotecă.

Casa asta e foarte mare.

Scara de lângă ea e înconjurată de sticlă. Treptele de lemn par suspendate în aer, dar de fapt sunt ancorate într-un bloc masiv de beton atlat în centrul casei scărilor, care ajunge de la parter până la etaj.

F, cea mai modernă casă în care a intrat vreodată. Şi totuşi, în ciuda designului contemporan, e caldă şi primitoare.

Alessia începe să-şi desfacă şireturile, în timp ce Maxim intră în bucătărie şi pune hainele amândurora şi sacoşele ei pe un bufet. După ce îşi scoate ghetele, e surprinsă de căldura podelei de sub picioare.

— Asta e, spune el, făcând un gest cuprinzător cu mâna. Bun venit la Ascunzătoare.

— Ascunzătoare?

— Aşa se cheamă casa.

în partea cealaltă a bucătăriei e zona principală a livingului, cu o masă albă de 12 persoane şi două canapele mari, crem, aşezate în faţa unui cămin din fier forjat.

— Pare mai mare decât de-afară, remarcă Alessia, intimidată de mărimea şi eleganţa casei.

— înşelătoare. Ştiu.

Cine face curat în casa asta? Probabil durează ore întregi!

Şi casa asta e a ta?

— Da. E o casă de vacanţă pe care o închiriem. E târziu şi proba bil că eşti epuizată. Dar poate vrei să mănânci sau să bei ceva înaint de culcare?

Alcssia LUI s-a clintit din hol.

Şi asia e a lui? Trebuie sâ jie un compozitor de mare succes.

Ea încuviinţează.

— Vrei să spui că da? o întreabă râzând.

Ea zâmbeşte.

— Vin? Bere? Ceva mai tare? întreabă în timp ce se apropie. Acolo de unde vine ea femeile nu beau alcool, deşi a gustat o dată sau de două ori nişte ţuică, dar numai în ultimii ani şi numai de Anul Nou. Tatăl ei nu e de acord ca ea să bea.

Bunica i-a dat nişte vin. însă Alessiei nu i-a plăcut.

— Bere, spune ea, dar asta pentru că nu a văzut decât bărbaţii bând aşa ceva şi are chef să-i facă în ciudă tatei.

— Buna alegere, zice Maxim şi scoate din frigider două sticle maronii. Blondă, da?

Habar n-are despre ce vorbeşte, aşa că încuviinţează.

— Pahar? o întreabă, şi destupă ambele sticle.

— Da, te rog.

Scoate un pahar înalt dintr-un alt dulap şi, cu îndemânare, toarnă o sticlă în el.

— Noroc, zice el dându-i paharul.

Ciocneşte cu sticla şi ia o gură zdravănă, încercuind cu buzele gâtul sticlei. închide ochii savurând gustul şi, nu ştie de ce, Alessia trebuie să îşi ferească privirea.

Buzele lui.

— *Gezuar,* şoptește ea.

El ridică sprâncenele, surprins să o audă vorbind în limba ei maternă. E un toast folosit cu precădere de bărbaţi, dar el nu ştie asta. Soarbe şi ea o gură, iar lichidul răcoritor, chilimbariu, îi alunecă pe gât.

— Mmm.

închide ochii, pentru că îi place, şi mai ia o gură.

— Ţi-e foame? întreabă el, cu glas răguşit.

-Nu.

IMAGINEA EI BUCORANHU-SK de plăcerea simplă a .mei 1« ,i c „ incarnare. Acum, probabil pentru prima dată în viaţa mea, am rămas fără cuvinte. Nu ţtiu la ce se aşteaptă, li ciudat. Nu avem nimic în comun, iar intimitatea pe care am impărtăţit-o în maţină a dispărut.

— Hai. Sâ-ţi arăt casa.

îi întind mâna şi o conduc În Jiving.

— Salonul. Âââ.,. zona de living. Cred. 'iotul e deschis, *cameral** nu sunt compartimentate.

Şi fac semn cu mâna spre toată încăperea.

ACUM, CÂ A ajuns mai spre mijlocul camerei, Alessia remarcă un pian de un alb orbitor, lipit de peretele de lângă ea.

Un pian!

— Cât eşti aici, poţi cânta după pofta inimii, spune Maxim.

Inima ei bate năvalnic şi ii aruncă un zâmbet luminos, fii ii lasă
mâna, iar Alessia se duce sâ ridice capacul pianului. în interior e un singur cuvânt:

KAWAI

Nu recunoaşte numele, dar nu-i pasă. Apasă o cJapâ, un do, iar ecoul colorează toată încăperea într-o frumoasă nuanţă de galben-auriu.

— £ *perkryer,* şopteşte ea.

Perfect.

— Balconul e acolo.

Maxim arată spre peretele de sticlă din celălalt capăt al încăperii.

— .'viarea e un pic mai încolo.

— Marea? exclamă ea, şi înalţă capul spre el, dorind o confirmare.

— I>a, răspunde el, nedumerit şi amuzat de

răspunsul ci. Alessia fuge spre geamul de sticlă.
hjo

N am văzut niciodată marea, murmuri serul And **inunu'iU$_u$|** dens şi lipimiu şi nasul do geam. disperată sâ prindă măcar o inu\^$_{no}$

Spro dezamăgirea oi. nu o nimic dincolo vio balcon, doar o i\oap$_U$ neagră ca tăciunele.

Niciodată?

Maxim so apropie do ca, părând neîncrezător.

— Nu. răspunde Alossia.

Observă o mică urmă po caro nasul şi răsuflarea oi au lăsat-o pe geam. îşi trage mâneca puloverului peste palmii şi o şterge repede.

O să tăcem mâine o plimbare pe plajă, o asiguri! el.

/âmbetul Alessiei se transformi* în căscat.

I*şti frântă. spune Maxim şi se uită la ceas: H douăsprezece şi iumâtate. Vrei sâ te bagi în pat?

Alossia râmâne neclintiţii, priviiulu-l hx, în timp ce inima ii stil în loc: întrebarea lui plutește intre ei, plinii de posibilităţi.

Put? Putui fi)u?

Hai sâ-ţi a rât dormitorul tâu, şopteşte el, dar niciunul dintre ei nu se mişcă.

Se uită unul la celălalt, iar Alossia nu se poate hotărî dacă e uşurata sau dezamăgită. Poate mai mult dezamăgită decât uşurată, chiar nu-şi dă seama.

— le-ai încruntat, murmură el. De ce?

Ha rămâne mută. incapabilă sau nedorind să spună cu glas tare ce gândește sau simte. H curioasă. îi place de el. Par nu ştie nimic despre sex.

— Nu, mormăie el. ca şi cum ar vorbi pentru el. Hai. Te duc în camera ta.

la sacoşele de plastic de pe bufetul din bucătărie, iar ea îl urmează sus, pe scări. în capul treptelor e un palier luminat, cu

două uşi. Maxim o deschide pe a doua şi apasă pe întrerupător.

Camera, alburie toată, e spaţioasă şi aerisită, cu un pat impunător lipit de peretele îndepărtat şi o fereastră mare pe laterală. Lenjeria e

‚ot alburie. Jar patul e plin de pernuţe care se asortează cu peisajele marine care atârnă deasupra patului.

Maxim îi lace semn să intre şi lasă sacoşele pe o banchetă acoperită cu o broderie colorată. Apropiindu-se de pat, Alessia îşi priveşte reflecţia în fereastra întunecată. Maxim face şi el câţiva paşi şi ajunge în spatele ei. Imaginea lui se reflectă în fereastră; e înalt, suplu, mai mult decât arătos. Pe lângă el, ea pare măruntă şi ştearsă. Nu sunt egali din niciun punct de vedere, niciodată nu a fost mai evident decât acum.

Oare ce vede la mine? Nu sunt decât menajera lui.

Gândurile i se întorc la cumnata lui, cea pe care a văzut-o în bucătărie. Părea atât de elegantă şi stilată îmbrăcată în cămaşa lui! Alessia întoarce capul, ca să n-o mai necăjească propria imagine, în vreme ce Maxim lasă în jos storurile verde-pal şi continuă să îi prezinte camera.

— Ai aici şi o baie a ta, spune el amabil, arătând spre uşă şi scoţând-o din gândurile ei întunecate.

Baia mea!

— Mulţumesc, spune, dar cuvintele par sărace faţă de imensa datorie pe care o are faţă de el.

— Hei! zice el, stând în faţa ei şi privind-o cu nişte ochi încărcaţi de compasiune. îmi dau seama că toate s-au întâmplat prea repede, Alessia. Şi că abia dacă ne cunoaştem. Dar nu te puteam lăsa pe mâna nemernicilor ălora. Trebuie să înţelegi.

Prinde o şuviţă care-i scăpase din coadă şi i-o dă după ureche. Apoi continuă;

— Nu te teme. Eşti în siguranţă aici. N-o să mă ating de tine. Ei bine, numai dacă nu vrei şi tu.

Alessia simte o undă din parfumul lui, pin şi lemn de santal, închide ochii, încercând să îşi ţină emoţiile în frâu.

— E casa de vacanţă a familiei mele, urmează el. Consideră

perioada asta e o vacanță. E un loc în care amândoi putem

să ne gândim, să reflectăm, putem să ne cunoaştem mai bine şi să lăsăm în urmă lucrurile îngrozitoare care ţi s-au întâmplat în ultima vreme.

Alessiei i se pune un nod în gât şi îşi muşcă nervos buza de sus.

Nu plânge. Nu plânge. Mos qaj.

— Dormitorul meu e alături, dacă ai nevoie de ceva. Dar acum e foarte târziu şi cred că amândoi avem nevoie de somn.

O sărută tandru pe creştet:

— Noapte bună.

— Noapte bună.

Vocea ei e răguşită şi abia dacă se aude.

Maxim se răsuceşte pe călcâie şi iese din cameră. Ea rămâne în sfârşit singură, în pragul celui mai grozav dormitor în care a fost vreodată poftită să doarmă. îşi mută privirea de la tablou la uşa băii, apoi la patul magnific, şi se lasă încet jos, pe covor. Cuprinzându-se cu braţele, începe să plângă.

ATÂRN HAINELE ÎN dulap, apoi îmi recuperez berea de pe bufet şi iau cu plăcere o înghiţitură zdravănă.

Ce zii

Acel prim sărut dulce, şi gem când mi-l amintesc — întrerupt de netrebnicii ăia —, apoi dispariţia ei subită şi drumul meu nebunesc cu maşina spre un colţ uitat de lume din vestul Londrei.

Şi dezvăluirile ei. Victima traficului de persoane. Pentru sex.

Futu-i! Asta da, şoc!

Şi acum iată-ne aici. Singuri.

Mă frec pe faţă, încercând să asimilez ce s-a întâmplat. Ar trebui să fiu frânt de oboseală după ce am condus ore întregi şi date fiind toate nenorocirile de peste zi. Dar nu, mă simt ca băgat în priză. Mă uit în tavan, cam spre locul unde,

sper eu, Alessia doarme dusă. Ea e motivul real pentru care sunt atât de agitat. Mi-au trebuit toate resursele de autocontrol ca să nu o cuprind în braţe şi să... Şi să ce? Chiar

după ce mi-a povestit totul, eu tot nu-mi pot ține gândurile mai sus de șale. Sunt ca un nenorocit de licean înfierbântat.

Lasă femeia în pace.

Dar adevărul e că tot o doresc, stau mărturie testiculele mele inflamate.

La naiba. La câte a avut de îndurat, Alessia merită o pauză.

Nu are nevoie de atenţiile mele desfrânate.

Are nevoie de un prieten.

Fir-ar să fie. Ce naiba e cu mine?

Iau berea şi dau sticla peste cap, apoi mă întind după paharul Alessiei. Abia dacă s-a atins de el. Iau o înghiţitură şi îmi trec mâna prin păr. Ştiu al naibii de bine ce e cu mine.

O doresc. Rău de tot.

M-am îndrăgostit până peste cap.

Gata, am recunoscut-o în faţa mea. Mi-a cotropit gândurile şi visele din clipa în care am văzut-o.

Ard tot de dorul ei.

Dar în toate visele mele ea îmi împărtăşeşte dorinţa. Da, o doresc. Dar o doresc umedă şi dornică — vreau să mă dorească şi ea. Ştiu că aş putea să o seduc, dar în clipa asta, dacă ar fi să spună da, n-ar avea motive legitime.

în plus, i-am promis că nu mă ating de ea decât dacă îşi doreşte ea.

închid ochii.

Când naiba m-am pricopsit cu conştiinţă?

Undeva, în sinea mea, ştiu răspunsul. Mă împiedică inegalitatea dintre noi.

Ea nu are nimic.

Eu am totul.

Ce fel de om aş fi dacă aş profita de ea acum? în mod

clar, cu nimic mai bun decât nenorociţii ăia cu accent est-european. Am adus-o în Cornwall ca s-o apăr de ei, iar acum trebuie s-o protejez de mine însumi.

Futu-i.

E un teritoriu necunoscut pentru mine.

în timp ce beau restul de bere, mă întreb ce se mai întâmplă în casa mare. Stabilesc că pot afla şi mâine, când îl voi anunţa şi pe Oliver unde sunt. Mă îndoiesc că va apărea ceva urgent de rezolvat şi sunt sigur că îmi spune dacă apare. Pot să lucrez foarte bine şi de aici. Am telefonul, deşi e drept că mi-ar fi plăcut să am şi laptopul.

însă acum ceea ce îmi trebuie e un somn bun.

Las paharul şi sticlele goale pe bufet, sting luminile şi o iau pe scări, spre dormitoare. Mă opresc în faţa uşii ei şi ascult.

Rahatl

Plânge.

Am avut parte de o adevărată adunare de femei înlăcrimate în ultimele săptămâni: Maryanne, Caroline, Danny, Jessie. în faţa ochilor îmi apare chipul neînsufleţit al lui Kit şi, pe neaşteptate, mă sufocă propria mea durere, ascuţită şi insuportabilă.

Kit. La dracu! De ce?

Dintr-odată, mă simt complet lipsit de vlagă. Mă gândesc să o las să plângă, dar ezit în faţa uşii, căci suspinele Alesiei îmi sfâşie inima şi aşa îndurerată. Oftez, îmi trag sufletul, apoi bat încet în uşă şi intru.

E prăbuşită pe covor, cu capul în palme, exact acolo unde am lăsat-o. Durerea ei e imaginea în oglindă a durerii mele.

– Alessia. Of, nu! exclam şi o ridic în braţe. Gata, gata, îi şoptesc, cu voce gâtuită.

Mă aşez pe pat, o ţin în poală şi îmi îngrop faţa în părul ei. închid ochii, îi inspir parfumul dulce şi o strâng în braţe, legănând-o încet.

– Am eu grijă de tine, şoptesc, înghiţind nodul care mi s-a pus în gât.

Nu mi-am putut salva fratele de demonii care l-au împins să se urce pe motocicletă în noaptea aceea îngheţată de iarnă, dar o pot ajuta pe fata asta frumoasă, pe fata asta frumoasă şi curajoasă. Ea se opreşte din plâns, îşi pune palma deasupra inimii mele care bate nebuneşte şi

rămâne aşa nici nu ştiu câta vreme. într-un târziu, se potoleşte şj se lasă moale în braţele mele.

A adormit.

în braţele mele.

în siguranţa braţelor mele.

Ce mare privilegiu, să o ţin în braţe pe frumoasa adormită!

O sărut uşor pe păr, o aşez în pat şi o acopăr cu cuvertura. Coada ei şerpuieşte pe pernă; aş vrea s-o despletesc şi să îi las părul liber, dar ea murmură ceva de neînţeles în limba ei, iar eu nu vreau să o trezesc. Mă întreb din nou dacă îi bântui şi eu visele cum le bântuie ea pe ale mele. „Dormi, frumoasa mea", şoptesc şi sting lumina înainte să ies pe hol. îi închid uşa şi, temându-mă că lumina de pe hol ar putea s-o deranjeze, o sting şi intru în dormitorul meu, lăsând uşa întredeschisă.

în caz că are nevoie de mine...

Apăs telecomanda pentru storuri, care coboară peste ferestrele franţuzeşti dinspre mare. Intru în garderobă, mă dezbrac, trag pe mine pantalonii de la pijamaua pe care mi-a adus-o Danny din casa mare şi mă închei la nasturi. La Londra rareori port pijama, dar în Cornwall, cu tot personalul din casă, nu prea am de ales. Las hainele pe jos, pe unde se nimereşte, mă duc în cameră şi mă sui în pat. Sting veioza de pe noptieră şi privesc în beznă.

Mâine va fi o zi mai bună. Mâine o voi avea pe frumoasa Alessia Demachi numai pentru mine. Stau întins în pat întrebându-mă dacă am făcut bine ducând-o departe de tot ceea ce cunoştea ea. E amărâtă, fără prieteni şi complet singură. Ei, dar mă are pe mine, iar eu trebuie să mă port cum se cuvine. „Te-ai înmuiat la

bătrâneţe > bombăn eu, apoi cad într-un somn adânc, lipsit de vise.

Mă trezeşte ţipătul ascuţit al Alessiei.

Capitolul doisprezece

îmi trebuie câteva secunde ca să mă dezmeticesc. Apoi ţipa ţiir

Futu-i.

Alessia.

Cobor în grabă din pat, inundat de un val de adrenalină, cu toate simţurile treze. Aprind luminile de pe hol şi năvălesc în camera ei. Alessia stă în vârful patului. întoarce capul când aude zgomotul şi vede lumina din hol, iar în ochi i se citeşte groaza.

Deschide gura ca să ţipe iar.

– Alessia, sunt eu, Maxim.

Din gura ei se revarsă un şuvoi de cuvinte de neînţeles:

– *Ndihme. Erresire. Shume erresire. Shume erresire.*

Cum?

Mă aşez lângă ea pe pat, iar ea se aruncă pe mine, aproape dărâ- mându-mă, şi mă cuprinde cu braţele de după gât.

– Hei, o liniştesc blând, după ce îmi recapăt echilibrul.

O îmbrăţişez şi îi mângâi părul.

– *Erresire. Shume erresire. Shume erresire,* şopteşte ea în neştire, agăţându-se de mine şi tremurând ca un mânz nou-născut.

– Engleză. în engleză, te rog.

– întunericul, şopteşte ea cu gura înfundată în gâtul meu. Urăsc întunericul, şi aici e aşa de întuneric!

Ah, slavă cerului!

îmi imaginasem tot soiul de grozăvii şi eram pregătit să mă lupt cu diverşi monştri, aşa că răsuflu uşurat când o aud. Ţinând-o în continuare cu un braţ pe după umeri, mă aplec şi aprind veioza de pe noptieră.

– E mai bine? o întreb, dar ea nu-şi revine. E-n regulă, e-n regulă, am eu grijă de tine, îi repet de câteva ori.

pupi câteva minute bune, tremurai încetează şi corpul i se des nmie puţin. Se trage îndărăt şi se uită la mine.

– îmi pare rău, şopteşte.

– Şşştt. Nu-ţi face griji. Sunt aici.

Se uita în jos, spre pieptul meu, şi o undă rozalie îi colorează obrajii.

– Mda, de obicei dorm dezbrăcat. Considerâ-te norocoasă că mi-am tras ăştia pe mine, glumesc eu.

Gura i se destinde.

– Ştiu, spune, şi îmi aruncă o privire şăgalnică printre genele lungi.

– Ştii?

– Da. Că dormi dezbrăcat.

– M-ai văzut?

-Da.

Zâmbetul ei e complet neaşteptat.

– Ce să zic, nu prea ştiu ce să spun.

Sunt recunoscător că s-a întors din grozăvia pe care a avut-o de înfruntat în beznă, dar tot se mai uită speriată prin cameră.

– îmi pare rău, spune, n-am vrut să te trezesc. M-am speriat.

– Ai avut un coşmar?

Ea încuviinţează:

– Iar când am deschis ochii am dat de... am dat de întunericul ăsta...

Se cutremură.

– Nu mai ştiam dacă sunt trează sau visez.

– Cred că oricine ar fi ţipat în locul tău. Aici nu e ca la Londra, în Trevethick nu sunt felinare pe stradă. Aici, întunericul e... negru.

– Da. E ca...

Se opreşte şi se cutremură, îngrozită.

Cum e? şoptesc eu.

Licărul ghiduş din ochii ei a dispărut, lăsând locul unei expresii hărţuite, chinuite. întoarce capul şi îşi aţinteşte ochii jos, în poală.

L) frec uşor pe spate, încercând să o scot din muţenie.

– Povesteşte-mi, insist.

– E ca în... cum se spune... *kamion*... camion. Ca în **camion** zice ea, amintindu-şi brusc.

Rămân cu gura căscată:

– în camion?

– Da. Aşa am ajuns în Anglia. Era din metal. Ca o cutie. Şi întuneric. Şi frig. Şi mirosul...

Vorbeşte în şoaptă, abia o aud.

– Drace, înjur în barbă, şi o strâng iar în braţe.

De astă dată pare ceva mai reţinută la îmbrăţişarea mea, probabil pentru că nu am cămaşă, dar n-am de gând să o las să înfrunte singură coşmarurile astea groaznice. Cu o mişcare rapidă, mă ridic, ţinând-o lipită de pieptul meu.

Ea tresare, surprinsă.

– Cred că ar trebui să dormi cu mine.

Şi, fără să aştept un răspuns, o duc în braţe în camera mea, aprind luminile şi o las jos lângă uşa garderobei. înăuntru găsesc bluza de pijama şi i-o întind. Arăt spre baie:

– Du-te şi schimbă-te. Nu poţi să dormi confortabil în blugi şi cu puloverul ăsta de elev.

Zâmbesc şi arăt spre puloverul ei verde.

Ea se face albă la faţă.

Rahat. Cred că am sărit calul.

Şi imediat mă simt jenat:

– Asta, desigur, dacă nu preferi să dormi singură.

– Nu am dormit niciodată cu un bărbat, şopteşte ea.

Ah.

– Nu mă ating de tine. E vorba numai despre somn, iar data viitoare când ai să ţipi, am să fiu aici, lângă tine.

Sigur, nu m-aş da în lături s-o fac să ţipe, dar cu totul altfel.

Alessia ezită, se uită când la mine, când la pat, apoi strânge gura într-un fel pe care-l interpretez drept hotărât:

f I *¡om",* iijfj - Vreau să dorm aici, cu tine, şopteşte ea şi se îndreaptă spre toaletă, iară să închidă uşa după ea până nu se asigură că lumina e aprinsă.

Uşurat, mă uit pierdut la uşa închisă a băii.

Până la 23 de ani nu a mai dormit niciodată cu un bărbat?

N-o să mă gândesc la asta acum. E trecut de trei dimineaţa şi sunt frânt de oboseală.

Alessia se uită în oglindă, la faţa ei palidă. Ochi mari, cu cearcăne adânci, îi întorc privirea. Trage aer în piept, încercând să alunge ultimele rămăşiţe ale coşmarului: era iar în container, dar de data asta fără celelalte fete.

Era singură.

în întuneric.

în frig.

Cu mirosul acela.

Se înfioară şi începe să se dezbrace. Uitase unde se află până nu a apărut *el*

Domnul Maxim. Salvând-o din nou.

Propriul ei Skanderbeg... eroul naţional al Albaniei.

Şi-a făcut obiceiul s-o salveze.

Şi o să doarmă cu el.

O să-i alunge coşmarurile.

Dacă ar afla tatăl ei, ar omorî-o. Iar mama... Alessia o vede aievea pe mama leşinând la vestea că Alessia doarme cu un bărbat. Un bărbat care nu îi este soţ.

Nu te gândi la Baba şi la mama.

Draga, preaiubita ei mamă a trimis-o în Anglia crezând că aşa [0] salvează.

S-a înşelat. Ah, ce s-a mai înşelat.

Of mamă.

Deocamdată e în siguranţă aici, cu domnul Maxim. îşi [tra]g P bluza de pijama, care îi e mult prea mare. îşi desface coada, îşi[sc] părul, apoi încearcă să **îl** pieptene cu degetele, dar renunţă. îşi **adună** hainele, le ia pe braţ şi deschide uşa.

Dormitorul domnului Maxim e mai mare şi mai aerisit

decât celălalt. E tot alburiu, dar aici mobilierul e din lemn lăcuit, asortat cu patul impunător care domină încăperea. El stă în picioare în cealaltă parte a patului, şi ochii lui se fac tot mai mari pe măsură ce o cercetează:

– Aici erai, zice cu o voce răguşită. Mă întrebam dacă e cazul să trimit pe cineva să te caute.

Privirea ei se mută de la ochii lui verzi la tatuajul de pe braţ. înainte nu zărise decât o parte din el, dar acum, chiar şi din cealaltă parte a camerei, poate vedea tot desenul.

Un vultur cu două capete.

Albania.

– Ce-i? întreabă el.

îi urmăreşte privirea şi se uită în jos, la tatuaj:

– Ah, asta. O nebunie din tinereţe.

Pare uşor jenat şi se încruntă, destul de nedumerit de interesul ei. Alessia nu-şi poate lua ochii de la desen şi vine spre el. EI ridică braţul, să poată vedea mai bine.

Pe bicepsul lui e un scut negru, pe care se conturează imaginea unui vultur de culoarea fildeşului, care are două capete şi pluteşte deasupra a cinci cercuri galbene, înscrise într-un V răsturnat. Alessia îşi lasă hainele pe taburetul de la picioarele patului şi ridică mâna ca să atingă tatuajul, cerându-i din ochi permisiunea lui Maxim.

ÎMI ŢIN RESPIRAŢIA cât ea urmează conturul tatuajului, degetul ei lunecând pe pielea mea, atingerea ei uşoară reverberându-mi în tot trupul, în vintre. Abia îmi reţin un geamăt.

– Ăsta e simbolul ţării mele, şopteşte ea. Vulturul cu două capete e pe steagul Albaniei.

Ce şanse erau?

*Scrh*net>c ^în tat inai Pot indura atingerea ei fára „á-í răspund la *fel*

_ í)ar fára cercurile astea galbene, adaugă ea.

_ Se numesc bezanţi, spun cu glas foarte răguşit.

– Bezant.

– Da. Reprezintă o monedă.

– Şi în albaneză avem acelaşi cuvânt. De ce ai tatuajul ăsta? Ce
înseamnă?

Ridică spre mine nişte ochi ispititori.

Ce pot să spun.*

£ emblema de pe blazonul familiei mele.

Nu vreau să-i explic heraldica şi arborele genealogic al familiei mele la trei dimineaţa. Şi adevărul e că mi-am făcut tatuajul ca s-o enervez pe maică-mea. Ea nu suporta tatuajele... dar blazonul familiei? Ce-ar mai fi putut spune?

– Cum am spus, o nebunie din tinereţe.

îmi mut privirea de la ochii ei spre buze. înghit în sec:

– E prea târziu ca să vorbim despre asta. Hai la culcare.

Dau la o parte plapuma şi fac câţiva paşi în lateral, ca să poată urca. Alessia se supune, dezvelindu-şi picioarele lungi şi zvelte pe sub bluza de pijama mult, mult prea mare pentru ea.

Asta e tortură curată.

– Ce înseamnă cuvântul ăsta, „nebunie“? întreabă ea când ocolesc patul ca să urc pe partea mea.

S-a ridicat în cot, iar părul ei negru fabulos coboară într-o cascadă de bucle pe umeri, depăşeşte conturul sânilor şi se revarsă pe cearceafuri. Arată fantastic, iar eu va trebui să îmi ţin mâinile departe de ea.

– în cazul ăsta, „nebunie“ înseamnă „acţiune prostească“, îi spun urcând şi eu în pat.

Cât pe ce să pufnesc ia ironia definiţiei mele.

iMcă să dormi lângă fata asta frumoasă nu e o nebunie, atunci nu Miw ce altceva ar putea fi.

– Nebunie, şopteşte ea, lăsându-şi capul pe pernă.

Reglez veioza de lângă pat în aşa fel încât să lumineze puţin în întuneric, dar nu o sting de tot, gândindu-mă că s-ar putea trezi din nou.

– Da. Nebunie.

Mă întind şi închid ochii.

– Noapte bună.

– Noapte bună, şopteşte ea cu o voce dulce şi blândă. Şi mulţumesc. Gem. O să fie o tortură. Mă întorc pe-o parte, cât mai departe de ea, şi încep să număr oi.

Sunt întins pe gazonul de lângă zidul înalt de piatră care înconjoară grădina bucătăriei de la conacul Tresyllian.
Soarele verii îmi încălzeşte pielea.
Mă inundă mireasma de lavandă dinspre gazon şi parfumul dulce de trandafiri care vine de dincolo de zid.
E cald.
Sunt fericit.
Sunt acasă.
îmi atrage atenţia râsul unei fete.
întorc capul, captivat de acel sunet, dar sunt orbit de soare şi nu-i zăresc decât silueta. Părul ei lung, negru ca pana corbului, e răvăşit de adierea vântului şi e înfăşurată într-un fel de halat albastru, translucid. Fâlfâie în jurul siluetei ei subţiri, fragile.
Alessia.
Mireasma florilor e mai puternică, şi închid ochii ca să inhalez parfumul lor dulce, îmbătător.
Când îi deschid, a dispărut.

Mă trezesc brusc. Lumina zorilor se prelinge în cameră printre lamele storurilor. Alessia a trecut în partea mea de pat şi s-a adăpostit

alb hraţul meu, iar mâna ci strânsă în pumn se odihnite pe al.do n,cmil meu. Doarme cu capul pe pieptul meu. Piciorul i s-a strecurat jjltre picioarele mele.

E căţărată pe mine.

Şi doarme adânc.

Şi penisul meu s-a trezit de tot şi e tare ca piatra.

– Dumnezeule, şoptesc eu, şi-mi frec nasul de părul ei.

Lavandă şi trandafiri.

îmbătător.

Inima începe să-mi bată tot mai tare pe măsură ce încerc să fac o listă mentală a tuturor posibilităţilor pe care le aduce acest scenariu: Alessia în braţele mele. Pregătită. Aşteptând. E atât de tentantă, de aproape... prea aproape. Dacă mă întorc, ea ar fi pe spate şi m-aş putea afunda în sfârşit în ea. Mă holbez la tavan, rugându-mă să mă pot controla. Ştiu că, dacă mă mişc, se va trezi, aşa că mă mai torturez niţel şi mai rămân neclintit, bucurându-mă de dulcele, atât de dulcele chin de a o avea întinsă toată peste mine. îi prind între degete o şuviţă de păr şi sunt surprins cât de moale şi mătăsoasă este. Se foieşte, desface pumnul şi degetele i se răsfiră pe abdomenul meu, gâdilindu-mi linia de unde începe părul pubian.

Futu-i!

Sunt atât de erect, încât nu vreau decât să-i prind mâna şi să i-o încleştez în jurul mădularului meu. Probabil aş exploda.

– Mmm, murmură ea.

Flutură din pleoape, deschide ochii şi se uită visătoare în sus, la mine.

– Bună dimineaţa, Alessia.

Mi s-a tăiat respiraţia.

Ea tresare şi se grăbeşte să se îndepărteze.

– Mi-a plăcut vizita ta în partea mea de pat, o tachinez eu.

îşi trage plapuma până la bărbie, se roşeşte la faţă şi

zâmbeşte timid.

– Buna dimineaţa.

– Ai dormit bine? o întreb întorcându-mă pe-o parte, ca să o pot vedea.

– Da. Mulţumesc.

– Ţi-e foame?

Mie ştiu că-mi este, dar nu de mâncare.

Ea încuviinţează.

– Asta înseamnă da?

Se încruntă.

– Ieri, în maşină, mi-ai spus că în Albania e pe dos.

– Ţi-ai adus aminte! pare încântată şi surprinsă.

• — îmi aduc aminte tot ce zici tu.

Vreau să-i spun că arată minunat în dimineaţa asta. Dar mă abţin. Mă port frumos.

– îmi place să dorm cu tine, zice ea, zăpăcindu-mă.

– Ei, asta înseamnă că nu sunt eu singurul.

– Nu am visat urât.

– Bravo. Nici eu.

Râde, iar eu încerc să îmi amintesc ce vis m-a trezit. Tot ce ştiu e că era şi ea prezentă. Ca de obicei.

– Te-am visat pe tine.

– Pe mine?

– Da.

– Eşti sigur că nu a fost un coşmar? glumeşte ea.

Râd.

– Destul de sigur.

Zâmbeşte. Are un zâmbet fermecător. Dinţi albi, perfecţi. Buze roz întredeschise într-o posibilă invitaţie.

– Eşti foarte atrăgătoare.

Cuvintele mi-au ieşit singure din gură, într-un moment de neatenţie. Ochii ei căprui se măresc şi mă fascinează.

– Atrăgătoare? întreabă ea, cu vocea sugrumată.

– Da.

Ne uităm unul la altul într-o tăcere grea.

– Nu ştiu ce să fac, şopteşte.

Închid ochii şi înghit în sec. iar în minte îmi revin cuvintele ei
de azi-noapte.

Nu am dormit niciodată cu un bărbat.
- Eşti virgină? şoptesc, şi deschid ochii ca să-i cercetez chipul.
Ea roşeşte:
-Da.

Această afirmaţie simplă e ca un duş rece pentru libidoul meu. M-am culcat cu o singură virgină, şi aceea era Caroline. Şi pentru mine era tot prima oară şi a fost un dezastru total, care a fost cât pe ce să ne zboare din şcoală pe amândoi. După aceea, tata m-a dus la un bordel de fiţe din Bloomsbury.

Maxim dragă, dacă ai de gând să începi să regulezi fete, ai face bine să înveţi cum se face.

Aveam 15 ani, iar Caroline şi-a văzut de viaţă...

Până la moartea lui Kit.

Fir-ar să fie.

Alessia e virgină la 23 de ani? Sigur că da. La ce mă aşteptam? E diferită de toate femeile pe care le cunosc. Şi se uită la mine cu ochii ăia mari, plini de aşteptări. Mă întreb din nou dacă nu a fost o nebunie s-o aduc aici.

Alessia se încruntă şi pe chipul ei se citeşte îngrijorarea.

Rahat.

Mă aplec şi îi ating buza plină de jos cu degetul mare. Ea respiră precipitat.

– Te doresc, Alessia. Foarte mult. Dar vreau să mă doreşti şi tu. Cred că ar trebui să ne cunoaştem mai bine înainte să mergem mai departe.

Gata. A fost un răspuns cât se poate de matur. Nu-i aşa?

– Bine, şopteşte ea, dar pare nesigură, poate chiar puţin dezamăgită.

O vrea de la miner

Ştiu că trebuie sâ mă distanţez puţin de ea ca să judec lucrurile cum trebuie. Aici, în pat, prezenţa ei mă distrage, e o ispită cu buze moi şi pline, o ispită frumoasă. Mă ridic şi ii cuprind faţa în palme-

– Hai să ne bucurăm de vacanţa asta, şoptesc eu, o sărut şi mă dau ios din pat.

Xu e momentul acum.

Nu e corect faţă de ea.

Şi nu e corect nici faţă de mine.

– Pleci? întreabă Alessia, care se ridică în pat.

Părul ii încadrează ca un văl silueta delicată. Ochii i se rotunjesc de ingrijorare; e cât se poate de sexy în bluza mea de pijama, şi asta tară să facă niciun efort.

– Mă duc sâ fac un duş, apoi am sâ pregătesc micul dejun.

– Ştii sâ găteşti?

Râd când o văd aşa mirată.

– Da. Mă rog, pot să pregătesc o omletă cu bacon.

Fir-ar să fie.

Alt auto-abuz sub duş.

Apa îmi şiroieşte pe trup şi, sprijinindu-mă cu o mână de dalele de marmură, ejaculez repede gândindu-mă la mâna ei pe abdomenul meu, la mâna ei în jurul mădularului meu.

Virgină.

Mă încrunt. De ce fac atâta caz de asta? Măcar nu a fost siluită de nemernicii ăia. Furia clocoteşte iar în mine când mă gândesc la bărbaţii care o vânează. E în siguranţă aici, în Cornwall. Şi asta înseamnă ceva.

Poate e religioasă. Doar a spus că bunica ei a fost misionară şi are o cruciuliţă de aur la gât. Sau poate sexul premarital e tabu în Albania. N-am idee. Mă spăl pe cap şi pe

trup cu săpunurile pe care mi le-a lăsat Dannv.

Nu la asta '«-am gândit când am adus-o aici. Lipsa ei de experienţă c, 0 problemă. Mie îmi plac femeile aventuroase din punct de vedere sexual, care ştiu ce tac, ştiu ce vor şi îşi cunosc limitele. Să dezvirginezi o fată e o mare responsabilitate. îmi frec părul cu prosopul.

E o treabă grea, dar cineva tot trebuie să o facă.

De ce n-aş fi eu ăla?

Mă încrunt la mitocanul din oglindă.

Maturizează-te, amice.

Poate ea vrea o relaţie pe termen lung.

Eu am avut două relaţii, dar niciuna mai lungă de opt luni, adică nu foarte mult. Charlotte era o mică arivistă şi s-a dus după un baronet din Essex. Arabella era prea dependentă de droguri după gustul meu. Vreau să zic, cui nu-i place o liniuţă din când în când, dar în fiecare zi? Nicio şansă. Cred că e din nou la dezintoxicare.

O relaţie cu Alessia. Ce ar implica asta?

E clar, am început să bat câmpii. îmi înfăşor prosopul în jurul taliei şi mă întorc în dormitor. Alessia, nicăieri.

Futu-i. Inima mi-o ia din loc.

A fugit? Iar?

Bat la uşa camerei ei. Niciun răspuns. Intru şi răsuflu uşurat când aud zgomotul duşului.

Pentru numele lui Dumnezeu, calmează-te.

O las şi mă duc să mă îmbrac.

ALESSIA NU CREDE că o să mai iasă vreodată de sub duşul ăsta. Acasă, în Kukes, baia are un duş rudimentar şi podeaua trebuia ştearsă după fiecare folosire. La Magda, duşul era deasupra căzii. Dar duşul ăsta are un spaţiu împrejmuit, iar apa fierbinte curge în valuri din cel mai mare cap de duş pe care l-a văzut vreodată, mai mare

chiar decât acela din apartamentul domnului Maxim. E o binecuvântare şi nu seamănă cu niciuna dintre experienţele ei de până acum. Se spală pe caP Şl se rade grijulie pe corp cu lama pe care i-a dat-o Magda.

Sc freacă pe lot trupul cu gelul de duş pe care l-a adus de acasă Mâinile săpunite alunecă pe sâni şi Alessia închide ochii.

Te doresc, Alessia. Foarte mult.

O doreşte.

Mâna îi alunecă mai jos.

îşi imaginează că mâna *lui* se plimbă acum pe trupul ei. Atingând-o. Intim, îl doreşte şi ea.

îşi aminteşte cum s-a trezit în braţele lui, senzaţia de căldură şi putere a trupului lui lipit de pielea ei. Amintirea îi înfierbântă vin- trele, iar mâna începe să i se mişte. Mai repede. Mai repede, tot mai repede. Se sprijină de faianţa caldă. Ridică fruntea. Buzele i se între- deschid când gâfâie.

Maxim.

Maxim.

Ah.

Muşchii i se încordează şi are
orgasm, îşi recapătă răsuflarea şi
deschide ochii.

Asta vrea... nu-i aşa?

Poate avea încredere în el?

Da.

Nu a făcut nimic ca să ştirbească încrederea pe care i-a acordat-o. Seara trecută a salvat-o de coşmaruri, a fost bun şi blând cu ea. A lăsat-o să doarmă cu el ca s-o ferească de visele întunecate.

Se simte în siguranţă cu el.

Nu s-a mai simţit în siguranţă de multă vreme. E un sentiment nou, deşi ştie prea bine că Dante şi Ylli sunt afară, pe undeva, căutând-o în continuare.

Nu. Nu te gândi la ei.

îşi doreşte să fi ştiut mai multe despre bărbaţi. în Kukes, bărbaţii şi femeile nu interacţionează ca aici, în Anglia. Acasă, bărbaţii stau cu bărbaţii, iar femeile, cu femeile. Aşa a fost mereu. Cum nu avea fraţi şi

a fost ţinută departe de verii ei în toate contextele sociale, experienţa ei se limita la cei câţiva studenţi de sex masculin pe care i-a cunoscut la universitate şi, desigur, la tatăl ei.

îşi trece mâinile prin păr.

Domnul Maxim nu seamănă cu niciun bărbat pe care l-a cunoscut.

Cu apa şiroindu-i pe faţă, ia decizia să lase deoparte toate problemele. Astăzi, cum a zis Maxim, e vacanţă. O premieră pentru ea.

înfăşoară un prosop în jurul capului, trage pe ea un halat de baie şi se duce în dormitor. De la parter se aud nişte bubuituri puternice. Ascultă. Muzica aceea nu se potriveşte deloc cu ceea ce îşi imagina ea despre el. Compoziţiile lui sugerează un bărbat mult mai liniştit, mai introspectiv decât cel care ascultă muzica asta explozivă care umple toată casa.

îşi aşază hainele pe pat. Toate, cu excepţia blugilor şi a sutienului, sunt căpătate de la Magda şi de la Michal. Se încruntă, dorindu-şi să fi avut ceva mai atrăgător de îmbrăcat. Trage pe ea un tricou alburiu, cu mânecă lungă, şi-l lasă scos din blugi. E cam lălâu, dar va trebui să se împace cu situaţia; oricum nu are altul mai bun.

îşi usucă părul în prosop, se piaptănă, îl lasă despletit şi o ia pe scări spre parter. Prin geamul de sticlă care înconjoară casa scărilor, se uită la Maxim în bucătărie. Stă în dreptul cuptorului, îmbrăcat cu un pulover gri-deschis şi blugii negri rupţi şi are un şervet de bucătărie aruncat pe umăr. Prăjeşte bacon — mirosul e înnebunitor — şi se mişcă în ritmul muzicii de dans care vibrează în încăpere. Alessia nu se poate abţine şi zâmbeşte. Până acum, n-a găsit niciodată în apartamentul lui vreo dovadă a talentelor lui culinare.

Acolo de unde vine ea, bărbaţii nu gătesc.

Nici nu dansează când gătesc.

Unduirea umerilor lui largi, rotirea şoldurilor înguste şi piciorul lui gol bătând ritmul sunt hipnotizante. Simte o gâdilitură plăcută în vintre. Maxim îşi trece mâna prin părul umed şi întoarce baconul, iar ei îi lasă gura apă.

Mffter

Mmm... mirosul.

Mmm... imaginea hd.

El se întoarce brusc şi se luminează ia iaiă câne *c* vede -*± <*cât îşi zâmbesc unul altuia cu gura până la urechi

– Un ou sau două? strigă el ca să acopere miukL

– Unul, răspunde ea, coborând în încănerea

uriaşă Se întoarce şi tresare când aruncă o privire

spre r-eretak *Marea!*

– *Deţii Deţii* Marea! strigă ea şi fuge la uşile de sodă care despre balcon.

DAU ARAGAZUL MAI încet şi mă grăbesc spre uşile balcosduL unde Alessia sare de pe un picior pe altul, arzând de nerăbdare

– Putem merge jos, să vedem marea?

Ochii ii scânteiază de încântare şi sare de colo colo, ca un copii.

– Sigur că da. Uite.

Deschid uşa balconului ca să poată ieşi afară. Un val de îngheţat ne ia pe amândoi prin surprindere. E ger de-a dreptul, ea iese iară sâ-i pese de părul ud sau de picioarele goale sau de coul subţire.

Femeia asta n-are nimic ca lumea de îmbrăcat?

Iau un pled cenuşiu care e atârnat pe spătarul canapeid şi ies după ea. îi pun pătura pe umeri, ţinând-o îmbrăţişată în timp ce ea admiră priveliştea. Faţa îi străluceşte de uluire.

Ascunzătoarea şi celelalte trei case de vacanţă ale noastre sunt construite pe un promontoriu stâncos. Cărarea şerpuită care pleacă din fundul grădinii duce până pe plajă. E o zi

senină, luminoasă. Soarele străluceşte, dar vântul bate cu putere, aşa că e destul de óig. Marea e de un albastru îngheţat, stropit cu spumă albă, şi se aude vuietul valurilor care se zdrobesc de stânci pe ambele laturi ale golfului Aerul e proaspăt şi sărat. Alessia se întoarce spre mine, cu o expresie de uluire totală.

– Hai. vino să mâncăm.

Sunt conştient că micul dejun ne aşteaptă pe araiu/.

– O să răceşti dacă mai stai aşa. Mergem pe plajă după ce mâncăm.

Ne întoarcem în casă şi închid uşa:

– **Nu** mai am de tăcut decât ouăle, strig eu ca să acopăr muzica.

– Lasă-mă sa te ajut, strigă şi Alessia, urmându-ma în bucătărie intbtblită în pătură.

Dau mai încet volumul liniei audio cu ajutorul aplicaţiei de pe telefon.

– Mai bine aşa.

– Interesantă muzică, spune Alessia, dar ceva din tonul ei mă face sa cred că poate nu e chiar stilul ei.

– E *house* coreean. Folosesc câteva melodii când o fac pe Dl-ul.

Scot ouăle din frigider:

– Două ouă?

– Nu, unul.

– Eşti sigură?

-Da.

– Bine. Numai unul. Eu imi fac două. Poţi face nişte pâine prăjită, dacă vrei. Pâinea e în frigider, prăjitorul e acolo.

Ne vedem amândoi de treabă în bucătărie şi mă pot uita în voie la ea. Cu degete lungi, agile, scoate pâinea din prâiitor şi unge fiecare telie cu unt.

– Gara.

Iau două farfurii din sertarul încălzit şi le pun pe butet, pregătite pentru pâinea prăjită.

Ha zâmbeşte în timp ce eu pun pe farfurii restul de mâncare.

– Nu ştiu ce părere ai tu, dar eu sunt mort de toarne.

Las tigaia în chiuvetă, iau ambele farturii şi o condu»,

spre masă. unde am pregătit două tacâmuri.

Alessia pare impresionată.

De ce toate astea mă fac să simt că în sfârşit am realizat şi e ceva?

– Stai aici. Aşa, te poţi bucura şi de privelişte.

– CUM A FOST? întreabă Maxim.

Sunt aşezaţi la masa mare din living; Alessia stă în capul mesei un loc pe care nu l-a mai ocupat niciodată, şi se bucură de privelişte, de peisajul marin.

– Delicioasă. Eşti un bărbat cu multe talente.

– Habar n-ai tu, răspunde el sec, cu o voce puţin răguşită.

Şi, nu ştie de ce, tonul lui şi felul în care o priveşte îi taie răsuflarea.

– Mai vrei să mergem la plimbare?

– Da.

– Bine.

îşi ia telefonul şi formează un număr. Alessia se întreabă pe cine sună.

– Danny, spune el. Nu. Suntem bine. Poţi să aduci un uscător de păr... Cum? Sunt aici? Bine. Atunci am nevoie de o pereche de cizme de cauciuc sau ghete de plimbare...

Se uită direct la Alessia.

– Ce mărime? o întreabă.

Ea habar n-are despre ce vorbeşte.

– La pantofi, o lămureşte el.

– Treizeci şi opt.

– Păi... mărimea cinci, şi nişte şosete, dacă ai. Da. Pentru o femeie... Nu contează. Şi o haină călduroasă. Subţire. Mică. Cât se poate de repede.

Ascultă câteva clipe.

– Perfect, spune el şi închide.

– Am haină.

– Nu-ţi ţine suficient de cald. Şi nu ştiu care-i treaba cu şosetele în Albania, dar aici e frig rău.

Alessia roşeşte. **Are numai două** perechi **de** şosete, nu-şi permite **mai** multe, şi **nici Magdei nu-i putuse** cere, **căci şi** aşa femeia a **făcut** destule pentru ea.

Dante şi Ylli i-au confiscat bagajul, iar când a ajuns în Brentford, Magda a ars majoritatea hainelor de pe ea. Nu mai puteau fi purtate.

– Cine e Danny?

– Locuieşte în apropiere, zice Maxim, îndreptându-şi atenţia spre farfuriile goale şi ridicându-se să strângă masa.

– Lasă-mă pe mine, sare ea, şocată că s-a apucat el să strângă. Le spăl eu.

îi ia farfuriile din mână şi le pune în chiuvetă.

– Nu. Mă ocup eu. Ar trebui să fie un uscător de păr în comoda din garderoba din dormitorul tău. Du-te şi usucă-ţi părul.

– Dar...

Doar n-are de gând să le spele! Niciun bărbat nu face aşa ceva!

– Niciun dar! Mă ocup eu. Tu ai făcut curat după mine de destule ori.

– Dar asta-i treaba mea.

– Astăzi nu e. Eşti oaspetele meu. Hai, du-te.

Tonul lui e sever. Tăios. Un fior de teamă îi străbate şira spinării.

– Te rog, adaugă el.

– Bine, şopteşte ea şi se grăbeşte să iasă din bucătărie, nedumerită şi întrebându-se dacă e supărat pe ea.

Te rog, nu te supăra.

– Alessia, o strigă el.

Ea se opreşte la baza scărilor şi îşi studiază picioarele

goale.

– Eşti bine?

Ea încuviinţează şi dispare sus, pe scări.

CE MAMA NAIBII?

Ce am spus? Mă uit la silueta care se îndepărtează, observând că ^evită în mod deliberat să se uite la mine.

Rahat.

Am supărat-o, dar nu ştiu de ce sau cum. Sunt tentat să mă du după ea, dar renunţ şi încep să umplu maşina de spălat vase şi să strâng

Douăzeci de minute mai târziu, chiar când pun tigaia la loc **sună** interfonul.

Danny.

Mă uit în sus, pe scări, sperând că va apărea şi Alessia, dar nu nu coboară. Apăs butonul de acces ca să poată intra Danny şi opresc muzica, ştiind că nu va fi pe placul ei.

USCĂTORUL DE PĂR îi bâzâie în urechi în timp ce îşi perie părul iar şi iar sub jetul de aer cald. Cu fiecare mişcare, inima i se mai potoleşte puţin.

A vorbit ca tatăl ei.

Iar ea a reacţionat cum reacţiona de fiecare dată în faţa tatei, adică dispărând din calea lui. *Baba* nu le-a iertat niciodată pe ea şi pe mama ei că singurul lui copil e fată. Adevărul e că biata mama a avut mereu de îndurat greul furiei lui.

Dar domnul Maxim nu seamănă nici pe departe cu tata.

Deloc.

Termină de uscat părul. Ştie că singura cale de a-şi regăsi echilibrul şi de a uita de familia ei măcar pentru câteva ceasuri e să cânte la pian. Muzica e evadarea ei. Singura ei evadare.

Când coboară, domnul Maxim nu-i acolo. Se întreabă unde o fi, dar degetele ei sunt nerăbdătoare să cânte. Se aşază la micul pian alb, deschide capacul şi, fără niciun preambul, îşi canalizează furia în *Preludiul în Do minor al lui Bach.* Muzica umple camera de tonuri strălucitoare de portocaliu şi roşu, alungând orice gând despre tatăl ei şi eliberând-o.

Când deschide ochii, Maxim e acolo, privind-o.

– A fost incredibil, şopteşte el.
– Mulţumesc, răspunde.

F.l se apropie, o mângâie uşor pe obraz cu dosul degetelor apoi n ridică bărbia, iar ea se pierde în privirea lui magnetică. Ochii lui au cea mai spectaculoasă culoare cu putinţă. De aproape, irisul lui e de un verde mai întunecat pe margine, ca brazii din Kukes, iar către mijloc, spre pupilă, verdele e tot mai deschis, ca feriga de primăvară. Când se apleacă, îşi imaginează că o s-o sărute. Dar nu o face.

__ Nu ştiu ce am făcut de te-am supărat, şopteşte el.

Ea îi pune un deget pe buze, rugându-l să tacă.

– Nu ai făcut nimic greşit, şopteşte.

Buzele lui se strâng într-un sărut pe vârful degetelor ei, iar ea îşi trage mâna.

– Dacă am făcut ceva, orice, îmi cer scuze. Acum, ia spune, mai vrei să mergem la o plimbare pe plajă?

îi aruncă un zâmbet larg.

– OK. Dar mai întâi trebuie să te îmbraci gros.

ALESSIA E NERĂBDĂTOARE. Practic mă trage după ea pe cărarea pietruită. La capătul ei, ieşim direct pe plajă şi nu se mai poate abţine, îmi lasă mâna şi fuge spre marea furioasă. Căciula îi zboară din cap şi părul îi flutură în bătaia vântului.

– Marea, marea! strigă ea, şi se învârte cu mâinile-n aer.

Supărarea de adineauri e dată uitării şi zâmbeşte larg, cu toată faţa
luminată. Păşesc pe nisipul zgrunţuros şi recuperez căciula de lână.

– Marea! strigă ea tare, acoperind vuietul valurilor, şi gesticulează sălbatic, rotind braţele ca o moară de vânt smintită şi întâmpinând fiecare val care se sparge de ţărm.

E imposibil să nu zâmbeşti. Entuziasmul ei nestăpânit pentru această premieră din viaţa ei e mult prea înduioşător şi atrăgător. Râd când o văd cum ţipă şi sare îndărăt, încercând să se ferească de valurile care ajung pe ţărm. Arată ridicol cu cizmele alea prea mari şi cu haina mult prea largă. E îmbujorată la faţă, are nasul roşu şi pur şi simplu toată ftptura ei îţi taie răsuflarea. Mi se strânge inima.

2)6 Mister

Fuge spre mine cu un abandon copilăresc şi mă prinde de mână. — Marea! ţipă încă o dată şi mă trage spre valurile care se zdrobesc.

Iar eu mă duc de bunăvoie, lăsându-mă cu totul în voia bucuriei ei.

Capitolul treisprezece

Se plimbă ţinându-se de mână pe drumul care merge de-a lungul ţărmului şi se opresc la o ruină străveche.

— Ce-i aici? întreabă Alessia.

— O mină de cositor părăsită.

Alessia şi Maxim se sprijină de coşul năruit, uitându-se în zare la marea agitată, presărată cu spuma albă a valurilor. Vântul rece şuieră între ei.

— E tare frumos aici, spune ea. E sălbatic. îmi aminteşte de cum era acasă.

Numai că aici sunt mai fericită. Mă simt... în siguranţă.

Şi asta pentru că sunt cu domnul Maxim.

— Şi mie îmi place locul ăsta. Aici am crescut.

— în casa în care stăm?

El îşi fereşte privirea.

— Nu. Fratele meu a construit-o destul de recent.

Colţurile gurii lui Maxim se lasă în jos şi el pare pierdut.

— Ai un frate?

— Am avut, şopteşte el. A murit.

îşi îndeasă mâinile adânc în buzunare şi se uită pierdut la mare, cu chipul posomorât, parcă cioplit în piatră.

— îmi pare rău, şopteşte ea.

După expresia lui îndurerată şi expresia rătăcită, bănuieşte că moartea fratelui lui e un eveniment recent.

Alessia se apropie de el şi îi pune mâna pe braţ.

— Ţi-e dor de el, şopteşte.

— Da, murmură Maxim, întorcându-se către ea. Mi-e dor. L-am iubit.

E surprinsă de sinceritatea lui.

— Mai ai şi alte rude?

— O soră. Maryanne.

Un zâmbet tandru, fugar, îi luminează faţa. ij

— Şi mai e şi mama, adaugă el, dar tonul luidevine rece. j

— Tatăl tău?]

— Tata a murit când aveam 16 ani. ij

— Ah. îmi pare rău. Mama şi sora ta locuiesc aici? î

— Pe vremuri. Mai vin în vizită din când în când, spune elj

Maryanne lucrează şi locuieşte în Londra. E doctor. I

Şi zâmbeşte plin de mândrie.]

— Uau. |

Alessia e impresionată. j

— Şi mama ta?

— Stă mai mult la New York.]

Răspunsul lui e tăios. N-are chef să vorbească despre mama lui. j *Cum nici ea nu vrea să vorbească despre tatăl ei.*

— Şi lângă Kukes sunt mine, spune ea ca să schimbe subiectul şi se uită în sus, la coşul din piatră cenuşie. Un coş exact ca ăsta e pe drumul spre Kosovo.

— Serios?

-Da.

— Şi ce extrag?

— *Krom.* Nu ştiu cuvântul.

— Crom?

Ea ridică din umeri:

— Nu ştiu cum se zice în engleză.

— Cred că mai bine aş investi într-un dicţionar englez-albanez, mormăie Maxim. Hai, vino, să mergem în sat. Putem să mâncăm acolo de prânz.

— Sat?

în toată plimbarea lor Alessia nu a văzut niciun semn de viaţă.

— Trevethick. E un sat mic, imediat după deal.

Alessia i se alătură şi încearcă să ţină pasul cu el.

— Fotografiile din apartamentul tău sunt făcute aici? îl întreabă.

— Peisajele? Da, da, aşa e.

Maxim face ochii mari:

— Ai simţ de observaţie, adaugă şi, judecând după sprâncenele Ini ridicate, îşi dă seama că e impresionat.

îi zâmbeşte cu timiditate, iar el o prinde de mâna înmănuşată.

De pe cărare, ies într-un drumeag prea îngust ca să aibă loc de trotuare. Gardurile vii de pe ambele părţi sunt înalte, dar sunt tunse pe partea dinspre drum. Rugii şi tufişurile desfrunzite sunt îngrijite şi atent toaletate, iar din loc în loc se zăreşte şi câte un petic de zăpadă. Coboară dealul şi, după o curbă, le apare dinainte satul Trevethick, aflat la poalele colinei. Casele din piatră văruite LUI seamănă cu nimic din ceea ce a văzut Alessia până acum. Par mici şi vechi, dar cât se poate de încântătoare. Locul e pitoresc şi imaculat, fără nicio urmă de gunoi pe nicăieri. Acolo de unde vine ca străzile sunt pline de mizerie şi moloz şi cele mai multe clădiri sunt făcute din beton.

Pe malul mării, se întind două cheiuri pietruite care înconjoară portul, unde sunt ancorate trei vase mari de pescuit. în jurul ţărmului sunt câteva magazine: nişte buticuri, o alimentară, o galerie micuţă de artă, dar şi două puburi. Unul se numeşte Waterfront Hole, iar celălalt, The Two-Headed Eagle. Afară atârnă un panou cu un blazon pe care Alessia îl recunoaşte.

— Uite! zice ea arătând spre panou. Tatuajul tău!

Maxim îi face cu ochiul.

— Ţi-e foame?

— Da, răspunde ea. A fost o plimbare lungă.

— Bună ziua, milord.

Un bărbat în vârstă cu fular negru, un impermeabil verde şi şapcă pe cap iese din The Two-Headed Eagle. E urmat de un câine vesel de

o rasă incertă, îmbrăcat cu o hăinuţă roşie pe spatele căreia e scris cu auriu BORIS.

— Părinte Trewin, răspunde Maxim şi îi strânge mâna.

— Cum te descurci, tinere? întreabă el, bătându-l pe Maxim pe umăr.

— Bine, mulţumesc.

— Mă bucur. Şi cine este domnişoara asta drăguţă?

— Părintele Trewin, vicarul nostru. Părinte, daţi-mi voie să v-o prezint pe Alessia Demachi, o... prietenă venită din străinătate.

— Bună ziua, draga mea.

Trewin îi întinde mâna.

— Bună ziua, răspunde ea, surprinsă şi încântată că i s-a adresat direct.

— Şi cum ţi se pare în Cornwall?

— E minunat.

Trewin îi aruncă un zâmbet binevoitor şi se întoarce spre Maxim:

— Presupun că nu e cazul să-mi fac prea mari speranţe că o să te văd la slujba de mâine?

— Mai vedem, părinte, mai vedem.

— Conducem prin exemplul personal, fiule, nu uita.

— Ştiu, ştiu, spune Maxim, părând resemnat.

— Frumoasă zi! exclamă părintele Trewin, schimbând subiectul.

— Aşa e.

Trewin îl fluieră pe Boris, care a aşteptat răbdător să termine ei cu politeţurile.

— în caz că ai uitat, slujba începe la zece fix, spune el, salutându-i pe amândoi cu un semn din cap şi îndepărtându-se spre ţărm.

— Vicar înseamnă preot, nu? îl întreabă Alessia pe Maxim, care deschide uşa pubului, poftind-o să intre la căldură.

— Da. Eşti religioasă? întreabă el, surprinzând-o.

-N...

— Bună ziua, milord, îi întrerupe un bărbat masiv, cu părul roşu şi tenul asortat.

Stă în spatele unui bar impresionant, împodobit cu ulcele decorative şi halbe din sticlă. în fundul sălii arde un foc de buşteni şi de o parte şi de alta a încăperii sunt înşirate mese cu scaune înalte cu spătar, toate din lemn şi majoritatea ocupate de femei şi bărbaţi care puteau fi deopotrivă localnici sau turişti, Alessia nu-şi dădea seama. De tavan sunt atârnate năvoade, funii şi alte echipamente de pescuit. Atmosfera e caldă şi prietenoasă. E chiar şi un cuplu tânăr, care se sărută în spate. Jenată, Alessia fereşte privirea şi se ţine aproape de Maxim.

— **Bună, Jago, îl spun barmanului. O masă pentru doi, pentru prânz?**

— Vă rezolvă Megan imediat, răspunde Jago şi face semn spre colţul îndepărtat.

— Megan?

Rahat.

— Da, acum lucrează aici.

Futu-i.

îi arunc Alessiei o privire piezişă; pare nedumerită.

— Eşti sigură că ţi-e foame?

— Da, răspunde ea.

— Doom Bar[1]? întreabă Jago, măsurând-o admirativ pe Alessia.

— Da, te rog.

Mă străduiesc să nu mă încrunt la el.

— Şi doamna?

Vocea lui Jago se înmoaie şi nu-şi mai dezlipeşte ochii de la Alessia.

— Ce vrei să bei? o întreb.

Ea îşi scoate căciula, scuturându-şi părul. Obrajii îi sunt roşii din cauza gerului.

— Bere din aceea din care am băut ieri?

Marcă de bere locală produsă în Cornwall. (N.r.)

Cu părul despletit şi buclele bogate ajungându-i aproape până la talie, ochii strălucitori şi zâmbetul radios, e o adevărată frumuseţe exotică. Sunt vrăjit. Complet şi definitiv vrăjit. Nu-I pot condamna pe Jago că se holbează la ea.

— O jumătate de bere blondă pentru doamna, îi spun fără să-l privesc.

— Ce e? întreabă Alessia, trăgând fermoarul gecii căptuşite Bar- bour a lui Maryanne.

Ştiu că mă zgâiesc la ea. Clatin din cap, iar ea îmi zâmbeşte sfios.

— Bună, Maxim. Sau ar trebui să-ţi spun „milord“ acum?

Rahat.

Mă întorc. Megan stă în faţa mea, cu o expresie la fel de întunecată ca hainele.

— O masă pentru două persoane? întreabă ea pe un ton mieros şi un zâmbet pe măsură.

— Te rog. Ce mai faci?

— Bine, se răsteşte ea, iar mie mi se strânge inima, căci în minte îmi răsună vocea tatei.

Să nu te culci cu localnice, băiete.

Mă dau deoparte, facându-i loc Alessiei să treacă înainte şi amândoi o urmăm pe Megan cea ursuză. Ne conduce la o masă din colţ, de lângă fereastra cu vedere la chei. E cea mai bună masă din local. Tot e ceva.

— îţi convine aici? o întreb pe Alessia, ignorând-o voit

pe Megan.

— Da. E bine, răspunde Alessia, aruncând o privire nedumerită spre ţâfnoasa de Megan.

îi trag scaunul şi ea se aşază. Apare şi Jago cu băuturile noastre, iar Megan se face nevăzută, probabil să aducă meniurile sau... o bâtă de crichet.

— Noroc, zic eu ridicând halba.

— Noroc, răspunde Alessia.

După ce ia o gură, spune:

— Nu cred că Megan e prea încântată de tine.

— Nu, nici eu nu cred.

Ridic din umeri, închizând subiectul. Chiar nu am chef să discut cu Alessia despre Megan.

— în altă ordine de idei, parcă spuneai ceva despre religie.

Ea mă cercetează neîncrezătoare, ca şi cum ar cântări Problema Megan, apoi continuă:

— Comuniştii au interzis religia în ţara mea.

— Ai zis ceva ieri în maşină.

-Da.

— Dar tu porţi o cruciuliţă de aur la gât.

— Meniurile, ne întrerupe Megan, înmânându-ne amândurora nişte cărţulii laminate. Mă întorc imediat să vă iau comanda.

Se întoarce brusc şi se îndreaptă spre bar, dar eu o ignor.

— Ce spuneai?

Alessia urmăreşte ieşirea lui Megan cu un ochi suspicios, dar nu spune nimic despre ea.

— A fost a bunicii mele, spune. E catolică. Se ruga pe ascuns.

Şi Alessia îşi atinge tandru cruciuliţa.

— Deci în ţara ta nu există religie?

— Acum, este. De la căderea comunismului, de când am devenit o republică, dar în Albania lumea nu-şi prea bate capul cu asta.

— Ia te uită, şi eu care credeam că în Balcani religia e pe primul loc.

— Nu, în Albania nu. Noi suntem... cum se zice? Un stat secular. Religia e ceva foarte personal. Ştii cum e, doar între un om şi Dumnezeu. Acasă, noi suntem catolici. în oraşul meu, cei mai mulţi oameni sunt musulmani. Dar nu ne batem prea mult capul cu asta, încheie ea, aruncându-mi o privire

întrebătoare: Şi tu?

— Eu? Păi, cred că aparţin de Biserica Anglicană. Dar nu sunt religios, chiar deloc.

îmi amintesc de cuvintele părintelui Trewin: *Conducem prin exemplul personal, fiule.*

Fir-ar să fie.

Poate ar trebui să mă duc mâine la biserică. Kit reuşea de fiecare dată să se ducă una sau două duminici pe lună, ori de câte ori era aici.

Mie nu mi-a prea ieşit până acum.

Altă nenorocită de îndatorire pe care trebuie să o îndeplinesc.

— Toţi englezii sunt ca tine? întreabă Alessia, atrăgându-mă din nou în conversaţie.

— La religie te referi? Unii da, alţii nu. Marea Britanie este o ţară multiculturală.

— Asta o ştiu şi eu, spune ea zâmbind. în Londra, când mergeam cu trenul, auzeam în jurul meu vorbindu-se în toate limbile lumii.

— îţi place? Londra?

— E zgomotoasă şi aglomerată. Şi foarte scumpă. Dar e foarte incitantă. Nu am mai fost niciodată într-un oraş mare.

— Nici măcar la Tirana?

Graţie educaţiei mele costisitoare, ştiu măcar care e capitala Albaniei.

— Nu. Nu am călătorit niciodată. Nu am văzut niciodată marea până nu m-ai adus tu aici.

Aruncă o privire melancolică spre fereastră, dar mie îmi oferă ocazia să-i studiez profilul, genele lungi, nasul cârn, buzele pline. Mă foiesc pe scaun, căci sângele începe să mi se înfierbânte.

Cuminte, băiete.

Apare Megan, cu o faţă înţepată şi cu părul prins la spate,

şi problema mea se evaporă.

Băi, frate, asta tot supărată e. A fost o singură vară acum şapte ani. O singură vară, la naiba.

— Sunteţi gata să faceţi comanda? mă întreabă, fulgerându-mă din priviri. Specialitatea zilei e codul.

Dar felul în care o spune pare de-a dreptul insultător.

Alessia se încruntă şi aruncă o privire rapidă peste meniu.

— Am să iau plăcintă cu peşte, te rog.

Şi ridic capul, provocând-o pe Megan să spună ceva.

— La fel şi pentru mine, zice Alessia.

— Două plăcinte cu peşte. Vin?

— Mie mi-ajunge berea. Alessia?

Megan se întoarce către încântătoarea Alessia Demachi:

— Şi tu? se răsteşte ea.

— Berea e suficientă şi pentru mine.

— Mulţumesc, Megan, mârâi eu ameninţător, iar ea mă străpunge cu privirea.

Probabil o să-mi scuipe în mâncare sau, mai rău, în farfuria Alessiei.

— Rahat, şoptesc eu în barbă, urmărind-o cum se întoarce la bucătărie.

Alessia îmi studiază reacţia.

— E o chestie veche, de acum câţiva ani buni, zic eu, trăgând jenat de gulerul puloverului.

— Ce anume?

— Megan şi cu mine.

— Aha, zice Alessia plat.

— S-a întâmplat de mult. Povesteşte-mi despre familia ta. Ai fraţi? o întreb, simţind nevoia disperată să schimb subiectul.

— Nu, răspunde ea abrupt şi e limpede că încă se mai gândeşte la Megan şi la mine.

— Părinţi?

— Am o mamă şi un tată. Ca toată lumea.

Ridică minunatele ei sprâncene arcuite.

Hopa, fermecătoarea Demachi are colţi.

— Şi cum sunt? o întreb, înăbuşindu-mi un zâmbet.

— Mama e... curajoasă.

Vocea ei devine blândă şi melancolică.

— Curajoasă?

-Da.

Se întunecă la faţă şi întoarce din nou privirea spre fereastră.

Bun. Subiectul ăsta e definitiv interzis.

— Şi tatăl tău?

Ea clatină din cap şi ridică din umeri:

— Cum să fie? Ca toţi bărbaţii albanezi.

— Adică?

— Adică tata e de modă veche. Nu ştiu... cum se zice? Nu suntem *în* aceeaşi lungime de undă.

Se întunecă puţin la faţă şi, după tulburarea ei, îmi dau seama că şi subiectul ăsta e interzis.

— *Pe* aceeaşi lungime de undă, o corectez eu. Atunci, povesteşte-mi despre Albania.

Se luminează la faţă:

— Ce vrei să ştii?

Mă priveşte printre genele alea lungi şi mădularul meu se încordează iar.

— Totul, şoptesc.

Fermecat, o privesc şi o ascult. E pasionată şi elocventă, izbuteşte să schiţeze o imagine însufleţită şi vie a ţării ei. îmi spune că Albania e un loc special, unde familia e în centrul societăţii. E o ţară străveche, influenţată de-a lungul secolelor de mai multe culturi, cu diferite ideologii. îmi spune că e deschisă atât spre vest, cât şi spre est, dar în ultima vreme îşi caută tot mai adesea sursa de inspiraţie în Europa. E mândră de oraşul ei natal. Kukes e un orăşel din nord, aproape de

graniţa cu Kosovo, şi povesteşte cu entuziasm despre lacuri, râuri şi trecători, dar cel mai mult despre munţii care îl înconjoară din toate părţile. Se însufleţeşte vorbind despre peisaje, şi e limpede că astea îi lipsesc cel mai mult când se gândeşte la ţara ei.

— De asta îmi şi place atât de mult aici, conchide ea. Din câte am văzut până acum, peisajele din Cornwall sunt la fel de frumoase.

Ne întrerupe Megan, care ne-a adus plăcintele cu peşte. Trânteşte farfuriile pe masă şi pleacă fără să scoată o vorbă. Are o mutră acră,

dar plăcinta e caldă şi delicioasă, şi nu zăresc niciun semn că ar fi scuipat cineva în ea.

— Cu ce se ocupă tatăl tău? o întreb.

— Are un garaj.

— Vinde benzină?

— Nu, repară maşini. Cauciucuri. Chestii de mecanică.

— Şi mama?

— Stă acasă.

Mi-ar plăcea să o întreb de ce a părăsit Albania, dar ştiu că asta îi va aminti de drumul de coşmar până în Marea Britanie.

— Şi ce făceai în Kukes?

— Eram la facultate, dar universitatea mea s-a închis, aşa că uneori lucram la o şcoală, la clasele mici. Alteori cânt la pian...

Vocea ei se stinge şi nu-mi dau seama dacă e din cauza nostalgiei sau există un alt motiv. Alessia continuă:

— Povesteşte-mi despre munca ta.

E limpede că vrea să schimbe subiectul şi, pentru că încă nu vreau să-i spun cu ce mă ocup, îi povestesc despre cariera mea de DJ.

— Am lucrat vreo două veri la San Antonio, în Ibiza. Acolo distracţie!

— De-asta ai atâtea discuri?

— Da, răspund.

— Şi care e muzica ta preferată?

— Toată muzica îmi place. Nu am un gen preferat. Tu? Câţi ani aveai când ai început să cânţi la pian?

— Patru ani.

Uau. Devreme.

— Ai studiat muzica? Teoria muzicală, adică?

— Nu.

E cu atât mai impresionant.

Sunt foarte încântat să o văd pe Alessia mâncând. E îmbujorată, ochii îi strălucesc şi bănuiesc că e puţin ameţită după cele două beri.

— Mai vrei ceva? o întreb.

Ea clatină din cap.

— Hai să mergem, atunci.

Jago e cel care ne aduce nota. Presupun că Megan a refuzat sau poate e în pauză. Achit, o iau pe Alessia de mână şi ieşim din cârciumă.

— Aş vrea să facem un mic ocol, să caut ceva la magazin, spun.

— Bine.

Zâmbetul strâmb al Alessiei mă face să râd.

Magazinele din Trevethick sunt proprietatea moşiei şi sunt închiriate localnicilor. Afacerile merg foarte bine de la Paşte până la Anul Nou. Singura prăvălie care e de fapt utilă e magazinul universal. Suntem la kilometri buni distanţă de cel mai apropiat oraş mare, aşa că aici se găseşte tot ce vrei şi ce nu vrei. Când intrăm, se aude sunând melodios un clopoţel.

— Dacă ai nevoie de ceva, te rog să îmi spui, îi zic Alessiei, care se uită la raftul cu reviste, clătinându-se imperceptibil.

Eu mă îndrept spre tejghea.

— Cu ce pot să vă ajut? întreabă vânzătoarea, o tânără înaltă pe care nu o recunosc.

— Aveţi cumva lămpi de veghe? Pentru copii?

Iese de după tejghea şi începe să caute pe rafturile de pe culoarul alăturat.

— Astea sunt singurele pe care le avem.

Are în braţe o cutie cu un mic dragon de plastic în interior.

— Dă-mi una, te rog.

— Aveţi nevoie de baterii, îmi atrage ea atenţia.

— Atunci dă-mi şi baterii.

Ia mărfurile şi se întoarce la tejghea. între timp, eu mă uit în jur după prezervative.

Poate am noroc, cine ştie.

Arunc o privire piezişă spre Alessia, care răsfoieşte o revistă.

— Şi o cutie de prezervative, te rog.

Fata roşeşte şi mă bucur în sinea mea că nu o cunosc.

— De care preferaţi? întreabă.

— Din astea, răspund arătând spre marca mea favorită.

Ea pune repede cutia într-o sacoşă de plastic, alături de lampă. După ce plătesc, mă duc şi o recuperez pe Alessia, care acum e în partea din faţă a magazinului şi se uită la cele câteva rujuri expuse.

— Vrei ceva anume?

— Nu, mulţumesc.

Refuzul ei nu mă surprinde; n-am văzut-o niciodată machiată.

— Mergem?

Mă ia de mână şi ieşim în stradă.

— Ce-i acolo?

Alessia arată spre un coş de fum îndepărtat, vizibil parţial şi numai pentru câteva clipe, de pe drumeagul care duce spre mina abandonată. Ştiu ce e, fireşte; e coşul de pe acoperişul aripii de vest a reşedinţei imense care este conacul Tresyllian. Casa mea strămoşească.

Fir-ar să fie.

— Acolo? Casa îi aparţine contelui de Trevethick.

-Ah.

Se încruntă puţin, apoi ne continuăm drumul în tăcere, în timp ce în sinea mea se duce un adevărat război.

Spune-i că tu eşti nenorocitul de conte de Trevethick.

Nu.

De ce nu?

O să-i spun. Dar nu încă.

De ce nu?

Vreau să mă cunoască întâi.

Să te cunoască?

Să petreacă mai mult timp cu mine.

— Putem să mai mergem pe plajă?

Ochii Alessiei sunt din nou însufleţiţi şi strălucitori.

— Sigur că da.

ALESSIA E SUBJUGATĂ de mare. Aleargă cu aceeaşi bucurie dezlănţuită printre valurile care se sparg la mal. Cizmele îi feresc picioarele de unda rece a valurilor.

Este... efervescentă.

Domnul Maxim i-a dăruit marea.

Copleşită de o încântare copilărească, închide ochii, ridică mâinile spre cer şi inspiră aerul rece şi sărat. Nu-şi aminteşte să se mai fi simţit vreodată atât de... plină. Pentru prima dată după foarte multă vreme, se bucură de un strop de fericire. Simte cu acuitate legătura cu peisajul rece, sălbatic, care îi aminteşte cumva de locurile ei natale.

Simte că aparţine acestui loc.

Simte că e împlinită.

întorcându-se, se uită la Maxim, care stă pe ţărm, cu mâinile înfundate în buzunare, urmărind-o cu privirea. Vântul îi zburleşte părul, iar şuviţele aurii strălucesc în soare. Ochii lui sunt plini de veselie şi strălucesc ca un smarald în flăcări.

E răpitor.

Iar inima ei e plină. Plină ochi.

îl iubeşte.

Da. îl iubeşte.

E ameţită. Excitată. Şi îndrăgostită. Aşa ar trebui să se simtă, nu? Liberă. împlinită. Veselă. Conştientizarea acestor sentimente o loveşte asemenea vântului înviorător din Cornwall, care îi aruncă tot părul în faţă.

E îndrăgostită de domnul Maxim.

Toate sentimentele nerostite ies la suprafaţă, iar pe chip îi răsare un zâmbet orbitor. EI îi întoarce un surâs năucitor şi, pentru câteva clipe, îşi îngăduie să spere.

Poate într-o bună zi va simţi şi el la fel?

Dansează mergând spre el şi, într-un moment de rătăcire, se repede şi îl cuprinde de după gât.

— Mulţumesc că m-ai adus aici, exclamă ea fără suflare.

El zâmbeşte şi o strânge la piept:

— E plăcerea mea.

— Aşa va fi! chicoteşte ea şi râde de ochii lui larg deschişi şi de gura căscată.

îl vrea. Tot.

Se smuceşte din braţele lui şi se întoarce la valuri.

DUMNEZEULE, CHIAR CĂ e ameţită, poate puţin beată. Şi frumoasă. Sunt îndrăgostit.

Pe neaşteptate, alunecă şi cade, iar un val se sparge peste ea.

Rahat.

Speriat, fug să o ajut. încearcă să se ridice şi alunecă iar, dar când ajung la ea, râde. Şi e udă leoarcă. O ridic.

— Cred că ai înotat destul pe ziua de azi, mormăi eu. E cumplit de frig. Hai să te duc acasă.

O iau de mână. Alessia îmi aruncă un zâmbet strâmb şi se târăşte după mine prin nisip, înapoi pe cărarea care duce spre casă. Oprindu-se la fiecare doi paşi, nu pare deloc încântată să plece de pe plajă; dar tot mai chicoteşte şi pare destul de fericită. Nu vreau să răcească.

întorşi în căldura Ascunzătorii, o cuprind în braţe:

— Chicotelile tale sunt irezistibile.

O sărut uşor şi îi scot haina udă. Şi blugii sunt leoarcă, dar din fericire restul hainelor par uscate. îi frec viguros braţele, ca s-o încălzesc:

— Ar trebui să te duci să te schimbi.

— Bine.

Alessia zâmbeşte şi o ia în sus, pe scări.

îi iau geaca — mă rog, geaca lui Maryanne — şi o agăţ în cuierul de pe hol, deasupra radiatorului, ca să se usuce. îmi scot ghetele şi şosetele, şi ele ude, şi intru în garderoba pentru oaspeţi.

Când ies, Alessia a dispărut şi presupun că s-a dus sus, să îşi ia o pereche uscată de blugi. Mă aşez pe un taburet de la barul din bucătărie şi o sun pe Danny ca să aranjez cina.

Apoi îl sun pe Tom Alexander.

— Trevethick. Ce dracu faci?

— Sunt bine, mulţumesc. Ceva nou în Brentford?

— Toate bune, nimic nou pe frontul de vest. Cum e în Cornwall?

— Frig.

— Ştii, bătrâne, m-am gândit mult la chestia asta. E cam mare bătaia de cap pentru o menajeră. E o fată drăguţă şi tot ce vrei, dar sper să merite efortul.

— Merită.

— Nu ştiam că eşti aşa cavaler cu o domniţă la ananghie.

— Nu e o dom...

— Sper că ai parafat înţelegerea.

— Tom, nu e treaba ta.

— Bine, gata. Să înţeleg că nu, zice el şi râde.

— Tom, îl avertizez.

— Gata, gata, Trevethick. Stai liniştit. Aici toate sunt în regulă. Asta e tot ce trebuie să ştii.

— Mulţumesc. Ţine-mă la curent.

— înţeles. La revedere.

Şi închide.

Mă holbez la telefon.

Nemernicul.

îi scriu un e-mail lui Oliver.

Către: Oliver Macmillan Data: 2 februarie 2010 De la: Maxim

Trevelyan Re:
Localizare

Oliver
Sunt în Cornwall pentru o problemă personală şi stau la Ascunzătoare. Nu ştiu exact cât voi rămâne aici.

Tom Alexander o să factureze pe numele meu nişte servicii de securitate prestate de firma lui, pentru care plata trebuie făcută din contul meu personal.

Dacă vrei să iei legătura cu mine, ar fi preferabil să o faci pe e-mail; după cum ştii, aici semnalul telefonului nu e foarte bun.

Mulţumesc,

MT

Apoi îi trimit un SMS lui Caroline:

în Cornwall. Rămân aici o vreme.

Sper că eşti bine. Mx

Ea îmi răspunde imediat.

Vrei să vin şi eu?

Nu. Am treabă.

Mulţam pentru ofertă.

Mă eviţi?

Nu fi prostuţă.

® Nu te cred.
Te sun la conac.

Nu sunt la conac.

Atunci unde eşti?
Şi ce dracu' faci acolo?

Caro, las-o baltă.
Te sun săptămâna viitoare.

Ce pui la cale?

Sunt intrigată ţi mi-e dor de tine.

Trebuie să mă întâlnesc

iar cu scroafa vitregă în seara asta. Cxxxx

Baftă. Mx

Cum mama naibii o să-i explic lui Caroline ce se întâmplă aici? îmi trec mâna prin păr, sperând să mă lovească inspiraţia. Nu-mi vine nicio idee, aşa că mă duc să o caut pe Alessia. Nu e în niciunul din dormitoarele de sus.

— Alessia! o strig întorcându-mă la parter, în living.

Niciun răspuns. Mă duc la demisol şi verific repede celelalte dormitoare de oaspeţi, sala de jocuri şi de cinema.

Nici urmă de Alessia.

Futu-i.

încerc să îmi înăbuş panica şi urc scările în goană. O caut în sala de spa, poate e în jacuzzi sau la saună.

Nimic.

Unde dracu' e?

Verific spălătoria.

Acolo era, cu picioarele goale pe podea, citind o carte, în timp ce uscătorul huruia.

— Aici erai!

îmi ascund exasperarea, simţindu-mă ridicol pentru îngrijorarea mea. Ridică privirea spre mine, cu ochii ăia calzi, căprui, iar eu mă las jos, pe podea, lângă ea.

— Ce faci aici?

Respir greu şi mă sprijin de perete. Ea-şi ridică genunchii la piept şi îşi trage tricoul peste picioarele goale, ascunzându-

le. Rămâne cu bărbia pe genunchi şi se îmbujorează puţin la faţă, jenată.

— Citesc şi aştept să mi se usuce blugii.

— Vad. De ce nu te-ai schimbat?

— Schimbat?

— Cu altă pereche.

Ea se înroşeşte şi mai tare la faţă.

— Nu am altă pereche.

Vorbeşte în şoaptă, pe un ton ruşinat.

Fir-ar să fie.

Şi îmi aduc aminte de cele două sacoşe de plastic amărâte pe care le-am pus în portbagaj. în ele se afla toată averea ei.

închid ochii şi îmi sprijin capul de perete, simţindu-mă ca ultimul tâmpit.

Nu are nimic.

Nici măcar haine. Sau şosete.

Rahat.

Mă uit la ceas şi îmi dau seama că e prea târziu pentru cumpărături. Şi oricum am vreo două halbe la bord şi nu conduc niciodată după ce am băut.

— Acum e târziu. Mâine mergem la Padstow, să cumpărăm nişte haine noi.

— Nu-mi permit haine noi. Mi se usucă imediat blugii.

Fără să bag în seamă ultimul ei comentariu, mă uit în jos, la cartea ei.

— Ce citeşti?

— Am găsit-o pe un raft.

Şi ridică spre mine *Jamaica Inn* de Daphne du Maurier.

— îţi place? Acţiunea se petrece în Cornwall.

— Abia am început-o.

— îmi amintesc că mie mi-a plăcut. Ştii ceva, sunt sigur că putem găsi ceva de îmbrăcat pentru tine.

Mă ridic şi îi întind mâna. Cu cartea în mână, se clatină puţin când se ridică şi observ că poalele tricoului ei sunt ude.

Rahat. O să răcească.

încerc să nu mă uit la picioarele ei lungi, goale. încerc să nu mi le imaginez încolăcite în jurul meu. Nu reuşesc.

Şi mai poartă şi Chiloţeii Roz.

Tortură.

Nevoia mea e o durere mocnită, surdă.

Va trebui să fac un duş. Iar.

— Hai.

Am vocea încărcată de dorinţă, dar din fericire nu pare să-şi dea seama. Ne ducem sus, iar ea dispare în dormitorul de oaspeţi în timp ce eu cotrobăi prin garderobă să văd ce haine mi-a adus Danny de la casa mare.

Peste câteva clipe, apare în uşă îmbrăcată cu un pantalon de pijama SpongeBob şi un tricou Arsenal FC.

— Am astea, spune ea cu un zâmbet de scuză, tot uşor cherchelit.

Mă opresc din cotrobăit.

Chiar cu pantalonii ăia de pijama ridicoli şi decoloraţi şi un tricou de fotbal, tot fabuloasă este.

— Merge.

Rânjesc imaginându-mi cum ar fi să-i trag nădragii ăştia peste şolduri şi în jos, pe picioare.

— Au fost ale lui Michal, spune.

— Am bănuit.

— I-au rămas mici.

— Iar ţie îţi sunt prea mari. O să luăm nişte haine noi mâine.

Deschide gura să protesteze, dar îi pun un deget pe buze.

— Şşş!

Are buzele moi şi fine.

O doresc pe femeia asta.

îşi strânge buzele şi îmi sărută degetul, apoi ochii îi rătăcesc spre gura mea şi se întunecă. Mi se pune un nod în gât.

— Nu te uita aşa la mine, te rog, şoptesc eu, luându-mi degetul de pe buzele ei.

— Cum... adică?

Vocea abia dacă i se aude.

— Ştii tu cum. Ca şi cum m-ai dori.

Roşeşte şi se uită în jos, la picioarele ei.

— îmi pare rău, şopteşte.

Rahat. Am necăjit-o.

— Alessia.

Mă apropii de ea, astfel încât aproape că o ating. Mirosul îmbătător de lavandă şi trandafiri, amestecat cu adierea sărată a mării, mă inundă şi îmi înnebuneşte simţurile. O mângâi pe obraz, iar ea îşi sprijină faţa în palma mea.

— Dar te doresc, murmură ea, ridicând spre mine nişte ochi ispititori. Numai că nu ştiu ce să fac.

îmi trec degetul peste conturul buzelor ei pline.

— Cred că ai băut cam mult, frumuseţe.

Ea clipeşte des, iar în ochii ei se iveşte o privire înnegurată, pe care nu o înţeleg. Ridică bărbia şi iese din încăpere.

Ce dracul

— Alessia! o strig şi fug după ea, dar nu mă bagă în seamă şi coboară scările.

Sunt nedumerit. încerc — chiar încerc! — să fiu cavaler.

Pufnesc când mă gândesc la ironia situaţiei.

Ştiu privirea pe care mi-a aruncat-o.

O privire din categoria „regulează-mă, regulează-mă-acum“.

Nu de asta am adus-o aici?

Dar e ameţită, nu are pe nimeni, nu are nimic. Absolut nimic.

Mă are pe mine.

Cârlig. Fir. Şi plumb.

Dacă mă culc cu ea acum, ar însemna să profit.

Simplu.

Aşa că nu pot.

Dar am jignit-o.

Rahat.

Brusc, casa se umple de sunetele triste ale pianului. E un *Preludiu în Mi minor* melancolic al lui Bach. îl cunosc foarte bine, pentru că l-am studiat în adolescenţă, la examenul la muzică în clasa a patra sau a cincea. Ea îl cântă desăvârşit, scoţând la iveală toată emoţia şi dezvăluind profunzimile piesei. Talentul ei e fenomenal. îşi articulează toate sentimentele prin muzică. E supărată. Pe mine.

Fir-ar să fie.

Poate ar trebui să îi accept oferta: să o regulez şi să o duc înapoi la Londra. Dar deşi gândul m-a ispitit de câteva ori, ştiu că n-o pot face.

Trebuie să îi găsesc un loc unde să stea.

Mă frec iar pe faţă.

Ar putea sta cu mine.

Cum? Nu.

Nu am mai stat niciodată cu nimeni.

Şi de ce ar fi aşa de râu?

Adevărul este că nu vreau să i se întâmple nimic rău Alessiei Demachi. Vreau să o protejez.

Oftez.

Ce-o fi cu mine?

ALESSIA ÎŞI REVARSĂ toată confuzia în *Preludiul* lui Bach pe care**-l** cântă. Vrea să uite de toate. Privirea lui. îndoiala lui.

Respingerea lui. Muzica o pătrunde încet, apoi se întoarce în încăpere, îmbrăcând-o în nuanţele întunecate ale regretului. Pe măsură ce cântă, se lasă în voia muzicii şi uită. Totul.

Când se stinge şi ultima notă, deschide ochii şi domnul Maxim stă lângă bufetul de la bucătărie, privind-o.

— Hei, spune el.

-Hei.

— îmi pare rău. Nu am vrut să te supăr. E a doua oară pe ziua de azi.

— Eşti foarte contradictoriu, spune ea, încercând să dea glas nedumeririlor.

Se mai gândeşte puţin şi adaugă:

— E din cauza hainelor mele?

— Cum?

— Pentru că nu îţi plac.

La urma urmelor, el a insistat să îi cumpere haine noi. Se ridică şi, într-un gest curajos care nu o caracterizează, face o piruetă rapidă în faţa lui. Speră să îi smulgă un zâmbet.

Maxim vine spre ea, cântărind din priviri tricoul de fotbal şi pantalonii de pijama cu desene animate, ca şi cum ar analiza ipoteza:

— îmi place că eşti îmbrăcată ca un puştan de 13 ani.

Tonul lui e sec, dar amuzat.

Alessia chicoteşte. Tare. Molipsitor. Iar el râde împreună cu ea.

— Aşa-i mai bine, şopteşte el.

O prinde de bărbie şi o sărută.

— Eşti o femeie foarte atrăgătoare, Alessia Demachi, indiferent cu ce ai fi îmbrăcată. Să nu permiţi nimănui, nici mie, nici altcuiva, să te facă să te simţi altfel. Eşti şi foarte, foarte talentată. Mai cântă ceva. Pentru mine. Te rog.

— Bine, spune ea, înmuiată de vorbele lui blânde, şi se aşază din nou la pian.

îi aruncă un zâmbet fugar şi începe să cânte.

E CÂNTECUL MEU.

Cântecul pe care l-am terminat după ce am cunoscut-o.

îl ştie. Pe de rost. Şi îl cântă mult mai bine decât mine. Am început compoziţia asta când Kit încă trăia... iar acum îmi aud durerea

şi regretele în armoniile care umplu camera. Durerea mă izbeşte ca un tsunami, zdrobindu-mă. înecându-mâ. Mi se pune un nod în gât şi încerc să îmi stăpânesc emoţiile, dar creşte, împiedicându-mă să respir. Mă uit la ea, vrăjit, dar profund îndurerat de notele acelea care-mi străpung inima şi dezvăluie hăul adânc care este absenţa lui Kit. Ea cântă cu ochii închişi. Este concentrată şi absorbită în melodia tristă, solemnă.

Am încercat să îmi ignor durerea. Dar e aici. Şi aici a fost din clipa-n care a murit. I-am zis Alessiei că l-am iubit. Aşa a fost. Chiar l-am iubit. Fratele meu mai mare.

Dar nu i-am spus niciodată. Nici măcar o singură dată.

Iar acum mi-e dor de el mai mult decât va şti vreodată.

Kit.

De ce?

Lacrimile îmi ard ochii şi mă sprijin de perete, încercând să-mi înăbuş suferinţa şi sentimentul de pierdere. îmi acopăr faţa cu mâinile.

O aud icnind şi se opreşte.

— îmi pare rău, şopteşte.

Scutur din cap, incapabil să vorbesc sau să mă uit la ea. Aud hârşâitul taburetului şi ştiu că s-a ridicat de la pian. Apoi o simt lângă mine şi mă atinge pe braţ. Un gest de compasiune. Şi asta e pierzania mea.

— Mi-a amintit de fratele meu.

Abia reuşesc să articulez cuvintele prin nodul din gât.

— L-am îngropat acum trei săptămâni.

— Ah, nu.

Pare complet descurajată. Mă cuprinde în braţe, luându-mă prin surprindere, şi şopteşte:

— îmi pare atât de rău.

îmi îngrop faţa în părul ei şi inspir aroma liniştitoare. Şi nu-mi mai pot opri lacrimile care îmi şiroiesc pe obraji.

Rahat.

M-a sfărâmat.

Nu am plâns la spital. Nu am plâns la înmormântare. Nu am plâns de la 16 ani, de la moartea tatălui meu. Şi totuşi aici, acum, cu ea, am dat frâu liber durerii. Şi plâng în hohote în braţele ei.

Capitolul paisprezece

Alessia intră în panică şi inima îi bate tot mai repede. Tulburată, îl îmbrăţişează, iar în mintea ei e un adevărat vârtej.

Ce-a făcut?

Domnul Maxim. Domnul Maxim. Maxim.

A crezut că o să i se pară amuzant că îi ştie compoziţia pe de rost.

Dar nu, nu a reuşit decât să îi amintească de durerea lui. Remuşcarea e ca un staccato rapid şi nemilos şi bubuitor în vintrele ei. Cum a putut fi atât de insensibilă? Maxim se agaţă mai strâns de ea şi plânge fără să scoată un sunet. Trei săptămâni nu înseamnă nimic. Nu-i de mirare că încă mai suferă. îl trage mai aproape şi îl mângâie pe spate. îşi aminteşte cum s-a simţit când a murit bunica ei. Nana a fost singura care a înţeles-o. Singura persoană cu care putea vorbi. A murit acum un an.

îşi drege glasul, încercând să scape de senzaţia de arsură. Maxim e vulnerabil şi trist şi tot ce-şi doreşte e să-l facă să zâmbească iar. A făcut atât de multe pentru ea! îşi trece mâinile peste umerii lui şi, prinzându-**l** de ceafă, îi întoarce faţa spre ea. Privirea lui nu ascunde nicio aşteptare, în ochii lui verzi nu vede decât durere. încet, îi trage gura spre ea şi îl sărută.

CÂND BUZELE i se lipesc de ale mele, gem stins. Sărutul ei e timid, dar neaşteptat şi... da, dulce. închid ochii, încercând să mă împotrivesc durerii copleşitoare.

— Alessia.

Numele ei e o binecuvântare. îi cuprind capul în mâini,

degetele mi se pierd în părul ei moale şi mătăsos şi accept sărutul ei şovăitor, nepriceput. Mă sărută o dată, de două ori, de trei ori.

— Eşti cu mine, am eu grijă de tine, îmi şopteşte.

Iar cuvintele ei mă lasă fără suflare. îmi vine s-o zdrobesc **toată de** mine şi să nu-i mai dau drumul niciodată. Nici măcar nu îmi **amintesc** cine a fost ultimul om care m-a alinat la ceas de restrişte.

Alessia mă sărută pe gât. Pe maxilar. Şi din nou pe buze.

Iar eu o las.

încetul cu încetul, durerea se ostoieşte, iar în locul ei apare foamea. Foamea de ea. Mă lupt cu atracţia faţă de ea din clipa în care am văzut-o în holul meu, cu mătura-n mână. Dar mi-a doborât toate pavezele. Mi-a scos la iveală durerea. Nevoia. Pofta. Iar eu nu mai am putere să mă împotrivesc.

Se mişcă încet, îmi cuprinde faţa în palme şi mă mângâie pe obrajii încă uzi de lacrimi; mângâierile ei se rotesc ca o tornadă prin tot trupul. Sunt pierdut. Pierdut în compasiunea, curajul, inocenţa el. Sunt pierdut sub atingerea ei.

Corpul meu răspunde.

Futu-i.

O vreau. O vreau acum. O vreau dintotdeauna.

îi aplec capul pe spate şi o prind cu o mână de ceafă, cu degetele încă în părul ei. Cu cealaltă mână o cuprind pe după talie şi o lipesc de mine. O sărut mai apăsat, cu buze insistente. Alessia icneşte uşor, iar eu profit şi îi gâdil limba cu vârful limbii mele. Gustul ei e la fel de dulce ca înfăţişarea. Geme.

Mă luminez mai ceva ca Piccadilly Circus.

Se împinge cu mâinile în pieptul meu şi întrerupe brusc sărutul, uitându-se la mine cu nişte ochi uimiţi, năuciţi.

Rahat. Ce-i asta?

Abia mai răsuflă, e îmbujorată, are pupilele dilatate...

La naiba, e superbă. Nu vreau să-i mai dau drumul.

— Eşti bine?

în colţul gurii îi apare un zâmbet timid şi dă din cap.

Asta înseamnă da sau nu?

-Da?

Am nevoie de o clarificare.

— Da, şopteşte ea.

— Te-a mai sărutat cineva până acum?

— Numai tu.

Nu ştiu ce să răspund.

— Mai vreau, mă imploră ea.

Nu mă las rugat de două ori. Durerea e acum o amintire îndepărtată. Sunt ancorat în prezent, alături de fata asta frumoasă şi nevinovată. Degetele mi se înfig în părul ei, îi dau capul pe spate şi-i ridic iar gura spre mine. O sărut din nou, desfacându-i buzele cu limba, şi de data asta întâlnesc vârful limbii ei.

Gem adânc, erecţia mea e completă şi penisul meu împunge deni- mul negru.

îşi plimbă mâinile peste bicepşii mei şi se agaţă de mine în timp ce limbile noastre se încolăcesc, se mângâie, se gâdilă, gustându-se una pe cealaltă. Iar şi iar.

Aş putea s-o sărut toată ziua.

în fiecare zi.

Mâna îmi alunecă în jos pe spatele ei, spre fundul perfect.

Ah, Dumnezeule.

Cu o palmă pe fundul ei, o lipesc de penisul meu erect.

Icneşte şi îşi eliberează buzele din sărut, dar nu se depărtează de mine. Respiră precipitat, cu ochii de culoarea nopţii, larg deschişi şi şocaţi.

Futu-i.

îi susţin privirea speriată şi, făcând apel la ultima rămăşiţă de autocontrol, o întreb:

— Vrei să mă opresc?

— Nu, răspunde ea iute.

Slavă cerului.

— Ce s-a întâmplat? o întreb.

Scutură din cap.

— Asta? o întreb şi o lipesc iar de mine.

Ea icneşte.

— Da, frumoasa mea. Te doresc.

întredeschide buzele şi trage aer în piept.

— Vreau să te ating. Peste tot, şoptesc. Cu mâinile. Cu degetele. Cu buzele. Şi cu limba.

Ochii i se întunecă şi mai mult.

— Şi vreau să mă atingi şi tu, adaug răguşit.

Gura i se rotunjeşte într-un O perfect şi mut. Dar privirea i se plimbă de la ochii mei la gură, apoi la piept şi îndărăt la ochi.

— Prea repede? o întreb.

Ea scutură din cap. O prind de păr şi îi trag uşor capul pe spate, lipindu-mi iar gura de buzele ei.

— Ah, murmur în colţul gurii ei în timp ce un val de plăcere îmi străbate şira spinării şi se revarsă în vintre. Da, Alessia. Atinge-mă. Vreau să mă atingi.

Tânjesc după atingerea ei.

Ea mă sărută şi, ezitantă, îşi împinge limba între buzele mele. Iar eu primesc tot ceea ce e dispusă să îmi ofere.

Ah, Alessia.

Ne sărutăm. Ne sărutăm până când sunt pe punctul de a exploda. Trag de elasticul pantalonilor ei de pijama şi îmi lipesc palma de pielea caldă, fină a fundului ei. Ea încremeneşte o clipă, apoi mă prinde de păr, mă trage tare şi mă sărută cu patimă, lacomă şi înfrigurată.

— Uşurel, gâfâi eu. Hai s-o luăm încet.

înghite în sec şi îşi pune mâinile pe braţele mele, părând puţin nedumerită.

— îmi place să-ţi pui mâinile în părul meu, o liniştesc eu, şi ca să mă fac iertat, îi trec cu dinţii peste linia maxilarului,

până la ureche.

Geamătul ei e delicat şi răguşit, iar capul i se lasă în palma mea.

O binecuvântare pentru penisul meu.

— Eşti foarte frumoasă, şoptesc şi degetele mi se înfig în părul ei, trăgând uşor.

Ridică bărbia, iar eu îi acopăr gâtul cu sărutări uşoare, până ce ajung la ureche. Cu cealaltă mână o strâng de fese, iar buzele mele le caută iar pe ale ei, limba mea explorându-i gura, sărutând şi lăsându-se sărutată, în timp ce buzele ei le învaţă pe ale mele, iar ale mele, pe ale ei. Sărutările mele coboară din nou pe gât, acolo unde pulsul se zbate iute şi furios pe sub pielea fină.

— Vreau să fac dragoste cu tine, şoptesc.

Ea împietreşte.

îi cuprind faţa cu amândouă palmele şi îi mângâi buzele cu degetul.

— Vorbeşte cu mine. Vrei să mă opresc?

Ea îşi muşcă buza de sus, iar privirea îi fuge spre fereastră, unde cerul e colorat în nuanţele rozalii ale asfinţitului.

— Nu ne poate vedea nimeni, o asigur.

Zâmbeşte şovăitor, dar şopteşte:

— Nu te opri.

O mângâi pe obraji cu dosul degetelor şi mă pierd în ochii ei întunecaţi.

— Eşti sigură că vrei?

Ea încuviinţează.

— Spune-mi, Alessia. Trebuie să te aud spunând-o.

O sărut pe colţul gurii o dată, şi încă o dată, iar ea închide ochii.

— Da, îmi răspunde gâfâit.

— Ah, draga mea, murmur eu. Pune-ţi picioarele în jurul şoldurilor mele.

O prind de talie şi o salt cu uşurinţă, iar ea îşi pune mâinile pe umerii mei.

— Picioarele. în jurul meu, îi amintesc.

Cu faţa luminată de ceea ce sper eu că e dorinţă şi excitare, îşi încolăceşte picioarele în jurul şoldurilor mele şi mă cuprinde cu braţele pe după gât.

— Ţine-te bine.

O iau spre scări, în timp ce ea mă sărută pe gât.

— Miroşi frumos, spunea ea, ca şi cum ar vorbi cu sine.

— Ah, scumpo, şi tu.

O las jos lângă pat şi o sărut din nou.

— Vreau să te văd.

Mâinile mele găsesc poalele tricoului de fotbal şi i**-l** trag încet peste cap. Chiar dacă are sutien, îşi încrucişează braţele la piept, iar părul i se revarsă într-o cascadă buclată şi întunecată, până la talie.

E timidă.

E nevinovată.

E fabuloasă.

Sunt deopotrivă excitat şi înduioşat, dar vreau să se simtă confortabil.

— Vrei să continuăm pe întuneric?

— Nu, sare ea imediat. Nu pe întuneric.

Sigur că da. Doar urăşte întunericul.

— Bine, bine, am înţeles, o liniştesc eu. Eşti minunată.

Vocea mi se umple de o nedisimulată uluire când îi arunc tricoul pe podea. îi dau deoparte părul de pe faţă şi îi ridic bărbia. O sărut din nou, cu delicateţe, până ce se relaxează, începe să îşi plimbe ea mâinile pe pieptul meu şi să îmi răspundă la sărutări. Degetele i se înfig în puloverul meu şi

trage de el.

Mă uit în jos, la ea.

— Vrei să mi-**l** scot?

Ea încuviinţează cu entuziasm.

— Pentru tine, frumoaso, tot ce pofteşti.

îmi trag peste cap puloverul şi tricoul şi le las pe podea, lângă tricoul Arsenal. îşi mută privirile de la ochii mei la pieptul meu gol, iar eu rămân neclintit... lăsând-o să se uite.

— Atinge-mă, şoptesc.

Tresare.

— Vreau să mă atingi. Nu muşc.

Decât dacă mă rogi tu...

Ochii i se luminează şi, cu grijă, pune o mână în dreptul inimii mele.

Futu-i.

Sunt sigur că inima mea face tumbe sub degetele ei.

închid ochii, bucurându-mă de senzaţia mistuitoare.

Se apleacă şi mă sărută pe piele, acolo unde îmi bubuie inima.

Da.

îi dau deoparte părul de pe ceafa şi îmi lipesc buzele de gâtul ei, coborând încet spre umăr, iar de acolo spre breteaua sutienului. Zâmbesc înfundat în pielea ei parfumată. Sutienul e roz. Cu două degete, îi trag în jos breteaua de pe umăr şi răsuflarea ei precipitată îmi umple urechile.

— întoarce-te, şoptesc.

Alessia ridică spre mine nişte ochi mistuiţi de patimă şi se întoarce cu spatele. încrucişează braţele la piept, acoperindu-se din nou. îi dau părul de pe celălalt umăr şi o sărut din nou pe gât, în timp ce îmi trec braţul peste abdomenul ei, ca s-o prind de şold. O lipesc din nou de mine, astfel încât mădularul meu erect e zdrobit de fesele ei.

Gem în urechea ei în timp ce ea se freacă de mine.

Fir-aş al naibii.

Cu delicateţe, dau jos şi cealaltă bretea a sutienului, îmi trec uşor degetele peste umăr şi las în urma lor sărutări tandre şi umede.

Pielea ei e atât de fină! Şi gingaşă. Şi aproape perfectă.

Are o aluniţă mică la baza gâtului, sub lănţişorul pe care poartă cruciuliţa de aur. O sărut. Miroase a proaspăt, a bine.

— Miroşi minunat, şoptesc eu între sărutări, desfacându-i sutienul.

Când îmi ridic braţul pe trupul ei, simt greutatea sânilor pe
antebraţ. Icneşte speriată şi îşi ţine sutienul lipit de corp, sub braţele încrucişate.

— încet, şoptesc eu şi o strâng mai aproape, mângâindu-i cu vârful degetelor abdomenul, apoi coborând mai jos, pe burtă.

Apoi vâr degetul mare pe sub betelia pantalonilor de pijama şi îl trag în jos, în timp ce îi muşc cu delicateţe lobul urechii.

— *Zot,* geme ea.

— Te doresc, îi şoptesc şi o ciupesc iar. Şi da, muşc.

— *Edhe une te deshiroj.*

— Engleză, te rog.

O sărut după ureche şi mâna îmi alunecă pe sub pantalonul de pijama până ce degetele ajung să îi atingă sexul.

E rasă!

Se crispează în braţele mele, dar eu îmi mişc degetul mare peste clitorisul ei. O dată. De două ori. De trei ori. De patru ori, iar ea îşi lasă capul pe spate, pe umărul meu, şi începe să scâncească.

— Da, şoptesc eu, şi o mângâi în continuare.

S-o excit. S-o stârnesc. Cu degetele.

îşi lasă braţele în jos, sutienul cade la podea, iar ea mă prinde de picioare, mă trage de blugi şi îşi încleştează mâinile în material. Deschide gura, are ochii strâns închişi şi gâfâie.

— Da, scumpo. Simte-o.

Şi o prind uşor cu dinţii de lobul urechii. Ea îşi muşcă buza de sus în timp ce degetele mele continuă să o aţâţe.

— *Te lutem, te lutem, te lutem.*

— Engleză.

— Te rog, te rog, murmură ea cu o voce răguşită.

Şi îi ofer în continuare ceea ce vrea. Ceea ce are nevoie.

Picioarele încep să-i tremure. O cuprind mai strâns cu braţul. Nu mai are mult.

Oare ştie?

— Eşti cu mine, am eu grijă de tine, şoptesc.

Mă strânge aşa de tare, încât aproape mi-a blocat circulaţia sângelui în picioare. Scânceşte şi, dintr-odată, ţipă

ascuţit, iar trupul i se cutremură convulsiv. Şi are orgasm în braţele mele.

O strâng în braţe în tot acest răstimp, iar ea se lasă pe mine.

— Ah, Alessia, îi şoptesc la ureche şi, ridicând-o în braţe, trag pătura şi o aşez pe pat.

Părul i se răsfiră pe pernă şi se revarsă în jos, pe sâni, ca o coamă sălbatică, ascunzându-i cu totul de mine, cu excepţia sfârcurilor roz-închis.

Futu-i.

Scăldată în lumina blândă, purpurie a asfinţitului, e absolut fabuloasă, chiar şi cu pantalonii ăia de pijama SpongeBob.

— Ai idee cât de frumoasă eşti acum? o întreb, iar ea întoarce spre mine nişte ochi uimiţi.

— *Ua,* şopteşte. Nu. Engleză. Uau.

— Uau. Da.

Am senzaţia că blugii mi s-au micşorat brusc cu câteva numere şi nu îmi doresc decât să-i smulg pijamaua aia şi să mă cufund în ea. Dar are nevoie de timp. Ştiu. îmi doresc ca şi penisul meu să înţeleagă. Fără să-mi dezlipesc privirea de ea, îmi desfac nasturele, trag în jos fermoarul şi las erecţiei un mult-dorit spaţiu de manifestare.

Poate ar trebui să-i dau jos de tot.

Păstrez boxerii pe mine, dar îmi scot blugii şi îi las la podea. Inspir adânc şi încerc să îmi controlez respiraţia.

— Pot să vin lângă tine? o întreb.

Ea face ochii mari şi încuviinţează, şi nu trebuie să-mi spună de două ori. Mă întind lângă ea şi, proptit în cot, apuc o şuviţă de păr brun neasemuit de moale şi o sucesc şi răsucesc pe deget.

— îţi place? o întreb.

Ea zâmbeşte, un zâmbet timid, dar carnal.

— Da. îmi place.

Şi îşi trece cu un gest rapid limba peste buza de sus. îmi înăbuş un geamăt şi, întinzându-mă, îmi plimb un deget peste obrazul ei, de-a lungul bărbiei şi în jos, pe gât. Degetul mi se opreşte la cruciuliţa de aur.

Vederea ei mă face să mă opresc.

— Eşti sigură că vrei? o întreb.

Ochii ei de nepătruns sunt larg deschişi, iar eu mă simt expus, de parcă mi-ar citi direct în suflet. E ca o trezire la realitate. Mă simt mult mai dezgolit decât sunt în realitate.

Ea înghite în sec:

-Da.

— Dacă e ceva ce nu-ţi place sau poate nu vrei să faci să-mi spui, da?

încuviinţează şi se întinde să mă mângâie pe faţă.

— Maxim, şopteşte.

Mă întind şi îi ating uşor buzele cu gura. Geme, îşi trece degetele prin părul meu, iar limba ei îmi atinge şovăitor şi-mi umezeşte buza de sus. Dorinţa mă pârjoleşte ca un foc sălbatic. îi ridic bărbia şi o sărut apăsat, primul nostru sărut la orizontală. O vreau. Toată. Aici. Acum.

îi savurez reacţia şi sărutul. Explorând. Gustând. Dorind.

Mă desprind de gura ei şi îmi plimb buzele în jos, pe bărbie, apoi de-a lungul sternului. Cu o mână, îi dau părul deoparte, dezvelindu-mi obiectivul. Ea icneşte, cu degetele înfipte în părul meu. încetişor, îi ling sfârcul, apoi îl prind în gură. Şi sug. Tare.

— Ah! strigă ea.

Suflu uşurel peste el şi ea se zvârcoleşte alături de mine. îmi las mâna să alunece peste şoldul ei şi apoi în sus, spre celălalt sân. Cuprin- zându-l delicat în palmă, îl dezmierd şi îl

strâng, minunându-mă de cât de receptivă e când îi ating sfârcul cu degetul. într-o clipă, sfârcul se întăreşte şi se umflă, la fel ca geamănul lui. Ea geme, iar şoldurile încep să-i danseze într-un ritm pe care-l cunosc prea bine. îmi plimb mâinile pe tot trupul ei, mângâind-o şi continuând să îi aţâţ sânii cu buzele.

îmi strecor degetele sub pantalonii ei de pijama, iar ea îşi împinge sexul în palma mea. O am. în palmă. Gem. E umedă.

E pregătită.

Futu-i.

încet, încet, strecor un deget în ea.

E strâmtă. Şi umedă.

Da.

Retrag degetul, apoi îl vâr din nou.

— Ah, scânceşte ea ascuţit, se încordează şi strânge cearşafurile în pumni.

— Ah, scumpo, te doresc atât de mult!

Buzele mele sunt între sânii ei:

— Mă topesc după tine din clipa-n care te-am văzut.

Trupul i se arcuieşte în întâmpinarea mâinii mele, iar capul îi cade pe spate, pe pernă. O sărut pe abdomen, lăsând un semn umed de posesie pe pielea ei, până la buric. Trasez un cerc cu nasul în jurul lui, în timp ce degetele mele intră şi ies din ea. O sărut pe abdomen şi îmi mişc limba de la un şold la altul.

— Zoi...

— E timpul să-ţi iei la revedere de la ăştia, şoptesc cu nasu-n burta ei.

Scot mâna din ea şi mă ridic.

— Nu am crezut niciodată că..., spune ea în şoaptă, dar vocea i se stinge când îi trag în jos pantalonii de pijama, apoi îi arunc peste blugii mei.

— Uau, şoptesc.

în sfârşit e aici, goală, în patul meu, şi e neînchipuit de sexy.

— Tu m-ai mai văzut gol.

— Da, şopteşte ea. Dar dormeai pe burtă.

-OK.

Foarte bine, asta ar putea fi o lecţie.

îmi dau boxerii jos şi îmi eliberez în sfârşit mădularul sculat. Şi înainte ca imaginea erecţiei mele să apuce să o sperie sau să o şocheze, mă aplec şi o sărut. O sărut cu adevărat, punând toată dorinţa mea mistuitoare în acest prim

sărut al trupurilor noastre deopotrivă de despuiate. îmi răspunde cu buze lacome, întor- cându-mi sărutul. O mângâi pe talie, apoi mâna îmi alunecă în jos, spre şolduri, trăgând trupul acela dulce, delicat, spre mine. Cu un genunchi, îi desfac picioarele. Trupul i se arcuieşte spre mine, iar mâinile i se înfig iar în părul meu. Gustându-i pielea, îmi plimb buzele peste gâtul ei până la cruciuliţa de aur. O învârt cu limba, bucurându-mă de gustul ei, în timp ce mâinile îmi sunt atrase din nou de bustul ei perfect dăltuit.

Geme când degetul meu îi mângâie sfârcul care înmugureşte sub atingerea mea. Urmează buzele, sărutându**-l** şi muşcându**-l** încetişor.

— Ah, *Zot,* geme ea, trăgându-mă tot mai tare de păr.

Nu mă opresc. Neobosită şi flămândă, gura mea se mută de la un sfârc la altul, muşcând, lingând, sărutând... sugând. Geme şi se zvârcoleşte sub mine, în timp ce mâinile mele călătoresc în jos, spre ţelul meu final. Alessia încremeneşte când degetele mele îi ating sexul, iar răsuflarea ei devine sacadată.

Da.

E umedă. încă.

Degetul meu găseşte premiul suprem şi descrie cercuri în jurul clitorisului ei, iar şi iar. Treptat, strecor un deget în ea. Mâinile i se îndepărtează de capul meu, mă mângâie acum pe spate, apoi îşi plimbă unghiile peste umerii mei şi le înfige în carne. Dar eu perseverez, imprimând degetului o mişcare de du-te-vino, crescând ritmul, şi cu degetul mare descriu în continuare cercuri în jurul clitorisului ei.

Şoldurile i se mişcă în ritmul acela ancestral, iar picioarele i se încordează sub mine. Mai are puţin. Lăsându-i sânii, o sărut pe gură şi îi prind între dinţi buza de jos. îşi încleştează pumnii în umerii mei, iar capul i se lasă pe spate.

— Alessia, şoptesc eu când ţipă, copleşită de orgasm.

O ţin strâns în braţe în timp ce trupul ei freamătă după orgasm, apoi îngenunchez între picioarele ei. Deschide ochii întunecaţi şi se uită la mine cu o mirare înceţoşată.

Mă întind după prezervativ şi încerc să îmi ţin trupul sub control. Şoptesc:

— Eşti gata? Am să fiu rapid.

S-ar putea să fie şi adevărat.

Ea încuviinţează.

O prind de bărbie.

— Spune-mi.

— Da, şopteşte ea.

Slavă cerului.

Rup pachetul cu dinţii şi îmi trag prezervativul. Pentru câteva secunde oribile mi se pare că am să ejaculez aici şi acum.

Futu-i.

îmi aduc mădularul la ordine şi îi acopăr trupul cu al meu, susţinându-mi greutatea în coate.

Ea închide ochii şi se încordează sub mine.

— Hei, şoptesc şi o sărut pe pleoape.

îşi înnoadă braţele pe după gâtul meu şi scânceşte.

— Alessia.

Buzele ei le găsesc pe ale mele şi mă sărută flămând. înfrigurat. Disperat. Iar eu nu mă mai pot ţine. încet. încet. încet, mă afund în ea.

Ah. Doamne. Dumnezeule.

Strâmtă. Umedă. Rai.

Ea ţipă, iar eu mă opresc.

— Eşti bine? gâfâi eu, lăsând-o puţin să se acomodeze cu penetrarea.

— Da, şopteşte ea după câteva clipe.

Nu ştiu sigur dacă să o cred sau nu, dar îi iau de bună asigurarea şi încep să mă mişc. O dată. De două ori. De trei ori. Iar. Şi iar. O pătrund.

Nu ejacula. Nu ejacula. Nu ejacula.

Aş vrea să prelungesc momentul ăsta la nesfârşit.

Geme, iar şoldurile încep să i se mişte într-un contradans dezordonat, de începătoare.

— Da, mişcă-te cu mine, frumuseţe, o încurajez eu în vreme ce icnetele ei scurte, zgomotoase, mă îmboldesc.

— Te rog, şopteşte ea, implorându-mă pentru mai mult, iar eu îi fac cu dragă inimă pe plac.

Sudoarea mi se prelinge pe spate, tot trupul se luptă împotriva reţinerii forţate. împing şi împing până când se încordează sub mine, iar unghiile i se înfig în carnea mea.

Mă mişc o dată, de două ori... de trei ori... şi ea ţipă şi îşi dă drumul. Iar ţipătul şi orgasmul ei mă eliberează şi pe mine.

Ejaculez. Viguros. Zgomotos. Şi strigându-i numele.

Capitolul cincisprezece

Maxim e greu deasupra ei, respirând adânc, sacadat, în vreme ce Alessia stă întinsă gâfâind sub el. E copleşită de senzaţii şi de o oboseală care a pătruns-o până la oase, dar mai presus de toate de... invazia lui. Se simte vlăguită. El clatină din cap, se sprijină în coate, eliberând-o de greutatea lui, şi întoarce spre ea nişte ochi limpezi, îngrijoraţi:

— Eşti bine? o întreabă.

Ea îşi face un inventar mental al trupului ei. Adevărul e că o doare un pic. Habar n-avea că actul de iubire te solicită atât de mult fizic. Mama ei îi spusese că prima dată o s-o doară.

Şi a avut dreptate.

Dar după aceea, odată ce trupul ei s-a obişnuit cu prezenţa lui, i-a plăcut. Mai mult decât plăcut. La sfârşit, s-a pierdut pe sine şi s-a făcut ţăndări, explodând pe dinăuntru. Şi a fost... incredibil.

El iese din ea, iar sentimentul necunoscut o face să tresară. Maxim trage pătura peste amândoi şi, ridicându-se în cot, o priveşte îngrijorat.

— Nu mi-ai răspuns. Eşti bine?

Ea încuviinţează, dar, după ochii lui mijiţi, îşi dă seama că nu o crede.

— Te-am rănit?

Ea îşi muşcă buzele, neştiind prea bine ce să răspundă, iar el se rostogoleşte pe pat, alături de ea, şi închide ochii.

Rahat. Am rănit-o.

Am zburat de pe culmile disperării la un orgasm de s-a

cutremurat lumea, dar bucuria mea de după cea mai tare partidă de sex de care am avut vreodată parte dispare precum iepuraşul unui magician. Mă aplec şi scot prezervativul de pe mădular, dezgustat de mine însumi. Când îl las jos, pe podea, observ cu mirare că am mâna plină de sânge.

Sângele ei.

Futu-i.

Frec palma de coapsă şi mă întorc să înfrunt reproşul de pe chipul ei minunat. Dar ea se uită la mine temătoare şi vulnerabilă.

Fir-ar să fie.

— îmi pare rău că te-am rănit.

O sărut pe frunte.

— Mama mi-a spus că o să mă doară. Dar numai prima dată. Alessia îşi trage pătura până la bărbie.

— Numai prima dată?

Ea încuviinţează şi inima mea se umple de speranţă. O mângâi pe obraji.

— Să înţeleg că ai fi dispusă să mai facem o încercare?

— Da, cred că da, spune ea cu un zâmbet şiret, iar penisul meu se întăreşte, aprobator.

Iar? Deja?

— Numai... numai dacă vrei şi tu, adaugă ea.

— Numai dacă vreau şi eu?

Nu-mi pot controla incredulitatea din voce. Râd, mă aplec şi o sărut. Apăsat.

— Dulcea, dulcea mea Alessia, îi şoptesc lipit de buzele ei. îmi zâmbeşte şi ea şi, dintr-odată, simt o acută nevoie să ştiu.

— Ţie ţi-a fost bine...

în obrajii ei apare o nu foarte nevinovată nuanţă de roz:

— Da, şopteşte. Mai ales la sfârşit, când am...

Când ai avut orgasm!

Rânjesc cuprins de încântare.

Slavă cerului!

Ea îşi mută atenţia spre mâini, în continuare încleştate de pătură, şi se încruntă puţin.

— Ce-i? o întreb.

— Pentru tine, spune ea încet de tot. Pentru tine a fost bine? Râd:

— Bine?!

Râd din nou, cu capul dat pe spate, delirez de fericire, de multă vreme nu m-am mai simţit aşa.

— Alessia, a fost excepţional. A fost cel mai bun fut... cea mai bună partidă de sex de care am avut parte în ultimii ani.

Oare de ce?

Face ochii mari şi pufneşte îngrozită.

— E un cuvânt urât, domnule Maxim.

încearcă să mimeze dezaprobarea, dar ochii ei sclipesc veseli. Mă aplec şi îi mângâi buza de jos cu degetul mare.

— Spune „Maxim“.

Vreau să-mi aud iar numele rostit cu accentul ăsta provocator.

Se îmbujorează şi mai tare.

— Spune-l. Spune-mi numele.

— Maxim, şopteşte.

— Iar.

— Maxim.

— Mai bine. Cred că ar trebui să ne ducem să ne spălăm, frumuseţe. Pregătesc eu baia.

Dau la o parte aşternuturile şi mă ridic din pat; culeg prezervativul de pe jos şi mă îndrept spre baie.

Futu-i.

Mă simt...

Ca un puştan zăpăcit.

Sunt bărbat în toată firea şi mă simt ca un puştan ameţit!

Sexul cu ea e mai bun decât o doză de cocaină... decât orice drog. Oricând.

Arunc prezervativul şi dau drumul la robinetul de la cadă, torn nişte spumă de baie şi urmăresc cum apa se preschimbă în clăbuci fini, parfumaţi. Scot un prosop de faţă şi îl pun pe marginea căzii.

în timp ce cada se umple cu apă, mă gândesc la întâmplările de peste zi. în sfârşit, mi-am regulat menajera. în mod normal, imediat ce

mă culc cu o femeie, îmi doresc să rămân singur. Dar azi nu mă simt aşa. Nu cu Alessia. Sunt în continuare sub puterea vrăjii pe care cine ştie cum mi-a facut-o. Ba mai mult de atât, urmează să petrec săptămâna asta, poate şi săptămâna viitoare, cu ea. Iar perspectiva e palpitantă.

Mădularul meu se întăreşte ţanţoş, în semn de încuviinţare.

Mă zăresc o clipă în oglindă, zâmbind prosteşte şi euforic, şi nu mă recunosc.

Ce mama dracului mi se întâmplă?

îmi trec mâna prin păr, într-o încercare zadarnică de a-l întinde cât de cât, şi îmi amintesc sângele ei pe mâna mea.

O virgină.

Acum va trebui să mă însor cu ea. Pufnesc la ideea asta ridicolă şi mă spăl pe mâini. Mă întreb dacă vreunul dintre străbunii mei a fost vreodată într-o astfel de situaţie. Doi dintre înaintaşii mei au fost implicaţi în nişte aventuri scandaloase, documentate istoric, dar ştiinţa mea despre istoria familiei e destul de sumară. Kit era cel priceput în istoria familiei şi genealogie. El a fost atent la toate astea. A avut tata grijă. A avut mama grijă. Era parte integrantă a îndatoririlor de moştenitor ale lui Kit. Ştia că păstrarea moştenirii intacte însemna totul pentru familia noastră.

Dar el nu mai e aici.

Futu-i. De ce n-oi fi fost şi eu atent?

Cada e plină, iar eu mă întorc în dormitor simţindu-mă puţin abătut. Dar imaginea Alessiei cu ochii în tavan îmi ridică moralul.

Menajera mea.

Expresia ei e complet indescifrabilă. Se întoarce, mă vede, şi închide imediat ochii.

Ce?

A, da, sunt dezbrăcat.

îmi vine să râd, dar mă gândesc că poate nu e cea mai bună idee, aşa că mă sprijin de tocul uşii, încrucişez braţele la piept şi aştept răbdător să deschidă iar ochii.

După câteva clipe, trage pătura peste nas şi aruncă pe furiş o privire, deschizând un singur ochi.

Zâmbesc.

— Uită-te bine, zic şi desfac larg braţele.

Clipeşte des, iar în ochii ei licăresc scântei de jenă, amuzament, curiozitate şi, mi se pare mie, un strop de admiraţie. Chicoteşte şi îşi trage pătura peste cap.

— Râzi de mine, spune cu vocea înăbuşită.

— Da, aşa e.

Incapabil să mă abţin, o iau încet spre pat, iar ea se agaţă cu atâta forţă de pătură, de i se albesc încheieturile degetelor. Mă aplec şi îi sărut degetele.

— Dă-i drumul, şoptesc şi, spre surprinderea mea, îmi dă ascultare.

Arunc aşternuturile de pe pat, iar ea ţipă speriată; o iau în braţe
şi o ridic în picioare.

— Acum suntem amândoi goi, îi spun împingându-mi nasul în urechea ei.

Ea îşi încolăceşte braţele după gâtul meu şi o duc, chicotind, în baie, unde o depun direct în cadă. îşi acoperă imediat sânii.

— N-ai de ce să te jenezi.

Şi iau o şuviţă de păr şi o răsucesc pe după deget.

— Ai un păr minunat. Şi un corp minunat.

Zâmbetul ei timid îmi dă de înţeles că asta avea nevoie să audă. Trag încetişor de şuviţa de păr, iar ea se apleacă spre mine, ca s-o pot săruta pe frunte.

— Ia uită-te acolo, vrei?

Arăt cu bărbia spre fereastra din spatele căzii. Se întoarce şi, după răsuflarea ei precipitată, îmi dau seama că îi place ceea ce vede. Fereastra dă spre golf şi la orizont se vede soarele sărutând marea într-o spectaculoasă simfonie de culori: auriu, opal, roz şi portocaliu, topite toate într-un nor de purpură care pluteşte deasupra apei întunecate. E splendid.

— *Sa bukur.*

Vocea ei e plină de încântare.

— Foarte frumos.

Şi lasă braţele în jos.

— Ca tine, spun eu, şi o sărut pe păr.

Parfumul ei fermecător — lavandă şi trandafiri, la care se adaugă un iz de sex proaspăt — îmi umple nările. închid ochii. E mult mai mult decât frumoasă. E desăvârşită în toate. E isteaţă. Talentată. Amuzantă. Şi curajoasă. Da, mai presus de orice, e curajoasă. Inima îmi tresaltă puternic şi, dintr-odată, sunt copleşit de emoţie.

Futu-i.

Fac eforturi să îmi stăpânesc simţămintele, îi întind mâna şi îi duc degetele la buze. l-l sărut pe fiecare în parte înainte de a intra în cadă.

— Ia loc.

Ea îşi răsuceşte iute părul într-un coc care sfidează gravitaţia cocoţat în vârful capului cum e şi se cufundă în spumă. Tresare puţin şi simt o înţepătură de vinovăţie, dar chipul i se relaxează când priveşte din nou apusul hipnotic.

îmi vine o idee.

— Mă întorc într-o clipă.

Şi ies repede din baie.

Cada e adâncă, iar apa e fierbinte şi liniştitoare şi are un

parfum exotic pe care Alessia nu îl recunoaşte. Se uită la sticla cu gel de duş. Citeşte:

Jo Malone

Londra

Pere englezeşti şi frezie

Miroase a lucru scump.

Se lasă pe spate şi se uită pe fereastră, iar trupul i se relaxează treptat.

Priveliştea asta.

Ua!

E o scenă picturală. Şi în Kukes asfinţitul e spectaculos, dar este ascuns de munţi. Aici, soarele se cufundă încet în mare, deschizând o cărare de raze aurii peste ape.

îşi aminteşte cum s-a împiedicat şi a căzut mai devreme în valuri şi zâmbeşte. Cât de zăpăcită a putut fi! Zăpăcită şi liberă fie şi pentru câteva ceasuri, iar acum e în baia domnului Maxim. E mai mare decât baia din dormitorul de oaspeţi şi are două chiuvete deasupra cărora se lăfaie două oglinzi ornamentate. Pentru o clipă, o încearcă regretul că fratele lui Maxim, care a ridicat clădirea, nu se mai poate bucura de ea. Păcat, e o casă frumoasă.

Zărind prosopul, Alessia îl ia şi se spală cu atenţie între coapse. Zona e destul de sensibilă.

A facut-o.

Lucrul ăla.

Aşa cum a vrut ea, cu cineva ales de ea, cu un bărbat pe care îl doreşte. Mama ei ar fi şocată. Iar tata... Se cutremură gândindu-se ce ar fi în stare să facă dacă ar şti. Şi a facut-o cu domnul Maxim, un englez, bărbatul cu ochi verzi-scânteietori şi chip de înger. Se cuprinde cu braţele, amintindu-şi cât de atent

şi grijuliu a fost, iar inima îi bate puţin mai repede. I-a adus trupul la viaţă. închide ochii şi îşi aminteşte mirosul lui proaspăt, degetele lui pe pielea ei, moliciunea părului lui... sărutările... Ochii lui înflăcăraţi, plini de dorinţă. Inspiră adânc. Şi vrea s-o facă din nou. Adânc, în pântecul ei, muşchii se încordează. „Ah“, şopteşte ea. E un sentiment cât se poate de plăcut.

Da. Şi ea vrea s-o facă iar.

Chicoteşte şi îşi strânge mai tare braţele în jurul trupului, încercând să îşi ţină sub control exaltarea. Nu o încearcă nicio ruşine. Aşa ar trebui să se simtă, nu? Asta e dragostea, nu? Zâmbeşte şi se simte uşor îngâmfată.

Maxim reapare cu o sticlă şi două pahare. E tot dezbrăcat.

— Şampanie? o îmbie.

Şampaniei

A citit despre şampanie. Dar nu a crezut că va ajunge să o şi guste vreodată.

— Da, te rog, zice ea şi lasă prosopul deoparte, încercând să se uite oriunde, numai la penisul lui, nu.

E fascinată şi jenată în acelaşi timp.

Mare. Acoperit cu piele. Flexibil. Nu cum era mai devreme.

Experienţa ei cu zona genitală masculină se limitează la lucrările de artă. E prima dată când vede un penis pe viu.

— Uite, ţine astea.

Maxim îi întrerupe şirul gândurilor şi ea se îmbujorează brusc. îi dă paharele de şampanie şi zâmbeşte privind în jos, spre ea:

— O să te obişnuieşti şi cu asta, spune, iar în ochii lui joacă scântei vesele.

Alessia se întreabă dacă se referă la şampanie sau la... penisul lui, ceea ce o face să roşească şi mai tare. El rupe staniolul arămiu, răsuceşte protecţia din sârmă şi scoate încet dopul. Toarnă lichidul efervescent în pahare. Alessia e surprinsă şi încântată când vede că e de culoare roz. Punând sticla pe pervazul ferestrei, Maxim se duce în celălalt capăt al căzii şi intră cu grijă în apă. Spuma se ridică până în marginea căzii. Zâmbeşte, aşteptând ca apa să se reverse pe jos, dar nu se întâmplă aşa. Ea-şi ridică genunchii la piept în timp ce el întinde picioarele de o parte şi cealaltă a ei.

Ia un pahar din mâna ei şi îl ciocneşte de al ei:

— Pentru cea mai curajoasă şi cea mai frumoasă femeie pe care o cunosc. Mulţumesc, Alessia Demachi, spune el.

Şi nu mai este deloc glumeţ, dimpotrivă, e teribil de serios, o priveşte fix cu ochi întunecaţi, în care nu mai joacă luminiţe.

Alessia înghite în sec ca răspuns la zvâcnetul tot mai

puternic din pântec.

— *G'ezuar,* Maxim, spune cu glas răguşit.

Duce paharul la gură şi soarbe din lichidul rece. E uşor, înţepător şi are gust de vară şi de recolte bogate. E delicios.

— Mmm, şopteşte ea apreciativ.

— Mai bună decât berea?

— Da. Mult mai bună.

— M-am gândit că ar trebui să sărbătorim. Pentru premiere.

Ridică paharul şi ea face la fel.

— Pentru premiere, zice ea şi se întoarce să se uite pe fereastră, la soarele în asfinţit. Şampania are aceeaşi culoare cu cerul, se miră ea.

Ştie că Maxim se uită la ea, dar acum se întoarce şi el să vadă priveliştea grandioasă.

— Foarte decadent, spune ea, ca pentru sine.

Face baie cu un bărbat, un bărbat care nu e soţul ei, un bărbat cu care tocmai a făcut sex pentru prima dată în viaţa ei, şi bea şampanie roz.

Nici măcar nu-i ştie numele întreg.

Un chicotit şocat răsare din locşorul ei fericit.

— Ce-i? întreabă el.

— Numele tău de familie e „Milord“?

Maxim rămâne cu gura căscată, apoi chicoteşte. Alessia păleşte puţin şi mai soarbe o înghiţitură.

— îmi pare rău, se scuză el, liniştindu-se. E doar un... Nu. Numele meu de familie e Trevelyan.

— Trev-el-ee-an.

Alessia îl repetă de câteva ori. Un nume complicat, pentru un bărbat complicat? Alessia nu ştie. El nu pare totuşi complicat, doar foarte diferit de toţi bărbaţii pe care-i cunoaşte.

— Hei, zice Maxim, care lasă paharul pe pervazul ferestrei, ia un săpun şi îl freacă între mâini. Dă-mi voie să te spăl pe picioare.

Şi întinde o mână.

Să mă spele pe picioare?

— Dă-mi voie, şopteşte el, văzând-o şovăielnică.

îşi lasă şi ea paharul pe pervaz şi ridică timid un picior în palmele lui, iar el începe să o frece cu săpun.

Ah.

închide ochii şi degetele lui puternice îi freacă metodic laba piciorului, călcâiul, urcă în jurul gleznei. îi freacă talpa cu o presiune foarte bine dozată.

— Ah..., geme ea.

Când ajunge la degete, le spală pe fiecare în parte, apoi le clăteşte, trăgând uşor şi răsucind-le, unul după altul. Ea se zvârcoleşte în apă şi deschide ochii. Privirea lui fixă o străpunge şi o lasă fără suflare.

— E bine? o întreabă.

— Da. Mai mult decât bine, îi răspunde cu glas răguşit.

— Pe unde simţi?

— Peste tot.

Când îi strânge degetul mic, i se încordează toţi muşchii din abdomen. Gâfâie, iar el îi trage piciorul în sus şi, cu un zâmbet viclean, îi sărută degetul mare.

— Acum celălalt, porunceşte el cu o voce blândă.

De astă dată, Alessia nu mai ezită. Degetele lui îşi fac din nou numărul magic şi, când termină, e topită toată. îi sărută fiecare deget în parte, cu excepţia degetului mic, pe care-l prinde în gură şi-l suge. Tare.

-Ah!

Abdomenul ei se contractă spasmodic. Deschide ochii şi dă de aceeaşi privire intensă, dar acum buzele lui sunt arcuite într-un zâmbet intim. O sărută la baza degetelor.

— Mai bine?

— Mmm...

Alessia nu izbuteşte să îngaime decât un mormăit incoerent.

O nevoie neobişnuită i-a pus stăpânire pe abdomen.

— Bun. Cred că ar trebui să ieşim din apă înainte să se răcească.

Maxim se ridică şi, cu picioarele lui lungi, iese din cadă. Alessia închide ochii. Nu crede că se va obişnui vreodată să îl vadă gol sau cu senzaţia de foame care stăruie adânc, adânc în ea.

— Hai, vino, zice el.

Şi-a înfăşurat un prosop în jurul mijlocului şi acum îi ţine ei un halat bleumarin. Fără să se mai simtă atât de jenată, Alessia se ridică şi îl ia de mână ca s-o ajute să iasă din cadă. O înfăşoară în halat. £ moale, dar mult, mult prea mare pentru ea. Se întoarce cu faţa la el şi el o sărută aşa cum se cuvine, apăsat, cu limba explorându-i gura. O ţine cu mâna de ceafa, ghidând-o. Când îi dă drumul, Alessia a rămas fără suflu.

— Te-aş săruta o zi întreagă, murmură el.

De pe trup i se preling picături mici de apă, ca nişte stropi de rouă. Năucită cum e, Alessia se întreabă cum ar fi dacă i-ar linge.

Cum?!

Trage precipitat aer în piept la acest gând nepotrivit.

Ce depravată!

Zâmbeşte. Poate se va obişnui totuşi să-l vadă gol.

— Eşti bine? o întreabă.

Ea încuviinţează şi el o conduce de mână înapoi în dormitor, unde îi dă drumul. îşi ia blugii de pe jos şi îi trage pe el. Ea îl priveşte cu ochii mari cum se şterge pe spate cu prosopul.

— îţi place priveliştea? o întreabă, strâmbându-se la ea.

Ea se încinge brusc la faţă, dar nu-şi fereşte privirea.

— îmi place să mă uit la tine, şopteşte.

Strâmbătura lui se transformă într-un zâmbet fermecător,

sincer.

— Ei bine, şi mie îmi place să mă uit la tine şi sunt al tău cu totul, spune, dar apoi se încruntă nesigur şi îşi fereşte privirea.

îşi revine repede, trage pe el tricoul şi puloverul, apoi vine la ea şi o mângâie pe obraji, urmărindu-i linia maxilarului cu degetul mare.

— Tu nu trebuie să te îmbraci dacă n-ai chef. Eu o aştept pe Danny cu cina.

-Ah?

Iar Danny? Cine e? De ce nu vrea să îi povestească despre ea?

Aplecându-se spre ea, o sărută.

— Mai vrei şampanie?

— Nu, mulţumesc. Mă îmbrac şi eu.

***Ah.* După tonul ei, simt că ar vrea să o las singură să se îmbrace.**

— Eşti bine? o întreb.

Zâmbetul ei firav şi o încuviinţare îmi confirmă că da, e bine.

— Bine, mormăi eu, şi mă duc în baie să iau paharele şi sticla de Laurent-Perrier.

Soarele a dispărut în sfârşit, iar orizontul s-a cufundat în întuneric. Jos, în bucătărie, aprind luminile, pun şampania în frigider şi mă gândesc la Alessia Demachi.

Frate, da' imprevizibilă mai e.

Pare mai fericită şi mai relaxată, dar nu ştiu sigur dacă i se trage de la masajul picioarelor, baie, şampanie sau sex. Faptul că am putut să-i urmăresc reacţia în baie a fost o adevărată desfătare senzuală. Când a închis ochii şi a gemut în timp ce-i masam picioarele era răpitoare, cu sexualitatea ei înnăscută.

Câte posibilităţi...

Pentru numele cerului...

Clatin din cap ca să alung gândurile lascive.

Eram hotărât să o las în pace.

Hotărât.

Dar când am dat în sfârşit frâu liber durerii, ea a fost acolo, m-a distras şi m-a alinat. Şi am cedat în faţa unei femei... îmbrăcate într-o pijama cu SpongeBob şi un tricou jerpelit cu Arsenal. Nici nu-mi vine să cred.

Mă întreb ce-ar fi zis Kit despre Alessia.

Bă, Rezervă, doar nu regulezi personalul, nu?

Nu, probabil Kit n-ar fi fost de acord cu ceea ce am făcut, deşi cred că ar fi plăcut-o pe Alessia. Avea ochi buni pentru fetele frumoase.

— Casa asta e aşa de călduroasă! exclamă Alessia, întrerupân- du-mi şirul gândurilor.

Stă în faţa bufetului de bucătărie, îmbrăcată cu pantalonii ăia de pijama şi un tricou alb.

— Prea cald? o întreb.

— Nu.

— Mă bucur. Mai vrei spumos?

— Spumos?

— Şampanie.

— Da. Te rog.

Scot sticla din frigider şi umplu ambele pahare.

— Ce vrei să facem? o întreb după ce soarbe o gură.

Ştiu ce aş vrea eu, dar fiind conştient că o doare, probabil nu e o idee prea bună.

Poate mai târziu, la noapte.

Luându-şi paharul, Alessia se aşază pe o canapea din zona de relaxare şi vede cutia de şah de pe măsuţa de cafea. Sună interfonul.

— Trebuie să fie Danny, zic eu, şi apăs pe butonul de

acces.

Alessia se ridică de pe canapea.

— E-n regulă, o liniştesc. Nu ai de ce să-ţi faci griji.

Prin peretele de sticlă, o văd pe Danny păşind şovăielnic pe scara abruptă cu trepte din piatră albă, iluminate, şi ducând în braţe o cutie albă din plastic. Pare grea.

Deschid uşa şi ies în picioarele goale, întâmpinând-o pe la jumătatea scării.

Futu-i. E al naibii de frig.

— Danny. Dă-mi voie să iau eu asta.

— Mă descurc. Maxim, o să te îmbolnăveşti pe gerul ăsta, se răsteşte ea, cu o expresie dezaprobatoare. Adică milord, îşi aduce ea aminte.

— Danny. Dă-mi cutia.

Nu accept un refuz.

Strângând din buze, mi-o dă. Eu rânjesc la ea:

— Mulţumesc.

— Vin eu să le aranjez.

— E-n regulă. Sunt sigur că mă descurc.

— Ar fi mult mai uşor dacă aţi sta sus, în casa mare.

— Ştiu. îmi pare rău. Şi mulţumeşte-i lui Jessie din partea mea.

— E mâncarea dumneavoastră preferată. A, şi Jessie a pus nişte cartofi copţi în cutie. Au stat deja la microunde, aşa că ar trebui să se facă repede crocanţi. Acum haideţi, intraţi în casă. Sunteţi desculţ.

Se încruntă şi mă împinge spre casă. Şi, pentru că sunt îngheţat, fac ce mi se spune. Prin peretele de sticlă o spionează pe Alessia care e aşezată pe sofa. îi face semn cu mâna şi Alessia îi răspunde.

— Mulţumesc, strig de la adăpostul pragului, cu picioarele pe podeaua încălzită.

Nu i-o prezint pe Alessia. E nepoliticos, ştiu, dar chiar îmi doresc să mai rămânem un pic în bula noastră. Pot face prezentările mai târziu.

Danny clatină din cap, iar vântul puternic îi zburleşte părul alb. Se întoarce şi o ia pe scări. O urmăresc cum urcă. Nu s-a schimbat deloc şi o cunosc de ani buni. Femeia asta mi-a oblojit genunchii răniţi, mi-a bandajat tăieturile şi zgârieturile, mi-a pus gheaţă pe vânătăi încă de când am început să merg pe picioare. Totdeauna cu fusta ei de tartan şi o pereche de încălţări zdravene, niciodată în pantaloni. Nu, îmi spun eu zâmbind, Jessie, partenera ei de mai bine 12 ani, e cea care poartă pantaloni în relaţia lor. Mă întreb dacă se vor căsători vreodată. E legal de destul de multă vreme. Nu au nicio scuză.

— Cine era? întreabă Alessia şi aruncă o privire în cutie.

— Danny. Ţi-am spus, locuieşte în apropiere şi ne-a adus

cina.

Scot caserolele din cutie. Sunt patru cartofi mari şi mie îmi lasă
gura apă când văd o plăcintă cu banane şi caramel.

Mamă, Jessie chiar ştie să gătească.

— Tocăniţa trebuie încălzită şi apoi putem s-o mâncăm cu cartofi copţi. E OK?

— Da. E foarte OK.

— Foarte OK?

— Da, spune ea şi clipeşte nedumerită. Engleza mea?

— E grozavă, răspund, şi rânjesc.

Scot ţepuşa cu cartofi copţi din cutie.

— Pot să mă ocup eu, se oferă ea, deşi pare destul de nesigură.

— Nu. Mă descurc eu.

îmi frec mâinile.

— Mă simt casnic în seara asta şi, crede-mă, nu mi se întâmplă prea des. Aşa că profită.

Alessia ridică o sprânceană, amuzată, ca şi cum m-ar vedea într-o lumină cu totul nouă. Sper că e ceva bun.

— Uite.

într-un dulap, găsesc o găletuşă pentru gheaţă.

— Umple asta cu gheaţă. Frigiderul din debara face gheaţă. E pentru şampanie.

După încă un pahar sau două, Alessia e ghemuită pe una din canapelele turcoaz cu picioarele sub ea, urmărindu-mă cum termin de pus tocăniţa în cuptor.

— Joci? o întreb când vin să mă aşez alături de ea.

Privirea Alessiei zboară de la jocul de şah înapoi la mine, cu o expresie indescifrabilă.

— Puţin, zice ea sorbind din pahar.

— Puţin, zici?

E rândul meu să ridic o sprânceană. *Ce vrea să spună*? Fără să-mi dezlipesc ochii de la ea, iau un pion alb, unul negru, îi amestec şi apoi îi întind pumnii. Ea îşi umezeşte buza de sus şi în mod intenţionat mă mângâie cu arătătorul pe dosul unei mâini. Un fior îmi trece din palmă în braţ, apoi direct în penis.

Uau.

— Ăsta, zice ea, privindu-mă printre genele ca tăciunele.

Mă foiesc, încercând să îmi controlez corpul, şi deschid pumnul. E pionul negru.

— Negru.

întorc tabla astfel încât piesele negre să fie în dreptul ei.

— Bine. Eu încep.

După patru mutări, îmi trec mâinile prin păr.

— Ca de obicei, şi asta mi-ai ascuns, nu?

Tonul meu e sarcastic. Alessia îşi muşcă buza de sus, încercând să-şi ascundă zâmbetul şi să pară serioasă. Dar ochii ei sunt însufleţiţi de veselie când vede cum mă lupt să obţin un avantaj.

Evident că joacă şah ca un maestru.

Frate, fata asta e plină de surprize.

Mă încrunt ameninţător, sperând că dacă o intimidez o să facă o greşeală. Zâmbetul ei se lărgeşte, luminându-i faţa frumoasă, iar eu nu pot să mă abţin şi-i răspund pe măsură.

E uluitoare.

— Eşti destul de bună, remarc.

Ea ridică din umeri:

— Nu prea ai ce face în Kukes. Acasă avem un computer vechi, dar n-avem console de jocuri sau telefoane inteligente. Nu aveam decât pianul, şahul, cărţile şi ceva televiziune.

Se uită cu ochii plini de admiraţie la biblioteca din fundul camerei.

— Cărţi?

— Da. Multe, multe cărţi. în albaneză şi engleză. Am vrut să mă fac profesoară de engleză.

Studiază puţin tabla de joc, fără urmă de veselie.

Iar acum e o femeie de serviciu care fuge de nişte nenorociţi de traficanţi de sex.

— îţi place să citeşti?

-Da.

Se luminează la faţă.

— Mai ales în engleză. Bunica aducea pe ascuns cărţi în ţară.

— Ai mai spus. Pare periculos.

— Da. Era periculos pentru ea. Cărţile în engleză erau interzise de comunişti.

Interzise!

Realizez, pentru a câta oară!, cât de puţine ştiu despre ţara ei natală.

Concentrează-te, omule.

îi iau calul şi mă umflu în pene. Dar când îi arunc o privire, observ că abia îşi ascunde un rânjet. Mută tura cu trei pătrăţele mai încolo şi chicoteşte:

— *Schab...* nu. Şah.

Mama mă-sii!

— Uite ce-i, ăsta e primul şi ultimul nostru joc de şah, bombăn eu şi clatin din cap, scârbit de mine însumi.

Parcă aş juca cu Maryanne. Şi ea mă bate de fiecare dată.

Alessia îşi dă părul după urechi, mai soarbe o gură de şampanie şi îşi răsuceşte cruciuliţa între degete. E limpede că e încântată de ea însăşi şi se bucură să mă spulbere.

E un moment umilitor.

Concentrează-te.

Trei mutări mai târziu, m-a bătut.

— Şah mat, zice ea, măsurându-mă ostentativ, iar expresia ei solemnă mă lasă fără grai.

— Bravo ţie, Alessia Demachi, şoptesc, iar dorinţa îmi încălzeşte inima. Eşti foarte bună.

Se uită la tabla de şah, rupând vraja. Când ridică privirea, îmi aruncă un zâmbet şiret:

— Jucam şah cu bunicul meu de când aveam şase ani. Era... cum spuneţi voi? Un jucător dat naibii. Şi voia să câştige mereu. Chiar şi în faţa unui copil.

— Te-a învăţat bine, murmur eu, recăpătându-mi echilibrul.

Ce îmi doresc cu adevărat e s-o posed chiar acum, aici, pe canapea. Mă bate gândul să mă năpustesc la ea, dar accept ideea că trebuie, totuşi, să mâncăm ceva.

— Mai trăieşte? întreb.

— Nu, a murit când aveam 12 ani.

— îmi pare rău.

— A avut o viaţă frumoasă.

— Spuneai că ai vrut să te faci profesoară de engleză. Ce s-a întâmplat?

— S-a închis universitatea. Lipsă de fonduri. Şi s-a terminat cu facultatea mea.

— Asta chiar că e naşpa.

Ea chicoteşte.

— Da. E naşpa. Dar îmi place să lucrez cu copiii mici. Le-am predat muzică şi le-am citit în engleză. însă numai două zile pe săptămână, pentru că nu eram... nu sunt... cum se spune? Calificată, în rest, o ajutam pe mama la treburi prin casă. Mai jucăm? întreabă.

Clatin din cap:

— Cred că egoul meu are nevoie de ceva timp ca să se refacă înainte s-o luăm de la capăt. Ţi-e foame?

Ea încuviinţează.

— Bun. Tocăniţa aia miroase minunat, iar eu sunt lihnit.

Tocăniţa de vită cu prune îmi place cel mai tare din tot ce găteşte
Jessie. De obicei o pregătea iarna, la partidele de vânătoare de pe moşie, când împreună cu Kit şi Maryanne eram puşi să o

facem pe bătăiaşii şi să stârnim păsările în bătaia puştilor. Aroma e dumnezeiască. După toate activităţile de pe ziua de azi, sunt rupt de foame.

Alessia insistă să servească mâncarea,şi o las, în timp ce eu aranjez masa. Mă uit pe furiş la ea cum trebăluieşte prin bucătărie. Mişcările ei sunt reţinute şi elegante. Are o graţie înnăscută, senzuală, şi mă întreb dacă a făcut vreodată dans. Când se întoarce, părul splendid i se revarsă peste faţa de spiriduş şi, cu o mişcare delicată a mâinii, îl dă într-o parte. Degetele ei lungi, fine, ţin cu fermitate cuţitul şi despică în două cartofii copţi, din care iese abur. Concentrată, pune unt pe ei şi apoi se opreşte să lingă un strop de unt topit rămas pe un deget. Mădularul meu zvâcneşte.

Of, Doamne sfinte.

Ridică privirea şi mă surprinde uitându-mă la ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

Sunt răguşit. Tuşesc să-mi dreg vocea.

— îmi place să mă uit la tine. Eşti încântătoare.

Vin repede spre ea şi o înlănţui cu braţele, luând-o prin surprindere:

— Mă bucur că eşti aici, cu mine.

Buzele mele se întâlnesc cu ale ei într-un sărut scurt, tandru.

— Şi eu mă bucur, spune ea cu un zâmbet timid. Maxim.

Zâmbesc cu gura până la urechi. îmi place la nebunie să îmi aud

numele rostit cu accentul ăsta al ei. Iau farfuriile.

— Hai să mâncăm.

TOCĂNIŢA DE VITĂ CU prune uscate e aromată, dulce şi

fragedă.

— Mmm, murmură apreciativ Alessia. *Ishijshem.*

— Aşa se zice în albaneză la „e groaznică“? întreabă Maxim.

Ea chicoteşte:

— Nu. E delicioasă. Mâine îţi gătesc eu ceva.

— Ştii? o întreb.

— Să gătesc?

Alessia duce mâna la inimă, ofensată:

— Sigur că ştiu. Sunt albaneză. Toate albanezele ştiu să gătească.

— Perfect. Mergem mâine să cumpărăm ce-ţi trebuie.

Zâmbetul lui e molipsitor, dar, pe măsură ce se uită mai intens la

ea, chipul îi devine mai serios.

— într-o bună zi, începe el, o să-mi spui toată povestea?

— Povestea?

Ei îi stă inima-n loc.

— Despre cum şi de ce ai venit în Anglia.

— Da. într-o bună zi.

într-o bună zi! într-o bună zi! ÎNTR-O BUNĂ ZI!

Inima îi bate năvalnic. Cuvintele astea implică un viitor tangibil alături de acest bărbat.

Nu-i aşa?

Dar în ce calitate?

Alessia e uimită de relaţiile dintre bărbaţi şi femei în Anglia. în Kukes e altfel. A văzut suficiente show-uri americane la televizor — când mama ei nu controla programele la care se uita —, iar în Londra a văzut cât de liberi şi degajaţi se poartă bărbaţii şi femeile în public. Se sărută. Vorbesc. Se ţin de mână. Şi ştie că toate aceste cupluri nu sunt în mod necesar căsătorite. Sunt iubiţi.

Maxim o ţine de mână.

Stau de vorbă.

Fac dragoste...

Iubiţi.

Da, categoric, asta sunt ea şi domnul Maxim acum.

Iubiţi.

Speranţa i se înfiripă în inimă, şi e o senzaţie aţâţătoare, dar şi înspăimântătoare. îl iubeşte. Ar trebui să-i spună. Dar e prea timidă ca să i-o declare. Şi apoi, nu ştie ce simte el pentru ea. Dar ştie că ar merge pe jos până la capătul pământului pentru el.

— Vrei desert? o întreabă.

Alessia îşi freacă stomacul.

— Sunt plină.

— Avem plăcintă *banofee.*

— *Banofee?*

— Banane, caramel şi frişcă.

Ea scutură din cap:

— Nu, mulţumesc.

El duce farfuriile goale pe bufetul din bucătărie şi se întoarce cu o felie de plăcintă. Se aşază, pune farfuria pe masă şi ia o gură:

— Mmm, mormăie demonstrativ, cu o apreciere exagerată.

— Râzi de mine. Vrei să îmi doresc desertul tău?

— Vreau să îţi doreşti foarte multe lucruri. în clipa asta, desertul.

Maxim se strâmbă şi se linge pe buze. Ia în furculiţă o bucăţică
de plăcintă acoperită cu frişcă şi i-o întinde.

— Mănâncă, şopteşte cu o voce seducătoare şi o privire hipnotică, fierbinte.

Drept răspuns, ea deschide gura şi acceptă îmbucătura.

Oh, Zot i madh!

închide ochii şi se desfată cu minunea aceea pe măsură ce i se topeşte în gură. O bucăţică dulce de rai. Când se uită din nou la el, îl vede afişând un zâmbet care spune ţi-am-zis-eu. îi întinde o altă bucată, mai mare. De data asta, ea deschide gura fără ezitare. Dar el o vâră în gura lui, chicotind ghiduş şi mestecând de zor. Ea râde. E atât de pus pe şotii! Ea se bosumflă, el o răsplăteşte cu un zâmbet vrăjit şi încă o bucată de prăjitură. Ochii lui rămân fixaţi la buzele ei şi îi şterge uşor colţurile gurii cu degetul arătător.

— Ai ratat asta, murmură el, ridicând degetul plin de frişcă.

S-a dus veselia lui. A înlocuit-o o privire întunecată, clocotitoare. Pulsul Alessiei e mai grăbit. Şi nu ştie dacă

şampania a facut-o mai curajoasă, sau poate privirea lui sfredelitoare, dar se lasă în voia instinctelor. Se apleacă spre degetul lui şi, fără să-şi ia ochii de la el, linge frişca de pe el cu vârful limbii. Maxim închide ochii şi din gâtlej îi răzbate un geamăt de încântare. încurajată de reacţia lui, ea linge iar şi îi sărută vârful degetului, muşcându**-l** apoi încetişor. Maxim face ochii mari când ea îi prinde între buze degetul şi începe să sugă. Tare.

Mmm... Are gust de curat. Gust de bărbat.

Maxim rămâne cu gura căscată. Alessia suge în continuare, urmă- rindu-i pupilele dilatate, ochii care îi caută gura. Reacţia lui o excită. Cine-ar fi bănuit că are puterea să-l aţâţe în halul ăsta? E o revelaţie, îl ciupeşte uşor cu dinţii de vârful degetului şi el geme.

— Dă-o naibii de prăjitură, zice el, mai mult pentru sine, şi îşi trage încet degetul din gura ei.

O prinde de după ceafa şi o sărută, limba lui urmând calea degetului. Umedă. Fierbinte. Explorând-o şi revendicând-o. Alessia reacţionează imediat, degetele ei ciufulindu-i părul. îl sărută şi ea, flămând şi pătimaş. Are gust de prăjitură cu caramel şi de Maxim. E un amestec îmbătător.

— Pat sau şah? şopteşte el cu gura lipită de buzele ei.

Iar? Da! Un fior o străbate toată, cu viteza fulgerului.

-Pat.

— Răspuns corect.

O mângâie pe obraji, îşi trece un deget peste buza ei de jos şi zâmbeşte, cu ochii încărcaţi de promisiuni senzuale. Se iau de mână şi urcă spre dormitor. în prag, el apasă pe întrerupătorul din perete, astfel încât încăperea să fie scăldată doar în lumina veiozei de pe noptieră. Se întoarce pe neaşteptate şi o sărută, cuprinzându-i faţa în palme şi o lipeşte cu spatele de perete. Inima ei începe să bată cu putere când se

lipeşte de trupul ei. O doreşte. îl poate simţi.

— Atinge-mă, şopteşte el. Peste tot.

Buzele i se lipesc iar de ale ei, posesive şi flămânde, culegând un geamăt adânc care vine din străfundurile ei:

— Da. Lasă-mă să te aud.

Mâinile îi alunecă spre talia ei. Ea îi pune mâinile pe piept, în timp ce buzele lui se desfată cu gura ei. Când îi dă drumul, gâfâie amândoi, îşi lipeşte fruntea de fruntea ei, iar răsuflările lor se amestecă, amândoi luptându-se să îşi controleze respiraţia.

— Ce-mi poţi face, Alessia!

Vocea lui e dulce ca o adiere de primăvară. Se uită în jos la ea, dorinţa din ochii lui arzându-i sufletul. îi apucă poalele tricoului şi i-l trage peste cap. Nu poartă nimic pe dedesubt şi prima ei pornire e să-şi acopere sânii. Dar el o prinde de mâini şi o împiedică, uitându-se fix la ea:

— Eşti minunată. Nu te ascunde.

O sărută iar, şi degetele li se împletesc strâns. Ţinând-o nemişcată, continuă ameţitoarea cotropire a gurii ei. Când ea se retrage ca să respire, el o sărută pe gât, pe maxilar, şi o atinge cu dinţii pe bărbie înainte de a o săruta mult şi umed pe gât, acolo unde se simte pulsul.

Sângele îi bubuie în urechi, prin tot corpul, cu un vuiet nebunesc. Se topeşte toată pe dinăuntru. Peste tot. îşi încordează degetele, dar el nu vrea să-i dea drumul.

— Vrei să mă atingi? o întreabă cu gura pe gâtul ei.

Alessia geme.

— Spune-mi.

— Da, şopteşte, iar el îi prinde delicat între dinţi lobul urechii.

Se zbate lipită de el, geme şi îşi trage din nou degetele. De data

asta îi dă drumul, iar palmele lui îi cuprind şoldurile şi o lipesc iar de el, ca să-i simtă erecţia.

— Simte-mă, şopteşte bărbatul.

îl simte. Tot.

E pregătit. O aşteaptă. Pe ea.

Inima îi tresare şi Alessia icneşte.

O vrea. Şi ea îl vrea.

— Dezbracă-mă, şopteşte el, iar degetele ei găsesc tivul tricoului lui.

Ezită, dar numai o clipă, apoi i**-l** trage în sus, peste cap. După ce hainele lui sunt la podea, el ridică mâinile după cap:

— Şi acum ce vrei să faci cu mine? întreabă, şi un zâmbet sexy, încântat, îi arcuieşte buzele.

Alessia trage aer în piept, copleşită de invitaţia lui îndrăzneaţă, iar privirea îi aleargă pe trupul lui. Degetele ei abia aşteaptă să îl atingă. Să simtă sub ele pielea lui.

— Hai, şopteşte el, cu o provocare seducătoare în glas.

Alessia vrea să-i atingă pieptul, stomacul, abdomenul. Vrea să-l

şi sărute. Gândul îi stârneşte o contracţie necunoscută, dar foarte plăcută, în pântec. Şovăielnică, ridică o mână şi, cu degetul arătător, îi desenează o linie de la piept, apoi în jos, spre muşchii abdominali, până la buric. Privirea lui nu se dezlipeşte de ochii ei, iar ea continuă, degetul alunecând mai jos, dincolo de buric, spre părul de deasupra nasturelui blugilor. Curajul o părăseşte şi ezită.

Maxim zâmbeşte şi o prinde de mână, ridicând-o la buze şi săru- tându-i vârful degetelor. îi întoarce palma şi îşi duce buzele şi vârful limbii la încheietură, acolo unde pulsează sângele. Descrie cu limba cercuri mici deasupra pulsului ei, iar Alessia icneşte. El zâmbeşte, îi lasă mâna şi o cuprinde pe după ceafa. Buzele lui îi găsesc iar gura şi o sărută apăsat.

Când îi dă drumul, Alessia gâfâie.

— Rândul meu, zice el.

Şi cu o infinită delicateţe, cu o atingere uşoară ca fulgul, îşi trece arătătorul printre sânii ei, în jos pe stomac, spre buric, pe care-l încercuieşte de două ori, apoi ajunge la betelia pantalonilor de pijama. Inima Alessiei stă să explodeze, ritmul ei bubuindu-i asurzitor în cap.

Pe neaşteptate, îngenunchează în faţa ei.

Ce-i asta?

îl apucă de umeri, ca să îşi menţină echilibrul. Mâinile lui se plimbă pe fundul ei în timp ce îi sărută amândoi sânii şi apoi, cu delicateţe buricul.

— Ah, geme ea când limba lui se învârte şi intră tot mai

adânc în buric.

îşi trece degetele prin părul lui, iar el ridică privirea spre ea cu o sclipire şireată în ochi. Cu mâinile pe fundul ei, se sprijină pe pulpe şi o trage spre el, ţinând-o bine, până ajunge cu nasul exact în sexul ei.

— Ce fa..exclamă şocată Alessia.

îşi înfige tare degetele în părul lui şi el geme.

— Ce frumos miroşi, şopteşte el, iar ea icneşte.

Maxim îşi strecoară mâinile pe sub elastic şi îi cuprinde în palme fundul gol, frământându-i carnea, în timp ce nasul i se freacă în continuare de clitorisul ei, iar şi iar.

Nu la asta se aştepta Alessia. Vederea lui în genunchi, la picioarele ei, făcând ce face cu trupul ei, este prea excitantă. închide ochii, îşi dă capul pe spate şi geme. Mâinile lui se mişcă şi Alessia simte cum îi alunecă în jos pe picioare pantalonii de pijama.

Zot.

Nasul lui e fix între coapsele ei.

— Maxim! strigă ea scandalizată şi încearcă să îi tragă capul.

— Şşştt, murmură el. E-n regulă.

Şi limba lui înlocuieşte nasul în timp ce bărbatul rezistă slabelor ei încercări de a-l opri.

-Ah!

Alessia geme, iar el continuă să o stârnească, limba lui descriind cercuri nesfârşite. Renunţă să se mai opună. Se lasă în voia senzaţiei şi se bucură de desfătarea trupească a atingerii lui. Picioarele încep să-i tremure, iar Maxim o ţine de şolduri şi insistă în delicioasa lui tortură.

— Te rog, îl imploră ea, iar el se ridică dintr-o mişcare.

Alessia se agaţă de şoldurile lui şi el o sărută din nou, cu mâinile

în părul ei, iar ea i se deschide, bucurându-se de limba lui. Are un gust diferit, dar imediat îşi dă seama că are gustul ei!

O perendi!

Cu gura lipită de gura ei, mâinile lui cutreieră în jos pe trupul Alessiei, degetul lui atingându-i sfârcul, urmărindu-i linia taliei, apoi mai jos, la stinghia piciorului. O mângâie cu degetele acolo unde cu doar câteva clipe în urmă o mângâiase cu limba, apoi îşi strecoară un deget în ea. Fremătând toată şi purtată de instinct, zvâcneşte din şolduri spre el, încercând să îşi afle uşurarea în mâna lui.

— Da, şuieră el cu evidentă plăcere în timp ce descrie cercuri în ea cu degetul, intrând şi ieşind.

Când Alessia dă capul pe spate şi închide ochii, el îşi retrage degetul şi se descheie la blugi. Fermoarul se supune, iar el scoate un prezervativ din buzunarul din spate. Scapă repede de pantaloni, iar ea se uită ameţită, dar fascinată, cum rupe ambalajul şi îşi trage prezervativul peste penisul erect. Alessia respiră precipitat, sacadat... ar vrea să-l atingă. Acolo. Numai că nu are curajul. Nu încă.

Şi nici măcar nu sunt în pat... Ce are de gând? O sărută iar şi o cuprinde de şolduri.

— Ţine-te bine, şopteşte, şi o ridică. încolăceşte-ţi picioarele în jurul meu.

Cum? Iar?

Face ce i se spune, surprinsă încă o dată de propria ei agilitate. El o susţine de fund şi o sprijină cu spatele de perete.

Gâfâie.

— Eşti bine? o întreabă.

Ea încuviinţează, cu ochii mari şi aţâţată. Tot trupul ei tânjeşte după el. îl vrea... rău de tot. El o sărută, îşi mişcă şoldurile în spate, apoi o penetrează încet.

Ea geme şi se clatină când el se împinge şi o umple.

Se opreşte.

— Prea mult? o întreabă, iar ea îi simte îngrijorarea din voce. Spune-mi.

Vocea lui e insistentă:

— Dacă vrei să mă opresc, doar spune-mi.

Ea încordează coapsele. E în regulă. Se descurcă. Vrea. îşi lipeşte fruntea de a lui.

— Mai mult. Te rog.

El geme şi începe să se mişte, împingând din şolduri. La început încet, dar cum Alessia geme şi gâfâie, se mişcă tot mai repede. Ea îl prinde mai strâns de gât şi el prinde viteză. E un sentiment intens,

iar senzaţia devine tot mai puternică, prin tot trupul. Şi este tot mai excitată pe măsură ce el se mişcă.

Ah, nu. E prea mult. E prea copleşitor. îşi înfige unghiile în umerii lui.

— Maxim, Maxim, scânceşte. Nu pot.

El se opreşte imediat, cu răsuflarea întretăiată. O sărută, trage adânc aer în piept şi, fără să se retragă din contactul acela intim, se întoarce şi se îndreaptă spre pat. Se aşază, o lasă încet pe spate şi se uită la ea cu ochi precum pădurea primăvara, cu pupilele dilatate trădându-i nevoia, întinzându-se, ea îl mângâie pe obraz, minunându-se cât de atletic e.

— Mai bine? o întreabă făcându-şi loc între coapsele ei şi susţinându-şi greutatea în antebraţe.

— Da, şopteşte ea, iar degetele îi alunecă prin părul lui moale.

O muşcă uşor de buză şi începe să se mişte din nou. încet la

început, dar accelerând treptat ritmul. E mai uşor, nu atât de adânc şi, înainte să apuce să îşi dea seama, trupul ei nu-i mai aparţine, ci începe să se mişte în ritmul lui Maxim, să ţină pasul cu el, cu penetrările lui repetate. E pierdută în el, cu el... arcuindu-se iar şi iar, încordându-se iar şi iar.

— Da, şuieră Maxim, şi împinge încă o dată, apoi rămâne brusc nemişcat şi geme adânc.

Alessia ţipă şi explodează în jurul lui, o dată, de două ori, din nou, zvârcolindu-se necontrolat sub trupul lui încordat.

Când deschide ochii, fruntea lui e lipită de a ei, ochii lui sunt strâns închişi.

— Ah, Alessia, suflă el.

După câteva clipe, deschide ochii şi o mângâie pe obraz, neslă- bindu-se unul pe altul din ochi. îi este tare drag. Tare, tare drag.

— *Te dua,* şopteşte ea.

— Ce înseamnă?

Ea zâmbeşte, el îi întoarce zâmbetul cu o faţă pe care se citeşte uluirea şi poate... respect. Se apleacă şi o sărută pe buze, pe pleoape, pe obraji, pe maxilar, şi apoi iese încet din ea. Alessia scânceşte resimţind gestul lui ca pe o pierdere, apoi aţipeşte, satisfăcută, dar epuizată. Şi adoarme în braţele lui.

STĂ GHEMUITĂ LÂNGĂ mine, înfofolită în plapumă.

Mică. Vulnerabilă. Frumoasă.

Tânăra asta care a trecut prin atâtea e acum aici, alături de mine, unde o pot proteja. Mă ridic în cot, urmărind ritmul regulat în care i se mişcă pieptul: buzele întredeschise când respiră, genele lungi şi negre care îi umbresc obrajii. Are pielea albă, buzele rozalii. E minunată şi ştiu că nu mă voi sătura niciodată să o privesc. Sunt fascinat şi vrăjit de ea. E magică, în toate felurile din lumea asta.

Nu-mi aduc aminte de câte ori am făcut sex, dar niciodată nu am simţit o astfel de legătură. E un sentiment străin şi îngrijorător, la fel cum este dorinţa mea de mai mult.

îi dau la o parte o şuviţă rătăcită de pe frunte, un pretext ca să o mai ating. Alessia se foieşte şi mormăie ceva în albaneză, iar eu încremenesc, temându-mă că am trezit-o. Dar cade la loc într-un somn liniştit şi îmi amintesc că-i va fi teamă de întuneric dacă s-ar trezi. Cu grijă, să nu o deranjez, mă dau jos din pat şi cobor în fugă să aduc lampa de noapte pe care am cumpărat-o mai devreme. îi pun bateriile, o aprind şi o aşez pe noptiera de lângă Alessia. Dacă se trezeşte, nu va fi în întuneric.

Mă vâr şi eu în pat, mă întind şi mă uit la ea. E încântătoare. Curba obrazului, a bărbiei, felul în care i se ascunde cruciuliţa de aur între clavicule. .. e sublimă. Acum,

când doarme, pare foarte tânără, dar şi senină totodată. Iau o şuviţă întunecată şi o răsucesc pe deget. Sper din tot sufletul că se simte în siguranţă acum. Şi că visele ei nu mai sunt coşmarurile care au chinuit-o ieri. Oftează, apoi buzele i se arcuiesc într-un zâmbet. Expresia ei e încurajatoare. Mă uit pierdut la ea până ce nu-mi mai pot ţine ochii deschişi. Şi, înainte de a adormi, îi şoptesc numele.

Alessia.

Capitolul şaisprezece

O simt înainte să mă trezesc de tot. Căldura trupului ei se insinuează în mine. Bucurându-mă de atingerea pielii ei pe pielea mea, deschid ochii să întâmpin dimineaţa neguroasă şi pe încântătoarea Alessia. Doarme adânc şi e încolăcită în jurul meu ca o ferigă, cu mâna pe abdomenul meu şi capul pe piept. Braţul meu îi înconjoară posesiv umerii, ţinând-o aproape; a, şi e goală. Zâmbesc, iar trupul meu se trezeşte la viaţă.

Ce diferenţă de la o zi la alta!

Mai stau întins câteva clipe, bucurându-mă de căldura ei şi de parfumul părului ei. Se foieşte, murmură ceva de neînţeles şi deschide pleoapele.

— Bună dimineaţa, frumuseţe, şoptesc. Asta-i deşteptarea de dimineaţă.

O întorc pe spate. Clipeşte de câteva ori în timp ce eu o sărut pe vârful nasului şi îmi frec nasul după urechea ei, unde i se simte pulsul. Se luminează la faţă şi mă cuprinde de după gât, iar mâinile mele alunecă în jos, pe sânii ei.

Soarele străluceşte. Aerul e rece şi înviorător. Din sistemul audio se aude „No Diggity“, în timp ce mergem pe A39 spre Padstow. Am exclus slujba de duminică. La biserica

parohială o să fie prea multă lume care mă cunoaşte. După ce-i spun Alessiei cine sunt şi cu ce mă ocup... atunci poate. îi arunc o privire, iar ea bate din călcâie în ritmul muzicii.

Doamne, e fermecătoare!

Zâmbetul ei luminează interiorul Jaguarului — şi pe mine.

îi arunc un zâmbet ghiduş, aducându-mi aminte cum a fost dimineaţă. Şi aseară. îşi dă părul rebel după urechi şi pe chip îi urcă o roşeaţă nevinovată. Poate se gândeşte şi la cum a fost azi-dimineaţă. Aşa sper. O văd, o minune în patul meu, cu capul dat pe spate în extaz, cu gura deschisă când ţipă şi are orgasm, cu părul revărsat peste marginea patului. Numai când mă gândesc îmi coboară tot sângele în vintre. *Mda.* Părea să-i placă. Părea să-i placă foarte tare. Foindu-mă pe scaun în timp ce-mi aduc aminte, întind mâna şi o strâng de genunchi.

— Eşti bine? o întreb.

încuviinţează, cu ochii căprui scânteind.

— Şi eu.

îi iau mâna, o duc la buze şi depun un sărut de recunoştinţă în palma ei.

Mă simt fericit... mai mult decât fericit, sunt în culmea fericirii. Sunt mai bucuros decât am mai fost vreodată... de când... de când a murit Kit. Nu. De dinainte de moartea lui Kit. Şi ştiu că e pentru că sunt cu Alessia.

Sunt îmbătat de ea.

Dar nu stărui asupra sentimentelor. Nu vreau. Sunt noi şi necoapte şi puţin neliniştitoare. Nu m-am mai simţit niciodată aşa. Adevărul este că sunt entuziasmat. Mă duc la cumpărături cu o femeie şi abia aştept... asta nu-i cumva o premieră?

Dar bănuiesc că o să am de dus o luptă cu Alessia. E mândră. Poate că e o caracteristică a albanezilor. La micul dejun a insistat că n-o să-i cumpăr niciun fel de haine. Dar stă lângă mine, purtând unica ei pereche de blugi, bluza subţire

ponosită, ghetele în care intră apa şi geaca veche a soră-mii. E o luptă pe care n-o s-o câştige.

Trag maşina în parcarea spaţioasă de lângă chei. Alessia e curioasă, uitându-se prin parbriz să vadă împrejurimile.

— Vrei să arunci o privire? o întreb când coborâm din maşină.

E o scenă de carte poştală: case vechi şi conace din piatră cenuşie de Cornwall se înşiră de-a lungul micului port în care sunt ancorate câteva bărci de pescuit; nicăieri, nicio activitate, căci e duminică.

— Ce privelişte frumoasă! zice Alessia.

E zgribulită în hăinuţa ei, iar eu o cuprind pe după umeri şi o strâng lângă mine.

— Hai să mergem să-ţi luăm nişte haine călduroase, îi propun eu zâmbind, dar ea se trage imediat din îmbrăţişarea mea.

— Maxim, nu am bani pentru haine noi.

— Fac eu cinste.

— Faci cinste?

Şi se încruntă.

— Alessia, nu ai nimic. Iar pentru mine e foarte uşor să îndrept lucrurile. Te rog, dă-mi voie. Vreau din tot sufletul.

— Nu e corect.

— Cine zice aşa ceva?

Duce un deget la buze, gânditoare, ca şi cum i-aş fi adus un argument la care nu s-a gândit până acum.

— Eu. *Eu* zic, răspunde în cele din urmă.

Oftez:

— Sunt un dar pentru toată munca grea...

— Sunt un dar pentru că am avut relaţii sexuale cu tine.

— Cum? Nu!

Râd, consternat şi amuzat în egală măsură. Arunc o privire

rapidă pe chei, asigurându-mă că nu ne aude nimeni:

— M-am oferit să îţi iau haine noi şi înainte de a face sex. Hai, Alessia. Uită-te la tine. îngheţi. Şi ştiu că ghetele tale iau apă. Am văzut urmele pe care le-ai lăsat pe holul meu.

Deschide gura să spună ceva.

Ridic o mână ca să o opresc.

— Te rog, insist eu. Mi-ai face o mare plăcere.

îşi strânge gura, fără a părea impresionată. încerc o altă tactică:

— Oricum ţi le cumpăr, indiferent dacă eşti de faţă sau nu. Aşa că poţi să vii cu mine să alegi ceva ce-ţi place sau poţi să mă laşi pe mine să aleg.

îşi încrucişează braţele la piept.

Futu-i. Alessia Demachi are o latură foarte încăpăţânată.

— Te rog. Pentru mine, o implor, întinzând mâna.

Se uită urât la mine, iar eu îi răspund cu cel mai fermecător zâmbet din arsenalul meu. Apoi oftează, resemnată — cred — şi mă ia de mână.

Domnul Maxim are dreptate. Are nevoie de haine. De ce se încăpăţânează atâta să refuze oferta lui generoasă? Pentru că a făcut deja prea multe pentru ea. Păşeşte alături de el pe chei, încercând să ignore vocea scandalizată a mamei care-i sună în cap.

Nu e soţul tău. Nu e soţul tău.

Clatină din cap.

Destul!

N-are de gând să îi permită mamei ei absente să o facă să se simtă vinovată. E în Anglia acum. E liberă. Ca o englezoaică. Aşa cum era bunica ei. Iar domnul Maxim a spus că sunt în vacanţă şi dacă asta îi face lui plăcere... După toată plăcerea pe care i-a oferit-o el, cum ar putea să îl refuze? Roşeşte când îşi aminteşte de... cum i-a zis?

Deşteptarea de dimineaţă.

Alessia îşi înăbuşă zâmbetul. N-ar deranja-o s-o trezească aşa în fiecare zi.

Apoi a pregătit micul dejun. Din nou.

O răsfaţă.

N-a mai fost răsfăţată de foarte multă vreme.

Sau niciodată?

Merg prin centrul din Padstow şi ea îi aruncă o privire. I se strânge inima. O priveşte şi el, cu ochii aceia plini de viaţă, iar pe faţa lui frumoasă răsare un zâmbet larg. Are un aer ştrengăresc în dimineaţa asta. Poate din cauza bărbii nerase. îi place să o simtă sub limbă, ll place să o simtă pe piele.

Alessia!

Habar nu avea că poate fi atât de depravată. Domnul Maxim a deşteptat un monstru. Râde în sinea ei.

Cine ar fi bănuit?

Apoi gândurile îi iau o întorsătură întunecată. Ce-o să facă după ce se întorc la Londra şi se termină vacanţa? îşi trece o mână pe după braţul lui şi cu cealaltă îl strânge de mână. Nu vrea să se gândească la asta. Nu acum. Nu azi.

E în vacanţă.

în timp ce merg, cuvântul acesta devine un fel de mantra pentru ea.

E în vacanţă.

Ky eshte pushim.

Padstow e mai mare decât Trevethick, dar casele vechi, înghesuite şi străduţele înguste sunt la fel. E un orăşel pitoresc. Piaţa e plină de oameni, turişti şi localnici deopotrivă, care au ieşit să se bucure de soare, în ciuda frigului. Copiii mănâncă îngheţată. Tinerii se ţin de mână, ca Maxim şi cu ea. Şi oamenii mai în vârstă merg fericiţi braţ la braţ. Alessia e uimită că oamenii îşi pot exprima afecţiunea într-un mod atât de liber pe străzi. în Kukes nu e aşa.

Intru în primul magazin cu îmbrăcăminte pentru femei. E un lanţ local de prăvălii, iar eu stau în mijlocul lui, cercetând oferta. Toate par destul de drăguţe, dar, sincer să fiu, sunt puţin copleşit. Alessia e lipită de braţul meu. Iar eu n-am habar cu ce să încep. Aveam vaga senzaţie că mă voi bucura de

cooperarea ei, poate chiar de ceva entuziasm, cine ştie... dar acum nu pare deloc interesată de cumpărături.

O vânzătoare tânără se apropie de noi. Blondă şi degajată, cu un zâmbet prietenos şi o coadă de cal pe măsură, întreabă:

— Cu ce pot să vă ajut, Mister?

— Ăăă... prietena mea are nevoie de... cam de toate. Şi-a lăsat lucrurile la Londra şi stăm aici o săptămână.

Prietenă? Da. Cred că merge.

Alessia mă priveşte surprinsă.

— Sigur. Ce vă trebuie? întreabă vânzătoarea, aruncând o privire voioasă spre Alessia.

Alessia ridică din umeri.

— Hai să începem cu blugii, intervin eu.

— Ce mărime?

— Nu ştiu, răspunde Alessia.

Vânzătoarea pare nedumerită, dar apoi face un pas în spate şi o cântăreşte din priviri.

— Nu sunteţi de pe aici, nu? întreabă ea amabil.

— Nu, spune Alessia roşind.

— Cred că vă trebuie un S sau, după mărimile noastre, un opt sau un zece.

Ne aruncă o privire, aşteptând o confirmare.

Alessia încuviinţează, dar cred că doar pentru că nu vrea să fie nepoliticoasă.

— Nu vreţi să intraţi în cabina de probă, iar eu am să vă aduc câteva perechi de blugi mărimile acestea?

— OK, mormăie Alessia.

îmi aruncă o privire indescifrabilă şi o urmează pe vânzătoare.

O aud pe aceasta spunându-i:

— Apropo, numele meu e Sarah.

Răsuflu uşurat şi o urmăresc pe Sarah luând câteva perechi de blugi de pe raft.

— Bleumarin-închis, albastru şi o pereche negri, te rog, îi sugerez eu.

Codiţa ei saltă veselă, iar ea îmi aruncă un zâmbet şi mai

ia câteva perechi.

Mă învârt prin magazin şi scotocesc printre haine, încercând să decid ce ar arăta bine pe Alessia. Am mai fost la cumpărături cu femei, dar întotdeauna ştiau ele exact ceea ce îşi doreau. Am fost târât în astfel de incursiuni fie ca să plătesc, fie să îmi exprim o părere de care oricum nu ţinea nimeni seama. Femeile pe care le ştiu eu au încredere în stilul lor. Mă întreb dacă nu cumva ar trebui să o trimit la cumpărături cu Caroline.

Cum?

în Londra?

Nu. Probabil nueo idee prea bună.

Nu încă.

Mă încrunt. Ce fac aici?

îmi regulez menajera. Asta fac.

Aud în minte ţipătul ei, când are orgasm. Iar mădularul mi se întăreşte.

Ce nemernic.

Da, o regulez, şi da, vreau s-o fac din nou.

De aceea sunt aici.

îmi place. Chiar îmi place. Şi vreau s-o protejez de toate rahaturile pe care le-a îndurat... Iar eu am atât de mult şi ea nu are nimic.

Pufnesc. Redistribuirea bogăţiei, nu? Da. Ce altruist şi socialist din partea mea. Mama n-ar fi deloc încântată. Gândul ăsta mă face să zâmbesc.

Găsesc vreo două rochii care îmi plac, una neagră, alta verde-sma- rald, şi i le întind vânzătoarei.

Oare vor fi pe placul Alessiei?

Iau loc pe un scaun în faţa cabinelor de probă şi aştept, încercând să îmi ordonez gândurile haotice.

Alessia apare îmbrăcată cu rochia verde.

Uau.

Sunt puţin buimăcit.

Nu am văzut-o niciodată în rochie.

Părul i se revarsă peste sânii strânşi în ţesătura fină, care se mulează.

Peste tot.

Sâni. Stomac plat. Şolduri. Rochia se opreşte la genunchi, iar ea c desculţă. Arată senzaţional. Puţin mai matură, poate, dar mai feminină şi mai sofisticată.

— Nu e prea adânc? întreabă Alessia trăgând de decolteu.

— Nu, spun răguşit şi tuşesc ca să-mi dreg vocea. Nu, e foarte bine.

— îţi place?

— Da. Da. îmi place mult. Eşti încântătoare.

îmi aruncă un zâmbet timid. Ridic un deget şi îi fac semn să se învârtă puţin. Ea se roteşte iute, chicotind.

Rochia se mulează şi pe fund.

Da. E minunată.

— Aprob, zic eu, şi ea se întoarce în cabina de probă.

Trei sferturi de oră mai târziu, Alessia are o garderobă nouă: trei perechi de blugi, patru tricouri cu mânecă lungă de diferite culori, două fuste, două cămăşi simple, două jachete, două rochii, două pulovere, o haină, şosete, colanţi şi lenjerie.

— Face 1 355 de lire, vă rog, îi spune Sarah lui Maxim, zâmbind.

— Cum! chiţăie Alessia.

Maxim îi dă vânzătoarei cârdul de credit, o ia pe Alessia în braţe şi o sărută lung şi apăsat. Când îi dă drumul, ea abia dacă mai respiră şi se uită jos, în podea, îngrozită. Nu se poate uita la Sarah. în oraşul ei, ţinutul de mâini în public e

considerat o îndrăzneală prea mare. **1**)espre sărutat, nici pomeneală. Nu. Niciodată. Nu în public.

— Hei, şopteşte Maxim, ridicându-i bărbia spre el.

— Ai cheltuit prea mult, şopteşte ea.

— Pentru tine, niciodată. Te rog nu te supăra pe mine.

Ochii ei zăbovesc pe faţa mea, dar habar n-am ce-o fi în mintea ei.

— Mulţumesc, zice ea în cele din urmă.

— Cu cea mai mare plăcere, răspund uşurat. Acum mergem să luăm nişte încălţări decente.

Chipul Alessiei se luminează ca o zi de vară.

Ah. Pantofii... calea către inima tuturor femeilor.

În magazinul de încălţăminte de alături, Alessia alege **o** pereche de ghete până la gleznă, negre.

— Ai nevoie de mai multe perechi, îi spun.

— Nu, n-am nevoie decât de astea.

— Uite, ăştia sunt drăguţi.

Iau de pe raft o pereche de balerini. Mi-ar plăcea ceva cu tocuri înalte, nişte pantofi din categoria „regulează-mă!“, dar, din păcate, aici toate încălţările răspund unor necesităţi de ordin practic.

Alessia ezită.

— Mie îmi plac, zic eu, sperând că părerea mea îi va influenţa decizia.

— Bine, dacă îţi plac. Oricum, sunt drăguţi.

Zâmbesc:

— Şi îmi plac şi astea.

Ridic o pereche de cizme din piele maro, cu toc.

— Maxim, protestează Alessia.

— Te rog.

Ea zâmbeşte cu reticenţă.

-OK.

— Putem lăsa aici ghetele vechi, pentru reciclare, îi spune Maxim în timp ce aşteaptă la casă.

Alessia se uită în jos, la ghetele noi pe care le poartă, apoi la vechiturile ei. Sunt tot ce i-a mai rămas din lucrurile ei de acasă.

— Aş vrea să le păstrez, zice.

— De ce?

— Sunt din Albania.

— Ah, răspunde el, părând surprins. în regulă, atunci poate vrei să le dăm la recondiţionat.

— Recondiţionat? Ce înseamnă?

— La reparat. Se înlocuieşte talpa. înţelegi?

— Da, da, răspunde ea încântată. Recondiţionare.

îl urmăreşte pe Maxim, care scoate din nou cârdul de credit.

Cum îl va putea răsplăti?

într-o bună zi o să câştige suficienţi bani şi o să se achite de toate datoriile. Până atunci, trebuie să se gândească la ce ar putea face pentru el.

— Nu uita că vreau să gătesc, spune.

Asta e o modalitate.

— Astăzi? întreabă Maxim, aplecându-se să îi ia sacoşele.

— Da. Vreau să gătesc pentru tine. în semn de mulţumire. Diseară.

— în regulă. Hai să ducem bagajele la maşină şi putem cumpăra mâncare după ce luăm prânzul undeva.

Lasă bagajele în portbagajul micuţ al maşinii şi, în timp ce se îndreaptă spre restaurant ţinându-se de mână, Alessia încearcă să nu se gândească prea mult la generozitatea lui Maxim. în cultura ei e o impoliteţe să refuzi un dar. Pe de altă parte, ştie foarte bine cum i-ar spune taică-su dacă ar şti ce face. Ori ar omorî-o, ori ar face infarct. Probabil ambele. L-a dezonorat deja şi, până nu demult, avea şi vână- tăile care dovedeau asta. Şi iar îşi doreşte să fi fost mai deschis şi mai puţin violent.

Baba.

Şi devine tot mai posomorâtă.

Luăm prânzul la Rick Stein Café. Alessia e tăcută, iar când comandăm pare puţin cam prea tăcută. Mă întreb dacă e din cauza banilor pe care i-am cheltuit pe hainele ei. După ce chelneriţa ne-a luat comanda, mă întind peste masă, o prind de mână şi o strâng, încurajând-o:

— Alessia, nu-ţi face griji din cauza banilor. Pentru haine. Te rog.

Ea îmi zâmbeşte forţat şi ia o gură de apă minerală.

— Ce s-a întâmplat?

Ea clatină din cap.

— Hai, spune-mi, insist eu.

Ea clatină din nou din cap şi se întoarce să se uite pe fereastră.

Ceva e în neregulă.

Rahat. Am supărat-o cu ceva?

— Alessia.

Ea se întoarce cu faţa spre mine, cu o privire agitată.

Futu-i!

— Ce s-a întâmplat?

Ea mă priveşte cu ochii întunecaţi înnouraţi de durere. Parcă îmi înfige cineva un cuţit în pântec.

— Spune-mi.

— Nu pot să mă prefac că sunt în vacanţă, începe ea cu voce scăzută. Tu îmi cumperi toate lucrurile astea, şi eu nu pot să-ţi dau niciodată banii înapoi. Şi nu ştiu ce se va întâmpla cu mine când ne vom întoarce la Londra. Şi mă gândesc la tata şi la ce mi-ar face — aici se opreşte şi îşi trage răsuflarea — mie, şi şi ţie, dacă ar şti ce am făcut. Ştiu foarte bine cum m-ar numi. Şi am obosit. Am obosit să îmi fie frică tot timpul.

Vocea ei e o şoaptă răguşită, ochii i se umplu de lacrimi. Mă priveşte drept în ochi:

— La asta mă gândesc.

îi susţin privirea. Paralizat, dar golit pe dinăuntru şi îndurerat. Pentru ea.

— O grămadă de lucruri la care să te gândeşti, într-adevăr, murmur eu.

Se întoarce chelneriţa cu mâncarea noastră: îmi pune dinainte sandviciul californian şi aşază supa-cremă de dovleac în faţa Alessiei.

— Totul e în regulă? ne întreabă.

— Da, e bine. Mulţumesc, îi răspund, facându-i semn să plece. Alessia ia lingura şi amestecă în supă, iar eu mă simt neajutorat

şi îmi storc mintea să spun ceva. Cu o voce abia auzită spune:

— Maxim, eu nu sunt problema ta.

— Nu am spus niciodată că ai fi.

— Nu asta am vrut să spun.

— Ştiu ce ai vrut să spui, Alessia. Dar indiferent ce se întâmplă între noi, vreau să mă asigur că eşti bine.

îmi zâmbeşte trist:

— Sunt recunoscătoare. Mulţumesc.

Răspunsul ei mă înfurie. Nu vreau recunoştinţa ei. Cred că are cine ştie ce idee de modă veche cum că ar fi amanta mea. Şi habar n-am ce ne-ar putea face tatăl ei. Suntem în 2019. Nu în 1819.

Oare ce mama dracului vrea?

Rahat. Dar eu ce vreau?

O urmăresc ducând lingura cu supă la gură, cu faţa ei palidă şi tristă.

Măcar mănâncă.

Ce vreau eu? De la ea?

Am avut trupul ei atât de frumos.

Şi nu e destul.

Deodată, mă loveşte. între ochi, ca un

ciocan, îi vreau inima.

Futu-i.

Capitolul şaptesprezece

Dragoste. Năucitoare. Iraţională. Frustrantă... îmbătătoare. Aşa se simte. Sunt nebuneşte, prosteşte, ridicol de îndrăgostit de femeia care şade în faţa mea.

Menajera mea. Alessia Demachi.

Asta am simţit din clipa în care am văzut-o în holul meu, cu o mătură în mână. îmi amintesc cât de deconcertat am fost... Cât de nervos. Cum mi se părea că zidurile se strâng în jurul meu şi trebuia să evadez, dar asta numai pentru că nu înţelegeam profunzimea sentimentelor mele. De asta fugeam de fapt. Am crezut că sunt sălbatic atras fizic de ea. Dar nu. Nu tânjesc numai după corpul ei. Niciodată nu a fost doar atât. Sunt atras de ea într-un fel în care nu m-a mai atras niciodată vreo femeie. O iubesc. De aceea m-am dus după ea când a fugit la Brentford. De aceea am adus-o aici. Vreau să o protejez. Vreau să fie fericită. Vreau să fie cu mine.

Futu-i.

E o revelaţie.

Şi ea nu are nicio idee cine sunt sau ce fac. Iar eu ştiu foarte puţine despre ea. La drept vorbind, habar n-am ce simte pentru mine. Şi totuşi, e aici, cu mine, iar asta sigur înseamnă ceva. Cred că mă place. Pe de altă parte, are de ales? Sunt singura ei opţiune. Era speriată, nu avea unde altundeva să fugă. Iar pe drum, undeva, la un moment dat, am înţeles şi am încercat să mă ţin departe de ea, dar nu am putut, pentru că şi-

a croit drum în inima mea.

M-am îndrăgostit de femeia mea de serviciu.

Ce să zic, chiar căeo încurcătură de toată frumuseţea.

Iar acum s-a deschis în sfârşit în faţa mea; dar şi după tot ce am făcut, tot speriată este. Nu am făcut destul. Pofta mea de mâncare se evaporă.

— îmi pare rău. Nu am vrut să fiu un *chef-strică,* spune ea, între- rupându-mi şirul gândurilor.

— *Chef-strică?*

Ea se încruntă:

— Engleza mea?

— Cred că ai vrut să zici strică-cheful.

Zâmbetul ei e şovăielnic.

— Nu eşti, o liniştesc. îi dăm noi cumva de capăt, Alessia. Ai să
vezi.

Ea încuviinţează, dar nu pare prea convinsă.

— Nu ţi-e foame?

Arunc un ochi spre sandviciul cu pui din farfurie şi încep să îmi chiorăie maţele. Ea chicoteşte, şi e cel mai minunat sunet din lume.

— Mai bine.

Mă delectez cu amuzamentul ei, uşurat că şi-a recăpătat simţul umorului, şi îmi îndrept atenţia spre mâncare.

ALESSIA SE RELAXEAZĂ. Nu-şi aminteşte să-i mai fi vorbit despre sentimentele ei până acum, dar el nu pare supărat pe ea. Când se uită la ea, ochii lui sunt calzi, expresia lui e încurajatoare.

îi dăm noi cumva de capăt, Alessia. Ai să vezi.

Se uită în jos, la supa de dovleac, şi îi revine şi ei pofta de mâncare. Se minunează de înlănţuirea de evenimente care a adus-o aici. Când mama a urcat-o în microbuz pe o şosea dosnică şi îngheţată din Kukes, ştia că viaţa ei se va schimba radical. Avea atâtea speranţe pentru o viaţă nouă în Anglia! Nu se aştepta ca această călătorie să fie atât de grea sau atât de periculoasă. Şi ironia face că ea tocmai asta încerca să facă, să fugă de pericol.

Şi totuşi, toate astea au adus-o la el.

Domnul Maxim.

El, bărbatul cu faţă frumoasă, care râde din te miri ce şi are un zâmbet răpitor. îl urmăreşte cum mănâncă. Are maniere impecabile la masă. E precis, ordonat şi mestecă doar cu gura închisă. Bunica ei englezoaică, o mare obsedată de maniere, sigur ar fi fost de acord cu el.

Când o priveşte, ochii lui sunt de un verde-luminos. Cea mai extraordinară culoare. Culoarea Drinului. Culoarea de acasă.

S-ar putea uita la el toată ziua.

El îi zâmbeşte încurajator.

— Toate bune? o întreabă.

Alessia încuviinţează. îi place căldura zâmbetului lui când o priveşte, îi place văpaia din ochii lui când... când o doreşte. Roşeşte şi se uită-n farfuria cu supă. Nu se aştepta să se îndrăgostească.

Dragostea e pentru proşti, îi spunea maică-sa.

Poate e proastă, dar îl iubeşte. Şi i-a spus-o. Dar, desigur, el nu-i înţelege limba maternă.

— Hei, zice el.

Ea ridică privirea. Maxim a terminat de mâncat.

— Cum e supa?

— Bună.

— Atunci, ia şi mănâncă mai iute. Vreau să te duc acasă.

— Bine, zice ea, căci îi place ideea de „acasă“.

I-ar plăcea să-şi clădească o casă cu el. Permanent. Dar ştie că nu-i cu putinţă aşa ceva.

Însă nimeni nu o poate împiedica să viseze.

Drumul înapoi spre Trevethick e mai tăcut decât călătoria de mai devreme. Maxim e preocupat şi ascultă muzica stranie care curge din boxe. Se opresc la un supermarket Tesco, la

ieşirea din Padstow, de unde iau toate ingredientele de care are nevoie Alessia ca să facă *tav'e kosi,* mâncarea preferată a tatei. Speră că o să-i placă lui Maxim. Se uită pe fereastră, la peisajul rural. încă învăluit în iarnă, îi aminteşte de ţara ei. Numai că aici copacii sunt scunzi şi sunt încovoiaţi de vântul aspru de Cornwall.

Se întreabă ce fac Magda şi Michal în Brentford. E duminică, aşa că probabil că Michal îşi face temele sau se joacă pe internet, iar Magda găteşte sau vorbeşte cu logodnicul ei, Logan, pe Skype. Sau poate face bagajele pentru Canada. Alessia speră că sunt în siguranţă. Se uită pe furiş la Maxim, care pare pierdut în gândurile lui. Dacă el a ţinut legătura cu prietenul lui, ar trebui să ştie ce fac Magda şi Michal. Poate mai târziu o va lăsa să folosească telefonul lui ca să poată afla veşti de acasă.

Nu, Brentford nu e casa ei.

Nu ştie unde va fi viitoarea ei casă.

Hotărâtă să îşi păstreze buna dispoziţie, alungă gândul ăsta şi încearcă să se concentreze asupra sunetelor extraordinare care răsună în boxe. Culorile sunt contradictorii: nuanţe de roşu, de purpuriu, de turcoaz... nu a mai auzit niciodată ceva asemănător.

— Ce-i muzica asta? întreabă.

— E coloana sonoră din *Arrival.*

— *Arrival?*

— Filmul.

— Aha.

— L-ai văzut?

— Nu.

— E grozav. Chiar te ameţeşte. Despre timp şi limbaj şi dificultăţile de comunicare. îl putem vedea acasă. Muzica îţi place?

— Da. E ciudată. Expresivă. Şi colorată.

Maxim zâmbeşte scurt. Prea scurt. Cine ştie la ce s-o fi gândind. Alessia se întreabă dacă meditează la discuţia lor de mai devreme. Trebuie să ştie:

— Eşti supărat pe mine?

— Nu. Sigur că nu! De ce să fiu supărat pe tine?

Ea ridică din umeri:

— Nu ştiu. Eşti tăcut.

— Mi-ai dat multe la care să mă gândesc.

— îmi cer scuze.

— Nu trebuie să te scuzi. N-ai făcut nimic rău. Dacă nu..., începe, dar se opreşte brusc.

— N-ai făcut nimic rău, zice ea.

— Mă bucur că aşa crezi.

Apoi îi aruncă un zâmbet rapid, sincer, care îi risipeşte îndoielile.

— Există vreo mâncare pe care nu o mănânci? întreabă ea, dorindu-şi să se fi interesat înainte să cumpere ingredientele.

— Nu. Mănânc cam orice. Am fost la internat, răspunde el, ca şi cum asta ar explica toată relaţia lui cu mâncarea.

Dar cunoştinţele Alessiei despre internatele şcolare se limitează la cărţile lui Enid Blyton din seria *Malory Towers,* una dintre preferatele bunicii ei.

— Ţi-a plăcut acolo? îl întreabă ea.

— Primul, nu. Am fost exmatriculat. La al doilea, da. E o şcoală bună. Mi-am făcut prieteni buni acolo. I-ai cunoscut.

— A, da.

Alessia roşeşte amintindu-şi de cei doi bărbaţi în chiloţi.

Şi se antrenează într-o conversaţie mai uşoară, iar când ajung acasă e deja mai veselă.

Ducem bagajele în casă. în timp ce Alessia despachetează mâncarea, eu duc sus hainele. Le pun mai întâi în dormitorul de oaspeţi, apoi mă răzgândesc şi duc sacoşele în garderoba mea. O vreau aici, cu mine.

E o impertinenţă.

Futu-i.

îmi complic existenţa. Habar n-am cum să mă port cu ea.

Mă aşez pe pat şi îmi prind capul în mâini. Aveam un plan înainte de a ajunge aici?

Nu.

Am gândit cu scula. Iar acum... ei bine, sper că gândesc cu capul şi îmi urmez inima. Pe drum spre casă, m-am gândit la ce aveam de făcut. Să îi spun că o iubesc? Să nu-i spun? Nu mi-a dat niciun indiciu legat de ceea ce simte ea pentru mine, dar e reticentă faţă de cele mai multe lucruri.

E aici, cu mine.

Asta înseamnă ceva, nu?

Ar fi putut rămâne cu prietena ei, dar asta ar fi însemnat că gangsterii ăia ar fi găsit-o dacă s-ar fi întors. îmi îngheaţă sângele în vine. Mă trec fiorii când mă gândesc ce i-ar fi putut face dacă ar fi găsit-o. Nu, eram singura ei opţiune. Ea nu are nimic. Unde ar fi putut fugi?

Şi totuşi, a ajuns în Anglia fără nimic şi a supravieţuit. E plină de resurse, dar cu ce preţ? Gândul ăsta mă apasă greu. Ce a făcut de când a ajuns în ţară şi până a găsit-o pe Magda?

Durerea din ochii ei la restaurant. A fost... tulburătoare.

Am obosit să îmi fie frică.

Mă întreb de câtă vreme se simte aşa. De când a ajuns aici? Nici măcar nu ştiu de câtă vreme e în Marea Britanie. Sunt multe pe care nu le ştiu despre ea.

Dar vreau să fie fericită.

Gândeşte-te. Ce-i de făcut?

Mai întâi, trebuie să-i legalizăm situaţia aici. N-am nicio idee cum se poate face asta. Avocaţii mei ar trebui să ştie care e răspunsul. Parcă văd mutra lui Rajah când o să-i spun că adăpostesc un imigrant ilegal.

Bunica ei a fost englezoaică. Poate asta ne va fi de ajutor.

Futu-i. Nu ştiu.

Ce altceva aş mai putea face?

M-aş putea căsători cu ea.

Cum?

Căsătorie?

Râd în hohote, într-atât de absurdă mi se pare ideea.

De ce nu?

Maică-mea ar lua-o razna cu totul. Fie şi numai pentru asta, şi tot ar merita să o cer de nevastă. îmi vin în minte cuvintele lui Tom din seara aceea, de la pub: *Ştii, acum că eşti conte, trebuie să dai un moştenitor şi o rezervă.*

Aş putea s-o fac pe Alessia contesa mea.

Inima începe să-mi bată nebuneşte. Ar fi o mutare îndrăzneaţă.

Şi poate cam pripită.

Nici măcar nu ştiu dacă simte ceva pentru mine.

Aş putea s-o întreb.

Dau ochii peste cap. Mă învârt în jurul cozii. Adevărul e că trebuie să aflu mai multe despre ea. Cum aş putea s-o cer de nevastă? Ştiu unde e Albania pe hartă, dar cam atât. Ei bine, poate ar fi cazul să îndrept lucrurile. Acum.

Scot telefonul din buzunar şi deschid Google.

E deja întuneric când telefonul meu începe să dea semne că i se descarcă bateria. Sunt întins pe pat, citind tot ce găsesc pe net despre Albania. E un loc fascinant, deopotrivă modern şi străvechi, cu o istorie furtunoasă. Am găsit şi oraşul natal al Alessiei. E în nord-est, ascuns printre munţi, la câteva ore de mers cu maşina de capitală. Din câte am citit, se pare că în zona aceea viaţa e mai tradiţională.

Asta explică multe.

Alessia găteşte jos. Orice o face, mirosul e ademenitor. Mă ridic, mă întind şi cobor să văd ce face.

E îmbrăcată tot cu tricoul alb şi cu blugii ei; e cu spatele la mine, cu faţa la aragaz, şi amestecă ceva într-o tigaie. Miroase delicios şi îmi lasă gura apă.

— Salut, îi zic, şi mă aşez pe unul din scaunele înalte de lângă bufet.

— Salut, zâmbeşte ea scurt, şi observ că şi-a împletit părul.

Pun telefonul la încărcat într-una din prizele de sub bufet şi pornesc sistemul audio.

— Vrei să asculţi ceva anume?

— Alege tu.

Aleg o listă cu muzică ambientală şi apăs PLAY. RY X răsună în boxele de sus, facându-ne pe amândoi să tresărim. Dau imediat sonorul mai încet.

— Scuze. Ce faci acolo?

— O surpriză, răspunde ea, aruncându-mi o privire cochetă peste umăr.

— îmi plac surprizele. Miroase foarte bine. Pot să te ajut cu ceva?

— Nu. Ăsta e mulţumesc-ul meu. *Vrei băutură?*

Râd.

— Da, aş vrea să beau ceva. Te deranjează dacă-ţi tot corectez engleza?

— Nu, vreau să învăţ.

— Se spune că vrei *să bei ceva.*

— Am înţeles.

îmi zâmbeşte din nou.

— Şi da, vreau. Mulţumesc.

Ea lasă tigaia deoparte, scoate din bufet o sticlă desfăcută de vin roşu şi îmi toarnă un pahar.

— Am citit despre Albania.

întoarce spre mine nişte ochi mari, iar faţa i se luminează ca un răsărit.

— Acasă, şopteşte.

— Povesteşte-mi mai multe despre viaţa în Kukes.

Poate pentru că era ocupată cu pregătitul cinei, s-a deschis în sfârşit în faţa mea şi a început să îmi povestească despre casa în care locuia cu tatăl şi cu mama ei. Era lângă un lac mare, înconjurat de brazi... Iar în timp ce-mi povesteşte, eu o privesc şi mă minunez de graţia şi uşurinţa cu care se mişcă printre bufete şi aparate, de parcă ar fi gătit dintotdea- una în bucătăria asta, indiferent dacă răzuia nucşoară sau seta cuptorul. E ca o profesionistă. Iar în timp ce găteşte, îmi umple

paharul cu vin, spală vasele şi îmi vorbeşte despre viaţa ei izolată în Kukes.

— Deci nu conduci?

— Nu, răspunde ea, aranjând masa pentru doi.

— Mama ta conduce?

— Da. Dar nu foarte des.

Zâmbeşte când îmi vede consternarea:

— Trebuie să ştii că majoritatea albanezilor nu au condus până la jumătatea anilor 1990. înainte de căderea comunismului nu aveam maşini particulare.

— Uau. Nu, nu ştiam.

— Mi-ar plăcea să învăţ.

— Să conduci? Te învăţ eu.

Ea pare şocată:

— în maşina ta rapidă? Nu, nu prea cred.

Şi râde, de parcă i-aş fi propus să zburăm pe Lună şi să luăm cina acolo.

— Aş putea să te învăţ, serios.

Avem suficient teren aici, nu e nevoie să intrăm pe drumurile publice. Vom fi în siguranţă. îmi răsare în gând imaginea ei conducând una din maşinile de colecţie ale lui Kit, poate Morganul. Da. Ar fi o maşină potrivită pentru o contesă.

Contesă?

— Mai durează vreun sfert de oră până e gata, spune ea şi duce un deget la buze.

O frământă ceva.

— Ce ai vrea să faci?

Alessia îşi muşcă buza de jos.

— Ce-i? insist.

— Aş vrea să vorbesc cu Magda.

Evident că vrea să vorbească cu Magda. Magda e probabil *singura* ei prietenă. De *ce* nu m-oi fi gândit la asta?

— Sigur că da. Uite-aici.

Scot telefonul din priză şi caut numărul Magdei. Când începe să sune, îi întind Alessiei aparatul, iar ea îmi dăruieşte un zâmbet recunoscător.

— Magda... Da, eu sunt.

Alessia se duce să se aşeze pe canapea, iar eu mă străduiesc, fără succes, să nu trag cu urechea. Presupun că Magda răsuflă uşurată când aude că Alessia e întreagă.

— Nu. Bine.

Alessia se uită în sus, spre mine, cu ochi strălucitori:

— Foarte bine, spune ea cu un zâmbet larg, şi eu mă trezesc răs- punzându-i cu aceeaşi monedă.

Nu m-ar deranja un „foarte bine“ în fiecare zi.

Râde la o replică a Magdei, iar mie mi se încălzeşte sufletul. E tare plăcut să o aud râzând; nu i se întâmplă prea des.

încerc să nu mă uit la ea în timp ce vorbeşte, dar nu rezist. Fără să-şi dea seama, răsuceşte pe deget o şuviţă scăpată din coadă şi îi povesteşte Magdei despre mare şi despre căzătura în valuri de ieri.

— Nu. E frumos aici. îmi aminteşte de acasă.

Ridică iar capul către mine, iar eu mă trezesc prins în mrejele privirii ei mistuitoare.

Acasă.

Aş putea face din Cornwall casa ei...

Mi se usucă gura.

Măi, băiete! Chiar că ai luat-o razna!

întorc privirea, încercând să rup vraja ochilor Alessiei. Sunt tulburat de calea pe care au luat-o gândurile mele şi sorb o gură de vin. Reacţia mea e prea nouă şi prea îndrăzneaţă.

— Ce face Michal? Şi Logan? întreabă ea, dornică să afle veşti, şi în scurtă vreme e absorbită într-o discuţie despre

bagaje şi Canada — şi nunţi.

Alessia râde iar şi vocea ei se schimbă, devenind mai blândă... mai dulce. Vorbeşte cu Michal şi, după tonul ei, îmi dau seama că ţine foarte mult la el. N-ar trebui să fiu gelos — e doar un copil —, dar dacă totuşi sunt? Nu sunt prea încântat de acest nou şi nedorit sentiment.

— Să fii cuminte, Michal... Mi-e dor de tine. Pa.

Alessia se uită din nou la mine:

— Bine, aşa voi face... La revedere, Magda.

închide, vine la mine şi îmi întinde telefonul. Pare fericită. Mă bucur că a dat acest telefon.

— Toate bune? o întreb.

— Da. Mulţumesc.

— Şi cu Magda?

— îşi face bagajele. E fericită şi tristă să părăsească Anglia. Şi e uşurată că are un om de pază lângă ea.

— Grozav. Cred că abia aşteaptă să înceapă o viaţă nouă.

— Aşa e. Logodnicul ei e un om bun.

— Cu ce se ocupă?

— Ceva cu computerele.

— Ar trebui să îţi iau un telefon, să poţi vorbi cu ea de câte ori vrei. Acum pare îngrozită:

— Nu. Nu, e prea mult. Nu se poate.

Ridic o sprânceană, ştiind prea bine că se poate.

Arcuieşte şi ea o sprânceană, nemulţumită, iar eu amân discuţia pentru altă dată.

— Cina e gata.

Alessia pune tava cu mâncarea pe masă, lângă salata pe care a pregătit-o. E mulţumită că iaurtul de deasupra s-a transformat într-o crustă aurie, crocantă. Maxim e impresionat.

— Arată bine, zice el, dar Alessia bănuieşte că exagerează, îi serveşte o porţie mare şi se aşază.

— E miel cu orez şi iaurt şi câteva... ingrediente secrete. Noi îi spunem *tave kosi.*

— Noi nu gătim cu iaurt. îl folosim ca să-l punem peste muşii. Alessia râde.

Maxim ia o îmbucătură şi închide ochii, savurând

mâncarea.

— Mmm.

Deschide ochii şi dă entuziasmat din cap, apoi înghite.

— E delicios. N-ai minţit când ai spus că ştii să găteşti.

Alessia roşeşte sub privirea lui caldă.

— Poţi găti pentru mine de câte ori vrei.

— Mi-ar plăcea, murmură ea.

I-ar plăcea chiar foarte mult.

Vorbim, şi bem, şi mâncăm. O bombardez cu vin şi întrebări. Multe întrebări. Despre copilăria ei. Şcoală. Prieteni. Familie. Lecturile despre Albania m-au inspirat. Mă inspiră şi că stau în faţa Alessiei; e cât se poate de plină de viaţă. Când vorbeşte, ochii ei sunt strălucitori şi expresivi. E însufleţită şi dă din mâini ca să-şi întărească ideile.

E captivantă.

Din când în când îşi dă la o parte câte o şuviţă rebelă, atingându-şi pavilionul urechii cu degetele subţiri.

Aş vrea să-i simt degetele pe mine.

îmi imaginez cum îi voi despleti coada şi îmi voi afunda degetele în părul ei moale, parfumat. E o bucurie să o văd aşa, fără griji şi vorbăreaţă. După bujorii roz din obrajii ei, bănuiesc că s-ar putea să fie din cauza vinului. Iau o gură din deliciosul Barolo italienesc, care văd că funcţionează ca prin minune.

Sătul, împing farfuria şi îi umplu din nou paharul.

— Povesteşte-mi cum arată o zi obişnuită în Albania.

— Pentru mine?

— Da.

— Nu sunt prea multe de spus. Dacă lucrez, tata mă duce la şcoală. Iar când stau acasă, o ajut pe mama. Spăl. Fac curat. Aşa cum fac şi pentru tine.

Ochii ei de culoarea cafelei mă măsoară, pătrunzându-mă până în străfundul sufletului. E sexy ca naiba. Apoi adaugă:

— Cam asta-i tot ce fac.

— Pare destul de anost, zic.

Prea anost pentru isteaţa Alessia Demachi. Şi destul de singuratica, cred.

— Este, râde ea.

— Din câte am citit, nordul Albaniei e destul de conservator.

— Conservator.

Se încruntă şi soarbe o gură de vin:

— Adică tradiţionalist?

-Da.

— Da, oamenii sunt tradiţionalişti acolo de unde vin eu.

Se ridică să strângă farfuriile de pe masă.

— Dar Albania se schimbă, adaugă. în Tirane...

— Tirana?

— Da. E un oraş modern. Acolo nu e chiar atât de conservator sau tradiţional.

Pune farfuriile în chiuvetă.

— Ai fost acolo?

— Nu.

— Ţi-ar plăcea să mergi?

Se aşază din nou pe scaun şi clatină din cap, cu un deget la gură. O clipă, privirea ei pare plină de dorinţă.

— Da. într-o bună zi.

— Ai mai călătorit?

— Nu. Doar în cărţi.

Zâmbetul ei luminează încăperea.

— Am călătorit prin toată lumea în cărţi. Şi am fost în America uitându-mă la TV.

— Televiziune americană?

— Da. Netflix. HBO.

— în Albania?

Ea râde de uimirea mea:

— Da. Avem televiziune.

— Aşadar, acasă la tine cum te amuzai? o întreb.

— Să mă amuz?

— Distracţie. Ştii tu, distracţie.

Ea pare cam confuză:

— Citeam. Mă uitam la televizor. Exersam la pian. Uneori ascultam radioul cu mama. BBC World Services.

— Nu ieşeai?

-Nu.

— Niciodată?

— Uneori. Vara, ne plimbam seara prin oraş. Dar numai cu familia. Alteori cântam la pian.

— Recital? Pentru public?

— Da. La şcoală şi la nunţi.

— Părinţii tăi trebuie să fie foarte mândri de tine.

Faţa i se întunecă.

— Da. Erau. Sunt, se corectează imediat.

Vocea ei se stinge, devenind o şoaptă tristă:

— Tatei îi place atenţia.

Comportamentul i se schimbă în mod subtil şi se închide în ea însăşi.

Rahat.

— Cred că îţi este dor de ei.

— De mama. Mi-e dor de mama, răspunde ea încet şi mai ia o gură de vin.

Nu şi de tatăl ez? Nu o forţez să spună mai multe. Dispoziţia i s-a schimbat. Ar trebui să schimb subiectul, dar dacă îi este atât de dor de mama ei, poate vrea să se întoarcă. îmi amintesc ce mi-a spus:

Am crezut că venim aici la muncă. Pentru o viaţă mai bună. Viaţa în Kukesegrea pentru unele femei. Am fost trădate...

Poate asta vrea. Să se întoarcă acasă. Şi, cu toate că îmi era groază de răspunsul ei, o întreb:

— Ai vrea să te întorci?

— Să mă întorc?

— Acasă.

Ochii ei se umplu de spaimă.

— Nu. Nu pot. Nu pot.

Vocea ei e o şoaptă precipitată, răguşită, şi mie mi se ridică părul pe ceafa.

— De ce?

Rămâne tăcută, dar eu vreau să ştiu. Insist:

— Din cauză că nu ai paşaport?

-Nu.

— Atunci de ce? Ce poate fi atât de rău?

Ea închide strâns ochii şi lasă capul în jos, ca şi cum i-ar fi ruşine.

— Nu, şopteşte. Pentru că... pentru că sunt făgăduită.

Capitolul optsprezece

Mi se strânge pieptul de parcă aş fi primit un pumn în plex.

Făgăduită?

Ce porcărie medievală mai e şi asta?

Ridică privirea către mine. în ochii ei mari se oglindeşte o nesfârşită durere. Adrenalina îmi năvăleşte prin vene; sunt gata de luptă.

— Făgăduită? şoptesc, ştiind foarte bine ce înseamnă asta.

Fir-ar a dracului de treabă, e promisă altuia.

Ea lasă din nou capul în jos:

— Da.

Vocea ei abia dacă se aude.

Am un rival. *Rahat.*

— Şi când aveai de gând să îmi spui chestia asta?

închide ochii strâns, ca şi cum ar durea-o ceva.

— Alessia, uită-te la mine.

Duce mâna la gură. Să-şi înăbuşe un suspin? Nu ştiu. înghite în sec, apoi ridică privirea spre mine. Are o faţă pustiită şi disperarea ei e palpabilă. Mânia mea se evaporă într-o secundă, lăsând în urma ei un adevărat vârtej.

— îţi spun acum, răspunde ea.

Nu e disponibilă.

Durerea e instantanee. Visceralã. Şocantă. Simt în cădere liberă.

Ce mama dracului?

3io
Mister

Lumea mea s-a năruit. Ideile. Planurile mele vagi. Să fiu cu ea... să mă însor cu ea...

Nu pot.

— îl iubeşti?

Ea se trage în spate şi se holbează şocată la mine:

-Nu!

E o negaţie vehementă, spusă pe nerăsuflate, cu pasiune.

— Nu vreau să mă mărit cu el! De-asta am plecat din Albania.

— Ca să scapi de el?

— Da. Trebuia să mă căsătoresc în ianuarie. După ziua mea.

A fost ziua ei?

Mă uit perplex la ea. Dintr-odată, am senzaţia că zidurile se strâng în jurul meu. Am nevoie de spaţiu. Ca atunci când am văzut-o prima dată. Mă sufoc într-un vârtej de îndoială şi confuzie. Trebuie să mă gândesc. Mă ridic într-o mişcare smucită, ridic mâna să-mi dau părul de pe frunte şi să-mi adun gândurile. Ea sare în lături. Se ghemuieşte şi îşi acoperă capul cu mâinile, ca şi cum ar aştepta...

Cum??

— Futu-i! Alessia, chiar ai crezut că am de gând să te lovesc? exclam eu şi fac un pas în spate, îngrozit de reacţia ei.

O altă piesă din puzzle-ul Alessia Demachi îşi ocupă locul. Nu-i de mirare că stătea tot timpul departe de mine. Sunt gata să-l omor pe nenorocitul ăla:

— Te-a lovit? Spune-mi, te-a lovit?

Ea se uită în jos, în poală. Ruşinată, îmi imaginez.

Sau poate resimte cine ştie ce loialitate nesăbuită faţă de ticălosul ăsta din Fundul Pământului, care are o pretenţie nelegitimă asupra fetei mele.

Mama naibii de viaţă.

încleştez pumnii, mistuit de o mânie criminală. A rămas nemişcată. Cu capul plecat. închisă în sine.

Calmează-te, amice. Potoleşte-te.

Inspir adânc, cu mâinile în şolduri.

— îmi pare rău.

Ridică fruntea. Privirea ei e directă şi sinceră:

— N-ai greşit cu nimic.

Chiar şi acum încearcă să toarne apă peste cărbunii mei încinşi.

Cei câţiva paşi dintre noi sunt o distanţă prea mare. Mă urmăreşte prudentă cum mă apropii şi, cu mare grijă, mă las pe vine lângă ea:

— îmi pare rău, nu am vrut să te sperii. Sunt pur şi simplu şocat că acolo, undeva, în lumea asta mare, ai un pretendent, iar eu am un rival la afecţiunea ta.

Ea clipeşte de câteva ori, faţa i se îmblânzeşte şi un abur rozaliu i se răspândeşte în obraji.

— Nu ai niciun rival, şopteşte.

îmi recapăt suflul şi simt o căldură plăcută în piept, care alungă ultimul val de adrenalină. Sunt cele mai dulci cuvinte pe care mi le-a spus vreodată.

Există speranţă.

— Nu tu l-ai ales pe bărbatul ăsta?

— Nu. A fost alegerea tatălui meu.

Mă întind, îi iau mâna şi o sărut uşor pe încheietură.

— Nu mă pot întoarce, şopteşte ea. L-am dezonorat pe tata. Iar dacă mă întorc, voi fi obligată să mă căsătoresc.

— Bărbatul ăsta căruia îi eşti făgăduită... îl cunoşti?

-Da.

— îl iubeşti?

-Nu.

Răspunsul ei vehement, monosilabic, îmi spune tot ce am nevoie să ştiu. Poate e bătrân. Sau neatrăgător. Sau amândouă.

Sau poate o bate.

Futu-i.

Mă ridic, o trag în braţele mele, iar ea se lasă, punându-şi palmele pe pieptul meu. O lipesc de mine şi o strâng. Şi nu ştiu dacă o încurajez pe ea sau pe mine. Gândul că ar putea fi cu altcineva, cu cineva care se poartă urât cu ea, mă îngrozeşte. îmi îngrop faţa în părul ei parfumat, recunoscător că e aici. Cu mine.

— îmi pare rău că a trebuit să înduri atâtea rahaturi, murmur eu.

înalţă ochii spre mine şi îmi pune un deget pe buze:

— E un cuvânt urât.

— Aşa e. Un cuvânt urât pentru o situaţie urâtă.

Mă aplec şi îmi lipesc buzele de gura ei şi e ca o scânteie, căci tot trupul meu se trezeşte la viaţă. închide ochii, lasă capul pe spate şi îmi oferă gura. Nu pot rezista. în fundal, RY X cântă cu vocea lui răguşită, melancolică, despre cum e să te îndrăgosteşti. E emoţionant. Şi înviorător. Şi relaxant.

— Dansează cu mine.

Şi vocea mea e răguşită. Alessia icneşte când o strâng mai tare în braţe şi încep să mă leagăn, antrenând-o şi pe ea. îşi lipeşte palmele de pieptul meu şi le strecoară pe sub cămaşă, pipăindu-mă. Atin- gându-mă. încurajându-mă. îşi strânge degetele în jurul braţelor mele şi începe să se mişte în ritmul meu.

încet.

Alunecăm dintr-o parte într-alta în ritmul lent şi seducător al acestui cântec delicat. Mâna ei urcă pe braţul meu, apoi pe umeri, şi ajunge în părul meu. Mă împunge cu nasul în piept.

— Nu am dansat niciodată aşa, şopteşte.

Mâna îmi coboară pe trupul ei până spre talie, ţinând-o lipită de mine.

— Nu am dansat niciodată cu tine, şoptesc.

Cu mâna cealaltă, o prind uşor de coadă, şi-i ridic buzele

până la gura mea. O sărut. încet. îndelung. Gustând-o. Redescoperindu-i gura dulce cu limba în timp ce ne legănăm împreună în acelaşi ritm. Scot elasticul care îi ţine părul şi îl eliberez. Gem când scutură capul şi pletele i se revarsă libere şi sălbatice, până spre talie. îi caut faţa şi o sărut iar. Vreau mai mult. Mult mai mult. Simt nevoia să o revendic. E cu mine. Nu cu un nemernic oarecare, violent, dintr-un oraş uitat de lume, unde a înţărcat mutu' iapa.

— Hai în pat, şoptesc cu voce scăzută.

— Trebuie să spăl vasele.

Cum?

— Lasă-le naibii de vase, iubito.

Se încruntă:

— Dar...

— Nu, nu trebuie. Lasă-le.

Pe neaşteptate îmi vine o idee năstruşnică: dacă mă însor cu ea, nu va mai trebui să spele vase niciodată.

— Fă dragoste cu mine, Alessia.

Ea trage aer în piept şi un zâmbet timid, îmbietor, îi arcuieşte buzele.

Plutim împreună. îi cuprind capul în palme şi mă mişc, lent, desfatându-mă încet cu fiecare centimetru din ea. E delicată şi puternică şi frumoasă sub mine. O sărut, punând-mi sufletul şi gura pe buzele ei. Nu m-am mai simţit niciodată aşa. Cu fiecare penetrare, sunt tot mai aproape de ea. Picioarele ei mă ţin într-un loc, iar mâinile ei mi se plimbă pe spate. Unghiile ei îi strigă pasiunea pe pielea mea. Mă ridic şi îi cercetez chipul buimăcit. Are ochii larg deschişi, iar pupilele sunt de culoarea celui mai întunecat şi mai carnal espresso. Vreau să o văd. Toată. Mă opresc şi îmi lipesc fruntea de fruntea ei.

— Trebuie să te văd.

Mă retrag şi mă rostogolesc cu ea în braţe, ca să ajungă deasupra mea. E nesigură şi i s-a tăiat respiraţia. O susţin de sub fund cu o mână şi o trag în sus până ajunge cu picioarele de o parte şi de cealaltă a şoldurilor mele. Mă ridic şi eu în capul oaselor ca să poată sta călare, cu braţele agăţate de umerii mei. îi prind faţa în palme şi o sărut. Mişc mâna încet în jos, o mângâi pe sâni, zăbovesc la sfârcul pe care-l frec între două degete, şi-mi trec buzele dinspre gura ei, peste maxilar, până pe gât. îşi lasă capul pe spate şi scoate un geamăt răguşit, de plăcere pură. Ca răspuns, penisul meu zvâcneşte.

Da.

— Hai să încercăm aşa, şoptesc eu cu gura lipită de pielea parfumată a umărului ei.

O cuprind cu braţul după talie şi o ridic, privind-o fix, în timp ce o las încet în jos şi o pătrund.

Futu-i.

E strâmtă. Şi umedă. Şi perfectă.

Deschide gura când icneşte, cu ochii larg deschişi arzând de dorinţă.

— Ah, şopteşte ea, iar buzele mele îi iau în stăpânire gura, degetele mele i se înfig în păr şi o sărut iar.

Gâfâie şi se agaţă de umerii mei când mă trag îndărăt.

— E bine? o întreb.

Ea scutură înnebunită din cap.

— Da, şopteşte, şi am nevoie de câteva secunde ca să-mi dau seama că s-a întors la stilul albanez de a spune da.

O iau de mâini şi mă las pe spate până ce sunt întins pe pat, pri- vind-o pe femeia care mă călăreşte. Femeia pe care o iubesc.

Părul i se revarsă pe umeri şi pe sâni, într-o cascadă rebelă, senzuală. Se apleacă înainte şi îşi lipeşte palmele de pieptul meu.

Da. Atinge-mă.

îşi plimbă degetele şi palmele pe pielea mea. Simţindu-mă. Prin părul de pe piept, peste sfârcuri, care se întăresc de plăcere.

— Ah! şoptesc eu.

Ea îşi muşcă buza de jos, ascunzându-şi un zâmbet parşiv, victorios.

— Aşa e, frumuseţe, îmi place să mă atingi.

Te iubesc.

Se apleacă şi mă sărută.

— Iar mie îmi place să te ating, spune încet.

Timid. Şi mădularul meu se învârtoşează şi vrea mai mult.

— Ia-mă, murmur eu.

Ea se opreşte, neînţelegând. Ridic puţin şoldurile, ca să-i dau un indiciu. Alessia ţipă; e un ţipăt puternic, gutural, de plăcere care mă
aduce aproape de culme. îşi pune palmele pe pieptul meu încercând să-şi ţină echilibrul. O prind de şolduri.

— Mişcă-te. Aşa, şuier printre dinţi.

îi susţin mişcarea de du-te-vino. Ea gâfâie, dar, prinzându-mă cu amândouă mâinile de braţe, se ridică şi se lasă singură în jos.

— Asta e.

închid ochii şi mă bucur de senzaţia desfătătoare a trupului ei.

— Ah! ţipă ea.

Rahat.

De-ar dura cât mai mult.

Se mişcă. încet şi ezitant la început. Dar, pe măsură ce capătă încredere, îşi găseşte ritmul. Deschid ochii, iar ea se ridică o dată, şi încă o dată, iar de data asta îmi încordez şoldurile, venind în întâmpinarea ei. Ţipătul ei e visceral şi îmi

trezeşte toate simţurile.

Futu-i. O prind de şolduri şi o mişc mai repede, tot mai repede. Gâfâie. Scurt, pătrunzător. Se agaţă de braţele mele. Capul i se mişcă dintr-o parte în alta la fiecare penetrare a mea.

Cu capul lăsat pe spate, invocă zeii, dar este ea însăşi o zeiţă. Mă ţine tot mai strâns de braţe, ţipă puternic şi rămâne nemişcată deasupra mea când are orgasm.

E semnalul meu de eliberare. Ţip şi eu, o ţin lipită de mine şi ejaculez, ejaculez, ejaculez.

Alessia zace pe pat în starea de relaxare de după sex. Maxim e întins cu capul pe stomacul ei, cu braţele în jurul ei, în timp ce ea se joacă în părul lui. îi place să-i simtă părul printre degete. Mama nu i-a dat niciodată de înţeles că actul sexual poate oferi atâta plăcere. Poate relaţia ei cu *Baba* nu e aşa. Alessia se încruntă. Nu vrea să şi-i închipuie pe părinţii ei făcând sex, dar gândurile îi rătăcesc şi îşi aminteşte de bunica ei, Virginia. Da, *ea* s-a măritat din dragoste. Au fost fericiţi. Chiar bătrâni fiind, bunicii ei schimbau priviri care o făceau pe Alessia să roşească. Da, şi-a dorit mereu să aibă o căsnicie

ca a bunicii. Nu ca a părinţilor ei. Nu au fost niciodată afectuoşi în public unul faţă de celălalt.

Maxim nu a ezitat niciodată să o ţină de mână sau să o sărute în public. Şi vorbeşte cu ea. Când a mai stat vreodată de vorbă cu un bărbat o seară întreagă? Acolo de unde vine ea, dacă un bărbat vorbeşte mai mult cu o femeie e considerat un semn de slăbiciune.

Se uită la micul dragon de pe noptieră, un far în beznă. I l-a cumpărat pentru că ştie că îi e frică de întuneric. Şi a adus-o aici ca s-o protejeze. I-a gătit. I-a cumpărat haine. A făcut dragoste cu ea...

în colţurile ochilor i se adună lacrimi; îşi simte inima înecată de nesiguranţă şi dor, arzându-i gâtul cu emoţii nerostite. îl iubeşte. Degetele ei îi răsfiră părul şi e copleşită de sentimentele pe care le încearcă pentru el. Nu s-a supărat pe ea când i-a spus că e făgăduită. în schimb, a fost îngrijorat că inima ei ar putea aparţine altuia.

Nu. Inima mea îţi aparţine, Maxim.

Şi a fost şocat când ea a crezut că ar putea s-o lovească. Mâinile ei au zburat automat şi instinctiv la obraz; tatăl ei e mai puţin vorbăreţ, mai curând om de acţiune...

îşi trece degetele peste umărul lui Maxim şi urmăreşte cu ele linia tatuajului. Vrea să îl cunoască mai bine. Poate ar trebui să îi pună mai multe întrebări. E evaziv în privinţa ocupaţiei. Poate are mai multe? Ea clatină din cap. Nu se cuvine să îl ia la întrebări. Ce ar spune mama ei? Deocamdată, intenţionează să se bucure de această mică bulă pe care o împart amândoi în Cornwall.

Maxim îşi înfundă nasul în burta ei şi o sărută, scoţând-o din gândurile ei neliniştitoare despre acasă. Ridică privirea spre ea, cu ochii ca smaraldul strălucind în lumina blândă a micului dragon.

— Stai cu mine, şopteşte el.

Ea îi netezeşte părul de pe frunte şi se încruntă:

— Stau cu tine.

— Bine, zice el, şi o sărută iar pe burtă.

Dar de data asta gura i se mişcă mai jos, şi mai jos, tot mai jos.

Deschid ochii în lumina zorilor care se strecoară printre lamelele storurilor. Sunt încolăcit în jurul Alessiei. Capul pe pieptul ei, braţul în jurul taliei. Căldura şi mirosul dulce al pielii ei îmi invadează simţurile, iar trupul meu se deşteaptă să o salute. încetişor, îmi bag nasul în ceafa ei şi îi depun câteva sărutări umede gât.

Ea se înfioară şi deschide pleoapele.

— Bună dimineaţa, prinţesă, şoptesc.

Zâmbeşte, cu o expresie somnoroasă şi satisfăcută.

— Bună dimineaţa... Maxim.

Are un ton tandru şi mi se pare că ghicesc dragostea în felul în care îmi rosteşte numele. Sau poate îmi imaginez eu, pentru că mi-o doresc atât de mult.

Gata, am spus-o. Vreau dragostea ei.

Toată.

Sunt gata să o recunosc în faţa mea.

Dar o pot recunoaşte şi în faţa ei?

înaintea noastră se întinde o nouă zi, deschisă şi liberă, iar eu sunt aici, cu ea.

— Hai să rămânem în pat azi.

Vocea mea e răguşită de somn.

îşi trece degetele peste bărbia mea:

— Eşti obosit?

Rânjesc.

— Nu...

— Ah..., zice ea, întorcându-mi un zâmbet pe măsură.

Limba lui. Gura lui. Ce ştie să-i facă. Alessia e pierdută într-un vârtej de senzaţii. îşi încleştează mâinile de încheieturile lui când ajunge pe marginea prăpastiei. E aproape. Foarte aproape. El o stârneşte iar şi iar cu limba şi înfige treptat un deget în ea, iar ea se prăbuşeşte, orgasmul puternic sfârtecând-o. Ţipă.

Maxim o sărută pe burtă, pe sâni, o saltă puţin mai sus şi rămâne nemişcat peste ea.

— A fost un sunet fantastic, şopteşte el, îşi trage un prezervativ şi se afundă încet în ea.

Când mă întorc din baie, partea ei de pat e goală.

Ah.

Mare îmi e dezamăgirea. Sunt gata pentru mai mult. Cred că nu mă voi sătura niciodată de Alessia.

Judecând după lumina cenuşie care se strecoară printre obloane, trebuie să fie jumătatea dimineţii. Şi plouă. Ridic obloanele şi, când o aud, sar repede în pat. Ea intră în dormitor în zăngănit de veselă. Poartă bluza mea de pijama şi duce o tavă cu micul dejun.

— Bună dimineaţa din nou, zice ea cu un zâmbet radios şi părul unduind pe spate.

— Hei, bun venit, cafeluţă!

Aroma e înnebunitoare. îmi place cafeaua adevărată, bine făcută. Mă ridic în fund, iar ea îmi pune tava în braţe. Ouă. Cafea. Pâine prăjită.

— Un adevărat răsfăţ.

— Nu ai spus tu că vrei să stai în pat?

Ea se caţără lângă mine şi fură o bucăţică de pâine prăjită cu unt.

— Ţine.

înfig furculiţa în omletă şi îi ofer o îmbucătură. Ea deschide gura şi o hrănesc.

— Mmm, mormăie ea, şi închide ochii încântată.

Scula mea zvâcneşte vioaie la vederea imaginii.

Cuminte. Hai să mâncăm mai întâi.

Ouăle sunt minunate. Cred că a pus şi nişte brânză feta.

— E raiul într-o farfurie, Alessia!

Se îmbujorează şi ia o gură de cafea.

— Am vrut să cânt nişte muzică.

— La pian?

— Nu, nu, am vrut să zic să ascult nişte muzică.

— A, păi ai nevoie de un telefon. Uite.

Mă întind şi îmi iau telefonul.

Chiar trebuie să îi iau un telefon.

— Ăsta-i codul.

Tastez codul de securitate şi îl deblochez.

— Şi folosesc aplicaţia asta. Sonos. Poţi asculta muzică în orice parte a casei doreşti.

Ea începe să caute prin aplicaţie.

— Ai tare multă muzică.

— Îmi place muzica.

Ea îmi aruncă un zâmbet fugar.

— Şi mie.

Iau o gură de cafea.

Câh!

— Cât zahăr ai pus în asta?

Mă înec şi tuşesc.

— Ah, scuză-mă, am uitat că tu nu vrei zahăr.

Se schimonoseşte la faţă şi eu cred că e din cauză că nu poate concepe cafeaua fără zahăr.

— Aşa o beţi voi?

— în Albania? Da.

— Mă mir că mai ai dinţii întregi.

Ea rânjeşte, arătându-mi că are dinţii albi şi perfecţi:

— N-am încercat niciodată cafeaua fără zahăr. îţi fac alta.

Sare din pat, toată numai picioare lungi şi plete care curg în valuri întunecate.

— E-n regulă. Nu pleca.

— Dar vreau.

Şi dispare din nou, luându-mi telefonul cu ea. Peste câteva

minute, o aud pe Dua Lipa cântând *One Kiss,* la sistemul audio de la parter.
Alessiei nu îi place numai muzica clasică. Zâmbesc... Mi se pare că artista e albaneză.

Alessia dansează prin bucătărie şi îi pregăteşte altă cafea lui Maxim. Nu îşi aminteşte să mai fi fost vreodată atât de fericită. Seamănă puţin cu zilele când dansa şi cânta cu mama ei în bucătărioara lor din Kukes. Dar aici are mai mult loc să danseze şi, odată aprinse luminile, îşi poate vedea imaginea reflectată în peretele de sticlă care dă în balcon. Zâmbeşte; pare foarte fericită. E un contrast atât de mare între acum şi felul în care se simţea când a ajuns în Cornwall!

Afară e o dimineaţă rece şi umedă. Ţopăie în paşi de dans până la fereastră şi se uită afară. Cerul şi marea sunt de un cenuşiu apăsător, iar vântul răsuceşte şi îndoaie copacii argintii care străjuiesc cărarea ce duce spre plajă. Dar ei priveliştea tot i se pare magică. Valurile se sparg de ţărm, încununate de spumă albă; totuşi, nu aude decât vag mugetul îndepărtat al mării şi nu simte niciun fir de vânt prin uşile de sticlă. E impresionată. Casa e bine construită şi e recunoscătoare că e aici, la adăpost şi la căldură alături de Maxim.

Maşina de cafea bolboroseşte, iar ea traversează încăperea în pas de dans să îi mai facă o cafea.

Maxim e tot în pat, dar şi-a terminat micul dejun şi a pus tava pe podea.

— Aici erai. Mi-a fost dor de tine, zice el când Alessia se întoarce cu o cafea proaspătă, neîndulcită.

îi întinde cana, iar el o dă toată peste cap până ce apucă ea să urce în pat.

— Mai bine, zice el.

— îţi place?

— Foarte mult.

Pune deoparte cana de cafea.

— Dar tu îmi placi mult mai mult.

Agaţă cu degetul primul nasture al bluzei de pijama, mult prea mare pentru ea, şi trage de el. Nasturele cedează, dezvelind curba lină a pieptului. Fixând-o cu ochi înflăcăraţi, îşi plimbă un deget peste pielea ei, peste sfârc. Ea suspină şi sfârcul se ridică şi se întăreşte sub atingerea lui.

Buzele i se depărtează într-un icnet mut, iar privirea ei e întunecată şi ademenitoare. Penisul meu se foieşte.

— Iar? şoptesc.

Am să mă satur vreodată de femeia asta?

Zâmbetul viclean al Alessiei e suficient de încurajator. Mă aplec, îmi lipesc buzele de ale ei, îi desfac restul nasturilor şi îi trag bluza de pijama de pe umeri.

— Eşti atât de frumoasă!

Cuvintele mele sunt o rugăciune.

Cu ochii în ochii mei, ridică o mână ezitantă şi urmăreşte cu degetul linia maxilarului meu, mângâindu-mi barba nerasă. Printre buzele întredeschise se vede cum îşi trece limba peste dinţii de sus.

— Hmm.

Vocea hârâie cumva din gât.

— îţi place sau vrei să mă bărbieresc? şoptesc.

Ea scutură din cap.

— îmi place aşa.

Şi degetele ei mă mângâie pe bărbie.

— Da?

Ea încuviinţează şi, aplecându-se, mă sărută uşor în colţul

gurii şi-şi trece limba peste barba mea, urmând calea de adineauri a degetului. îi simt atingerea până în vintre.

— Ah, Alessia.

îi cuprind faţa în palme şi o trag în pat, sărutând-o. Buzele mele sunt lipite de buzele ei, limbile noastre sunt înnodate, iar ea e la fel de lacomă ca întotdeauna, primind tot ceea ce îi ofer. Mâna mea cutreieră în jos, pe trupul ei, peste sâni, pe talie, pe şolduri, apoi îi cuprind fesele în palmă şi strâng. Urmează buzele, care îi venerează sânii până ce ajunge să se zvârcolească sub mine. Iar când o privesc, încercând să îmi recapăt suflul, văd că gâfâie.

— Vreau să încerc ceva nou, murmur.

Gura ei ia forma literei O.

— E OK? o întreb.

— Da..., răspunde, dar ochii ei mari trădează o anumită nesiguranţă.

— Nu fi îngrijorată, cred că o să-ţi placă. Dar dacă nu, doar spune-mi şi mă opresc.

Mă mângâie pe faţă:

— OK, şopteşte.

O sărut din nou.

— întoarce-te.

Pare nedumerită.

— Pe burtă.

— Aha.

Chicoteşte şi face ce am rugat-o. Mă sprijin în cot şi îi dau părul deoparte de pe spate. Are un spate minunat şi un fund chiar şi mai încântător. îmi las mâna să alunece în jos, pe şira spinării ei, desfa- tându-mă cu pielea fină. Mă aplec deasupra ei şi sărut aluniţa mică de la baza gâtului.

— Eşti minunată, îi şoptesc la ureche, şi încep să o sărut pornind de la baza gâtului, de-a lungul umărului, în timp ce

mâna mea îşi continuă alunecarea până ajunge între fesele ei.

Fundul se zvârcoleşte sub palma mea, iar eu îmi strecor mâna şi mai adânc, între coapsele ei, şi încep să descriu cercuri în jurul clitorisului cu degetul. Capul ei e lipit de pat, cu obrazul pe cearşaf, aşa că o pot observa în voie. Are ochii închişi, inspiră cu gura deschisă, absorbind plăcerea oferită de degetele mele.

— Aşa, şoptesc eu şi strecor un deget în ea.

Scânceşte. E umedă şi caldă şi minunată. îşi împinge fundul în palma mea şi eu îmi rotesc degetul în ea. Icneşte, iar asta e chemarea la luptă pentru mădularul meu. Păstrez ritmul. Jur-împrejur, de jur împrejur. Strânge cearşafurile în pumni şi închide ochii strâns în timp ce geme. E aproape. Foarte aproape. îmi retrag degetul şi mă întind după prezervativ.

Ea ridică privirea, clipind. Dornică. Pregătită.

— Nu te mişca, şoptesc, şi mă strecor între picioarele ei, depărtându-le cu genunchiul.

O ridic în poala mea, în aşa fel încât acum stă cu spatele la mine şi cu faţa la perete. Penisul meu intră în despicătura dintre fesele ei.

într-o bună zi...

— O să facem asta pe la spate, murmur eu.

Capul i se răsuceşte către mine, cu sprâncenele ridicate în semn de alarmă.

Râd.

— Nu, nu aşa. Uite, aşa.

O salt puţin şi o las încet în jos, trăgând-o în penisul meu erect. Unghiile i se înfig în coapsele mele, capul i se lasă pe spate, pe umărul meu, în timp ce eu îi ciugulesc lobul urechii cu dinţii. Gâfâie, dar încordează picioarele şi, şovăind, se ridică şi se lasă în jos.

Futu-i. Da.

— Aşa, şoptesc eu, şi îmi mut mâinile pe sânii ei, cuprinzându-i pe amândoi şi frecând fiecare sfârc între degete.

— Ah! ţipă ea, şi e un strigăt sexy, sălbatic.

Futu-i.

— Eşti bine?

— Da!

încet, o ridic mai sus, iar ea pune mâinile pe pat. O

penetrez iar şi îmi croiesc drum adânc în ea. Ţipă şi, aplecându-se, lasă capul şi umerii pe pat.

Arată nemaipomenit. Părul întunecat răsfirat pe pat, ochii strâns închişi, gura deschisă şi fundul în sus. Simpla ei vedere mă face să-mi doresc să ejaculez.

Şi e nemaipomenită şi la atingere.

Fiecare afurisit de centimetru din ea.

O prind de şolduri şi reîncep mişcarea de du-te-vino.

— Da, geme ea, iar eu accelerez ritmul.

Mai tare. Tot mai tare. Şi mai tare.

E raiul pe pământ.

Ţipă, şi eu mă opresc.

— Nu! strigă cu glas răguşit. Nu te opri! Te rog!

Ah, iubito!

Sunt dezlănţuit. O iau. Iar şi iar, brobonindu-mi fruntea şi pre- lingându-se sudoarea pe trup, îmi amân orgasmul până când ţipă şi îşi dă drumul peste mine, în jurul mădularului meu, iar şi iar. O mai pătrund o dată şi o însoţesc, iubind-o, umplând-o, până mă prăbuşesc peste ea strigându-i numele.

ALESSIA STĂ ÎNTINSĂ pe burtă, prinsă încă în vârtejul orgasmului ei, iar el e întins peste ea. Greutatea lui e... plăcută. Nu ştia că trupul ei e aşa de receptiv la plăcere. E transpirată şi vlăguită şi satisfăcută, stoarsă după incredibilul ei orgasm.

Dar ca s-o spunem pe aia dreaptă, când începe să îşi vină în fire se simte puţin vinovată de indolenţa asta. Nu a mai stat niciodată toată dimineaţa în pat.

El îşi vâră nasul în urechea ei.

— Eşti incredibilă, şopteşte şi se răstoarnă pe-o parte, cuprin- zând-o în braţe.

Alessia închide ochii:

— Nu, tu eşti, spune ea. Nu am ştiut că... adică...

Se opreşte şi se uită în sus, la el.

— Că sexul poate fi atât de intens?

— Da.

El încreţeşte fruntea:

— Da. Ştiu ce vrei să spui.

Şi se uită pe fereastră, la priveliştea umedă şi cenuşie:

— Vrei să ieşim?

Ea se trage mai aproape, umplându-şi simţurile cu el. Mirosul pielii lui. Căldura lui.

— Nu. îmi place să stau aici cu tine.

— Şi mie îmi place.

O sărută pe creştet şi închide ochii.

MĂ TREZESC DIN moţăială câteva acorduri din Rahmaninov — concertul meu favorit — care vin de jos. Sună ciudat... apoi îmi dau seama că e doar pianul. Evident, doar nu se aude nicio orchestră.

Ah, trebuie să văd asta.

Sar din pat, îmi trag blugii pe mine, dar nu-mi găsesc puloverul, aşa că iau pledul de la capul patului şi îl pun pe umeri. O iau în jos pe scări.

Alessia cântă la pian îmbrăcată numai în puloverul meu crem. A găsit nişte căşti şi ascultă la iPhone cu ochii închişi, şi cântă. Fără partitură. Fără orchestră. Oare ascultă concertul?

Probabil că da.

Degetele ei zboară pe clape, iar muzica se revarsă în încăpere cu atâta rafinament şi emoţie încât mi se taie răsuflarea. Ea îmi taie răsuflarea. Aproape că aud orchestra în imaginaţia mea.

Cum reuşeşte?

Chiar că e un geniu.

O privesc. Transfigurat, pe măsură ce muzica urcă în

intensitate.

E... emoţionant.

Ajunge la crescendo la capătul mişcării, capul i se mişcă în ritmul muzicii, părul i se revarsă pe spate şi... se opreşte. Stă puţin nemişcată. Cu mâinile în poală, ca şi cum notele s-ar topi în văzduh. Mă simt ca un intrus care pândeşte o specie unică în habitatul ei specific. Dar nu. mă pot abţine, rup vraja, ridic mâinile şi încep să aplaud.

Ea deschide ochii, surprinsă, cred, să mă vadă acolo.

— A fost senzaţional.

îşi scoate căştile din urechi şi îmi zâmbeşte.

— îmi pare rău. N-am vrut să te trezesc.

— Nu m-ai trezit.

— Am cântat bucata asta numai de câteva ori. O învăţam înainte de apleca...

Se opreşte.

— Ai cântat-o foarte bine. Parcă auzeam orchestra.

— De pe telefon?

— Nu. în mintea mea. Aşa de bună ai fost. Ascultai piesa?

Ea roşeşte:

— Mulţumesc. Da. O ascultam.

— Ar trebui să fii pe o scenă. Aş da bani buni să te ascult.

Ea zâmbeşte.

— Ce culori ai văzut? o întreb.

— în

muzică?

încuviinţez.

— Ah... asta e un curcubeu, spune ea cu entuziasm pur. Foarte multe culori diferite.

Deschide braţele şi încearcă să îmi transmită

complexitatea culorilor pe care le vede... dar e ceva ce eu nu voi înţelege niciodată.

— E... e...

— Ca un caleidoscop?

— Da. Da.

încuviinţează viguros cu un zâmbet larg şi îmi dau seama că în albaneză cuvântul trebuie să fie acelaşi.

— Aşa cum se şi cuvine să fie. îmi place bucata asta.

Şi îmi placi şi tu.

Mă îndrept spre ea şi o sărut pe buze:

— Sunt un adorator al talentului tău, domnişoară Demachi.

Se ridică şi mă cuprinde pe după gât. O învelesc şi pe ea în pledul de pe umerii mei.

— Iar eu sunt o adoratoare a talentelor tale, domnule Maxim, zice ea înlănţuindu-şi degetele în jurul gâtului meu şi trăgându-mi buzele spre ea.

Cum? Iar!

Se mişcă în sus şi-n jos. De data asta mai graţios. înaltă şi mândră. Arată uluitor cu sânii săltându-i odată cu ea. Ochii ei mă fixează. Se bucură de puterea pe care o are şi e al naibii de sexy. Tempoul ei e perfect şi mă duce tot mai sus. Se lasă încet în jos şi îşi împleteşte degetele cu ale mele, strângându-le, apoi mă sărută. Un sărut cu gura deschisă, umed, cald, solicitant.

— Ah, frumoaso, gem eu. Sunt aproape.

Se arcuieşte, dă capul pe spate şi îmi strigă numele în timpul orgasmului.

Futu-i! Sunt pierdut. îmi dau drumul şi o însoţesc.

Când deschid ochii, ea se uită în jos, la mine, uluită.

Alessia e întinsă peste pieptul lui Maxim şi stau amândoi întinşi pe podea în living, lângă pian. Inima ei a încetinit ritmul, respiraţia îi devine mai regulată, dar tremură. îi e puţin frig.

— Uite, ţine.

Maxim o înveleşte în pled.

— O să mă istoveşti.

Tresare când îşi scoate prezervativul, dar îi zâmbeşte.

— îmi place să te istovesc. Şi îmi place să mă uit la tine de sus, şopteşte ea.

— Iar mie îmi place să mă uit în sus, la tine.

Privindu-**l** cum ejaculează când era deasupra lui, şi-a

înţeles adevărata putere. O putere pe care nu şi-a imaginat niciodată că o are. E îmbătătoare. Acum, de şi-ar găsi curajul să-l atingă peste tot...

Ochii lui verzi-scânteietori îi ard pleoapele.

— Mare figură mai eşti, Alessia, zice el, dându-i la o parte părul de pe faţă.

Câteva clipe, Alessia crede că are de gând să mai spună ceva. Dar îi aruncă un zâmbet minunat şi adaugă:

— Mi-e foame.

Ea oftează.

— Atunci, trebuie să te hrănim,

încearcă să se mişte, dar el o ţine

pe loc:

— Nu pleca. Mă încălzeşti. Ar trebui să aprind un foc.

O sărută pe maxilar, iar ea se lipeşte de el, găsind în braţele lui o împăcare pe care nu o credea cu putinţă.

— Ar trebui să ieşim să mâncăm, spune Maxim. Trebuie să fie trecut de patru.

Iar afară tot plouă.

— Vreau să îţi gătesc eu ceva.

— Vrei tu?

— Da. îmi place să gătesc, răspunde Alessia. Mai ales pentru tine.

— **în regulă.**

ALESSIA TRESARE CÂND se ridică peste mine.

— Ce s-a întâmplat? o întreb şi mă ridic rapid, astfel că acum suntem nas în nas.

Pledul îi cade spre talie, iar eu îl ridic şi o înfăşor, să îi ţină cald.

— Mă doare un pic, spune ea roşind.

Futu-i.

— Şi de ce nu mi-ai spus?

— Pentru că probabil nu ai mai fi făcut... asta, zice ea, ferindu-şi privirea şi coborând vocea.

— Să fii sigură!

închid ochii şi îmi lipesc fruntea de a ei:

— îmi pare rău, şoptesc.

Sunt un idiot.

Ea îmi pune un deget pe buze:

— Nu. Nu. Să nu-ţi pară rău.

— Nu trebuie neapărat s-o facem.

Ce dracu îndrug acolo?

— Dar vreau. Vorbesc serios. Chiar îmi place, insistă ea.

— Alessia, trebuie să vorbeşti cu mine. Să-mi spui. Sincer, asta aş face toată ziua cu tine. Dar ajunge. Acum ieşim. Mai întâi, hai să facem un duş.

O ridic de pe mine, mă ridic şi eu, strâng hainele de pe jos şi ne îndreptăm împreună spre scări.

în baie, dau drumul la apă în timp ce Alessia mă urmăreşte, înfofolită în pled, cu ochii ei întunecaţi şi misterioşi. Soarele după-amiezii începe să pălească. Aprind luminile şi verific apa. E numai bună.

— Gata? o întreb.

încuviinţează şi lasă pledul să-i cadă la picioare. Trece pe lângă mine şi intră sub duşul fierbinte. Intru şi eu şi ne bucurăm amândoi de cascada fierbinte, care ne încălzeşte. Iau gelul de duş, încântat că se simte mai confortabil cu propria ei goliciune.

Aşa se întâmplă când îţi petreci toată ziua regulând...

Rânjesc şi încep să îmi săpunesc mâinile.

Nu **a mai** făcut niciodată duş cu cineva. îl simte mişcându-se în spatele ei, trupul lui se freacă de al ei... partea *aceea* a

trupului lui se freacă de ea când stau împreună sub duş. Partea aceea pe care nu a îndrăznit să o atingă. Ar vrea, trebuie numai să îşi găsească încrederea de sine.

Apa e minunat de fierbinte. închide ochii şi se bucură de senzaţia pe care o lasă pe trupul ei, cu toate că îi înroşeşte puţin pielea.

El îi dă la o parte părul de pe spate şi o sărută pe umăr.

— Eşti tare frumoasă, şopteşte.

Alessia îi simte mâinile pe gât când, cu mişcări circulare blânde, începe să o săpunească. Degetele lui puternice îi masează muşchii.

— Ah! geme ea.

— îţi place?

— Da. Multuţ.

— Multuţ?

— Engleza mea?

Alessia îi simte zâmbetul.

— Oricum e mult mai bună decât albaneza mea.

Ea chicoteşte.

— Asta e adevărat. E amuzant, ştii? Când spun eu un cuvânt greşit, mie mi se pare corect, dar când îl spui tu, sună greşit.

— Probabil din cauza accentului meu. Vrei să te spăl peste tot?

Vocea lui e răguşită.

— Peste tot?

Alessia începe să respire precipitat.

— Îhî, confirmă Maxim, cu un mormăit şoptit şi sexy în urechea ei.

O cuprinde în braţe, îşi săpuneşte mâinile şi începe să o maseze. O spală pe gât, pe sâni, pe burtă şi, cu delicateţe, între picioare. îşi sprijină capul pe pieptul lui şi se lasă în voia atingerii lui, simţindu-i erecţia în spate, deasupra fundului. Alessia geme, în timp ce respiraţia lui devine sacadată, amplificându-se în urechea ei.

Maxim se opreşte brusc.

— Gata, am terminat. Cred că ar trebui să ieşim.

— Cum?

Se simte descumpănită fără mâinile lui pe ea.

— Destul, spune el deschizând uşa cabinei de duş şi

ieşind.

— Dar..., protestează ea.

Maxim îşi înfăşoară un prosop în jurul şoldurilor, acoperindu-şi erecţia:

— Asta e toată voinţa de care sunt în stare şi, în mod uluitor, corpul meu e gata din nou pentru acţiune.

Ea se bosumflă, iar el râde:

— Nu mă ispiti.

îi ţine un halat albastru şi o aşteaptă să iasă. Alessia închide apa şi iese din duş, iar el o înfăşoară în halat şi o strânge în braţe.

— Eşti irezistibilă. Dar oricât de mult te-aş dori... ajunge. Şi apoi, mi-e foame.

O sărută pe creştet şi îi dă drumul. Alessia se uită după el cum iese din baie, simţind cum i se umple inima de dragoste pentru el.

Ar trebui să îi spun?

Dar când se duce după el în dormitor, curajul o părăseşte. îi place cum sunt acum. Nu are habar cum ar reacţiona şi nu vrea să spargă bula în care se află.

— Mă îmbrac şi mă duc să îţi gătesc ceva.

El ridică o sprânceană:

— Nu trebuie să te îmbraci.

Ea roşeşte. *Nu are ruşine.* Dar el se luminează şi îi aruncă un zâmbet aşa de răpitor, că o lasă fără suflare.

E **APROAPE MIEZUL** nopţii şi stau întins uitându-mă la Alessia, care doarme adânc lângă mine.

Ce zi de luni minunată, de trândăvie şi numai bună de îndrăgostit.

A fost o zi perfectă.

Am făcut dragoste. Am mâncat. Am făcut dragoste. Am

băut. Am făcut dragoste. Şi am ascultat-o pe Alessia cântând la pian... şi am privit-o gătind.

Se foieşte şi mormăie ceva în somn. Are pielea translucidă în lumina de veghe a micului dragon şi respiraţia uşoară şi regulată. Trebuie să fie epuizată după tot ce am făcut azi... şi cu toate astea, tot mai are o urmă de timiditate. într-o bună zi mi-ar plăcea să mă atingă. Peste tot.

Mi se scoală numai când mă gândesc.

Destul!

O va face. În ritmul ei. Sunt sigur. Azi nici măcar nu am ieşit din casă. Şi a gătit din nou pentru mine, altă mâncare delicioasă şi săţioasă. Mâine mi-ar plăcea să fac ceva special cu ea, poate ceva pe-afară, dacă se face frumos.

Arată-i unde ai crescut.

Nu. Nu încă. Clatin din cap.

Spune-i.

îmi vine o idee. Dacă vremea e bună, o să fie distractiv şi poate mi se iveşte ocazia să îi spun cine simt... Mai vedem.

O sărut tandru pe tâmplă, inspirându-i parfumul dulce. Se foieşte şi mormăie ceva de neînţeles, dar se linişteşte şi adoarme la loc.

M-am îndrăgostit de tine, Alessia.

închid ochii.

Capitolul nouăsprezece

Alessia se trezeşte în sunetul scăzut al vocii lui Maxim. Deschide ochii şi îl vede lângă pat, cu telefonul în mână. Se uită în jos la ea, zâmbeşte şi îşi continuă conversaţia:

— Mă bucur că domnişoara Chenoweth a fost de acord, spune el. Calibrul 20 pentru doamna, cred. Mie să-mi aduci puştile mele Purdey.

Se întreabă despre ce vorbeşte. Indiferent ce-ar fi, în ochii lui se citeşte entuziasmul.

— Hai să folosim nişte păsări uşoare. Răţuştele.

Maxim îi face cu ochiul.

— Pe la zece. Perfect. Atunci îl aştept pe Jenkins. Mulţumesc, Michael.

Maxim încheie conversaţia şi se cuibăreşte în pat, cu capul pe pernă şi cu faţa spre ea.

— Bună dimineaţa, Alessia.

Se întinde şi îi dă un sărut fugar.

— Ai dormit bine?

— Da. Mulţumesc.

— Arăţi minunat. Ţi-e foame?

Ea se întinde lângă el şi privirea lui se întunecă:

— Hmm, face ea.

— Eşti foarte ispititoare.

Alessia zâmbeşte.

— Dar ieri ai zis că te doare, spune şi o pupă pe nas. Iar astăzi am o surpriză pentru tine. După micul dejun ieşim. Pune ceva călduros pe tine. Şi poate ar trebui să-ţi împleteşti părul.

Şi se dă jos din pat.

Alessia se bosumflă. Ieri o durea puţin. Acum e bine, dar, înainte de a apuca să îl ademenească să mai stea puţin în pat cu ea, Maxim dispare în pas de vals în baie. Tot ce poate face e să-i admire corpul frumos, muşchii spatelui care se încordează pe rând în ritmul paşilor de dans, picioarele lungi... fundul. El se întoarce, îi aruncă un zâmbet răutăcios şi închide uşa.

Ea zâmbeşte.

Oare ce-o fi pus la cale?

— **Unde mergem?** întreabă Alessia.

Poartă căciula ei verde, geaca nouă, şi ştiu că pe dedesubt are mai multe haine. Ar trebui să îi fie suficient de cald.

— Surpriză.

îi arunc o privire piezişă şi bag maşina în viteză.

Dimineaţă, înainte să se trezească, am sunat la conac şi am vorbit cu Michael, managerul domeniului. E o zi geroasă, luminoasă, perfectă pentru ceea ce am pus la cale. După activităţile solicitante de ieri, avem nevoie de o pauză şi de aer curat.

Ferma Rosperran a fost o parte a domeniului Trevethick încă din epoca georgiană. Familia Chenoweth o are în arendă de peste o sută de ani. Actualul arendaş, Abigail Chenoweth, ne-a dat permisiunea să folosim una din pârloagele din partea de sud. Când ne apropiem de destinaţie, îmi doresc să fi avut Land Roverul. Jaguarul nu e bun pe teren accidentat, dar îl putem parca pe şosea. Când opresc, poarta e deja deschisă, iar mai încolo îl zăresc pe Jenkins într-un Land Rover Defender. îmi face vesel cu mâna.

Eu îi zâmbesc entuziasmat Alessiei:

— O să împuşcăm talere.

Alessia pare stupefiată.

— Talere?

— Porumbei de lut.

Nici acum nu pare mai lămurită.

Acum nu mai sunt prea sigur că a fost o idee bună:

— O să fie amuzant, ai să vezi.

Ea îmi aruncă un zâmbet îngrijorat şi cobor din maşină. E o zi rece, dar nu atât de rece încât să îmi iasă aburi din gură. Să sperăm că se va încălzi suficient mai târziu.

— Bună dimineaţa, milord, zice Jenkins.

— Salut.

Verific să văd dacă Alessia a auzit ceva, dar ea tocmai coboară din maşină pe partea ei.

— „Mister“ e suficient, Jenkins, mormăi eu când ea se apropie de noi. Ea este Alessia Demachi.

Ea strânge mâna întinsă a lui Jenkins.

— Bună dimineaţa, domnişoară.

— Bună dimineaţa.

îi zâmbeşte fermecător şi Jenkins roşeşte. Familia lui slujeşte casa Trevelyan de trei generaţii, deşi cu precădere la Angwin, moşia noastră din Oxfordshire. Acum patru ani, Jenkins a zburat din colivia familiei şi de atunci lucrează la conacul Tresyllian ca paznic de vânătoare. E puţin mai tânăr decât mine şi un surfer împătimit. L-am văzut pe placă — ne făcea de ruşine şi pe mine, şi pe Kit. E şi un trăgător iscusit şi im organizator expert de vânători. Se ocupă de cele mai multe dintre partidele de vânătoare de pe domeniu. Sub şapcă şi uimitorul păr blond decolorat de soare, are un creier bine mobilat şi un zâmbet plăcut, vesel.

Alessia mă priveşte nedumerită:

— împuşcăm păsări?

— Nu. împuşcăm talere.

Pare la fel de perplexă.

— Sunt nişte talere făcute din lut.

— Aha.

— Am adus câteva arme pentru doamna, să-şi poată alege. V-am adus puştile Purdey dumneavoastră şi doamna Campbell a insistat să vă aduc haina de vânătoare, Mister.

— Grozav.

— Şi cafea. Şi rulouri cu cârnaţi. Şi încălzitoare pentru mâini.

Jenkins zâmbeşte.

Poţi să te bazezi oricând pe Danny.

— Lansatoarele sunt pregătite. Răţuşte, zice el.

— Excelent.

Mă întorc spre Alessia:

— îţi place surpriza mea? o întreb cu inima strânsă.

— Da, zice ea, dar fără prea multă convingere.

— Ai mai tras vreodată cu arma?

Ea clatină din cap.

— Tata are arme.

-Da?

— Vânează.

— Vânează?

Ea ridică din umeri:

— Păi, iese cu arma în pădure. Noaptea, de obicei. Ca să împuşte
lupi.

— Lupi!

Ea râde de expresia mea.

— Da. în Albania sunt lupi. Deşi eu nu am văzut niciodată vreunul. Şi nu sunt foarte sigură că a văzut nici tata.

Şi îmi zâmbeşte:

— Mi-ar plăcea să trag cu arma.

Jenkins îi zâmbeşte cu căldură şi o conduce în spatele maşinii lui, unde are armele şi toate echipamentele noastre.

Ea îl ascultă cu mare atenţie. Jenkins îi face un instructaj despre siguranţă şi îi arată cum funcţionează arma şi ce are de făcut. între timp, eu mă schimb repede cu vesta şi jacheta de vânătoare. E rece, dar hainele astea vechi sunt suficient de

călduroase. Deschid cutia şi scot una dintre puştile Purdey, calibru 12. E o piesă rară, veche, care i-a aparţinut bunicului. A comandat în 1948 două puşti identice Purdey cu ţevi suprapuse. Inserţiile din argint sunt foarte rafinate şi pe ele este încrustat blazonul conţilor Trevethick, cu conacul Tresyllian în fundal. Patul e de un maroniu-intens, strălucitor. La moartea bunicului, ambele arme i-au revenit tatei, iar când Kit a împlinit 18 ani, tata i-a dat o puşcă în dar. Când tata a murit, Kit mi-a dat mie puşca tatei.

Iar acum, când Kit nu mai e, ambele arme mi-au revenit mie.

Mă copleşeşte o tristeţe neaşteptată. Şi ne văd aievea pe toţi trei în camera de arme, tata curăţând puşca asta, fratele meu curăţându-şi arma calibrul 20, iar eu urmărindu-i cu ochi mari, un puşti de opt ani entuziasmat că a fost în sfârşit acceptat în camera de arme. Calm, tata ne arăta cum se demontează o armă, cum se şterge patul puştii, cum se gresează părţile metalice, cum se curăţă ţeava şi care e mecanismul. Era meticulos. La fel şi Kit. îmi amintesc cât de fascinat îi ascultam.

— Toate bune, Mister? mă întreabă Jenkins, scoţându-mă din reverie.

— Da. Grozav.

Alessia poartă ochelari de protecţie şi căşti antifonice. Chiar şi aşa, tot reuşeşte, nu ştiu cum, să arate minunat. Lasă capul pe-o parte.

— Ce-i?

— îmi place jacheta asta, zice.

Râd:

— Vechitura asta? E un amărât de tweed Harris.

Apoi iau câteva cartuşe, ochelari de protecţie şi căşti şi rabatez ţeava puştii.

— Gata? o întreb pe Alessia.

Ea încuviinţează şi, cu ţeava Browningului rabatată, ne ducem cu toţii spre zona de tragere demarcată de Jenkins cu câteva baloturi de fân.

— Am aşezat lansatoarele imediat după culmea aceea, ca să rămână ţinta jos, spune Jenkins.

— Să văd o pasăre, te rog.

— Imediat.

Jenkins apasă pe telecomandă şi un taler zboară prin aer cam la o sută de metri în faţa noastră.

Alessia exclamă:

— N-o să nimeresc niciodată!

— Ba da, ai să nimereşti. Uită-te. Dă-te puţin mai în spate.

Cred că simt şi eu nevoia să mă dau mare. E o pianistă mai bună
decât mine, găteşte mai bine decât mine, m-a bătut şi la şah...

— Jenkins, dă-mi două păsări.

— Da, Mister.

îmi pun ochelarii şi căştile antifonice. Apoi vâr două cartuşe pe ţeavă şi duc arma la umăr. Gata.

— Trage!

Jenkins aruncă doi porumbei de lut, care se ridică în faţa noastră. Apăs pe trăgaci, trag primul cartuş, apoi pe al doilea, lovind ambele ţinte, care se sparg şi bucăţile cad la pământ ca o grindină.

— Bine tras, Mister, zice Jenkins.

— Le-ai nimerit! exclamă Alessia.

— Aşa e!

Nu-mi pot reţine un zâmbet îngâmfat.

— Bun, acum e rândul tău.

Basculez ţeava şi mă dau la o parte ca să-i fac loc.

— Picioarele depărtate. Greutatea pe piciorul din spate. Bun. Uită-te la lansator. Ai văzut traiectoria talerului, urmăreşte-l în sus cu o mişcare continuă.

Ea încuviinţează cu hotărâre.

— Propteşte patul puştii în umăr cât de bine poţi. Altfel, o să ai recul.

-OK.

Sunt uimit că urmează întocmai indicaţiile mele.

— Piciorul drept puţin mai în spate, domnişoară, adaugă Jenkins.

-OK.

— Astea sunt cartuşele tale.

Îi întind două, iar ea le vâră în cameră şi încarcă arma. Mă dau în spate.

— Când eşti pregătită, strigă „Trage“, iar Jenkins va elibera o ţintă. Ai două şanse să o nimereşti.

îmi aruncă o privire îngrijorată şi ridică arma. Arată exact ca o femeie de la ţară cu căciula verde de lână, obrajii îmbujoraţi şi coada care îi atârnă pe spate.

— Trage! strigă ea, iar Jenkins lansează o pasăre.

Se ridică în aer în faţa noastră, iar ea trage primul cartuş, apoi al doilea.

Şi ratează.

De ambele dăţi.

Se bosumflă când pasărea de lut se izbeşte de pământ la câţiva metri distanţă de noi.

— Ai să prinzi şmecheria. Hai, încă o încercare.

în ochi îi apare o licărire tăioasă; Jenkins se apropie şi îi mai dă câteva indicaţii.

Al patrulea taler e cu noroc: îl nimereşte.

— Da! strig eu încurajator.

Ea vine ţopăind spre mine.

— Stai! Stai! Ţeava jos! strigăm eu şi Jenkins în acelaşi timp.

— Scuze.

Alessia chicoteşte şi rabatează ţeava:

— Pot să mai fac o tragere?

— Sigur că da. Avem toată dimineaţa. Şi e „să mai trag o dată“.

îmi zâmbeşte radios. Are nasul roşu, dar ochii sunt strălucitori

şi însufleţiţi de fiorul unei experienţe noi. Zâmbetul ei ar putea topi cea mai aspră inimă, iar a mea e plină de exaltare. Sunt cât se poate de mulţumit să o văd bucurându-se şi simţindu-se

bine după toate câte a avut de îndurat.

Alessia şi Maxim stau pe portbagajul maşinii domnului Jenkins cu picioarele atârnate în afară, beau cafea fierbinte dintr-un termos şi mănâncă nişte pateuri umplute cu carne. Alessia crede că e de porc.

— Te-ai descurcat bine, zice Maxim. Douăzeci din patruzeci nu e rău pentru prima dată.

— Tu te-ai descurcat mult mai bine.

— Eu am mai făcut asta. De multe ori.

Ia o gură de cafea.

— Ţi-a plăcut?

— Da. Mi-ar plăcea să mai încerc. Poate când va fi ceva mai cald.

— Mi-ar plăcea şi mie.

Ea zâmbeşte şi îi tresare inima. Şi el vrea să repete experienţa. E un semn bun, categoric. Soarbe şi ea din cafea.

— Câh! se strâmbă Alessia.

— Ce s-a întâmplat?

— N-are zahăr.

— Şi e chiar aşa de rea?

Alessia mai ia o gură, de data asta cu precauţie, şi înghite:

— Nu. Nu e chiar aşa de rea.

— Dinţii tăi îţi vor fi recunoscători. Ce vrei să facem acum?

— Am putea să ne mai plimbăm pe plajă?

— Sigur că da. Şi după aceea mergem să luăm prânzul undeva.

Se întoarce Jenkins:

— Lansatoarele sunt împachetate, Mister.

— Perfect. Mulţumesc pentru tot, Jenkins.

— Plăcerea a fost de partea mea, mii... Mister.

— Aş vrea să îmi iau armele la Ascunzătoare şi să le curăţ acolo.

— Sigur că da. Aveţi în cutie tot ce vă trebuie.

— Excelent.

— La revedere, Mister.

Ne strângem mâinile.

— Domnişoară, zice el şi duce degetele la şapcă, în timp ce în obraji i se iveşte o uşoară roşeaţă.

— Mulţumesc, Jenkins, răspunde Alessia, apoi îi aruncă un zâmbet radios, iar Jenkins roşeşte şi mai tare.

Cred că tocmai a făcut o nouă cucerire.

— Mergem? o întreb.

— E arma ta?

— Da.

Ea se încruntă.

— O ţine Jenkins. Legea spune că trebuie ţinute sub cheie. Avem un seif pentru arme la Ascunzătoare.

— Aha, zice, dar confuzia ei e evidentă.

— Eşti gata? o întreb, încercând să o distrag.

Ea încuviinţează.

— Trebuie să duc astea acasă, zic şi arăt spre cutia cu arme. Apoi putem să ne plimbăm pe plajă şi după aia găsim un loc drăguţ pentru prânz.

— De acord.

îi deschid portiera, ea îmi zâmbeşte şi urcă.

A fost cât pe ce.

Spune-i odată.

Cu fiecare zi în care nu-i spun cine sunt, mă afund tot mai mult în minciună.

Futu-i.

E cât se poate de simplu. Deschid portbagajul şi pun cutia cu arme înăuntru.

Spune-i dracului odată.

Urc alături de ea în maşină şi îi arunc o privire piezişă:

— Alessia...

— Uite! exclamă ea şi arată cu degetul către parbriz.

înaintea noastră stă un cerb lopătar magnific, cu blana lungă şi
cenuşie, specifică lunilor de iarnă, obişnuitele pete albe fiind ascunse
de roba deasă. De unde naiba a răsărit? După mărime, nu pare a avea mai mult de patru ani, dar are o pereche impresionantă de coarne pe care ştiu că le va lepăda în următoarele luni. Mă întreb dacă e din turma noastră de la conac sau e un cerb sălbatic. Dacă e de la conac, cum a ieşit? Lasă în jos botul arogant, fixându-ne cu o pereche de ochi negri.

— *Va,* şopteşte Alessia.

— Ai mai văzut vreodată un cerb? o întreb.

— Nu.

Ne uităm amândoi la animalul care ridică botul şi adulmecă atent aerul.

— Poate i-au mâncat lupii pe toţi, murmur eu.

Ea se întoarce spre mine şi râde, cu capul pe spate şi fără reţineri. E un sunet cât se poate de fermecător.

Am făcut-o să râdă!

Undeva, pe ogorul din apropiere, Jenkins porneşte motorul, speriind cerbul. Acesta se trage îndărăt, se întoarce, apoi sare peste zidul de piatră, dispărând în tufăriş.

— Nu ştiam că sunt animale sălbatice în ţara asta, spune Alessia.

— Mai avem câteva.

Pornesc maşina, simţind că am ratat momentul potrivit pentru a-i spune.

Fir-ar să fie.

Am să-i spun mai târziu.

Dar în sinea mea ştiu că o să fie mai rău dacă mai amân mult să-i mărturisesc totul.

Telefonul bâzâie în buzunarul jachetei. E un mesaj şi ştiu că e de la Caroline.

Asta e altă problemă pe care va trebui să o rezolv la un moment dat. Dar nu acum. Acum, am de gând să-mi duc doamna la o plimbare pe plajă.

În timp ce stau întinşi în pat, Alessia ridică micul dragon, un far în întuneric.

— Mulţumesc, şopteşte. Pentru azi. Pentru ieri. Pentru toate.

— Plăcerea e de partea mea, Alessia, răspunde Maxim. M-am simţit minunat azi.

— Şi eu. Nu vreau să se termine. Chiar a fost *cea mai foarte bună* zi.

Maxim o mângâie pe obraz.

— *Cea mai foarte bună zi.* Mă bucur că am putut să o petrec alături de tine. Eşti încântătoare.

Ea înghite în sec, bucuroasă că lumina slabă îi ascunde îmbujorarea:

— Ştii, nu mă mai doare, şopteşte.

Maxim încremeneşte, căutându-i privirea.

— Ah, scumpa mea, şopteşte, iar gura i se lipeşte imediat de buzele ei.

E **trecut de** miezul nopţii; Alessia moţăie lângă mine. Trebuie să-i spun cine sunt.

Conte de Trevethick.

Futu-i.

Are dreptul să ştie. Mă frec pe faţă.

De ce îmi e aşa de greu să îi spun adevărul?

Pentru că nu ştiu ce simte pentru mine.

Şi pentru că, în afară de titlu, mai e şi mica problemă a averii mele.

Fir-ar să fie.

Firea suspicioasă a mamei a lăsat urme.

Femeile te vor dori pentru averea ta, Maxim. Să nu uiţi.

Dumnezeule. Rowena poate fi o mare jigodie.

încet, ca să n-o trezesc, îi ridic o şuviţă lungă de păr negru

şi încep să mă joc cu ea. Alessia nu a vrut să mă lase să-i cumpăr haine, cu toate că nu avea de niciunele. Nu vrea să mă lase să-i cumpăr un telefon şi alege de fiecare dată cel mai ieftin fel de mâncare din meniu. Nu aşa acţionează o vânătoare de avere.

Nu-i aţa?

Iar zilele trecute a spus că nu am niciun rival. Cred că ţine la mine. Dacă da, aş vrea să-mi spună. Ar uşura mult situaţia. E talentată, inteligentă, curajoasă şi... dornică. Zâmbesc gândindu-mă la această etichetare a apetitului ei trupesc. Da. Dornică. Mă aplec şi o sărut pe păr.

Şi ştie să gătească.

— Te iubesc, Alessia Demachi, şoptesc eu lăsându-mi capul pe pernă şi privind-o... această femeie seducătoare.

Frumoasa, draga mea copilă.

Mă trezeşte telefonul. E dimineaţă şi, judecând după lumina cenuşie care se strecoară printre lamelele storurilor, e încă al naibii de devreme. Alessia e ghemuită lângă mine. Mă întind şi îmi iau telefonul. E doamna Beckstrom, vecina mea din Londra.

De ce mama dracului mă sună?

— Bună dimineaţa, doamnă Beckstrom. S-a întâmplat ceva?

Vorbesc încet, ca să n-o trezesc pe Alessia.

—Vai, Maxim. în sfârşit. îmi cer scuze că sun atât de devreme, dar cred că ai fost jefuit.

Capitolul douăzeci

— Cum?

Mă străbate un fior rece, mi se ridică părul de pe ceafa şi mă trezesc brusc. Complet. îmi trec degetele prin păr.

Jefuit? Cum? Când?

Inima şi mintea mi-o iau razna.

— Da. L-am dus pe Heracle la plimbare, azi-dimineaţă. Ştii, îmi place să-l plimb pe malul Tamisei dimineaţa, devreme, indiferent de vreme. E foarte liniştit şi relaxant.

Dau ochii peste cap. Hai, doamnă B., treci la subiect.

— Uşa apartamentului tău e deschisă. S-ar putea să fie aşa de câteva zile. Nu ştiu. Dar mi s-a părut ciudat. Aşa că azi am aruncat o privire înăuntru şi, desigur, tu nu erai acolo.

Oare am încuiat apartamentul când am plecat în grabă s-o caut pe Alessia?

Nu-mi aduc aminte.

— Mă tem că toată casa e cu fundu-n sus.

Futu-i.

— întâi am vrut să sun la poliţie, dar apoi m-am gândit că ar fi mai bine să te sun pe tine, dragule.

— Bun. Mulţumesc. Vă sunt recunoscător. Mă ocup eu.

— îmi pare foarte rău că îţi dau veşti proaste.

— E-n regulă, doamnă B. Vă mulţumesc.

închid.

Rahat! Futu-i! Fir-ar să fie!

Ce-or fi furat nenorociţii? Nu am prea multe — toate lucrurile importante sunt în seif. Sper că nu l-au găsit şi pe ăla.

Fir-ar să fie. Fir-ar să fie. Fir-ar să fie.

Ce bătaie de cap! S-ar putea să trebuiască să mă întorc la Londra, şi tare n-aş vrea. Mă simt mult prea bine aici, cu Alessia. Mă ridic în fund în pat şi o privesc. Ea clipeşte somnoroasă spre mine, iar eu îi zâmbesc, încercând să o liniştesc.

— Trebuie să dau un telefon.

Nu vreau să-şi facă griji cu amănuntele astea, aşa că mă ridic, înfăşor un pled în jurul şoldurilor şi mă duc cu telefonul în dormitorul de oaspeţi. Bat camera în lung şi-n lat şi îl sun pe Oliver.

De ce nu s-a declanşat alarma?

Oare am pornit-o? Rahat! Am plecat în grabă, nici măcar nu mai
ştiu.

— Maxim! spune el, surprins să îmi audă vocea. E totul în regulă?

— Bună dimineaţa. Tocmai m-a sunat vecina mea. Zice că aş fi fost călcat de hoţi.

— Rahat!

— Exact.

— Mă duc acolo imediat. La ora asta n-ar trebui să dureze mai mult de un sfert de oră până ajung.

— Perfect. Te sun în 20 de minute.

închid. M-am indispus deja şi încep să mă gândesc după ce mi-ar părea rău dacă mi-ar fi fost furat. Camerele foto. Colecţiile. Computerul...

Rahat! Camerele tatei!

Ce nenorocită de bătaie de cap... un dependent mizerabil ori cine ştie ce puştani dezaxaţi să îmi facă apartamentul vraişte.

Futu-i mama mă-sii.

Plănuiam să petrec toată ziua cu Alessia, poate să-i arăt

proiectul Eden. Poate încă mai putem, dar întâi va trebui să evaluez pagubele — şi nu vreau să fac asta de pe telefon. Dacă folosesc FaceTime şi îl contactez pe Oliver de pe iMac-ul din casa mare, o să am o imagine mai bună; îmi poate arăta cu telefonul lui ce s-a întâmplat acolo.

Amărât şi cu inima grea, mă întorc în dormitor, unde Alessia e tot în pat.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă ea, ridicându-se în fund, cu părul revărsându-se peste sâni.

E ciufulită şi sexy şi numai bună de regulat. Vederea ei e ca un balsam şi imediat încep să mă simt mai bine. Dar din păcate va trebui să o părăsesc puţin. Nu vreau să o împovărez cu veştile astea. A avut parte de suficiente necazuri în ultimele săptămâni.

— Trebuie să ies un pic, să rezolv ceva. S-ar putea să fim nevoiţi să ne întoarcem la Londra. Dar tu poţi să rămâi în pat. Dormi. Ştiu că eşti obosită. Mă întorc repede.

Ridică pătura până la bărbie şi se încruntă, îngrijorată. O sărut în fugă şi mă duc repede să fac un duş.

Când ies din baie, nu mai e acolo. Trag repede pe mine blugii şi o cămaşă albă. O găsesc jos, în bucătărie, îmbrăcată într-o bluză de pijama şi spălând vasele de aseară. îmi întinde o cană de espresso.

— Ca să te trezeşti, zice ea cu un zâmbet drăgăstos, cu toate că are ochii mari şi privirea îngrijorată.

E neliniştită.

Dau cafeaua pe gât. E fierbinte, tare şi delicioasă. Cam ca Alessia.

— Nu-ţi face griji. Mă întorc repede.

O mai sărut o dată, îmi iau haina şi ies, ferindu-mă de ploaie şi sărind peste trepte. Urc în maşină şi pornesc în viteză pe alee.

ALESSIA ÎL URMĂREŞTE pe Maxim coborând în goană treptele şi închizând poarta după el. Pare îngrijorat, iar ea se întreabă unde se duce. S-a întâmplat ceva rău. O trece un fior, dar nu îşi dă seama de ce. Oftează. Sunt prea multe pe care nu le ştie despre el.

Şi a spus că s-ar putea să se întoarcă la Londra. Va trebui să înfrunte realitatea situaţiei ei.

Fără casă.

Zot.

Le-a lăsat pe toate la o parte pentru câteva zile, dar sunt multe lucruri nerezolvate în viaţa ei. Unde va locui? Oare Dante a renunţat s-o mai caute? Care sunt sentimentele lui Maxim pentru ea? Trage adânc aer în piept, încercând să-şi alunge grijile şi speră că el o să rezolve repede ce are de rezolvat şi o să vină înapoi cât mai curând. Casa pare deja pustie fără el. Ultimele câteva zile au fost o binecuvântare şi speră din suflet că n-o să fie nevoie să se întoarcă la Londra. Nu e încă în stare să înfrunte realitatea. Nu a fost niciodată mai fericită ca aici, cu el. Până se întoarce, o să termine de încărcat maşina de spălat vase. Apoi va face un duş.

O IAU PE scurtătură pe drumuri lăturalnice spre casa mare, pentru că aşa ajung mai repede la conacul Tresyllian decât pe şoseaua principală. Ploaia se înteţeşte şi răpăie pe parbriz şi pe capotă, în timp ce mă strecor în viteză pe drumeagurile înguste. După ce trec de poarta de la intrarea de sud a domeniului, încetinesc când maşina se hurducăie peste podeţul cu grilaj care împiedică vitele să treacă, apoi accelerez pe drumul ce străbate păşunea din partea de sud. în ploaia de iarnă, peisajul e umed şi mohorât, doar ici colo se vede câte-o oaie rătăcită. Când vine primăvara, vor ieşi iar la păşunat vitele. Printre copacii desfrunziţi se vede casa. Adăpostită într-o vâlcea largă, construită în stil gotic, din piatră cenuşie,

domină peisajul şi arată de parcă ar fi coborât direct dintr-un roman al surorilor Bronte. Casa originară a fost ridicată pe locul unei foste abaţii benedictine. Par pământurile şi abaţia au fost confiscate de Henric al VlII-lea în timpul desfiinţării mănăstirilor. Un secol mai târziu, în 1661, după restaurarea monarhiei, domeniul a fost oferit, împreună cu titlul de conte de Trevethick, lui Edward Trevelyan, ca răsplată pentru serviciile aduse lui Carol al II-lea. Reşedinţa impunătoare pe care a construit-o a fost distrusă toată de un incendiu în 1862, iar în locul ei a fost ridicată această monstruozitate în stil neo-gotic, cu fleuroanele şi parapetele cu creneluri false. Este reşedinţa conţilor

de Trevethick, o îngrămădire fără nicio noimă de piatră, dar pe care eu am îndrăgit-o de când mă ştiu.

Iar acum e a mea.

Eu sunt custodele ei.

Maşina se hurducă peste încă un grilaj orizontal pentru animale când ocolesc prin spatele casei mari şi trag în faţa fostelor grajduri, unde e adăpostită colecţia de maşini a lui Kit. Las Jaguarul şi mă duc în fugă spre uşa bucătăriei, pe care mă bucur când o găsesc descuiată.

Jessie e în bucătărie şi pregăteşte micul dejun, cu câinii lui Kit la picioare.

— Bună dimineaţa, Jessie, zic eu când intru.

Jensen şi Healey sar amândoi şi vin în goană după mine.

Vocea lui Jessie răsună în spatele meu, pe hol:

— Maxim! Adică milord!

O ignor şi intru în biroul lui Kit. Rahat. Biroul *meu.* Camera miroase ca şi cum ar fi locuită în continuare de fratele meu. Mă opresc în prag şi mă îneacă un val copleşitor de durere, venit de nicăieri.

Fir-ai tu să fii, Kit. Mi-e dor de tine.

Adevărul este că biroul arată exact ca pe vremea tatei. Kit n-a făcut decât să instaleze un iMac. Aici era refugiul tatei. Pereţii simt văruiţi în vişiniu şi acoperiţi cu fotografii, peisaje şi portrete, câteva chiar şi ale mamei. Mobilierul e de dinainte de război, de prin anii 1930, cred. Plini de entuziasmul lor canin, dând din coadă şi lingându-mă, cei doi dulăi sar pe mine în timp ce eu încerc să ajung la birou.

— Salut, băieţi. Salut. Aşa, aşa.

îi mângâi pe amândoi.

— Mă bucur să vă văd, Mister, dar s-a întâmplat ceva? întreabă Jessie, care intră după mine.

— Apartamentul din Chelsea a fost jefuit. O să încerc să

rezolv problema de aici.

— Vai, nu!

Jessie îşi duce repede mâna la gură.

— N-a păţit nimeni nimic, o liniştesc. Oliver e acolo şi evaluează paguba.

— E îngrozitor, spune ea frângându-şi mâinile.

— E o bătaie de cap, aia e.

— Pot să vă aduc ceva?

— Poate nişte cafea.

— Vă aduc imediat.

Iese grăbită din cameră, iar Jensen şi Healey, după ce îmi aruncă nişte priviri jalnice, o urmează. Mă aşez la biroul lui Kit. Nu, la biroul *meu.*

Dau drumul calculatorului, mă conectez şi deschid Face Time, apoi dau clic pe datele de contact ale lui Oliver.

Alessia zăboveşte sub duş, bucurându-se de jetul puternic de apă fierbinte care curge peste ea. O să-i fie dor de asta când o să se întoarcă la Londra. în timp ce se spală pe cap, gândul o deprimă. I-au plăcut la nebunie zilele astea magice în Cornwall, numai ei doi. Va preţui mereu nespus amintirea timpului petrecut alături de el în casa aceasta minunată.

Maxim.

în timp ce îşi săpuneşte părul, deschide un ochi, incapabilă să îşi alunge îngrijorarea. Deşi a încuiat uşa băii, e agitată. Nu e obişnuită să fie singură şi îi lipseşte Maxim. S-a obişnuit cu prezenţa lui. Peste tot. Roşeşte şi zâmbeşte.

Da. Peste tot.

Acum, de-ar izbuti şi ea să-şi găsească curajul să-l atingă... peste tot.

Mare parte din apartamentul meu nu e afectată de jaf.

Camera obscură e neatinsă, aşa că echipamentul foto e intact şi, ce-i mai important din punct de vedere sentimental, aparatele tatei sunt la locul lor. Am avut mare noroc că hoţii nu au găsit seiful. Mi-au furat
câteva perechi de încălţări şi nişte geci, dar e greu de spus, căci toate hainele sunt aruncate de-a valma pe jos, în dormitor.

Pe de altă parte, livingul e vraişte. Toate fotografiile au fost smulse de pe pereţi. iMac-ul e făcut praf pe podea. Laptopul şi consolele de mixat muzică au dispărut, iar discurile mele sunt împrăştiate pe jos. Din fericire, pianul e neatins.

— Cam asta pare să fie, zice Oliver.

Ţine telefonul ridicat, astfel încât camera lui să-mi transmită mie pe monitor imaginile şi să pot să evaluez pagubele.

— Ce nenorociţi! Ai idee când au dat spargerea? întreb.

— Nu. Vecina ta n-a văzut nimic. S-ar fi putut întâmpla oricând în cursul weekendului.

— S-ar putea să fi fost vineri, după ce am plecat. Cum au intrat?

— Ai văzut cum arată uşa de la intrare.

— Da. Probabil au forţat-o cu ceva greu. Nemernicii. Probabil am uitat să pun alarma când am plecat în grabă.

— Nu s-a declanşat. Probabil ai uitat, într-adevăr. Dar nu cred că asta i-ar fi descurajat.

— Bună ziua...? ne întrerupe o voce fără chip venită de undeva, din apartament.

— Trebuie să fie poliţia, zice Oliver.

— I-ai chemat? S-au mişcat repede. Foarte bine. Să mă anunţi ce spun. Sună-mă tu când ai veşti.

— Aşa voi face, Mister.

Şi închide.

Mă uit deznădăjduit la monitor. Nu vreau să mă întorc la

Londra. Vreau să rămân aici, cu Alessia.

Se aude o bătaie în uşă şi în prag apare Danny.

— Bună dimineaţa, Mister. Am auzit că aţi fost jefuit.

— Neaţa, Danny. Da. Deşi se pare că nu am pierdut nimic de neînlocuit. Doar că e o mare mizerie.

— Doamna Blake va fi în măsură să se ocupe de asta. Ce bătaie de cap!

— Aşa e.

— Unde doriţi să serviţi micul dejun?

— Micul dejun?

— Mister, Jessie v-a pregătit micul dejun. Friganele. Preferatele dumneavoastră.

Ah. Nu voiam decât să mă întorc la Alessia.

Danny, văzându-mi ezitarea, îmi aruncă Privirea Aceea pe deasupra ochelarilor. Privirea care, în copilărie, ne făcea pe mine, pe Kit şi pe Maryanne să luăm poziţie de drepţi.

Acum staţi jos, copii, şi mâncaţi tot. Altfel am să-i spun mamei voastre.

Mereu a jucat cartea înălţimii Sale, Mama.

— Atunci în bucătărie, cu tine şi cu restul personalului. Dar va trebui să mă grăbesc.

— Foarte bine, Mister.

După duş, Alessia se înfofoleşte în prosoape ca să se usuce. în garderobă, începe să cotrobăie printre hainele cumpărate de Maxim cu două zile în urmă. Nu reuşeşte să scape de senzaţia de teamă. Sare în sus la orice zgomot mai ciudat. Rar i s-a întâmplat să fie singură. Acasă, în Kukes, mama era mereu în preajmă şi seara venea şi tata. Până şi în casa din Brentford, unde a locuit cu Magda, Alessia era rareori singură, ori Michal, ori Magda fiind mereu acolo.

încearcă să fie atentă la ce are de făcut acum. La urma urmelor, are haine noi. Alege blugii negri, un tricou gri şi o jachetă roz, drăguţă. Speră că lui Maxim îi va plăcea ce a ales.

După ce se îmbracă, ia fohnul şi îl porneşte, şuierul lui ascuţit acoperind liniştea.

Când intru în bucătărie, e aglomerat şi se aude zumzetul

plăcut al glumelor matinale ale angajaţilor, printre care e şi Jenkins. Când mă văd, se ridică toţi ca unul, o manifestare destul de feudală de deferenţă care mi se pare enervantă. Dar îi las în pace de data asta.

— Bună dimineaţa tuturor. Luaţi loc. Va rog. Poftă bună.

Urmează un „milord“ mormăit cu încântare pe mai multe voci.

în vremurile sale de glorie, conacul Tresyllian avea peste 350 de
angajaţi; acum însă, ne descurcăm cu 12 cu normă întreagă şi cam 20 de angajaţi cu jumătate de normă. Avem şi opt arendaşi, pe care i-am cunoscut în recentul meu turneu. Cresc vite şi fac agricultură pe mai mult de 4 000 de hectare. Totul organic. Şi asta mulţumită tatei.

Tradiţia Trevethick cere ca personalul casei şi cei care lucrează afară să mănânce separat. Acum, de micul dejun al lui Jessie se bucură asistenţii managerului domeniului, paznicul de vânătoare şi adjunctul lui, precum şi grădinarii. Observ că numai în farfuria mea sunt friganele.

— Am auzit că aţi fost jefuit, Mister, zice Jenkins.

— Din păcate, da. O mare bătaie de cap.

— îmi pare rău să aud asta, milord.

— Michael e aici?

— E la dentist în dimineaţa asta. A spus că se întoarce în jur de ora 11.

încep să mănânc. Bunătatea care mi se topeşte în gură mă duce cu gândul în copilărie. Kit şi cu mine comentam scorurile de la crichet sau ne dondăneam despre cine pe cine a lovit pe sub masă, Maryanne era cu nasul într-o carte... şi Jessie ne servea friganele cu fructe coapte. Astăzi sunt cu mere şi scorţişoară.

— Ne bucurăm că sunteţi aici, milord, spune Danny. Sper să nu fiţi nevoit să vă întoarceţi prea repede la Londra.

— Abia a ajuns poliţia. Voi afla mai târziu.

— O voi anunţa pe doamna Blake despre jaf. Ea şi Alice se pot duce imediat la apartamentul dumneavoastră ca să se apuce de curăţenie.

— Mulţumesc. O să-i spun lui Oliver să ia legătura cu ea.

— Vă simţiţi bine la Ascunzătoare?

îi arunc un zâmbet scurt:

— Foarte bine, mulţumesc. E foarte confortabil.

— Am auzit că aţi avut mare succes ieri.

— A fost frumos. Mulţumesc din nou, Jenkins.

El îmi face un semn din cap, iar Danny zâmbeşte:

— A, bine că mi-am amintit, zice ea. Ieri au fost aici două personaje dezgustătoare şi au întrebat de dumneavoastră.

— Cum?

Toată atenţia mea se îndreaptă spre ea, la fel şi a tuturor celor prezenţi. Ea păleşte.

— întrebau de dumneavoastră. Le-am spus să dispară, Mister.

— Dezgustătoare?

— Grosolani, Mister. Agresivi. Din Europa de Est, cred. Oricum...

— Futu-i!

Alessial

ALESSIA ÎŞI TRECE peria prin păr. în sfârşit s-a uscat. Opreşte fohnul, dar nu se simte în largul ei şi se întreabă dacă a auzit ceva sau i s-a părut. însă e numai vuietul valurilor care se sparg de ţărm în golful de dedesubt. Se ridică şi se uită la fereastra care dă spre mare.

Domnul Maxim i-a dat marea.

Zâmbeşte amintindu-şi de giumbuşlucurile ei de pe plajă. Ploaia se domoleşte. Poate vor face mai târziu o plimbare pe plajă. Şi vor lua prânzul la pubul acela. A fost o zi frumoasă. Toate zilele cu el au fost frumoase.

De jos se aude scrâşnet de mobilier tras pe parchetul de lemn şi voci bărbăteşti, şoptite.

Ce-i asta?

Oare a adus Maxim pe cineva în casă?

— *Urt'e!* scrâşneşte cineva într-o şoaptă gâtuită.

E limba ei maternă! Simte spaima şi adrenalina scurgându-i-se prin tot corpul şi rămâne încremenită în mijlocul dormitorului. Sunt Dante şi Ylli.

Au găsit-o.

Capitolul douăzeci şi unu

Gonesc pe drum, cu maşina hurducându-se peste grilajul pentru animale şi forţez limitele Jaguarului cât pot. Trebuie să ajung înapoi acasă. Mi-e greu să respir. Anxietatea îmi strânge pieptul într-o gheară de fier.

Alessia.

De ce am lăsat-o acasă? Dacă se întâmplă ceva cu ea... n-am să mi-o iert niciodată.

Mintea mea lucrează cu febrilitate.

Ei să fie? Ticăloşii care au traficat-o? Mi se face rău. Cum dracu ne-au găsit? Poate ei sunt nenorociţii care m-au jefuit. Au găsit la mine acasă informaţii despre domeniul Trevethick şi conacul Tresyllian. Şi acum sunt aici. Punând întrebări. Mare tupeu au jigodiile, să apară aşa la casa mea. încleştez mâinile pe volan.

Repede. Repede. Repede.

Dacă o s-o găsească la Ascunzătoare... N-am s-o mai văd niciodată.

Mă copleşeşte panica.

Va fi târâtă într-o lume subterană sinistră şi n-am s-o mai găsesc niciodată.

Nu. Fir-ar să fie. Nu.

Virez brusc spre Ascunzătoare, împrăştiind pietrişul de pe drum în gardurile vii.

Alessiei îi bubuie inima, îşi simte pulsul zvâcnind în urechi şi i se scurge tot sângele din creier. Camera se învârte o dată,

de două ori şi încep să-i tremure picioarele.

Trăieşte cel mai cumplit coşmar al ei.

Uşa dormitorului e deschisă şi aude şoaptele venind de jos. Cum au intrat? Un scârţâit dinspre scări o mobilizează. Se duce repede în baie şi închide cu grijă uşa. O încuie cu mâini umede şi tremurătoare şi respiră gâfâit.

Cum au găsit-o?

Cum?

E ameţită de frică. Simţindu-se lipsită de putere, cercetează rapid încăperea căutând ceva, orice, ca să se apere. *Orice.* Lama lui de ras? Periuţa ei de dinţi? Le ia pe amândouă şi le vâră în buzunarul de la spate.

Dar sertarele sunt goale... nu e nimic în ele.

Tot ce poate face e să se ascundă. Nu poate decât să spere că uşa o să reziste până se întoarce Maxim.

Nu. Maxim!

Nu e pe măsura lor. El e unul, ei sunt doi. O să-l rănească. Lacrimile îi ard ochii şi se prăbuşeşte pe podea când o lasă picioarele. Se propteşte în uşă, contragreutate în cazul în care vor încerca să spargă uşa.

— Am auzit ceva.

E Ylli. E în dormitor. De când a devenit aşa de înspăimântătoare limba ei maternă?

— Verifică uşa aia, zice el.

— Eşti acolo, curvă nenorocită? strigă Dante şi zgâlţâie uşa, trăgând de clanţă.

Alessia îşi îndeasă pumnul în gură ca să-şi înăbuşe ţipetele, iar lacrimile îi şiroiesc pe obraji. începe să tremure. E terorizată. începe să gâfâie, respirând sacadat. Nu a mai fost niciodată atât de înspăimântată. Nici măcar în camionul care a adus-o în Anglia. E complet neputincioasă. Nu ştie să se lupte şi nu are scăpare din camera asta. Şi nu are cum să-l anunţe

pe Maxim.

— Ieşi de-acolo!

Vocea lui Dante o face să sară în sus. E la câţiva centimetri de urechea ei, de partea cealaltă a uşii:

— O să fie mai rău de tine dacă ne obligi să spargem uşa!

Alessia strânge ochii şi îşi înăbuşă suspinele. Pe neaşteptate
răsună o bubuitură îngrozitoare, de parcă ar fi aruncat cineva un sac cu grăunţe la podea, urmată de o înjurătură cumplită. Alessia e azvârlită îndărăt.

Zot. Zot. Zot.

Dante încearcă să spargă uşa. Dar aceasta rezistă. Alessia se ridică şi îşi propteşte picioarele în uşă, înjurând în gând că nu poartă şosete şi ghete. îşi înfige picioarele în podeaua de gresie şi se lasă cu toată greutatea pe uşă, sperând că îl va putea ţine cât mai mult departe.

— Când intru acolo, te omor. Curvă nenorocită. Ai habar câţi bani pierd din cauza ta? Ha?

Şi se izbeşte iar în uşă.

Alessia ştie că e o chestiune de timp. îşi înăbuşă un suspin şi disperarea pune stăpânire pe ea. Şi nu şi-a făcut niciodată curaj să-i spună lui Maxim că îl iubeşte.

Jaguarul goneşte pe aleea spre Ascunzătoare în scrâşnet de cauciucuri. Zăresc un Mercedes vechi nespălat de cel puţin un an, lăsat neglijent în faţa garajului.

Drace. Nemernicii sunt aici.

Nu. Nu. Nu.

Teama şi furia mă cuprind cu totul, ameninţând să mă copleşească.

Alessia!

Calm, calm, băiete. Calmează-te dracului odată. Gândeşte. Gândeşte. Gândeşte.

Parchez maşina lipită de poartă, ca să nu poată ieşi pe-aici. Dacă o iau pe scările de la intrare, o să mă vadă şi pierd elementul-surpriză. Deschid portiera şi alerg spre poarta laterală, puţin folosită, şi spre uşa care dă în anexa bucătăriei. Respir sacadat, cu adrenalina revăr- sându-mi-se în sânge şi dublându-mi bătăile inimii.

Calm, calm, băiete. Calmează-te.

Uşa anexei e întredeschisă.

Futu-i. Poate aşa au intrat în casă. Trag adânc aer în piept şi, cu inima bubuind, împing încet uşa şi mă strecor înăuntru. Adrenalina mi-a ascuţit toate simţurile. Propria mea respiraţie mă asurzeşte.

Linişte. Fă naibii linişte.

Se aud ţipete. Sus.

Nu. Nu. Nu.

Dacă se ating de un fir de păr din capul ei, îi omor. Mă întorc spre seiful cu arme de pe perete şi îl descui. Am pus aici armele ieri, înainte să ies cu Alessia la plimbare pe plajă. încercând să rămân calm, mă concentrez să iau una dintre puşti făcând cât mai puţin zgomot cu putinţă. Cu mişcări delicate şi ferme, o iau, o scot, basculez ţeava şi pun două cartuşe. Mai iau patru cartuşe şi le strecor în buzunar. Nu am fost niciodată mai recunoscător că tata m-a învăţat să trag cu arma.

Stai calm. Nu o poţi salva decât dacă îţi păstrezi calmul.

îmi repet mantra asta în gând. Ridic piedica, duc arma la umăr şi mă furişez în living. La parter nu e nimeni, dar aud o bubuitură puternică de sus, urmată de strigăte într-o limbă străină.

Alessia ţipă.

ALESSIA URLĂ CÂND uşa băii zboară în lături, iar ea e azvârlită la podea. Dante e cât pe ce să cadă în baie. Ea se face ghem, suspinând, paralizată de teamă. Vezica îi cedează şi urina i se prelinge pe picioare, udându-i blugii cei noi.

Soarta ei e pecetluită.

Respiră scurt şi gâfâie precipitat în timp ce gâtul i se contractă. E ameţită. Ameţită de frică.

— Aici erai, căţea nenorocită.

O înşfacă de păr şi-i trage capul în sus.

Alessia ţipă, iar el îi trage o palmă zdravănă peste faţă.

— Ştii câţi bani m-ai costat, curva dracului? O să-mi plăteşti fiecare bănuţ cu corpul tău.

Faţa lui e la câţiva centimetri de a ei. Are ochii sălbatici şi întunecaţi, plini de furie. Alessia se sufocă. Dante are răsuflarea puturoasă, de parcă ar avea o mortăciune în gură. Duhoarea corpului lui o împresoară ca o negură murdară.

îi trage încă o palmă grea şi o saltă în picioare trăgând-o de păr. Durerea e de nedescris, de parcă i-ar smulge cineva scalpul de pe craniu.

— Dante! Nu! Nu! hohoteşte ea.

— Nu te mai smiorcăi, curvă mizerabilă, şi mişcă-te!

O zgâlţâie zdravăn şi o aruncă în dormitor, unde o aşteaptă Ylli. Aterizează pe podea, unde se lăţeşte ca o stea de mare. Se ghemuieşte imediat.

Nu se poate, nu e adevărat ce se întâmplă.

Ţipă cu ochii închişi, aşteptând inevitabilele lovituri.

Omoară-mă. Omoară-mă odată. Vrea să moară.

— Şi te-ai mai şi pişat pe tine, *piţka* jegoasă ce eşti. Las că ţi-o trag eu de nu te vezi.

Dante se învârte în jurul ei şi o loveşte zdravăn în burtă. Alessia ţipă ascuţit când o străbate durerea, ca o undă de şoc care o lasă fără aer.

— Du-te de lângă ea, rahat nenorocit ce eşti!

Vocea lui Maxim bubuie în încăpere.

Ce?

Alessia deschide nişte ochi înceţoşaţi. *E aici.*

Maxim e în prag, înfăşurat în haina lui neagră, ca un arhanghel răzbunător, aruncă fulgere verde-întunecat din priviri şi ţine în mână arma cu două ţevi.

E aici. Cu puşca.

Nemernicul se întoarce să mă înfrunte. Se albeşte la faţă, şocat, şi sare în spate, holbându-se la mine. Ţeasta pleşuvă îi şiroieşte de sudoare. Prietenul lui slăbănog face şi el un pas în spate şi ridică

mâinile, cu gura contorsionată într-o strâmbătură. Arată ca un şobolan înecat într-o geacă mult prea mare. Dorinţa de a apăsa pe trăgaci e copleşitoare. Trebuie să mă împotrivesc din răsputeri instinctului de a ucide. Cheliosul se uită la mine, măsurându-mă concentrat. O să trag? Am curajul?

— Nu mă ispitiţi, le strig cu o voce bubuitoare. Mâinile sus sau sunteţi terminaţi. îndepărtaţi-vă de fată. Acum!

Face încă un pas precaut în spate, în timp ce privirea i se plimbă de la Alessia la mine, cântărind opţiunile.

Nu are niciuna.

Jigodia.

— Alessia. Ridică-te. Acum. Haide! mă răstesc eu, pentru că încă mai e aproape de el.

Ea se ridică şovăind în picioare. Are un obraz roşu, probabil că nemernicul a lovit-o. Mă lupt din greu cu pornirea de a le zbura creierii.

— Treci în spatele meu, îi zic scrâşnind din dinţi.

Se strecoară după mine şi îi aud respiraţia întretăiată, înspăimântată.

— Amândoi! La podea, în genunchi! strig. ACUM! Şi să nu vă pună dracu’ să scoateţi o vorbă!

Cei doi schimbă o privire rapidă.

Iar eu încleştez degetul pe trăgaci.

— Două ţevi. Amândouă încărcate. Vă pot doborî pe amândoi. Va zbor boaşele cât ai clipi din ochi.

Şi ţintesc spre pântecul Cheliosului.

Sprâncenele i se ridică pe fruntea pământie. Se lasă amândoi în genunchi.

— Mâinile la ceafa.

Se supun. Dar nu am cu ce să-i leg.

Fir-arsăfie.

— Alessia, eşti bine?

-Da.

Telefonul începe să bâzâie în buzunar. *Rahat.* Trebuie să fie Oliver.

— Poţi să scoţi telefonul din buzunarul din spate al blugilor? o rog pe Alessia, fără să-i slăbesc din ochi pe cei doi gangsteri.

îl scoate cu îndemânare.

— Răspunde, îi zic.

Nu pot vedea ce face, dar o aud după câteva clipe.

— Alo!

Urmează o pauză, apoi vorbeşte iar, cu o voce şoptită, sugrumată de frică:

— Sunt menajera domnului Maxim.

lsuse. E mult, mult mai mult.

Cheliosul scuipă nişte cuvinte spre partenerul lui cu faţa de şobolan:

— *Bshte pastruesja e tij. Nese mepastruese do te thuash konkubine.*

— *Ajo nuk vlen asgje. Grueja asht shakull per me bajt, răspunde Faţă de şobolan.*

— Faceţi dracului linişte, urlu la ei. Cine-i? o întreb pe Alessia.

— Spune că se numeşte Oliver.

— Zi-i că am prins doi spărgători la Ascunzătoare şi să sune la poliţie. Acum. Spune-i s-o sune pe Danny şi să o roage să îl trimită pe Jenkins aici imediat.

Ea face ce i-am spus, tremurând toată.

— Mai spune-i că o să-i explic mai târziu.

Ea repetă întocmai cuvintele mele.

— Domnul Oliver a spus că aşa va face. La revedere...

închide.

— Jos, amândoi. Pe burtă. Cu mâinile la spate.

Cheliosul îi aruncă o privire rapidă lui Faţă de şobolan. Are de gând să încerce ceva? Fac un pas înainte şi las puşca în jos, ţintindu-i ţeasta.

— Bună ziua!

Vocea se aude de jos. E Danny. Deja? Nu înţeleg!

— Sus, Danny! strig eu, fără să-mi iau ochii de la cele două loaze.

Le fac semn cu puşca. *întindeţi-vă dracului la podea.* Se supun,
iar eu mă apropii de cele două scârboşenii lungite la podea.

— Să nu vă pună dracu' să clintiţi un muşchi.

înfig ţeava puştii în spinarea Cheliosului:

— Nu mă ispiti. Glonţul îţi va secţiona şira spinării şi va intra în stomac şi o să mori încet şi în chinuri... ceea ce e mai mult decât meriţi, animal nenorocit ce eşti.

— Nu. Nu, te rog, scânceşte el ca o potaie bătută, cu accentul lui grosolan.

— Tacă-ţi fleanca şi nu mişca. Ai înţeles? Dă din cap dacă ai înţeles.

Amândoi încuviinţează rapid, cu o furie reţinută, iar eu arunc o privire către Alessia. Are ochii mari, speriaţi, e palidă şi stă în prag, cu braţele strânse în jurul corpului. în spatele ei apare Danny, iar în urma lui Danny, Jenkins.

— Dumnezeule! spune Danny, ducându-şi mâna la gură. Ce s-a întâmplat aici?

— Te-a sunat Oliver?

— Nu, milord. Ne-am luat după dumneavoastră după ce aţi plecat în fugă de la micul dejun. Ne-am dat seama că e ceva în neregulă.

Jenkins se foieşte în spate.

— Răpitorii ăştia doi au intrat prin efracţie în casă. O căutau pe Alessia.

Apăs ţeava de spinarea Cheliosului.

— Ai ceva cu care să-i leg? îl întreb pe Jenkins, fără să-mi dezlipesc privirea de la bărbaţii lungiţi la podea.

— Am nişte funie de legat baloturile în spatele Roverului.

Se întoarce şi o ia la goană pe scări.

— Danny, du-o pe Alessia la conac, te rog.

— Nu, protestează Alessia.

— Du-te. Nu poţi să fii de faţă când ajunge poliţia. Vin şi eu imediat ce pot. Eşti în siguranţă cu Dariny.

— Hai, copilă, spune blând aceasta.

— Am nevoie de haine de schimb, mormăie Alessia.

Mă încrunt. *De* ce?

Se duce în garderobă şi după câteva clipe iese cu una din sacoşele de la cumpărăturile de zilele trecute. îmi aruncă o privire indescifrabilă şi o urmează pe Danny în jos, pe scări.

ALESSIA SE UITĂ prin parbriz fără să vadă, cu mâinile încolăcite în jurul trupului, în timp ce bătrâna pe care o cheamă Danny conduce o maşină mare, gălăgioasă, pe drumul de ţară.

Unde mergem?

0 doare capul, iar scalpul şi faţa îi zvâcnesc. O doare şi într-o parte ori de câte ori trage aer în piept. încearcă să respire cât mai superficial.

Danny a învelit-o într-un pled luat de pe o sofa din living.

— Nu vrem să răceşti, drăguţo, a zis ea.

Are o voce blândă, caldă, cu un accent pe care Alessia nu-**l** poate localiza. Probabil că e o foarte bună prietenă a domnului Maxim, de are atâta grijă de ea.

Maxim.

Nu va uita niciodată cum arăta când a apărut şi a salvat-o,

cu haina aceea lungă, fluturând arma ca un erou dintr-un film american vechi.

Şi ea, care a crezut că nu le va face faţă.

1 se strânge stomacul.

îi vine să vomite.

— Te rog, opreşte.

Danny opreşte şi Alessia aproape cade din maşină. Se îndoaie de mijloc, vomitând pe marginea drumului şi dând afară tot ce mâncase la micul dejun.

Danny vine s-o ajute, ţinându-i părul la spate în timp ce Alessia vomită, şi tot vomită, până ce stomacul se goleşte de tot. în cele din urmă, se îndreaptă de spate, tremurând.

— Of, copila mea, spune Danny întinzându-i o batistă. Hai să te ducem la conac.

După ce pornesc din nou, Alessia aude vuiet de sirene în depărtare şi îşi imaginează că poliţia a ajuns la Ascunzătoare. Tremură toată, frământând batista între degete.

— E-n regulă, copilă, spune femeia în vârstă. Eşti în siguranţă.

Alessia clatină din cap, încercând să înţeleagă ceea ce tocmai s-a
întâmplat.

A salvat-o. Iar.

Cum ar putea să-i mulţumească vreodată?

Lui **Jenkins nu** i-au trebuit decât câteva clipe ca să lege mâinile celor doi nemernici la spate. Le leagă şi gleznele una de alta, pentru mai multă siguranţă.

— Milord, zice el, şi arată spre Faţă de şobolan, a cărui geacă s-a ridicat, dezvăluind un pistol îndesat în betelia pantalonilor.

— Tentativă de jaf armat. Din ce în ce mai bine.

Mă bucur că n-a încercat să folosească arma împotriva mea sau a Alessiei. îi dau lui Jenkins puşca şi, după o scurtă ezitare, îi trag un şut zdravăn în coaste Cheliosului, pentru că o merită.

— Asta-i pentru Alessia, ticălos nenorocit.

Geme de durere în timp ce Jenkins se uită în altă parte. Eu îl mai lovesc o dată, de data asta mai tare:

— Şi pentru toate celelalte femei pe care le ţii în sclavie.

Jenkins icneşte.

— Traficanţi?

— Da! Şi el! După Alessia!

Arăt spre Faţă de şobolan, care mă priveşte cu ură. Jenkins îi trage o lovitură fulgerătoare.

Mă las în genunchi lângă Chelios şi-l înşfac de-o ureche, tră- gându-i capul pe spate.

— Eşti un buboi pe obrazul rasei umane. O să putrezeşti în închisoare şi o să mă asigur că o să arunce naibii cheia.

El strânge buzele şi încearcă să mă scuipe în faţă, dar ratează şi saliva i se prelinge pe bărbie. îl izbesc cu capul de podea. Sper că o să-l doară rău capul o vreme. Mă ridic, împotrivindu-mă pornirii de a-l pocni până-l fac zob.

— Milord, am putea să-i terminăm şi să scăpăm de cadavre, propune Jenkins, lipind ţeava puştii de capul lui Faţă de şobolan. Nu i-ar găsi nimeni pe domeniu.

O clipă, mă întreb dacă Jenkins glumeşte sau vorbeşte serios; dar Faţă de şobolan îl crede şi ridică spre el nişte ochi îngroziţi.

Bun. Acum ştii cum s-a simţit Alessia, javră ordinară ce eşti.

— Oricât de tentant ar fi, ar însemna să facem o mizerie cumplită aici şi nu cred că echipa de curăţenie ne-ar fi prea recunoscătoare.

Ridicăm cu toţii privirile când auzim sirenele.

— Şi apoi, mai e şi o mică problemă de legalitate.

Danny intră pe un drumeag îngust care duce spre o casă de modă veche încântătoare, iar maşina veche se zgâlţâie din toate încheieturile cât trece peste nişte bare metalice aflate pe drum. Aici, pământul e verde şi bogat, cu toate că e iarnă. Străbat cu maşina o păşune deschisă. Pare... bine îngrijită, nu ca zonele rurale pe care le-a văzut de când a ajuns aici. Ici, colo se zăresc oi bine hrănite. în timp ce maşina se hurducă pe drum, în faţa lor răsare o casă imensă. E impunătoare. Cea mai mare casă pe care a văzut-o Alessia vreodată. Recunoaşte coşul. E cel pe care l-a zărit din drum când se plimba cu Maxim. I-a spus că aparţinea cuiva, dar nu îşi mai aminteşte cui. Poate aici locuieşte Danny.

Dar de ce îi găteşte domnului Maxim dacă locuieşte aici?

Danny duce maşina în spatele casei şi opreşte lângă o uşă laterală.

— Am ajuns, zice ea. Bun venit la conacul Tresyllian.

Alessia încearcă fără succes să îi zâmbească şi iese din maşină, încă nesigură pe picioare, intră după Danny pe uşa care dă într-o încăpere ce pare a fi o bucătărie. Cea mai mare, mai spaţioasă şi mai aerisită bucătărie pe care a văzut-o vreodată. Mobilier de lemn. Podea din dale de piatră. Şi sclipeşte de curăţenie. Vechi şi modern în acelaşi timp. Sunt două cuptoare mari. Două! Şi o masă uriaşă, la care încap cel puţin 14 oameni. Doi câini mari, cu blană roşcată, vin ţopăind spre ele. Alessia se trage îndărăt.

— Jos, Jensen. Jos, Healey!

Comenzile lui Danny le retează avântul. Se întind şi se uită cu ochi mari, expresivi la cele două femei. Alessia îi priveşte cu neîncredere. Sunt nişte câini de vânătoare tare frumoşi... dar

acolo de unde vine ea câinii nu trăiesc în casă!

— Sunt inofensivi, draga mea. Se bucură să te cunoască, atâta tot. Vino cu mine, zice ea. Ce zici de-o baie?

Tonul ei este amabil şi blând, dar Alessia roşeşte, îngrozită.

— Da, şopteşte.

Ştie! Ştie că a făcut pe ea.

— Cred că ai trecut printr-o spaimă cumplită.

Alessia încuviinţează şi încearcă să îşi reţină lacrimile care îi ard ochii.

— Haide, fetiţo, nu plânge. înălţimea Sa nu şi-ar dori una ca asta. Lasă că te punem noi pe picioare.

înălţimea Sa?

O urmează pe Danny pe un hol cu lambriuri din lemn; pe ambele laturi atârnă picturi vechi înfăţişând peisaje, cai, clădiri, scene religioase şi câteva portrete. Trec pe lângă o sumedenie de uşi închise şi urcă o scară îngustă din lemn, care dă într-un alt coridor lung, lambrisat. în cele din urmă, Danny se opreşte şi deschide uşa unei camere plăcute, cu un pat alb, mobilă albă şi pereţi văruiţi în bleu-pal. Traversează camera, intră în baia dormitorului şi dă drumul la apă. Alessia stă în spatele ei, strângând pledul în jurul corpului şi urmărind cum curge apa în cadă şi se ridică aburi. Danny pune nişte spumă de baie, iar Alessia recunoaşte marca Jo Malone, aceeaşi ca la Ascunzătoare.

— Mă duc să-ţi aduc nişte prosoape. Dacă laşi hainele lângă pat, le dau la spălat imediat.

îi zâmbeşte cu simpatie Alessiei şi iese, lăsând-o singură.

Alessia se uită la apa care curge în cascadă în cadă, la spuma care se formează şi acoperă încet toată suprafaţa. Cada e veche, mare şi cu picioare în formă de gheară. începe să tremure toată şi strânge mai bine pledul în jurul ei.

Danny, care vine cu prosoape curate, o găseşte tot acolo unde a lăsat-o. Le pune pe un scaun alb de răchită, închide robinetele, apoi se întoarce spre Alessia. Ochii ei albaştri, inteligenţi, sunt plini de compasiune.

— Mai vrei să faci baie, draga mea?

Alessia încuviinţează.

— Vrei să plec?

Alessia scutură din cap. Nu vrea să fie singură. Danny oftează, plină de înţelegere.

— Foarte bine. Vrei să te ajut să te dezbraci? Asta vrei?

Alessia încuviinţează.

— Şi **VA TREBUI** să o interogări **şi** pe logodnica dumneavoastră, zice ofiţerul Nicholls.

E cam de-o seamă cu mine, înaltă, mlădioasă, cu ochi inteligenţi şi iscoditori. Are o agendă în care notează tot ce spun. Bat cu degetele în masa din living. Cât mai stăm aici? Vreau să mă duc să văd ce face Alessia, *logodnica mea...*

Şi Nicholls, şi şeful ei, sergentul Nancarrow, au ascultat răbdători povestea nefericită despre tentativa de răpire a Alessiei. Evident, n-am spus chiar tot adevărul, dar am încercat să nu mă abat prea mult.

— Desigur, răspund eu. De îndată ce îşi va reveni. Ticăloşii ăştia doi au tăbăcit-o zdravăn. Dacă nu m-aş fi întors la timp...

închid o clipă ochii şi mă trece un fior pe şira spinării.

Poate n-aş mai fi văzut-o niciodată.

— A fost o experienţă cumplită pentru amândoi, spune Nancarrow, clătinând dezgustat din cap. Intenţionaţi să chemaţi un doctor să o vadă?

— Da.

Sper că Danny a avut inspiraţia să cheme unul.

— îi doresc să se recupereze cât mai repede, spune sergentul.

Mă bucur că Nancarrow e aici. îl cunosc de când eram puşti. E

drept că am avut din când în când mici dispute legate de petreceri gălăgioase noaptea târziu şi băutul pe plajă. Dar a fost întotdeauna corect. Şi, desigur, el a fost cel care a venit la noi acasă să ne anunţe despre accidentul tragic al lui Kit.

— Dacă tipii ăştia au cazier, îi găsim în baza noastră de date. Contravenţii, infracţiuni mai serioase, o să apară toate, lord Tre- vethick, urmează Nancarrow. Ai tot ce-ţi trebuie, Nicholls? o întreabă pe colega cea conştiincioasă.

— Da, Mister. Mulţumesc, milord, spune ea.

Pare entuziasmată; bănuiesc că nu a mai avut de-a face cu o tentativă de răpire până acum.

— Bun.

Nancarrow îi zâmbeşte aprobator.

— Frumoasă casă aveţi aici, milord.

— Mulţumesc.

— Şi cum rezistaţi? După dispariţia fratelui dumneavoastră?

— încerc să mă ţin tare.

— Tristă poveste.

— într-adevăr.

— A fost un om bun.

încuviinţez:

— A fost.

îmi sună telefonul şi mă uit pe ecran. E Oliver, dar nu-i răspund.

— Noi plecăm, Mister. Vă vom ţine la curent cu evoluţia anchetei.

— Pun pariu că tot ticăloşii ăştia sunt cei care mi-au spart şi apartamentul din Chelsea.

— Vă asigur că vom verifica, Mister.

îi conduc la uşa din faţă.

— A, şi felicitări pentru logodnă.

Nancarrow îmi întinde mâna.

— Vă mulţumesc. îi voi transmite logodnicei mele urările dumneavoastră.

E drept că mai întâi va trebui să o cer de nevastă...

Apa e fierbinte şi liniştitoare. Danny a ieşit să dea hainele Alessiei la spălat. A promis că se întoarce *acuşica.* Urmează să aducă schimburile Alessiei din maşină şi să caute nişte calmante pentru durerea de cap. E cumplită, căci Dante a tras-o zdravăn de păr. Tremurul Alessiei s-a potolit, dar e la fel de înspăimântată. închide ochii, nu vede în faţa ei decât mutra cu colţii dezgoliţi a lui Dante. îi deschide imediat şi se cutremură când îşi aminteşte mirosul.

Zot. Duhoarea lui. Fetidă. Sudoare uscată. Nespălat. Şi răsuflarea lui.

îi vine să vomite. Se stropeşte cu apă pe faţă ca să alunge amintirea, dar apa fierbinte o înţeapă acolo unde a lovit-o.

Cuvintele lui Ylli îi răsună-n minte:

Nese me pastruese do te thuash konkubine.

Dacă prin menajeră înţelegi concubină.

Concubină.

Cuvântul e potrivit. Nu vrea să o recunoască, dar acesta e adevărul. E concubina lui Maxim — şi menajera lui. Dispoziţia ei se întunecă şi mai mult. La ce s-o fi aşteptat? în clipa în care l-a sfidat pe tatăl ei, soarta i-a fost pecetluită. Dar nu a avut de ales. Dacă ar fi rămas în Kukes, ar fi trebuit să se mărite cu bărbatul acela instabil şi violent. Alessia se cutremură. Şi-a implorat tatăl să renunţe la fagă- duială. Dar el a ignorat-o şi pe ea, şi lamentaţiile mamei. îi dăduse bărbatului cuvântul de onoare.

Besa.

Şi gata, nu s-a mai putut face nimic. *Baba* nu putea să îşi ia cuvântul înapoi. Ar fi adus o mare dezonoare asupra numelui familiei. Soluţia mamei a fost să o predea, fără să ştie, în mâinile acestor gangsteri. Dar acum, că sunt reţinuţi de poliţie, nu mai reprezintă o ameninţare, iar ea trebuie să-şi accepte situaţia. Cât a fost în Cornwall, râzând pe plajă, bând la pub, mâncând la restaurante alese, având relaţii sexuale şi îndrăgostindu-se de domnul Maxim, a pierdut din vedere realitatea. Faptul că era alături de el i-a umplut capul de iluzii. Exact cum a făcut bunica ei, care i-a umplut mintea cu ideile ei nebuneşti despre independenţă şi eliberare. Alessia şi-a părăsit ţara natală ca să scape de bărbatul căruia îi fusese făgăduită, dar şi aşteptându-se, de bună-credinţă, să găsească de muncă. Asta trebuia să facă. Să muncească, să fie independentă — nu o femeie întreţinută.

Se uită la bulele care se sparg în cadă.

Nu se aştepta să se îndrăgostească...

Danny năvăleşte în sala de baie cu un halat mare, bleumarin.

— Hai. Hai să ieşi. Nu e cazul să te smochineşti, zice.

Smochinit?

Alessia se ridică. Mecanic. Danny o înfofoleşte în halat şi o ajută să iasă din cadă.

— Mai bine? o întreabă.

Alessia încuviinţează:

— Mulţumesc, doamnă.

— Numele meu e Danny. Ştiu că nu am fost prezentate oficial. Dar aici toată lumea îmi spune aşa. Am adus un pahar cu apă, câteva pastile şi o pungă cu gheaţă s-o pui la cap. A, şi nişte cremă de arnică pentru obraz. Va fi de ajutor cu vânătăile, dar am chemat şi un doctor să se uite la contuzia aia urâtă de pe coaste. Hai în pat. Cred că eşti epuizată.

O împinge pe Alessia spre dormitor.

— Maxim?

— înălţimea Sa va veni de îndată ce termină de discutat cu poliţia.

— înălţimea Sa?

— Da, draga mea.

Alessia se încruntă, iar Danny îi răspunde cu aceeaşi monedă:

— Nu ştiai? Maxim e contele de Trevethick.

Capitolul douăzeci şi doi

Conte de Trevethick?

— Asta e casa lui, spune cu blândeţe Danny, ca şi cum ar vorbi cu un copil. Şi tot pământul din jur. Satul...

Apoi se opreşte:

— Nu ţi-a spus?

Alessia scutură din cap.

— înţeleg.

Sprâncenele albe ale lui Danny se îmbină, dar ridică din umeri.

— Ei bine, sunt sigură că a avut motivele lui. Acum vrei să te las să te îmbraci? Punga ta cu haine e pe scaun.

Alessia încuviinţează, iar Danny se retrage, închizând uşa în urma ei. Uluită, Alessia se holbează la uşa închisă, cu mintea gata, gata să explodeze. Cunoştinţele ei despre nobilimea britanică se limitează la două cărţi de Georgette Heyer, aduse pe furiş în Albania de bunica ei. Din câte ştia Alessia, în ţara ei nu mai exista nobilime. în vremurile de demult, da, dar după ce comuniştii au pus stăpânire pe ţară, după al Doilea Război Mondial, nobilii care mai erau în viaţă au fugit.

Dar aici... Domnul Maxim e conte.

Nu. Nu domnul. E *lordul Maxim.*

Milord.

De ce nu i-a spus?

Iar răspunsul răsună clar şi dureros în mintea ei.

Pentru că e femeia lui de serviciu.

Ne se me pastruese do te thuash konkubine.

Dacă prin menajeră înţelegi concubină.

Trage adânc aer în piept şi strânge mai bine halatul în jurul trupului, apărându-se de răcoarea iernii şi de veştile supărătoare.

Pentru că nu e destul de bună pentru el, desigur.

E bună pentru un singur lucru...

I se strânge stomacul când se gândeşte la trădarea lui. Cum **a** putut fi atât de credulă? Se simte rănită de lipsa lui de onestitate şi îşi şterge lacrimile care îi izvorăsc din ochi. A refuzat să vadă realitatea.

Relaţia cu el era ceva prea bun ca să fie adevărat.

Undeva, în sinea ei, bănuia ceva. Acum ştie adevărul.

Dar el nu i-a făcut niciodată vreo promisiune. Toate au fost numai în mintea ei. Nu i-a spus niciodată că o iubeşte... Nu a pretins niciodată că o iubeşte. Şi totuşi, în scurtul răstimp de când îl cunoaşte, s-a îndrăgostit de el. Iar acum se prăbuşeşte de la cea mai mare înălţime.

Sunt o nebună. O nebună nechibzuită şi îndrăgostită.

închide îndurerată ochii, iar pe obraji îi şiroiesc lacrimi fierbinţi, de ruşine şi de regret.

Ăsta e momentul trezirii la realitate.

Respiră adânc. Gata, a plâns destul. Furia tot mai profundă îi dă elan. Nu are de gând să plângă după el. E furioasă pe el, dar şi pe ea, pentru că a fost aşa de proastă.

în sinea ei ştie că furia nu face decât să îi ascundă durerea, şi e recunoscătoare pentru asta. E mai puţin dureroasă decât trădarea lui.

Lasă halatul la podea, ia plasa cu haine de pe scaunul albastru şi goleşte conţinutul pe pat. Din fericire, a acţionat din impuls şi şi-a adus şi hainele vechi. îşi trage pe ea chiloţii roz, sutienul, blugii ei, tricoul cu Arsenal şi tenişii. Cam astea sunt toate hainele ei. Nu şi-a adus geaca, dar ia unul dintre

puloverele pe care i le-a cumpărat domnul Maxim — lordul Maxim — şi pledul pe care l-a adus Danny de la Ascunzătoare.

Dante şi Ylli vor fi arestaţi şi, după ce poliţia va stabili amploarea infracţiunilor lor, vor fi închişi pentru multă vreme şi brutele alea nu vor mai fi o ameninţare pentru ea.

Poate pleca.

Nu va sta aici.

Nu vrea să fie cu un bărbat care a indus-o în eroare. Un bărbat care o va arunca de îndată ce se va plictisi de ea. Preferă să plece decât să fie alungată.

Trebuie să iasă. Acum.

înghite repede cele două pastile lăsate de Danny. Apoi aruncă o ultimă privire de jur împrejurul elegantului dormitor şi deschide uşa, care scârţâie uşor. Nu e nimeni pe palier. Se strecoară din cameră şi închide uşa după ea. Trebuie să găsească drumul înapoi la Ascunzătoare, ca să-şi ia banii şi lucrurile. Nu poate ieşi din casă pe unde a venit, căci Danny s-ar putea să fie în bucătărie. Face dreapta şi o ia în jos, pe holul lung.

Opresc Jaguarul în scrâşnet de pneuri lângă fostele grajduri. Deschid portiera şi las maşina acolo. O iau la goană spre casă. Sunt disperat să o văd pe Alessia.

Danny, Jessie şi câinii sunt în bucătărie.

— Nu acum, băieţi, mă răstesc la câinii care s-au ridicat să sară pe mine şi să-şi primească mângâierile.

— Bine că v-aţi întors, milord. A plecat poliţia? întreabă Danny.

— Da. Unde e?

— în camera albastră.

— Mulţumesc.

Mă grăbesc spre uşă.

— Ah, milord, strigă Danny după mine, şi simt în vocea ei ceva care mă face să mă opresc.

— Ce-i? Cum se simte?

— Zdruncinată, Mister. A vomitat pe drum.

— Acum e bine?

— A făcut o baie. Şi se schimbă în haine curate. Şi...

Danny se uită nesigură la Jessie, care îşi vede mai departe de curăţatul cartofilor.

— Ce-i? întreb.

Danny păleşte.

— Am amintit că sunteţi contele de Trevethick.

Cum?

— Rahat!

Năvălesc afară din bucătărie, o iau pe holul de vest, urc în goană scările din spate spre camera albastră, cu Jensen şi Healey după mine. Inima îmi bate să-mi sară din piept.

Tâmpitule. Tâmpitule. Tămpitule. Şi doar am vrut sâ-i spun. Ce-o fi crezând acum?

în faţa camerei albastre, mă opresc, respir adânc, ignorând câinii care s-au ţinut după mine crezând că jucăm cine ştie ce joc nou.

Alessia a avut parte de o spaimă înfiorătoare astăzi. Acum e într-un loc străin, cu oameni pe care nu-i cunoaşte. Trebuie să fie complet copleşită.

Şi trebuie să fie al naibii de furioasă că nu i-am spus...

Bat cu putere în uşă.

Şi aştept.

Bat din nou:

— Alessia!

Niciun răspuns.

Futu-i. E supărată râu pe mine.

Deschid cu grijă uşa. Hainele ei sunt împrăştiate pe pat,

halatul zace pe podea, dar nici urmă de ea. Verific baia: goală, nu păstrează decât o urmă a parfumului ei. Lavandă şi trandafiri. închid ochii şi inspir. E liniştitor.

Unde naiba e?

Probabil a ieşit să exploreze casa.

Sau aplecat.

Rahat.

Ies ca furtuna din cameră şi o strig pe hol. Ecoul vocii mele **se** izbeşte de pereţii pe care atârnă portretele străbunilor mei, dar **e** întâmpinată cu o tăcere asurzitoare. Mă cuprinde groaza. Unde e? O fi leşinat afară, pe undeva?

A fugit.

E prea mult pentru ea. Sau poate crede că nu-mi pasă…

Futu-i.

Străbat holul, izbind de pereţi uşile tuturor camerelor, cu Jensen şi Healey pe post de ordonanţe.

ALESSIA S-A RĂTĂCIT. încearcă să găsească o cale de ieşire. Pe vârfuri, lasă în urmă uşă după uşă, pictură după pictură, apoi un alt hol lung şi lambrisat până ce, într-un sfârşit, dă de o uşă dublă. O împinge şi se trezeşte în capul unei scări mari, largi, cu treptele acoperite cu covoare roşu-aprins şi albastru, care duce spre un hol întunecat, adânc ca o peşteră. Pe palier e un bovindou cu menouri, lângă care se află două armuri cu nişte chestii care par a fi lănci. Pe peretele de deasupra scării e o tapiserie decolorată, mai mare decât masa de la bucătărie pe care a văzut-o adineauri, pe care e înfăţişat un bărbat îngenuncheat în faţa suveranului. Mă rog, Alessia *presupune* că e suveranul, judecând după coroana pe care o poartă. Pe pereţii opuşi, sunt două portrete. Uriaşe. Doi bărbaţi. Unul e de pe vremuri, celălalt e de dată mult mai recentă. Vede pe chipurile lor trăsăturile de familie şi are o străfulgerare de recunoaştere. Amândoi se uită la ea cu aceiaşi ochi verzi aroganţi. Ochii *lui* verzi.

Asta e familia lui Maxim. Moştenirea lui. I se pare aproape imposibil de înţeles.

Apoi, privirea îi alunecă spre vulturii cu două capete sculptaţi pe stâlpii care susţin balustrada în capul scării, la fiecare cotitură şi jos.

Simbolul Albaniei.

Pe neaşteptate, îi aude vocea, strigând-o. Tresare.

Nu.

S-a întors.

Strigă iar. Pare speriat. Disperat. Alessia încremeneşte în capul scării impresionante, uitându-se pierdută la toată istoria care o înconjoară. E sfâşiată. De undeva de jos, un orologiu cu un dangăt puternic începe să bată ora, facând-o să tresară. O dată, de două ori, de trei ori...

— Alessia!

Maxim strigă iar, de astă dată mai de aproape, şi îi aude deja paşii. Aleargă — aleargă spre ea.

Ceasul bate în continuare. Tare şi clar.

Ce ar trebui să facă?

Se agaţă de vulturul ornamentat de pe coloana din colţul casei scărilor. Maxim, urmat de cei doi câini, năvăleşte pe uşa dublă. Se opreşte brusc când o vede. O măsoară din cap până-n picioare şi se încruntă.

AM **GĂSIT-O.** Dar uşurarea mea e temperată de expresia ei distantă, dar indescifrabilă, precum şi de faptul că e îmbrăcată cu hainele vechi şi are cu ea un pulover şi o pătură.

Rahat. Nu arată bine deloc.

Atitudinea ei îmi aminteşte de prima noastră întâlnire. Am dat peste ea pe hol, în apartamentul meu, cu câteva săptămâni în urmă. Se agaţă de stâlpul scării cum se agăţa atunci de mătură. Simţurile mele sunt în alertă.

Ai grijă cum te mişti, amice.

— Aici erai. Unde te duci? o întreb.

Ea îşi dă părul peste umăr cu graţia aceea neglijentă care o caracterizează şi ridică bărbia spre mine:

— Plec.

Nu! Parcă mi-ar fi tras un şut în stomac.

— Cum? De ce?

— Ştii de ce.

Pare dispreţuitoare, iar pe faţa ei se citeşte o indignare cât se poate de îndreptăţită.

— Alessia, îmi pare rău. Ar fi trebuit să îţi spun.

— Dar nu mi-ai spus.

Nu o pot contrazice. Mă uit pierdut la ea în timp ce durerea din ochii ei întunecaţi îmi arde conştiinţa.

— înţeleg.

Ridică din umeri.

— Sunt o simplă femeie de serviciu, menajera ta.

— Nu! Nu! Nu!

Păşesc uşor spre ea.

— Nu din cauza asta.

— Mister. Totul e în regulă?

Ecoul vocii lui Danny răsună din pereţii de piatră şi ajunge sus, până la noi. Mă aplec peste balustradă şi o văd în holul de jos alături de Jessie şi Brody, unul din ajutoarele de la moşie. Toţi trei se uită în sus la noi cu gura căscată, ca nişte crapi curioşi în iaz.

— Plecaţi. Acum. Toţi! Plecaţi, îi alung eu.

Danny şi Jessie schimbă o privire îngrijorată, dar se fac nevăzute.

Slavă cerului.

Mă întorc spre Alessia:

— De-asta nu te-am adus aici. Sunt prea mulţi oameni în casa asta.

Ea îşi mută privirea de la mine, cu sprâncenele încruntate şi cu
gura strânsă într-o linie subţire.

— Azi-dimineaţă am luat micul dejun cu nouă angajaţi, şi asta era doar prima tură. Nu am vrut să te intimidez cu... toate astea.

Arăt spre portretul tatălui meu şi al primului conte, în timp

ce ea urmăreşte cu degetul sculptura elaborată a vulturului. Rămâne mută.

— Şi te voiam numai pentru mine, şoptesc.

O lacrimă i se rostogoleşte pe obraz.

Futu-i.

— Ştii ce-a spus? şopteşte ea.

— Cine?

— Ylli.

Unul dintre nenorociţii ăia de la Ascunzătoare.

-Nu.

Unde are de gând să ajungă cu asta?

— A spus că sunt concubina ta.

Vocea ei se stinge, înecată în ruşine.

Nu!

— Dar e... e absurd! Suntem în secolul XXI...

Am nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu mă reped la ea şi s-o iau în braţe, dar mă apropii încet şi ajung suficient de aproape încât să simt cum mă pătrunde căldura trupului ei. Cumva, reuşesc să mă abţin şi să nu o ating.

— Aş spune mai curând că eşti iubita mea. Aşa spunem noi aici. Dar nu vreau să fac presupuneri. Nu am discutat despre relaţia noastră, toate s-au întâmplat mult prea repede. Dar aşa aş vrea să te numesc. Iubită. Iubita mea. Asta înseamnă că avem o relaţie. Dar asta numai dacă îmi permiţi.

Pleoapele ei flutură peste ochii aceia întunecaţi, foarte întunecaţi, dar nu trădează nimic.

Rahat.

— Eşti o femeie inteligentă şi talentată, Alessia. Şi eşti liberă. Liberă să faci propriile tale alegeri.

— Nu, nu sunt.

— Eşti *aici.* Ştiu că vii dintr-o cultură diferită, ştiu că nu suntem egali din punct de vedere economic, dar ăsta e un simplu accident din naştere... Suntem egali în toate celelalte sensuri. Am dat-o-n bară. Ar fi trebuit să îţi spun şi îmi pare rău, tare rău. Dar nu vreau să pleci, vreau să rămâi. Te rog.

Ochii ei de nepătruns mă străpung până în străfundul sufletului când îmi cercetează faţa, apoi îşi întoarce atenţia spre vulturul sculptat.

De ce mă evită? Ce gândeşte?

Să fie din cauza traumei prin care tocmai a trecut?

Sau pentru că cele două jigodii au ieşit din peisaj şi nu mai

are nevoie de mine?

Rahat. Poate ăsta-i motivul.

— Uite ce e, nu te pot ţine aici dacă vrei să pleci. Magda se mută în Canada. Deci chiar nu ştiu unde ai să te duci. Dacă nu din alt motiv, stai aici până te hotărăşti ce vrei să faci. Dar te rog să nu pleci. Rămâi. Cu mine.

Nu poate fugi... nu poate.

Iartă-mă! Te rog!

îmi ţin răsuflarea. Aştept.

E o tortură. Sunt asemenea acuzatului în boxă, aşteptând verdictul.

întoarce faţa udă de lacrimi spre mine:

— Nu-ţi este ruşine cu mine?

Ruşine? *Nu!*

Nu mai suport. îi şterg uşor o lacrimă de pe obraz cu degetul.

— Nu. Nu. Sigur că nu. Eu... eu... m-am îndrăgostit de tine.

Deschide uşor gura şi aud un icnet slab.

Rahat. E prea târziul

în ochi îi lucesc alte lacrimi, iar inima mea e strânsă în gheara unor senzaţii noi, care mă înspăimântă. Poate mă va respinge. Anxietatea mea creşte exponenţial şi niciodată nu m-am simţit mai vulnerabil ca acum.

Care-i verdictul, Alessia?

Desfac braţele, ea îşi mută privirea de la mâini la faţa mea. Expresia ei e nesigură. Mă ucide. îşi muşcă buza de jos, face un pas mic, şovăielnic, şi ajunge în braţele mele. O îmbrăţişez şi o strâng la piept. Nu-i mai dau drumul niciodată. închid ochii şi îmi îngrop nasul în părul ei, inspirând mireasma dulce.

— Dragostea mea, şoptesc.

Ea se cutremură şi începe să suspine.

— Ştiu. Ştiu. Sunt aici, am eu grijă de tine. Ai avut parte de o spaimă teribilă. Te-am lăsat singură, a fost o mare prostie. Iartă-mă. Dar ticăloşii ăia sunt acum în custodia poliţiei. Au dispărut. Nu-ţi mai pot face rău niciodată. Sunt aici, am eu grijă de tine.

Braţele i se strecoară în jurul meu şi se agaţă de spatele hainei mele. Mă ţine în braţe şi suspină.

— Ar fi trebuit să-ţi spun, Alessia. îmi pare rău.

Rămânem aşa secunde, minute, nu ştiu. Jensen şi Healey s-au plictisit de noi şi au luat-o îndărăt în jos, pe scări.

— Poţi să plângi pe umărul meu când vrei tu, glumesc eu.

Ea suspină, iar eu o prind de bărbie şi îi ridic faţa, cufundându-mă în ochii aceia frumoşi, încercănaţi şi înroşiţi de plâns.

— Am crezut... Of, Doamne, am crezut că au pus mâna pe tine... că n-o să te mai văd niciodată...

Răsuflă adânc şi îmi întoarce un zâmbet pierit.

— Şi trebuie să mai ştii, continui eu, că aş fi onorat să te numesc a mea. Am nevoie de tine.

Slăbesc strânsoarea şi o mângâi delicat pe faţă, evitând cu grijă urmele înroşite de pe obrazul ei drept. Imaginea vânătăii mă umple iar de furie, dar, având grijă să nu o ating, îi şterg lacrimile cu degetele. îşi pune palma pe pieptul meu. îi simt căldura prin cămaşă. Şi se răspândeşte. Peste tot.

Alessia îşi drege vocea.

— Am fost foarte speriată. Am crezut că n-am să te mai văd niciodată. Dar cea mai mare... ăăă părere de rău... ăăă regret a fost că n-am apucat niciodată să îţi spun că te iubesc, şopteşte ea.

Capitolul douăzeci şi trei

Bucuria mă străbate din cap până-n picioare ca un milion de artificii. Intensitatea îmi taie respiraţia. Nu-mi vine să cred:

— într-adevăr?

— Da, şopteşte ea cu un zâmbet timid.

— De când?

Se opreşte şi ridică un umăr într-un fel de ezitare ghiduşă:

— De când mi-ai dat umbrela.

îi zâmbesc.

— Mi-a părut bine că am făcut gestul acela. Se vedeau urmele picioarelor ude pe tot holul. Aşadar... spui că rămâi, da?

-Da.

— Aici?

— Da.

— Mă bucur nespus să aud asta, dragostea mea.

îi ating uşor buza de jos cu degetul mare şi mă aplec să o sărut, îmi lipesc încet buzele de ale ei, dar Alessia ia pur şi simplu foc, cu o pasiune care mă ia prin surprindere. Buzele şi limba ei sunt lacome, insistente, şi şi-a băgat mâinile în părul meu, trăgând şi răsucind. Vrea mai mult. Mult mai mult. Gem când trupul mi se trezeşte la viaţă şi o sărut mai apăsat, luând tot ceea ce îmi oferă. Gura ei cere cu disperare atenţie. E dornică. Şi vreau să fiu eu cel care-i îndeplineşte dorinţa. Mâinile îmi alunecă în părul ei, ţinând-o nemişcată, liniştind-o, încetinind ritmul. Aş vrea să o posed aici, acum, pe casa scărilor.

Alessia.

Erecţia mea e instantanee.

O vreau.

Am nevoie de ea.

O iubesc.

Dar... a trecut prin iad. Tresare când mâinile mele coboară în jos, pe spate. Iar reacţia ei mă readuce cu picioarele pe pământ.

— Nu..şoptesc eu, iar ea se trage îndărăt, aruncându-mi o privire senzuală, dar buimăcită şi dezamăgită.

— Eşti rănită, îi explic.

— Sunt bine.

Abia mai respiră şi întinde gâtul să mă sărute iar.

— Hai să mai stăm puţin, şoptesc, sprijinindu-mi fruntea de a ei. Ai avut o dimineaţă îngrozitoare.

Este extrem de răscolită, iar patima ei ar putea fi o reacţie directă la violenţele pe care le-a îndurat din partea jigodiilor ălora.

Gândul ăsta e ca o găleată cu apă rece.

Dar poate e aşa pentru că mă iubeşte.

Parcă îmi place mai mult ideea asta.

Stăm cu frunţile lipite şi încercăm să ne recăpătăm răsuflarea.

Mă mângâie pe obraz, apoi lasă capul pe-o parte şi pe buze îi joacă o urmă de zâmbet.

— *Tu* eşti contele de Trevethick? glumeşte. Când aveai de gând să îmi spui?

în ochii ei licăreşte o scânteie ghiduşă, iar eu râd în hohote, pentru că repetă întrebarea mea de aseară:

— îţi spun acum.

Zâmbeşte şi îşi bate buza cu degetul. Mă întorc şi arăt teatral spre portretul care datează din 1667:

— Permite-mi să ţi-**l** prezint pe Edward, primul conte de Trevethick. Iar gentlemanul acesta — şi îndrept un deget spre

cealaltă pictură — e tatăl meu, al unsprezecelea conte. A fost fermier şi fotograf. Şi un suporter înflăcărat al lui Chelsea, aşa că nu sunt prea sigur ce părere ar fi avut despre tricoul tău cu Arsenal.

Alessia mă priveşte nedumerită:

— Sunt echipe de fotbal rivale din Londra.

— Vai, nu, zice ea râzând. Unde e portretul tău?

— Nu am. Nu sunt conte de multă vreme. Fratele meu mai mare, Kit. El a fost adevăratul conte. Dar nu i-a dat prin gând să îşi facă portretul.

— Fratele tău care a murit?

— Da. Până acum câteva săptămâni, titlul şi toate câte le implică au fost responsabilitatea lui. Eu nu am fost făcut pentru acest rol, pentru... toate astea.

Şi arăt cu capul spre armurile din spate.

— Să mă ocup de locul ăsta — muzeul ăsta — e ceva cu totul nou pentru mine.

— De-asta nu mi-ai spus? întreabă Alessia.

— E unul dintre motive, da. Cred că o parte din mine încă refuză realitatea. Toate astea, toate celelalte proprietăţi... sunt o groază de responsabilităţi şi nu am fost educat pentru aşa ceva.

în timp ce Kit era...

Conversaţia asta ajunge prea profundă şi periculos de aproape de adevărul dureros. Continui cu un zâmbet vag:

— Sunt foarte norocos. Până acum nu a trebuit niciodată să muncesc, iar acum toate astea îmi aparţin. Şi trebuie să le păstrez pentru generaţiile următoare. Asta e datoria mea.

Ridic din umeri, în semn de scuză:

— Ăsta sunt eu. Acum ştii. Şi mă bucur că te-ai hotărât să rămâi.

— Milord? mă strigă Danny de jos.

Umerii lui Maxim se încordează puţin. Alessia simte că vrea să fie lăsat în pace.

— Da, Danny? răspunde.

— A venit doctorul să o vadă pe Alessia.

Maxim întoarce o privire îngrijorată spre ea:

— Doctorul?

— Sunt bine, zice şovăielnic Alessia.

Maxim se încruntă:

— Trimite-o sus, în camera albastră.

— Nu e doctoriţa Carter, e doctorul Conway, Mister. *îl* trimit imediat sus, milord.

— Mulţumesc, strigă Maxim în jos, către Danny, şi o ia de mână pe Alessia:

— Ce ţi-a făcut javra aia?

Alessia nu se poate uita în ochii lui. îi e ruşine, îi e ruşine că a adus toată grozăvia asta în viaţa lui.

— M-a lovit, şopteşte. Danny a crezut că e mai bine să mă vadă un doctor.

îşi ridică tricoul Arsenal dintr-o parte şi îi arată un semn roşu-aprins, de mărimea unui pumn.

— Futu-i!

Expresia lui Maxim devine dură şi îşi strânge buzele:

— Ar fi trebuit să-l omor pe nenorocitu ăla, şuieră el.

O ia de mână şi se întorc în camera albastră, unde îi aşteaptă un bărbat mai în vârstă, cu o geantă mare din piele. Alessia observă cu surprindere că hainele pe care le-a lăsat vraişte pe pat şi pe podea au fost strânse şi puse la loc.

— Domnule doctor Conway. Nu v-am văzut demult.

Maxim dă mâna cu el. Doctorul are o coamă albă, rebelă, o mustaţă subţire şi o barbă pe măsură. Ochii lui albaştri, iscoditori, au aceeaşi nuanţă cu papionul pleoştit.

— V-am pus la treabă după ce v-aţi pensionat?

— Aşa e, milord, dar numai pentru ziua de azi. Doctoriţa Carter e în vacanţă. Mă bucur să văd că arătaţi atât de bine.

Pune o mână pe umărul lui Maxim şi cei doi schimbă o privire.

— Şi dumneavoastră, doctore, răspunde Maxim, dar vocea lui e destul de morocănoasă.

Alessia bănuieşte că doctorul se interesează de starea lui Maxim după moartea fratelui său.

— Ce mai face mama dumneavoastră?

— La fel ca de obicei.

Gura lui Maxim se strâmbă uşor.

Râsul doctorului Conway e profund şi grav. îşi întoarce atenţia spre Alessia, care strânge mai tare mâna lui Maxim.

— Bună ziua, draga mea. Ernest Conway, la dispoziţia ta.

îi face o mică plecăciune.

— Doctore, domnişoara e iubita mea, Alessia Demachi.

Maxim o priveşte cu ochii strălucind de mândrie. Când se întoarce
spre doctor, faţa lui devine dură:

— A fost atacată şi lovită în coaste de o persoană care se află acum în custodia poliţiei. Domnişoara Campbell a considerat că ar fi mai bine să o vadă un doctor.

Domnişoara Campbell?

— Danny, răspunde el întrebării ei nerostite.

O strânge scurt de mână şi adaugă:

— Acum vă las.

— Nu. Nu pleca, te rog, izbucneşte Alessia.

Nu vrea să rămână singură cu acest bărbat ciudat.

Maxim dă din cap, înţelegător:

— Desigur, dacă aşa doreşti, atunci rămân.

Se aşază într-un fotoliu mic, albastru, şi îşi întinde picioarele lungi. Liniştită, Alessia se întoarce spre doctor. Expresia acestuia e serioasă:

— Atacată?

Alessia încuviinţează şi se înroşeşte la faţă, retrăind clipele de groază.

— îmi permiteţi să văd despre ce e vorba? întreabă doctorul.

— în regulă.

— Luaţi loc, vă rog.

Doctorul e amabil şi are răbdare. îi pune mai multe întrebări înainte s-o roage să îşi ridice tricoul şi sporovăieşte neîncetat în timp ce o examinează. Felul lui de-a fi blând o ajută să se relaxeze; află că el e cel care i-a adus pe lume pe Maxim şi pe fraţii săi. Alessia aruncă o privire spre Maxim, care îi zâmbeşte încurajator.

îi creşte inima.

Domnul Maxim o iubeşte.

îi zâmbeşte şi ea.

Iar el surâde.

Doctorul îi palpează stomacul şi coastele, iar vraja dintre cei doi se rupe. Alessia tresare la atingerea medicului.

— Nu sunt vătămări permanente. Şi aţi avut noroc, nu aveţi nicio coastă ruptă. Nu trebuie decât să vă odihniţi. Şi să luaţi nişte ibuprofen dacă aveţi dureri. Domnişoara Campbell ar trebui să aibă.

Doctorul Conway o bate amical pe braţ:

— O să fie bine, zice el.

— Mulţumesc, îi răspunde Alessia.

— Acum ar trebui să fac câteva fotografii ale vânătăii. S-ar putea ca poliţia să aibă nevoie pentru dosar.

— Cum?!

Alessia face ochii mari.

— Bună idee, sare Maxim.

— Lord Trevethick, vă deranjează? întreabă el, întinzându-i lui Maxim telefonul. Numai vânătaia.

— Draga mea, fotografiez numai vânătaia. Nimic altceva.

Alessia încuviinţează şi îşi ridică din nou tricoul. Maxim face
rapid câteva fotografii.

— Gata.

îi întinde doctorului telefonul.

— Mulţumesc, răspunde acesta.

Răsuflând uşurat, Maxim spune;

— Să vă conduc, domnule doctor.

Alessia sare repede în picioare şi îl ia pe Maxim de mână. El zâmbeşte şi îşi împleteşte degetele cu ale ei:

Străbat ţinându-se de mână holul lung, mărginit de o parte şi de alta de picturi; din loc în loc dau peste câte o consolă sculptată pe care sunt înghesuite busturi, ceramică şi statuete. Urcă scara mare unde au stat de vorbă mai devreme şi ajung pe acelaşi palier, vizavi de uşile duble.

— Cred că s-ar putea să-ţi placă, zice Maxim şi deschide o uşă cu un gest teatral.

Alessia intră într-o cameră mare, cu pereţi lambrisaţi cu lemn şi tavan cu decoraţiuni elaborate din ghips. Un perete întreg e acoperit de o bibliotecă, dar în celălalt capăt, scăldat în lumina unei ferestre uriaşe cu menouri, se află un pian cu coadă, cel mai ornamentat pian pe care l-a văzut Alessia vreodată.

Icneşte şi întoarce capul spre Maxim.

— Te rog, cântă, o îmbie el.

Alessia bate din palme şi sare pe podeaua din lemn, ecoul paşilor ei iuţi răsunând din pereţi.

Se opreşte la un pas de pian, ca să îi poată admira grandoarea. E făcut dintr-un lemn cu fibră bogată, lustruit, care străluceşte în lumină. Picioarele sunt solide, sculptate laborios cu frunze şi struguri, iar pe laterale are intarsii complicate cu frunze de iederă aurii. îşi plimbă degetele peste emblemă. E splendid.

— E vechi, zice Maxim, peste umărul Alessiei.

Pierdută în admiraţie, nu l-a auzit apropiindu-se. Nu înţelege de ce o spune ca o scuză.

— E magnific. Nu am văzut niciodată un astfel de pian, şopteşte ea admirativ.

— E american. Din anii 1870. Stră-străbunicul meu s-a căsătorit cu o americancă din New York, moştenitoarea unui imperiu feroviar. Când a venit, a adus pianul cu ea.

— E minunat. Cum sună?

— Hai să vedem.

Maxim ridică fără probleme capacul greu şi aranjează suportul pentru sprijin.

— Nu cred că o să ai nevoie de astea, dar m-am gândit că poate vrei să vezi.

Ridică suportul pentru partituri şi îl aşază la locul lui. E gravat cu un filigran fin:

— Fain, nu?

Alessia încuviinţează copleşită.

— Ia loc. Cântă.

Alessia îi aruncă un surâs încântat şi trage taburetul sculptat de lângă pian. Maxim se dă la o parte şi îi face loc, iar ea închide ochii, încercând să se adune. Pune mâinile pe clape, bucurându-se de răceala fildeşului rece sub degete. Apasă o clapă şi un re major se înalţă în încăpere, rezonând în lambriurile de lemn. Tonul e bogat, ca verdele- întunecat al unei păduri de brazi, dar apăsarea e uşoară, surprinzător de uşoară pentru un pian atât de masiv şi vechi. Deschide ochii, se uită la clape, întrebându-se cum a putut supravieţui timpului acest instrument şi cum a rezistat călătoriei din America. Maxim şi familia lui trebuie că îşi preţuiesc proprietăţile. Clătinând neîncrezătoare din cap, pune mâinile pe clape şi, fără să-şi mai bată capul cu piesa de încălzire, atacă preludiul ei favorit de Chopin. Primele note dansează prin cameră într-un verde-viu, primăvăratic, culoarea ochilor lui Maxim. Dar, pe măsură ce cântă, culorile devin mai întunecate, de rău augur, umplând încăperea cu prevestiri rele şi mister. Mistuită de muzică, Alessia se abandonează fiecărei note preţioase. îi alungă anxietatea şi frica. Toate ororile acestei dimineţi pălesc şi apoi dispar în verdele de smarald al capodoperei remarcabile şi tulburătoare a lui Chopin.

O **PRIVESC FERMECAT** pe Alessia cântând preludiul *Picături de ploaie.* Cu ochii închişi, e pierdută în muzică; pe chipul ei se oglindesc pe rând toate gândurile şi toate ideile pe care le evocă

Chopin în piesa lui. Părul i se revarsă în valuri pe spate, scânteind ca aripa unui corb în strălucirea soarelui iernii care bate în fereastră. E captivantă. Chiar şi în tricoul acela de fotbalist.

Notele se revarsă, umplu încăperea... şi inima mea.

Mă iubeşte.

Aşa a spus.

Va trebui să aflu de ce a considerat că ar fi mai bine să plece. Dar deocamdată o ascult şi o privesc cântând. Aud o tuse înăbuşită din pragul camerei; ridic privirea şi le văd pe Danny şi pe Jessie încremenite în prag, ascultând. Le fac semn să intre...

Vreau să mă laud cu Alessia.

Uite ce poate face fata mea.

Intră pe vârfuri şi rămân privind-o pe Alessia cu aceeaşi expresie uluită pe care am avut-o şi eu prima dată când am auzit-o. Şi văd şi ele că nu are nicio partitură în faţă... da, cântă din memorie.

Mda. La asta se pricepe ca nimeni alta.

Alessia cântă ultimele două acorduri şi notele se sting în aer... lăsându-ne fermecaţi. Când deschide ochii, Danny şi Jessie izbucnesc în aplauze, ca şi mine, de altfel. Alessia le zâmbeşte cu timiditate.

— Brava, domnişoară Demachi! A fost excepţional! exclam în timp ce mă duc spre pian, mă aplec şi îmi lipesc buzele de ale ei.

Când ridic privirea, Danny şi Jessie au dispărut la fel de discret cum apăruseră.

— Mulţumesc, spune Alessia.

— Pentru ce?

— Pentru că m-ai salvat. Din nou.

— Tu eşti cea care m-a salvat pe mine.

Se încruntă ca şi cum nu m-ar crede, iar eu mă aşez lângă

ea pe taburetul pianului.

— Crede-mă, Alessia, m-ai salvat în feluri pe care nici măcar n-am început să le pătrund şi nu ştiu ce aş fi făcut dacă te-ar fi luat nemernicii ăia.

O sărut încă o dată.

— Dar ţi-am adus o grămadă de necazuri pe cap.

— Nici vorbă, Nu-i vina ta. Pentru numele lui Dumnezeu, să nu mai gândeşti niciodată aşa.

Buzele i se strâng o clipă şi ştiu că nu-mi împărtăşeşte punctul de vedere, dar întinde mâna şi mă mângâie pe bărbie.

— Şi pentru asta, şopteşte şi priveşte spre pian. Mulţumesc.

Se apleacă şi mă sărută.

— Pot să mai cânt?

— Cât vrei tu, Alessia. Totdeauna. Eu mă duc să dau nişte telefoane. Apartamentul meu a fost spart în weekend.

— Nu!

— Bănuiesc că au fost aceiaşi nemernici care se află acum în custodia poliţiei din Devon şi Cornwall. Cred că aşa ne-au găsit. Trebuie să vorbesc cu Oliver.

— Bărbatul cu care am vorbit eu la telefon?

— Da. Lucrează pentru mine.

— Sper că nu au luat prea multe.

O mângâi pe faţă.

— Nimic care să nu poată fi înlocuit… spre deosebire de tine.

Ochii întunecaţi aruncă sclipiri spre mine şi îşi lasă faţa în palma
mea. O mângâi cu degetul pe buza de jos şi ignor focul care mi se aprinde în vintre.

O să fie timp şi pentru asta mai încolo.

— Nu durează mult.

O sărut încă o dată şi mă îndrept spre uşă. Alessia atacă piesa lui Louis-Claude Daquin, *Cucul,* pe care am învăţat-o în clasa a şasea, iar notele vioaie şi vesele mă urmează când ies din cameră.

Din biroul *meu* — nu al lui Kit — îl sun pe Oliver. Discuţia e la obiect. Se ocupă de urmările jafului. Doamna Blake şi ajutoarele ei se află în apartament şi fac curat; au fost trimişi şi doi muncitori din echipa de constructori de la Mayfair ca să repare uşa din faţă, iar lăcătuşul va schimba încuietorile la intrarea din stradă. Alarma e neatinsă şi funcţionează perfect, dar stabilim să schimbăm codul.

Aleg anul de naştere al lui Kit. Oliver e nerăbdător să mă întorc la Londra; are un teanc de acte de la Biroul Coroanei pe care trebuie să le semnez, ca să îmi înregistrez succesiunea la titlu şi să fiu înscris în Registrul nobilimii. Cu atacatorii Alessiei arestaţi şi în custodie, nu mai avem niciun motiv să rămânem în Cornwall. După ce termin cu Oliver, îl sun pe Tom, să văd ce fac Magda şi fiul ei. îi povestesc despre tentativa de răpire.

— Ai dracului tupeişti, se enervează Tom. Şi tânăra doamnă? E bine?

— E mai tare decât noi toţi la un loc.

— Mă bucur. Cred că ar trebui să mai fim atenţi la doamna Janeczek şi la fiul ei încă vreo câteva zile. Până aflăm ce are de gând poliţia cu scursorile astea.

— De acord.

— Te anunţ dacă apare ceva suspect.

— Mulţam.

— Tu eşti bine?

— Super.

Tom râde.

— Mă bucur. Gata. La revedere.

La câteva minute după ce am încheiat conversaţia cu Tom, telefonul bâzâie. E Caroline.

Drace. I-am spus doar că o sun săptămâna viitoare.

Rahat. Este săptămâna viitoare.

Am pierdut şirul zilelor.

Oftez şi răspund cu un „Alo“ tăios.

— în sfârşit, izbucneşte ea. De-a ce mama dracului te joci?

— Bună, Caroline, şi eu mă bucur să te aud. Da, mulţumesc, am avut un weekend minunat.

— Nu mă lua cu aiureli din astea, Maxim. De ce nu m-ai sunat?

Vocea i se frânge şi ştiu că suferă.

— îmi pare rău, lucrurile au scăpat puţin de sub control pe aici. Dă-mi voie să-ţi explic totul când ne vom întâlni. Mă întorc la Londra mâine sau poimâine.

— Ce evenimente? Jaful?

— Da şi nu.

— De ce toate subterfugiile astea, Maxim? şopteşte ea. Ce se întâmplă?

Acum vorbeşte cu voce scăzută:

— Mi-a fost dor de tine.

Durerea răzbate din fiecare silabă. Iar eu mă simt ca naiba.

— îţi povestesc când ne întâlnim. Te rog.

Pufneşte, dar eu ştiu că plânge.

Futu-i.

— Caro. Te rog.

— Promiţi?

— Promit. De îndată ce mă întorc trec pe la tine.

-OK.

— Pe curând.

închid şi încerc să nu bag în seamă nodul din stomac. Habar n-am cum va reacţiona când va afla ce s-a petrecut aici.

Ba da, ştiu. O să fie urât.

Oftez iar. Viaţa mea a fost complicată mai presus de orice imaginaţie de întâlnirea cu Alessia Demachi, dar chiar şi aşa, de îndată ce mi-am amintit de ea, zâmbesc.

Dragostea mea.

Ne-am putea întoarce mâine la Londra. Aş vedea cu ochii mei pagubele de la apartament.

Se aude o bătaie în uşă.

— Intră.

în cameră îşi face apariţia Danny.

— Mister, Jessie a pregătit masa pentru dumneavoastră şi pentru Alessia. Unde doriţi să vă servim?

— în bibliotecă. Mulţumesc, Danny.

Cred că sufrageria oficială ar putea fi puţin cam copleşitoare pentru noi doi, iar sala de breakfast e cam anostă. Alessiei îi plac cărţile, aşa că...

— Dacă sunteţi de acord, noi suntem gata în cinci minute.

— Grozav.

Acum îmi dau seama ce foame îmi este. O privire rapidă spre ceasul georgian de perete de deasupra uşii îmi spune că e două şi un sfert. Ticăitul lui regulat îmi aminteşte de zilele când aşteptam în acest birou muştruluielile pe care mi le administra tata ori de câte ori călcam pe de lături — ceea ce se întâmpla destul de des. Acum însă, ceasul îmi spune că a trecut demult ora prânzului.

— A, Danny, o chem eu îndărăt.

— Milord?

— După-masă, ai putea să te duci la Ascunzătoare şi să aduci aici toate lucrurile noastre? Pune totul în camera mea, inclusiv lampa de noapte, dragonul de pe noptiera din dormitorul meu.

— Aşa voi face, Mister.

Pleacă scurt capul şi dispare.

Când mă apropii de baza scărilor, aud muzica. Alessia e cufundată în altă piesă complexă, una pe care nu o cunosc. Chiar şi de aici, de jos, sună uimitor. Urc repede scările şi mă opresc în pragul camerei, privind-o de la distanţă. Cred că e o compoziţie a lui Beethoven. Nu am mai auzit-o cântând vreuna din lucrările lui. Poate o sonată? O clipă, muzica e spumoasă şi pasionată, pentru ca în clipa următoare să devină liniştită şi delicată. O piesă foarte lirică. Şi ea o cântă desăvârşit. Ar trebui să umple sălile de concerte.

Muzica se stinge încet şi piesa se încheie. Alessia rămâne

câteva clipe cu capul plecat şi ochii închişi. Când se uită în sus, e surprinsă să mă vadă.

— O altă interpretare fantastică. Ce-a fost? o întreb şi străbat încăperea până la ea.

— E Beethoven. *Furtuna.*

— Aş putea să te ascult cântând toată ziua. Dar prânzul e servit. E drept, cu întârziere. Trebuie să fii moartă de foame.

— Da, chiar sunt.

Sare de pe taburet şi acceptă mâna mea întinsă.

— îmi place pianul ăsta. Are o... tonalitate... bogată.

— Tonalitate. Da. E cuvântul corect.

— Ce multe instrumente aveţi aici! La început, *am avut ochii* numai pentru pian.

Zâmbesc:

— *Am avut ochi.* Nu *ochii.* Sincer, nu te superi că te corectez?

— Nu. Vreau să învăţ.

— Violoncelul e al surorii mele, Maryanne. Tata cânta la contrabas. Chitarele sunt ale mele. Tobele de acolo au fost ale lui Kit.

— Ale fratelui tău?

-Da.

— E un nume neobişnuit.

— Kit e prescurtarea de la Christopher. Era un adevărat diavol la tobe.

Mă opresc lângă un talger şi mângâi bronzul lustruit:

— Kit. Kit de tobe. înţelegi ce vreau să zic?

îi arunc un zâmbet. Alessia mă priveşte nedumerită.

— Glumeam adesea pe tema asta.

Clatin din cap, amintindu-mi de isprăvile lui Kit la tobe.

— Hai să mergem. Mi-e foame.

Ochii lui Maxim strălucesc în ape verzui când se uită la ea, dar Alessia îşi dă seama după încordarea care i se citeşte pe frunte că durerea e încă proaspătă şi că îi e dor de fratele lui.

— Aşadar, asta e camera de muzică, spune el când ies şi coboară scara mare, oprindu-se pe treptele de jos. Salonul principal e în spatele uşilor ăstora duble, dar astăzi o să luăm masa în bibliotecă.

— Aveţi o bibliotecă? întreabă entuziasmată Alessia.

El zâmbeşte:

— Da, avem câteva cărţi. Unele dintre ele sunt chiar destul de vechi.

Se îndreaptă spre bucătărie, dar Maxim se opreşte în faţa unei uşi de pe hol:

— Trebuie să te avertizez, bunicul meu era pasionat de tot ceea ce venea din Egipt.

Deschide uşa şi se dă la o parte, permiţându-i Alessiei să intre. Ea se opreşte după câţiva paşi. Parcă ar fi pătruns în altă lume — un tezaur cu comori ale literaturii şi antichităţi. De sus până jos, toţi pereţii disponibili sunt plini de rafturi înţesate de cărţi. în fiecare colţ se află fie un soclu, fie un dulăpior cu comori egiptene: canope, statui de faraoni, sfincşi, chiar şi un sarcofag în mărime naturală!

Un foc puternic arde după grilajul din fier forjat al căminului din marmură ornamentată aşezat între două ferestre înalte, dar înguste, care dau spre curtea interioară. Deasupra poliţei căminului atârnă o pictură veche care înfăţişează piramidele.

— Aoleu, personalul chiar şi-a dat silinţa, spune Maxim, ca pentru sine.

Alessia îi urmăreşte privirea. în faţa focului, se află o măsuţă acoperită cu o faţă de masă din pânză fină, aranjată cu mare atenţie pentru două persoane: tacâmuri din argint, pahare de cristal, farfurii de porţelan fin, decorate cu nişte scaieţi micuţi.

El îi trage un scaun:

— Ia loc.

Şi îi face semn cu capul spre scaun. Alessia se simte ca nobila Donika Kastrioti, soţia lui Skanderbeg, eroul Albaniei din secolul al XV-lea. îi zâmbeşte graţios şi se aşază la masă cu faţa

spre foc. Maxim ia loc în capul mesei.

— La începutul anilor 1920, bunicul meu, tânăr fiind, a lucrat cu lordul Carnarvon şi cu Howard Carter la săpături în multe situri

din Egipt şi a furat toate antichităţile astea. Poate ar trebui să le trimit înapoi.

Face o pauză.

— Până de curând, asta era dilema lui Kit.

— Aveţi atât de multă istorie aici!

— Da, aşa e. Poate prea multă. E moştenirea familiei mele.

Alessia nu îşi poate închipui responsabilitatea de a te ocupa de o

astfel de moştenire.

Se aude o bătaie în uşă şi, fără a aştepta un răspuns, intră Danny, urmată de o tânără care duce o tavă.

Maxim întinde mâna după şervetul de pânză şi şi-l desface în poală. Alessia îl urmăreşte şi face şi ea la fel. Danny ia două farfurii de pe tavă şi îi serveşte cu ceva ce arată ca o salată cu carne, avocado şi seminţe de rodie.

— Fâşii de carne fragedă de porc de la o fermă locală, cu salată de verdeţuri proaspete, asezonată cu sos de rodie, spune Danny.

— Mulţumesc, răspunde Maxim, şi îi aruncă o privire amuzată.

— Vreţi să vă torn vinul, milord?

— Mă ocup eu. Mulţumesc, Danny.

Ea pleacă scurt capul şi o împinge uşurel spre uşă pe tânăra de lângă ea.

— Un pahar cu vin? întreabă Maxim, care ia sticla şi cercetează eticheta. E un Chablis bun.

— Da. Te rog.

îl priveşte cum îi umple paharul pe jumătate.

— Nu am fost niciodată... *slugărnicită*... decât când sunt cu tine.

— *Servită,* vrei să spui, o corectează el. Ar trebui să te

obişnuieşti cu asta cât stăm aici.

Şi îi face cu ochiul.

— La Londra nu ai personal.

— Nu. Deşi s-ar putea să se schimbe situaţia.

Se încruntă fugar, apoi ridică paharul:

— Pentru salvările la limită.

Ridică şi ea paharul:

— *Gezuar,* Maxim. Milord.

El râde:

— încă nu m-am obişnuit cu titlul. Haide, mănâncă. Ai avut o dimineaţă cumplită.

— Cred că după-amiaza va fi mult mai bună.

Expresia lui Maxim e înfierbântată — iar Alessia zâmbeşte şi soarbe cu precauţie o gură de vin.

— Mmmm...

E mult mai bun decât vinul pe care l-a gustat cu bunica ei.

— îţi place? o întreabă Maxim.

Ea încuviinţează, apoi cercetează tacâmurile. Trebuie să aleagă dintr-un lung şir de cuţite şi furculiţe. Aruncându-i o privire lui Maxim, îl vede zâmbind şi luându-le în mână pe cele aşezate cel mai departe de farfurie.

— începi întotdeauna din exterior şi înaintezi cu fiecare nou fel de mâncare.

Capitolul douăzeci şi patru

După prânz ieşim la aer. Mâna Alessiei, caldă, odihneşte în mâna mea. E o zi rece şi aerul e înviorător, iar soarele e jos pe cer când coborâm aleea largă paralelă cu plaja, care duce spre poarta din faţă. Jensen şi Healey ţopăie în spatele nostru, pe lângă noi, în faţa noastră, bezmetici şi recunoscători că sunt afară. După trauma de dimineaţă, cred că ne putem bucura amândoi de această plimbare liniştită în soarele târziu al după-amiezii.

— Uite! exclamă Alessia şi arată spre o turmă de căprioare care paşte în depărtare, pe izlazul din nord.

— De secole avem căprioare aici.

— Cerbul pe care l-am văzut ieri era de aici?

— Nu. Cred că era sălbatic.

— Nu le necăjesc câinii?

— Nu. Dar ţinem câinii departe de păşunile din sud în perioada fatării. Nu vrem să sperie oile.

— Aici nu sunt capre?

— Nu. Suntem mai curând un popor de oieri şi crescători de vite.

— Iar noi suntem crescători de capre.

îmi zâmbeşte. Vârful nasului e înroşit din cauza frigului, dar e înfofolită bine, cu căciulă, fular şi haină. E adorabilă. îmi vine greu să cred că dimineaţă a fost victima unei tentative de răpire.

Fata mea e o adevărată stoică.

Dar ceva tot mă sâcâie. Trebuie să ştiu.

— De ce ai vrut să pleci? De ce nu ai vrut să rămâi şi să lămurim împreună lucrurile?

Sper să nu-mi sesizeze teama din voce.

— Să lămurim împreună?

— Să discuţi cu mine. Să ne certăm chiar, îi explic eu.

Se opreşte sub un fag şi îşi priveşte ghetele, iar eu nu-mi dau seama dacă are de gând să îmi răspundă.

— Am fost rănită, spune ea după o bună bucată de vreme.

— Ştiu. Şi îmi pare rău. Nu am vrut să te rănesc. Nu vreau să te rănesc niciodată. Dar unde te-ai fi dus?

— Nu ştiu.

Se întoarce cu faţa spre mine.

— Cred că a fost ceva... cum se spune? Din instinct. Vezi tu, Ylli şi Dante... mă ascund de multă vreme. Eram puţin nebună.

— Nici nu-mi pot imagina ce îngrozitor trebuie să fi fost pentru tine.

Mă simt ruşinat şi închid ochii, mulţumind tuturor zeilor că am
ajuns la timp la ea.

— Dar nu poţi fugi ori de câte ori ai o problemă. Vorbeşte cu mine. întreabă-mă. Despre orice. Sunt aici. O să te ascult. Ceartă-te cu mine. Ţipă la mine. O să mă cert şi eu cu tine. O să strig la tine. O să înţeleg greşit. Tu o să înţelegi greşit. Dar e-n regulă. însă ca să ne rezolvăm neînţelegerile, trebuie să comunicăm.

Pe chipul Alessiei trece o umbră fugară de nelinişte.

— Hei, îi spun şi-i ridic bărbia şi o trag mai aproape. Nu fi îngrijorată. Dacă... dacă o să stai cu mine... ştii tu. Trebuie să îmi spui ce simţi.

— Să stau cu tine? şopteşte.

-Da.

— Aici?

— Aici. Şi la Londra. Da. Vreau să locuieşti cu mine.

— Ca menajera ta?

Râd şi clatin din cap:

— Nu. Ca iubita mea. Am vorbit serios când am discutat pe scări. Hai să facem aşa.

îmi ţin răsuflarea. Inima îmi bate nebuneşte. în sinea mea, nu ştiu cât de mult are de ales, dar o iubesc. O vreau cu mine. Căsătoria pare un pas prea mare ca să îi vorbesc despre ea acum. Nu vreau să fugă iar.

E un pas prea mare şi pentru tine, frăţioare!

— Da, şopteşte ea.

-Da?

-Da!

Cu un chiot de bucurie, o ridic în braţe şi o învârt prin aer. Câinii încep să latre şi să sară pe noi dând din coadă, dornici să se alăture distracţiei. Ea chicoteşte, dar se crispează dintr-odată.

Rahat.

O las imediat jos.

— Te-am lovit?

— Nu, spune, şi îi cuprind faţa în palme, iar ea suspină, cu ochii strălucind de dragoste, poate şi de dorinţă.

Alessia.

Mă aplec şi o sărut. Iar ceea ce s-a dorit un sărut dulce, ca o declaraţie de dragoste, s-a transformat în... altceva. S-a deschis ca o floare exotică, răspunzându-mi cu o pasiune uluitoare, iar eu mă bucur de tot ceea ce are ea de dăruit.

Limba ei în gura mea.

Mâinile ei plimbându-se pe spatele meu, agăţându-se de materialul hainei.

Tot stresul dimineţii — imaginea ei cu viermii ăia, faptul că s-ar fi putut să nu o mai văd niciodată — se evaporă; toate temerile şi recunoştinţa mea că e în continuare cu mine le topesc în acest sărut. Când ne oprim ca să ne tragem sufletul, răsuflările noastre se amestecă într-un norişor de abur în aerul rece care ne împresoară. Degetele ei sunt încleştate de reverele hainei mele.

Jensen îşi îndeasă botul în coapsa mea. Ignorându-l, mă aplec să privesc faţa uluită a Alessiei:

— Cred că Jensen vrea să ni se alăture.

Chicoteşte gâfâind, iar eu simt sunetul direct în vintre.

— Şi mai cred că avem prea multe haine pe noi.

îmi lipesc fruntea de a ei.

— Vrei să le scoatem? întreabă ea, muşcându-şi buza de jos.

— întotdeauna.

— Mi-e cald. Prea cald, şopteşte.

Mă mai uit o dată la ea. Remarca mea fusese frivolă şi se dorise amuzantă. Nu intenţionasem să sune ca un „hai“.

Ce spune ea acolo?

— Of, *scumpo,* tocmai ce ai trecut printr-o încercare teribilă.

Ridică un umăr, un fel de „şi ce dacă?“ şi îşi fereşte privirea.

— Ce vrei să spui de fapt? o întreb.

— Cred că ştii.

— Vrei să mergem în pat?

Zâmbetul ei larg e toată încurajarea de care am nevoie. împotriva oricărei raţiuni, o iau de mână şi, radioşi şi ameţiţi, ne îndreptăm în graba mare spre casă, cu câinii după noi.

— **ASTA E CAMERA MEA.**

Maxim se dă la o parte ca să-i facă loc Alessiei să intre. E la câteva uşi distanţă de camera albastră, unde Danny a instalat-o mai devreme pe Alessia.

Un magnific pat cu baldachin domină încăperea verde-întunecat. Făcut din acelaşi lemn lustruit ca şi pianul, patul e la fel de laborios sculptat. Flăcările din cămin aruncă umbre mişcătoare asupra sculpturilor. Sus, în dreptul policioarei de deasupra căminului, e un tablou cu casa şi peisajul din jur, iar în colţul îndepărtat al camerei e un dulap imens, din acelaşi lemn sculptat ca şi patul. Toţi pereţii sunt acoperiţi de rafturi burduşite cu cărţi şi, în mod curios, privirea Alessiei e atrasă de

noptiera pe care se află mica lampă de veghe în formă de dragon.

Maxim mai aruncă nişte buşteni pe foc, până când flăcările se înteţesc.

— Bun. Mă bucur că cineva a avut inspiraţia să facă focul.

întorcându-se către ea, îi arată un coş din răchită cocoţat pe divanul de la picioarele patului.

— Am pus să-ţi aducă lucrurile de la Ascunzătoare. Sper că nu te deranjează.

Vocea lui e scăzută şi blândă, iar ochii îi strălucesc. Intens. Tot mai mari şi mai întunecaţi... plini de dorinţă.

Pe Alessia o trec fiori pe şira spinării.

— E-n regulă, şopteşte ea.

— Ai avut o zi grea.

— Vreau în pat.

Alessia se gândeşte la sărutul lor de pe scări. Dacă ar fi avut tupeul, l-ar fi dezbrăcat atunci, acolo.

El o mângâie pe faţă:

— Poate încă eşti în stare de şoc.

— Sunt, şopteşte ea. Sunt şocată că mă iubeşti.

— Din tot sufletul, spune Maxim cu toată sinceritatea, dar apoi zâmbeşte şi o cuprinde în braţe: Şi cu asta.

Şi îşi lipeşte pelvisul de ea, să-i poată simţi erecţia. Ochii i se umplu de dorinţă senzuală. Ea îi întoarce zâmbetul, iar pântecul ei începe să dogorească. Tânjeşte să îl atingă. La urma urmelor, el a atins-o peste tot, cu mâinile... cu buzele... cu limba... exact aşa cum a promis. Privirea îi alunecă spre gura lui, gura lui pricepută şi senzuală, iar flăcările din vintre se înteţesc.

— Ce-ţi doreşti, frumoasa mea?

O atinge uşor pe faţă cu degetele, iar ochii lui îi pătrund până în adâncul sufletului. îl doreşte din clipa în care i-a spus că

o iubeşte.

— Pe tine te doresc, şopteşte ea abia auzit.

El geme:

— Nu încetezi niciodată să mă surprinzi.

— îţi plac surprizele?

— Din partea ta, da, foarte mult.

Alessia trage de cămaşa lui albă până ce izbuteşte să o scoată din pantaloni.

— Ai de gând să mă dezbraci?

Vocea lui Maxim e răguşită, ca şi cum şi-ar fi pierdut suflul.

Ea îi aruncă o privire filtrată printre genele lungi:

— Da.

Poate s-o facă. Şi, cu degete curajoase, dar tremurătoare, descheie nasturele de jos al cămăşii. Se uită în sus, la el.

— Haide, o îndeamnă el cu un ton blând şi seducător.

Alessia simte excitarea care înfloreşte în vocea lui. îi hrăneşte
propria dorinţă. îl descheie şi pe următorul, dând la iveală nasturele blugilor şi părul care duce spre abdomenul lui plat. Următorul nasture dezvăluie buricul şi muşchii lucraţi ai stomacului. Respiraţia lui Maxim îşi schimbă ritmul. E mai rapidă. Sunetul o excită, iar degetele îi aleargă pe cămaşa lui, descheind-o până rămâne desfăcută şi-i scoate la iveală pieptul bronzat. Tânjeşte să se aplece şi să-şi lipească buzele de pielea lui.

— Şi acum, Alessia? întreabă el, aşteptând. Orice vrei tu, rosteşte, stârnind-o.

Ea se apleacă şi îşi lipeşte buzele de pieptul cald, unde inima lui bubuie sub piele.

MOR S-O ATING. Dar nu pot. N-a mai fost niciodată atât de îndrăzneaţă de când am făcut prima dată dragoste. Mi se încordează tot trupul. Cum poate atingerea ei nevinovată să fie atât de erotică? Mă înnebuneşte. îmi dă jos cămaşa de pe umeri şi o trage în jos, peste coate. îi întind încheieturile mâinilor:

— Manşetele.

îmi aruncă un zâmbet şi descheie nasturii pe rând, apoi trage cămaşa şi o aruncă pe fotoliul din faţa focului.

— **ACUM CE VREI să faci? o întreabă el.**

Alessia face un pas în spate ca să-i admire trupul zvelt, bine

dăltuit, în lumina flăcărilor jucăuşe. Aurul din părul lui scânteiază, ochii au o nuanţă luminoasă de verde. O urmăresc atenţi, grei de promisiuni.

încurajată de privirea lui, îşi scoate puloverul, apoi îşi trage tricoul de fotbal peste cap şi îşi lasă părul liber. Dar curajul o părăseşte în ultima clipă şi ezită, acoperindu-şi sânii cu tricoul. Maxim se apropie şi i-l ia încet din mână:

— Eşti încântătoare. îmi place să te privesc. N-ai nevoie de ăsta.

îl ia şi-l aruncă peste cămaşa lui, apoi îi prinde o şuviţă lungă şi
întunecată de păr şi o răsuceşte pe deget. O duce la buze şi o sărută.

— Eşti tare curajoasă, în tare multe feluri. Şi m-am îndrăgostit de tine. Din cap până-n picioare. Nebuneşte. Cu patimă.

Cuvintele lui îi înfierbântă sângele, iar el trage uşor de şuviţa de păr, aducând-o mai aproape şi luând-o în braţe. îi ridică bărbia şi o sărută ca şi cum viaţa lui ar depinde de asta.

— Aş fi putut să te pierd, şopteşte.

îi simte pielea caldă lipită de a ei şi dorinţa o mistuie tot mai tare. îl doreşte. Tot. îl sărută lacom, cu limba împletindu-se cu a lui. îl cuprinde cu mâinile pe după ceafa, trăgându-**l** mai aproape. Buzele lui se plimbă pe faţa ei şi coboară pe gât. Iar mâinile Alessiei călătoresc în jos pe trupul lui, spre betelia blugilor.

Vrea să îl atingă. Fiecare centimetru. Dar se opreşte. Nu ştie ce să facă. Maxim o prinde tandru de bărbie:

— Alessia, îi şopteşte la ureche. Vreau să mă atingi.

Dorinţa din glasul lui o stârneşte.

— Şi eu vreau.

O muşcă uşor de lobul urechii.

— Ah! geme ea, iar muşchii din pântec i se contractă.

— Desfa-mi blugii.

Şi îi atinge cu genele gâtul. Degetele ei grăbite trag de

betelia blugilor, atingându-se în trecere de penisul lui întărit. Se opreşte, fascinată de trupul lui, şi, într-un acces de mare curaj, pune mâna pe mădularul tare.

— Ah, Dumnezeule, şopteşte el.

Degetele ei încearcă să îi traseze conturul.

El icneşte, iar Alessia se opreşte.

— Te doare?

— Nu. Nu. Nu. E bine. Da, răspunde el rămas fără suflare. E foarte bine. Nu te opri.

Ea zâmbeşte, ceva mai încrezătoare. Cu degete îndemânatice, desface nasturele de sus. El rămâne neclintit când ea trage fermoarul.

RESPIR ADÂNC. O să mă termine. încântarea ei e contagioasă şi îmi place la nebunie că a prins în sfârşit curaj să mă dezbrace. în lumina focului pielea ei radiază, iar în păr îi joacă umbre roşu-intens şi albastru-întunecat. îmi vine s-o arunc tot acum în pat şi să facem dragoste încet, tandru. Dar trebuie să o iau mai încet. S-o las să descopere lucrurile în ritmul ei. în timp ce îmi trage fermoarul, pare mai puţin stingherită. Pare să fi uitat că nu are sutienul pe ea. Are sâni frumoşi, plini. Aş vrea să-l venerez pe fiecare în parte, până ce sfârcurile devin tari ca piatra şi ea se zvârcoleşte sub mine. Dar mă abţin şi îmi înăbuş geamătul. îmi trage blugii în jos pe picioare şi ies din ei, aşa că acum stau în faţa ei în chiloţi.

— Rândul tău, şoptesc, şi îi trag repede fermoarul şi blugii.

Ea păşeşte din ei, iar eu îi prind faţa în palme şi o sărut:

— E frig. Hai în pat.

— Bine.

Se strecoară sub aşternuturi, fără să mă slăbească din priviri.

— Ah, şi patul e rece, se plânge ea.

— îl încălzim noi.

OCHII ALESSIEI ZBOARĂ spre boxerii lui.

El zâmbeşte:

— Ce-i? o întreabă.

Ea roşeşte.

— Ce-i? insistă Maxim.

— Scoate-o.

— Lenjeria? o întreabă, zâmbind într-o parte.

-Da.

El zâmbeşte plin de sine şi îşi scoate o şosetă. Apoi, pe cealaltă.

— Gata!

— Nu la astea m-am referit!

Alessia chicoteşte, minunându-se cât de copilăros poate fi. Râde şi el şi, cu o mişcare fulgerătoare, îşi dă boxerii jos, eliberându-şi penisul în erecţie, apoi îi face ghem şi îi aruncă spre ea.

— Hei! strigă ea, în glumă.

Se fereşte, dar el sare pe pat, aterizând lângă ea.

— Brrr... dă-te mai încolo.

Maxim se bagă lângă ea sub plapumă, o cuprinde în braţe şi o trage mai aproape.

— Vreau să te ţin puţin în braţe. Nu pot să cred că a fost cât pe ce să te pierd azi.

O sărută delicat pe păr şi o strânge cu putere la piept. Alessia observă că a închis ochii, ca şi cum ar suferi.

— Nu m-ai pierdut. Aici sunt. Şi, crede-mă, m-aş fi luptat cu ei numai ca să pot rămâne cu tine, şopteşte ea.

— Te-ar fi rănit.

Ridicându-se pe neaşteptate, îi ridică o mână ca să cerceteze vână- taia de pe coaste. Expresia lui se aspreşte:

— Uite ce ţi-au făcut.

Şi ezită, concentrat.

— E-n regulă.

A avut parte de altele mai rele...

— Poate ar trebui să tragem un pui de somn.

Maxim pare nesigur.

— Cum? Nu.

— Nu cred că...

— Maxim! Nici să nu te gândeşti.

— Alessia...

Ea întinde mâna şi îi pune un deget pe buze:

— Te rog...

— Ah, iubito.

îi ia mâna şi îi sărută fiecare deget în parte. Apoi se apleacă şi o sărută delicat de jur împrejurul vânătăii. Degetele Alessiei îi găsesc părul şi îl trage tare, ca să-l facă să se uite la ea.

— Doare?

— Nu, spune ea repede. Dar asta vreau. Te vreau pe tine.

Maxim oftează şi îşi duce gura spre sânul ei şi sfârcul pe care-1
muşcă şi strânge până se întăreşte. Ea geme şi se zbate sub el, închizând ochii şi abandonându-se plăcerii atingerii lui şi a buzelor lui. Degetele i se înfig în spatele lui şi îi simte erecţia lipită de şold. Tânjeşte să îi exploreze trupul. Tot trupul.

El ridică privirea:

— Ce-i?

— Aş... aş....

Roşeşte.

— Spune-mi.

Alessia râde jenată şi închide ochii.

— Spune-mi.

Deschide un ochi şi se uită la el printre gene.

— Mă înnebuneşti. Ce este?

— Vreau să te ating, spune ea şi îşi ascunde faţa în palme. Trăgând cu ochiul printre degetele răsfirate, vede cum privirea
lui Maxim devine duioasă; se amuză, crede ea. Se întinde alături de ea.

— Sunt al tău cu totul, spune el.

Ea se ridică într-un cot şi se privesc în ochi.

— Eşti foarte încântătoare, şopteşte el.

Alessia îl mângâie pe faţă, bucurându-se de atingerea bărbii

aspre.

— Lasă-mă să te ajut.

îi ia mâna şi-i sărută palma. O trece peste pieptul lui, iar ea o desface şi se bucură de căldura pielii lui. Maxim întredeschide buzele şi trage adânc aer în piept.

— îmi place când mă atingi.

încurajată, ea mută mâna mai jos, jucându-se cu părul fin de pe pieptul lui. Atinge un sfârc, care se întăreşte sub mâna ei.

— Ah, gâfâie ea încântată.

— Ah, răspunde el cu voce răguşită, cu ochii verde-întunecat pe jumătate închişi.

O urmăreşte ca un uliu. Ea îşi muşcă buza de jos, iar el geme.

— Nu te opri.

Simţindu-se mai plină de dorinţă şi încântată că îl excită, îşi mişcă mâna pe pielea lui fină, peste muşchii bine definiţi ai abdomenului. Iar el se încordează la atingerea ei şi răsuflă tot mai repezit. Ajunge la dunga de păr care duce în jos, spre destinaţia ei, iar curajul o părăseşte iar.

— Uite, spune el, luându-i mâna şi aşezând-o în jurul penisului în erecţie.

Alessia icneşte, pe cât de şocată, pe atât de încântată. E mare şi întărit şi catifelat. Degetul ei mare mângâie vârful, iar el închide ochii, respirând şuierat. Strânge mai tare, plăcându-i cum îi simte carnea sub degetele ei, plăcându-i cum îi simte zvâcnetul. Maxim o priveşte cu ochii în flăcări.

— Aşa, şopteşte şi, ghidându-i mâna, o mişcă încet puţin în jos, apoi în sus.

N-AM MAI FOST nevoit niciodată să-i arăt unei femei ce să facă. S-ar putea să fie cel mai erotic lucru pe care l-am făcut vreodată. Alessia e încruntată, concentrată, dar în ochi i se citesc uluirea şi dorinţa. Colţurile gurii i se lasă puţin pe măsură ce mişcă mâna: în cele din urmă îşi găseşte ritmul şi mă

înnebuneşte de tot. Când îşi umezeşte buzele, îmi vine să ejaculez în mâna ei.

— Destul, Alessia. Mai am puţin şi termin.

îşi trage mâna ca arsă şi regret pe loc că am deschis gura. îmi vine să mă arunc peste şi în ea — dar are nenorocita aia de vânătaie şi nu pot. Nu vreau să îi fac rău. însă Alessia preia controlul şi se suie peste mine, găsindu-mi buzele şi sărutându-mă, împingându-şi limba în gura mea. Gustându-mă. Părul ei e ca o cortină bogată în jurul nostru. Preţ de câteva clipe, ne privim în lumina focului. Ochi căprui-închis şi ochi verzi. E fascinantă. Şi darnică. Şi senzuală. Şi e aici, cu mine.

Se apleacă şi mă sărută din nou, iar eu întin**4** mâna spre noptieră şi iau un prezervativ.

— Uite.

îi arăt pachetul şi mă întreb dacă are de gând să-l ia şi să mi-l pună. Dar nu, clipeşte nesigură.

— Dă-te puţin la o parte. Să-ţi arăt cum se face.

Desfac pachetul, iau un prezervativ şi, apucându**-l** de capăt, îl trag repede peste mădularul meu nerăbdător.

— Aşa. Gata. Acum nu mai trebuie decât să te scăpăm de chiloţeii ăştia.

Ea râde şi se rostogoleşte pe saltea, iar eu vâr degetele pe sub chiloţii ei roz. *Acei* chiloţi roz. îi trag în jos peste picioarele ei lungi şi îi arunc la podea. Sunt în genunchi între coapsele ei, dar mă las pe călcâie şi o trag în poală, cu braţul în jurul taliei, atent să evit vânătaia.

— E-n regulă?

Şi-a pus mâinile pe umerii mei şi o ridic şi o aşez deasupra sculei mele băţoase. Aştept să-mi răspundă. Se apleacă, îşi lipeşte gura flămândă de buzele mele, iar eu consider că mi-am căpătat răspunsul şi încet.... ah, al dracului de încet... o las în jos, peste mine. Dinţii i se strâng peste buza mea de jos şi

pentru o clipă am impresia că o să mă muşte.

Când am intrat tot în ea, icneşte şi îmi eliberează buza.

— E bine?

-Da.

Dă şi din cap. Cu entuziasm. Degetele i se înfig din nou în părul meu şi mă smuceşte tare, aducându-mă spre buzele ei. E lacomă. Mă devorează. Dornică. Mă sărută cu aceeaşi intensitate ca adineauri, pe scări. Şi eu nu ştiu dacă e aşa pentru că i s-a întâmplat ce i s-a întâmplat mai devreme sau pentru că i-am spus că o iubesc. Dar e pornită. Se mişcă. Sus, jos. Iar şi iar. Mă ia... mă ia...

E îmbătător. E sexy. Dar e frenetic.

O să se termine prea repede!

— Hei!

O strâng mai tare de mijloc, ţinând-o nemişcată, şi cu cealaltă mână îi dau părul de pe faţă.

— încet, iubito. încet. Avem toată seara şi toată noaptea. Şi mâine. Şi poimâine.

Clipeşte cu ochi întunecaţi şi înceţoşaţi. Iar inima mea se umple de un sentiment nou şi îmbătător care mă mistuie:

— Eşti cu mine, am eu grijă de tine, şoptesc. Te iubesc.

— Maxim! spune ea încet, aplecându-se să mă sărute şi înnodându-şi braţele după gâtul meu.

începe să se mişte iar, mai încet, lăsându-mă să mă bucur de fiecare centimetru din ea. Mai ferm... mai încet... E divin.

Futu-i.

Se ridică şi apoi se lasă să cadă. Se ridică şi apoi se lasă să cadă. Luându-mă cu ea... tot mai sus şi mai sus, până când încremeneşte şi îşi strigă orgasmul. Vocea ei se înalţă în văzduh şi declanşează propria mea eliberare cutremurătoare.

— Ah, Alessia...

Stăm întinşi, nemişcaţi şi tăcuţi, uitându-ne unul la altul. Nu vorbim. Doar ne privim. Ochi. Nasuri. Obraji. Buze. Chipuri. Ne uităm unul la altul. Ne sorbim din priviri unul pe celălalt. Singura lumină vine de la flăcările din şemineu şi nu aud decât trosnetele şi pârâiturile buştenilor din foc şi bubuitul inimii mele, care se

potoleşte încetul cu încetul. Alessia ridică o mână şi îşi trece degetele peste buzele mele.

— Te iubesc, Maxim, şopteşte.

Mă aplec şi o sărut încă o dată. Trupul ei se ridică în întâmpinarea mea şi facem din nou dragoste, cu infinită tandreţe.

Suntem ascunşi sub cearşafuri în propriul nostru cort improvizat în dormitorul meu. Stăm amândoi turceşte, cu genunchii atin- gându-se, ochi în ochi, la lumina micului dragon care ne-a însoţit în ascunzătoarea noastră secretă.

Ea vorbeşte.

Şi vorbeşte.

Şi eu ascult.

E goală, părul i se revarsă liber până în talie, ascunzându-i farmecele, şi îmi spune cum învaţă o piesă nouă pentru pian.

— La început citesc muzica şi văd culorile. Ele... cum se spune... se potrivesc cu o clapă.

— O culoare pentru fiecare clapă?

— Da. Re major e verde. Ca un brad. Din Kukes. Preludiul *Picături de ploaie.* Toate nuanţele de verde. Şi nişte nuanţe mai întunecate când piesa se schimbă. Alte chei au alte culori. Uneori, o piesă poate avea mai multe culori. Ca Rahmaninov. Şi culorile... se întipăresc în capul meu. Aşa îmi amintesc piesa.

Ridică din umeri şi mă priveşte cu un zâmbet neastâmpărat:

— Multă vreme am crezut că toată lumea vede muzica în culori.

— De-aş avea şi eu norocul ăsta, spun şi o mângâi uşor pe obraz. Tu eşti specială. Iar pentru mine eşti foarte specială.

Roşeşte şi obrajii ei capătă o nuanţă încântătoare de roz.

— Cine-i compozitorul tău preferat? Bach? o întreb.

— Bach, răspunde ea, rostindu-i numele cu veneraţie.

Muzica lui e...

Gesticulează încercând să prindă cumva magnitudinea ideii pe care încearcă s-o exprime. Apoi închide ochii, ca şi cum ar trăi un moment de extaz religios.

— Copleşitoare? Te înfioară? încerc eu.

— Da, răspunde ea râzând.

Apoi devine serioasă şi îşi coboară genele, apoi mă priveşte printre ele:

— Dar compozitorul meu preferat eşti tu.

Trag repede aer în piept. Nu sunt obişnuit cu complimentele ei.

— Compoziţia mea? Uau. Mă flatezi. Ce culori ai văzut?

— A fost tristă şi solemnă. Griuri şi albastru.

— Se potriveşte, murmur eu, iar gândul mi se întoarce la Kit.

Se întinde şi mă mângâie pe obraz, aducându-mă înapoi la ea.

— Te-am urmărit cântând în apartamentul tău. Eu ar fi trebuit să fac curăţenie. Dar trebuia să te văd. Şi să ascult. E o muzică frumoasă.

Vocea îi devine o şoaptă abia auzită:

— M-am îndrăgostit şi mai mult de tine atunci...

— Da?

Ea încuviinţează, iar mie îmi creşte inima auzind-o.

— Aş vrea să fi ştiut că mă ascultai. Mă bucur că ţi-a plăcut. Ai cântat-o foarte bine la Ascunzătoare.

— Mi-a plăcut. Eşti un compozitor talentat.

O iau de mână şi îi trasez cu degetul un model în palmă.

— Eşti o pianistă desăvârşită.

Ea surâde şi roşeşte iar.

Ar trebui să fie obişnuită cu complimentele, nu?

— Eşti foarte talentată. Şi frumoasă. Şi curajoasă.

O mângâi pe faţă şi îi aduc buzele spre mine. Şi acolo,

ascunşi sub cearşafuri, ne pierdem în sărutul nostru. Când se trage deoparte şi încearcă să îşi recapete răsuflarea, mă priveşte cu ochi încărcaţi de dorinţă:

— Vrei să... mai facem dragoste?

Se apleacă şi îşi lipeşte buzele de pieptul meu, deasupra inimii.

Doamne, Dumnezeule.

Alessia e întinsă peste mine, cu capul pe pieptul meu şi bătând cu degetele ritmul unei melodii pe abdomenul meu. Nu ştiu ce e, dar îmi place. Sun la bucătărie pe telefonul interior.

— Danny, aş vrea cina în camera mea. Ne poţi aduce nişte sandviciuri şi o sticlă de vin?

— Prea bine, milord. Vită?

— Perfect. Şi o sticlă de Château Haut-Brion.

— Am să las tava la uşă, milord.

— Mulţumesc.

Zâmbesc când simt veselia evidentă din vocea ei şi închid telefonul. Nu ştiu cum, dar Danny ştie că Alessia e diferită. Am mai adus femei aici, dar Danny n-a fost niciodată atât de amabilă cum a fost astăzi. Poate şi-a dat seama că sunt îndrăgostit. Până peste urechi. Complet. întru totul. Pe de-a-ntregul. îndrăgostit.

— Aveţi un telefon pentru interiorul casei? întreabă Alessia, ridicând privirea către mine.

— E o casă mare, îi răspund şi zâmbesc.

— Asta aşa e, spune ea râzând.

Se uită spre fereastră; afară e întuneric beznă. Cât să fie ceasul? Şapte? Zece? Am pierdut noţiunea timpului.

Alessia e ghemuită într-unul din fotoliile din faţa focului, înfofolită într-un pled verde, şi savurează un sandvici cu friptură de vită şi salată şi bea vin roşu. Părul ei e ciufulit şi arată minunat, căzându-i pe umeri până jos, spre talie. E radioasă. Şi încântătoare. Şi a mea.

Mai pun un buştean pe foc, mă aşez pe fotoliul din faţa ei şi

sorb o gură din vinul delicios. Nu am mai simţit o asemenea pace de când

a murit Kit... La drept vorbind, nu-mi amintesc să mă mai fi simţit vreodată aşa.

MAXIM LASĂ JOS paharul şi ia un sandvici. Arată senzaţional. Păr ciufulit, ochi verzi şi ghiduşi care strălucesc de dorinţă şi iubire în lumina focului. Poartă puloverul larg, crem, şi blugii negri rupţi la genunchi, iar ea trage cu ochiul la pielea care se vede pe dedesubt... îl soarbe din priviri.

— Fericită? o întreabă.

— Da. Foarte... mult.

El surâde.

— Şi eu simt la fel. Nu cred că am fost vreodată mai fericit. Ştiu că ţi-ar plăcea să stai aici, şi mie mi-ar plăcea, dar cred că ar trebui să ne întoarcem mâine la Londra. Dacă eşti de acord. Am o sumedenie de lucruri de rezolvat.

— De acord, răspunde ea, muşcându-şi buza.

— Ce-i?

— îmi place în Cornwall. Nu e aşa de aglomerat ca în Londra. Mai puţini oameni. Mai puţină gălăgie.

— Ştiu. Dar trebuie să mă întorc la Londra să văd şi ce-i cu apartamentul meu.

Alessia se uită la paharul cu vin:

— înapoi la realitate, şopteşte.

— Hei, o să fie bine.

Alessia se uită la foc, urmărind un buştean care aruncă scântei în vatră.

— Draga mea, ce s-a întâmplat? întreabă Maxim îngrijorat.

— Vreau... vreau să muncesc.

— Să munceşti? Ce să faci?

— Nu ştiu. Să fac curat?

Maxim se încruntă:

— Alessia, nu cred că e cazul. Nu mai e nevoie să faci curat. Eşti o femeie talentată. Chiar asta vrei să faci? Trebuie să-ţi găsim ceva mai interesant de făcut. Şi trebuie să ne asigurăm că poţi munci legal aici. Am să mă interesez. O să ne ajute oamenii mei.

Zâmbetul lui e sincer şi încurajator.

— Dar... dar aş vrea să îmi câştig banii mei.

— înţeleg. Dar dacă eşti prinsă, vei fi deportată.

— Nu vreau!

Alessiei îi sare inima din piept. Nu se poate întoarce.

— Niciunul dintre noi nu vrea aşa ceva, o liniştеşte Maxim. Nu-ţi face griji. O scoatem noi la capăt. Ai putea face ceva legat de muzică.

Ea îl cercetează cu atenţie.

— O să fiu o femeie întreţinută de tine.

Vorbeşte cu voce scăzută. Exact asta dorea să evite.

El îi răspunde cu un zâmbet mâhnit:

— Numai până când o să poţi munci legal aici. Gândeşte-te la asta ca la o redistribuire a bogăţiei.

— Ce socialist eşti, lord Trevethick! îl tachinează ea.

— Cine-ar fi crezut?

Maxim ridică paharul spre ea. Ea îi răspunde la fel şi, sorbind din vin, îi vine o idee. Oare o să fie de acord?

— Ce-i? o întreabă.

Alessia respiră adânc:

— Am să fac curat pentru tine. Şi tu ai să mă plăteşti.

Maxim se încruntă, luat prin surprindere:

— Alessia, dar nu trebuie...

— Te rog... Aşa vreau eu.

îl priveşte implorându-l în tăcere să accepte.

-Ales...

— Te rog...

El dă ochii peste cap, exasperat.

— Bine. Dacă asta vrei... Dar cu o condiţie.

— Care?

— Am voie să nu fiu de acord cu halatul şi baticul?

— Am să mă gândesc.

Ea se strâmbă, simţindu-şi inima mai uşoară.

Maxim râde, iar Alessia oftează uşurată. Va avea ceva de făcut până când *oamenii lui* vor rezolva problema statutului ei de imigrant.

O inundă un val de fierbinţeală. Nu aici se gândea că o va aduce viaţa, aici, în casa asta veche şi mare, cu acest bărbat chipeş, bun şi blând. Sigur că asta a visat, dar nu au fost decât câteva visuri vagi, pe care le-a crezut totdeauna imposibile.

Şi-a înfruntat destinul şi şi-a asumat un risc imens când a părăsit Albania, iar soarta nu i-a fost prielnică de la început.

Şi totuşi, domnul a intervenit şi acum iat-o aici, cu el.

în siguranţă.

O iubeşte, îl iubeşte. Iar viitorul se deschide în faţa ei plin de posibilităţi. Cine ştie, poate după atâta vreme a început să îi zâmbească şi ei norocul.

Capitolul douăzeci şi cinci

Un urlet sălbatic îmi tulbură visul, trezindu-mă într-o clipă.

Alessia.

în licărirea stinsă a micului dragon, o văd cum doarme alături de mine, dar complet nemişcată, cu pumnii încleştaţi sub bărbie. Pare o statuie împietrită după cine ştie ce dezastru natural. Buzele i se între- deschid şi ţipă iar, un sunet straniu şi nepământesc. Mă ridic în cot şi o zgâlţâi uşor, ca să o trezesc:

— Alessia. Iubita mea. Trezeşte-te.

Deschide pleoapele. Priveşte înnebunită în jur şi începe imediat să mă împingă.

— Alessia. Eu sunt. Maxim.

O prind de mâini înainte de a apuca să răneasc pe vreunul dintre noi.

— M... M... Maxim, şopteşte, şi renunţă să se mai zbată.

— Ai avut un coşmar. Sunt aici. Am eu grijă de tine.

O iau în braţe, o trag peste mine şi o sărut pe creştet. Tremură toată.

— Am... am crezut... am crezut..., bâiguie ea.

— E-n regulă. A fost doar un coşmar. Eşti în siguranţă.

O ţin în braţe şi o mângâi uşor pe spate, dorindu-mi să-i pot alunga toate temerile, toată durerea. Tremură, dar se liniştеşte, şi în scurtă vreme adoarme din nou.

închid ochii, cu o mână pe părul ei şi cu cealaltă pe spate, bucu- rându-mă de greutatea ei şi de pielea ei lipită de a mea. Aş putea foarte uşor să mă obişnuiesc cu aşa ceva.

Alessia se trezeşte în lumina cenuşie a zorilor. E ghemuită sub braţul lui Maxim, cu palma răşchirată pe burta lui, iar el doarme cu

faţa întoarsă spre ea. E ciufulit, are gura uşor întredeschisă şi obrajii şi maxilarul lui uşor umbrite de un puf de barbă. Pare relaxat şi irezistibil. Se trage de sub el, bucurându-se să-şi întindă muşchii amorţiţi. O doare puţin într-o parte, încă mai simte vânătaia, dar îi e... bine.

Nu. Mai mult decât bine.

Plină de speranţă. Calmă. Puternică. în siguranţă.

Şi asta numai graţie bărbatului minunat care doarme alături de ea.

îl iubeşte. Din toată inima.

Şi, ce-i mai interesant, o iubeşte şi el. Parcă tot nu-i vine să creadă.

I-a dăruit speranţa.

Maxim se foieşte şi deschide ochii.

— Bună dimineaţa, şopteşte ea.

— Acum e bună, răspunde el cu un licăr viclean în privire. Arăţi minunat. Ai dormit bine?

— Da.

— Ai avut un coşmar.

— Eu? Azi-noapte?

— Nu-ţi aminteşti?

Alessia clatină din cap. El îi atinge obrajii cu dosul palmei.

— Mă bucur că nu-ţi aminteşti. Cum te simţi?

— Bine.

— Bine sau *biiineee*? o întreabă pe un ton senzual.

— Foarte bine, răspunde ea, surâzând.

Maxim se rostogoleşte, ţintuind-o pe saltea, şi se uită în jos, la ea, cu ochii verzi strălucind.

— Dumnezeule, ce-mi place să mă trezesc lângă tine, şopteşte el şi o sărută pe gât.

Alessia îi înlănţuie gâtul cu braţele şi se predă bucuroasă în faţa buzelor lui pricepute.

— Cred că ar trebui să ne dăm jos din pat şi să plecăm spre Londra, murmură Maxim cu nasul în burta ei.

Alessia se joacă în părul lui, dar e prea relaxată ca să fie în stare să se mişte. Se bucură de câteva clipe de linişte după furtuna lor pasională. în cele din urmă, el o scoate din visare:

— Hai să facem duş împreună.

întoarce capul şi se uită la ea cu cel mai luminos zâmbet.

Cum ar putea rezista?

ALESSIA ÎŞI ŞTERGE părul cu prosopul, iar eu mă bărbieresc. Vână- taia ei pare mai mică, dar e în continuare de un roşu-purpuriu. Mă încearcă un sentiment de vinovăţie, dar nici aseară, nici azi-dimineaţă nu mi-a dat vreun semn că ar avea dureri. îmi aruncă un zâmbet răpitor peste umăr şi vinovăţia mea se risipeşte în văzduh precum negura în briza mării.

O parte din mine ar vrea să stea veşnic aici, cu ea. Dar sunt şi nerăbdător să plec. Nu vreau ca sergentul Nancarrow sau colega lui să vină la conac s-o interogheze pe Alessia. Trebuie să o ţin departe de poliţie. Dacă va fi cazul, îl voi informa că am fost chemat la Londra cu afaceri urgente.

E păcat că trebuie să plecăm. îmi place familiaritatea noastră confortabilă şi mă minunez de cât de mult s-a schimbat. Pare mult mai încrezătoare, şi asta numai în câteva zile. îşi dă părul pe-o parte, îmi aruncă o privire şi iese din baie, goală ca în ziua-n care s-a născut. Mă uit în urma ei, pentru că priveliştea e prea năucitoare ca să nu mă bucur de ea; părul îi ajunge până aproape de talie, legănându-se în ritmul mersului. Se opreşte la pat şi se uită în coşul de nuiele de pe divan, căutând ceva de îmbrăcat. Când ridică privirea şi mă prinde pândind, se strâmbă la mine. Eu mă întorc la imaginea mea din oglindă cu un surâs arogant. Noua ei încredere de sine e al naibii de sexy.

După câteva clipe, apare în prag şi se sprijină de tocul uşii. Poartă hainele pe care i le-am cumpărat şi îmi dau seama că va fi o zi bună.

— Jos, în dulap, ar trebui să fie o geantă în care să-ţi pui hainele. Sau pot s-o rog pe Danny să ţi le împacheteze.

— Nu, le pun eu.

încrucişează braţele la piept, studiindu-mă:

— îmi place să mă uit la tine când te bărbiereşti.

— Iar mie îmi place că îţi place să mă priveşti, şoptesc când termin.

Mă întorc şi o sărut uşor, apoi mă şterg pe faţă de restul de spumă.

— Hai să mâncăm ceva şi apoi s-o luăm din loc.

în drum spre Londra, Alessia e plină de însufleţire. Vorbim, râdem, vorbim iar... are cel mai molipsitor chicotit din lume. Când intrăm pe M4, preia controlul asupra muzicii şi ascultăm Rahma- ninov. Când răsună primul acord al concertului, mi-o aduc aminte cântând această partitură la Ascunzătoare, iar amintirea e tulburătoare. O urmăresc cum se cufundă în muzică şi mă trage şi pe mine după ea. Cu coada ochiului, îi văd degetele atingând clape imaginare în ritmul muzicii. Mi-ar plăcea să o văd cântând din nou, dar de data asta într-un concert, cu o orchestră adevărată în spate.

— *Ai văzut Brief Encounter*

— Nu.

— E un film englezesc clasic. Regizorul foloseşte bucata asta ca temă muzicală. E superfain. E unul dintre filmele preferate ale mamei.

— Mi-ar plăcea să îl văd. îmi place muzica asta.

— Şi o cânţi foarte bine.

— Mulţumesc, răspunde ea zâmbind timid. Cum e?

— Mama? E... ambiţioasă. Inteligentă. Amuzantă. Şi nu foarte mămoasă.

Chiar în timp ce vorbesc, simt că nu sunt loial, dar adevărul e că Rowena a părut întotdeauna plictisită sau incomodată de copiii mai mici. Ne lăsa cu dragă inimă pe mâna numeroaselor

dădace, iar apoi ne-a trimis pe la internate. Abia după moartea tatei am devenit şi noi ceva mai interesanţi pentru ea.

Deşi de Kit a fost interesată întotdeauna.

— Aha, face Alessia.

— Relaţia mea cu mama a fost întotdeauna ceva mai... încordată. Presupun că n-am iertat-o niciodată că l-a părăsit pe tata.

— L-a părăsit? întreabă Alessia, părând şocată.

— Ne-a părăsit pe toţi. Eu aveam 12 ani.

— îmi pare rău.

— A cunoscut un tip mai tânăr... şi i-a frânt inima tatei.

-Ah!

— E-n regulă. A fost demult. Acum avem un armistiţiu destul de precar. Mă rog, de la moartea lui Kit.

E foarte deprimant să vorbesc despre el. Aşa că schimb vorba:

— Alege altceva, zic eu când se termină Rahmaninov. Ceva mai veseL

Ea zâmbeşte şi cercetează lista.

— *Melody?*

— Rolling Stones? spun râzând. Da, pune asta.

Atinge ecranul şi începe numărătoarea inversă: *Doi. Unu, doi, trei,* urmată de acorduri de blues la pian. Alessia surâde. îi place. Of, Doamne, am atâta muzică pe care aş vrea să o împărtăşesc cu ea!

Şoselele sunt libere şi mergem bine. Trecem pe lângă breteaua spre Swindon şi mai avem mai puţin de 130 de kilometri până în Chelsea. Dar trebuie să opresc ca să alimentez, aşa că o iau pe un drum lateral spre Membury Services. Expresia Alessiei se schimbă brusc. Mâna i se încleştează de mânerul portierei şi mă priveşte cu ochi mari,

speriaţi.

— Ştiu că benzinăriile te înspăimântă. Dar trebuie să punem benzină, apoi plecăm. De acord?

întind mâna şi o strâng încurajator de genunchi. Ea încuviinţează, dar nu pare convinsă. Opresc lângă o pompă, iar ea sare imediat din maşină şi stă lângă mine cât alimentez.

— Vrei să îmi ţii companie?

Ea încuviinţează şi se mişcă de pe un picior pe altul ca să se încălzească, răsuflarea formând un abur ceţos în jurul capului ei. Cercetează cu atenţie locul şi se uită la camioanele din parcare. E în stare de alertă. îngrijorată. Mă doare să o văd aşa, mai ales că azi-dimineaţă era atât de relaxată.

— Ştii doar că eşti în siguranţă acum. I-a reţinut poliţia, îi spun eu liniştitor.

Pompa se opreşte cu un clinchet metalic, facându-ne pe amândoi să tresărim. Rezervorul e plin.

— Hai să plătim.

Pun furtunul la loc, o iau de după umeri şi ne îndreptăm spre magazin. Păşeşte tăcută alături de mine.

— Eşti bine?

Stăm la coadă, iar ea e un ghem de anxietate, aruncând priviri furişe spre toată lumea din magazin.

— A fost ideea mamei, izbucneşte ea precipitată, cu voce scăzută. A crezut că mă ajută.

îmi trebuie câteva secunde ca să îmi dau seama despre ce vorbeşte.

La naiba. Acum îmi spune *povestea asta*? Mă trece un fior pe şira spinării. De ce acum? Trebuie să plătesc benzina.

— Ţine-ţi vorba.

Ridic degetul şi îi dau vânzătorului cârdul. Ochii lui alunecă de câteva ori spre Alessia.

Frate, nu e de nasul tău, ce naiba.

— Vă rog să introduceţi PIN-ul, zice el zâmbindu-i Alessiei, care abia dacă îl priveşte.

Se uită la pompele de benzină, verificând ce se întâmplă afară.

Când termin, o iau de mână:

— Vrei să continuăm discuţia în maşină?

Ea încuviinţează.

Când urcăm în Jaguar, mă întreb de ce alege benzinăriile pentru astfel de dezvăluiri. Mă îndepărtez de pompe, parchez maşina lângă pădurea din faţă şi opresc motorul.

— Bun. Mai vrei să vorbim?

Alessia priveşte pe geam spre copacii desfrunziţi din faţă şi încuviinţează.

— Bărbatul căruia i-am fost făgăduită. E un om violent. într-o zi...

Vocea i se frânge.

Mie îmi stă inima-n loc. Exact cum mă temeam.

Ce mama naibii i-a făcut?

— Nu-i place să cânt la pian. Nu-i place... atenţia care mi se acordă.

Acum îl dispreţuiesc şi mai mult.

— E furios. Vrea să renunţ...

Mâinile mi se încleştează pe volan.

Vocea Alessiei aproape că nu se mai aude.

— Mă loveşte. Şi vrea să îmi rupă degetele.

— Cum?

Ea îşi priveşte mâinile. Mâinile ei preţioase. Le prinde una-n alta, ocrotindu-le cu grijă.

Rahatu ăla cu ochi a rănit-o.

— A trebuit să fug.

— Sigur că trebuia să fugi!

Şi trebuie s-o ating, ca să ştie că sunt de partea ei. îi cuprind amândouă mâinile într-o palmă şi strâng încetişor. Tentaţia s-o iau în braţe şi s-o ţin aşa e copleşitoare, dar rezist. Are nevoie să vorbească. Mă priveşte şovăielnic şi-i dau drumul.

— Am urcat într-un microbuz până la Shkoder, unde ne-am mutat într-un camion mai mare. Dante şi Ylli erau acolo, împreună cu alte cinci fete. Una dintre ele avea... adică are numai 17 ani.

Icnesc. Şocat. *Cât de tânără!*

— O cheamă Bleriana. în camion am stat de vorbă. Mult. Şi ea locuieşte în nordul Albaniei. în Fierza. Ne-am împrietenit. Am

făcut j planuri să căutăm împreună de lucru. j

Se opreşte — pierdută în oroarea propriei poveşti. Sau poate între- j bându-se ce s-a întâmplat cu prietena ei. j

— Şi ne-au luat totul. Nu ne-au lăsat decât hainele de pe noi şi încălţările. în spate nu e decât o găleată pentru... ştii tu.

Şi vocea i se stinge.

— îngrozitor.

— Da. Mirosul, spune ea înfiorându-se. Nu aveam decât o sticlă cu apă. Câte o sticlă pentru fiecare.

încep să îi tremure picioarele şi se albeşte la faţă. Iar eu îmi amintesc cum arăta când am văzut-o prima dată.

— E-n regulă. Sunt aici. Am eu grijă de tine. Vreau să ştiu.

întoarce spre mine nişte ochi întunecaţi, pustiiţi:

— Chiar vrei?

— Da. Dar numai dacă tu vrei să îmi spui.

Ochii ei îmi cercetează faţa, scrutători. Străpungându-mi sufletul ca prima dată, pe holul apartamentului.

De ce vreau să ştiu?

Pentru că o iubesc.

Pentru că ea, cea de acum, e suma tuturor experienţelor ei, iar aceasta, din nefericire, e una dintre ele.

Alessia inspiră adânc şi continuă:

— Am stat în camion trei, poate patru zile. Nu ştiu cât a durat. Ne-am oprit înainte ca maşina să urce pe... cum se zice... un feribot. Pentru camioane şi maşini. Ni s-a dat pâine. Şi nişte pungi negre din plastic. Ca să le punem în cap.

— Cum?

— E ceva legat de imigraţie. Măsoară... *dioksidin karbonitt*

îşi caută cuvintele.

— Dioxidul de carbon?

— Da. Ăsta e.

— în maşină?

Ridică din umeri:

— Nu ştiu, dar dacă e prea mult, autorităţile îşi dau seama că în camion sunt oameni. îl măsoară cumva.

Am urcat pe feribot. Era un zgomot puternic. Prea puternic. Motoarele, celelalte camioane... iar noi eram în întuneric. Cu capul în punga neagră de plastic. Apoi camionul s-a oprit. Motorul a tăcut şi tot ce auzeam era scrâşnetul de cauciucuri şi metal. Marea era agitată. Foarte agitată. Noi stăteam toate întinse pe jos.

Degetele ei frământă cruciuliţa de la gât.

— Era aproape imposibil de respirat. Am crezut că am să mor acolo.

Mi se pune un nod în gât. Spun cu voce răguşită:

— Nu-i de mirare că nu-ţi place întunericul. Cred că a fost înspăimântător.

— Uneia dintre fele i s-a făcut rău. Mirosul.

Se opreşte şi se îneacă.

— Alessia...

Dar continuă. De parcă s-ar simţi obligată:

— înainte să urcăm pe feribot, când ne mâneam pâinea, l-am auzit pe Dante spunând în engleză — nu ştia că eu înţeleg limba — că va trebui să ne câştigăm banii stând pe spate. Iar eu mi-am dat seama ce soartă ne aşteaptă.

Furia mea e fulgerătoare şi simt cum sângele îmi fierbe în vene. Ar fi trebuit să-l ucid pe netrebnic când am avut ocazia şi să scap de cadavru cum sugerase Jenkins. Niciodată nu m-am simţit mai neputincios ca acum. Alessia lasă capul în piept, iar eu îi ridic uşor bărbia cu două degete:

— îmi pare foarte rău.

Ea întoarce faţa spre mine, iar în ochii ei ard flăcări. Nu durere, nu autocompătimire, ci furie. Furie profundă.

— Mai auzisem zvonuri înainte. Fete care dispăreau din oraşul nostru, din satele dimprejur. Şi din Kosovo. La asta m-am gândit în prima clipă când m-am urcat în autobuz, dar speranţa moare ultima.

înghite în sec şi, dincolo de furie, îi văd suferinţa din ochi. Se simte ca o proastă.

— Alessia, nu eşti tu de vină, şi nici mama ta. Ea a acţionat cu bună-credinţă, a făcut ce a crezut că e mai bine pentru tine.

— Aşa e. Iar eu trebuia să plec.

— înţeleg.

— Le-am spus fetelor ce a zis Dante. Trei dintre ele m-au crezut. Bleriana m-a crezut. Şi când am avut posibilitatea să evadăm, am profitat. Am fugit. Nu ştiu dacă celelalte au reuşit. Nu ştiu dacă Bleriana a scăpat.

Se simte o urmă de vinovăţie în glasul ei.

— Aveam un bileţel cu adresa Magdei. în Anglia oamenii sărbătoreau Crăciunul. Am mers zile în şir... şase sau şapte zile, cred. Nu ştiu. Până am ajuns la ea acasă. Şi ea a avut grijă de mine.

— Mulţumesc lui Dumnezeu pentru Magda.

— Da.

— Şi unde ai dormit cât ai mers?

— Nu am dormit. Era prea frig. Am intrat într-un magazin şi am furat o hartă.

Pleacă privirea.

— Nu îmi pot imagina oroarea prin care ai trecut. îmi pare tare rău.

— N-are de ce să îţi pară rău, spune zâmbindu-mi stingher. Era înainte să te cunosc. Acum ştii. Totul.

— Mulţumesc că mi-ai spus.

Mă aplec şi o sărut pe frunte.

— Draga mea femeie curajoasă.

— Mulţumesc că ai ascultat.

— O să te ascult întotdeauna, Alessia. întotdeauna. Şi acum, ce zici, mergem acasă?

Părând uşurată, încuviinţează, iar eu pornesc motorul şi întorc maşina. O iau pe bretea şi mă îndrept înapoi, spre

autostradă.

— Aş vrea să ştiu ceva, spun eu, gândindu-mă la povestea cumplită pe care tocmai mi-a spus-o.

— Ce anume?

— Are un nume?

— Cine?

— Bărbatul căreia i-ai fost... făgăduită.

Parcă scuip cuvântul. îl detest pe individ.

Ea clatină din cap:

— Nu-i spun niciodată numele.

— Cum e Cap-de-Mort, şoptesc eu în barbă.

— Harry Potter?

— Ştii de Harry Potter?

— O, da. Bunica...

— Nu-mi spune. A adus pe ascuns cărţile în Albania.

Alessia râde.

— Nu. I-au fost trimise. De către Magda. Mama mi le citea în copilărie. în engleză.

— Aha, uite încă un motiv pentru care vorbeşti aşa de bine engleza. Şi mama ta o vorbeşte fluent?

— Mama? Da. Tatei... tatei nu îi place când vorbim între noi în engleză.

— Sunt convins.

Pe măsură ce aflu mai multe despre tatăl ei, îmi displace din ce în ce mai tare. Dar ţin asta pentru mine.

— Ce zici, nu vrei să găseşti un alt cântec?

Ea derulează lista pe ecran şi i se luminează ochii când dă de RY X:

— Pe melodia asta am dansat.

— Primul nostru dans.

Zâmbesc când îmi aduc aminte. Parcă a fost acum o viaţă.

Ne instalăm într-o tăcere confortabilă, ascultând amândoi muzica. Pare absorbită de ritm, legănându-se încet încoace şi încolo. Mă bucur să văd că şi-a recăpătat echilibrul după ce mi-a spus povestea aia îngrozitoare.

în timp ce caută un alt cântec, eu îmi rumeg gândurile.

Bărbatul ăsta, nenorocitul care a rănit-o, cel căreia i-a fost *făgăduită.* Vreau să

ştiu totul despre el dacă va fi să o protejez de el. Trebuie să rezolv rapid problema statutului legal al Alessiei, dar nu am nicio idee cum. Căsătoria cu ea ar ajuta, dar cred că trebuie să intre mai întâi în legalitate ca s-o facem. Mă hotărăsc să-l sun pe Rajah cât mai curând cu putinţă.

Zâmbesc maliţios când trecem de intersecţia spre Maidenhead şi clatin din cap, amuzat de propria mea prostie. Parcă sunt iar un puştan de 12 ani. Arunc o privire spre Alessia, dar ea nu a observat nimic. E cufundată în gânduri, cu degetul la gură.

— îl cheamă Anatoli. Anatoli Thaţi, spune ea.

Cum?

— Cel care nu poate fi numit?

— Da.

înregistrez mintal numele ticălosului.

— Şi te-ai hotărât să mi-**l** spui?

— Da.

— De ce?

— Pentru că fără nume are mai multă putere.

— Cum e Cap-de-Mort?

Ea încuviinţează.

— Cu ce se ocupă?

— Nu ştiu exact. Ştiu că tata are o datorie mare la el, ceva legat de afacerile lui, cred. Dar nu ştiu ce. Anatoli e un bărbat puternic. Bogat.

— Serios? o întreb cu o voce seacă.

Sper din toată inima că am un cont bancar mai consistent decât al lui.

— Nu cred că afacerile lui sunt... legale. Aşa se zice?

— Da, aşa se zice. E un escroc.

— Un gangster.

— De ce ai tu lipici la gangsteri? mă încrunt eu.

Ea chicoteşte şi e cel mai dezarmant şi neaşteptat sunet.

— Ce-i aşa de amuzant?

— Faţa ta.

— Aha, răspund eu zâmbind. Mda, e un motiv suficient.

— îmi place faţa ta.

— Şi eu sunt destul de ataşat de ea.

Alessia râde încă o dată, apoi redevine serioasă:

— Ai dreptate. El nu e deloc amuzant.

— Nu este. Dar e departe. Nu îţi poate face rău aici. Ajungem imediat acasă. Mai ascultăm o dată Rahmaninov?

— Sigur, spune ea derulând din nou lista pe ecran.

Opresc Jaguarul F-Type în faţa birourilor şi Oliver iese să mă salute şi să-mi dea cheile noi de la apartament.

— Ea e iubita mea, Alessia Demachi.

Mă las în spate, iar Oliver vine la geamul maşinii să-i strângă mâna Alessiei.

— Bună ziua, zice el. îmi pare rău că nu ne-am cunoscut în circumstanţe mai bune.

Şi îi zâmbeşte călduros.

Alessia îi răspunde cu un surâs fermecător.

— Sper că v-aţi revenit după încercarea prin care aţi trecut.

Alessia încuviinţează.

— Mulţumesc că te-ai ocupat de povestea asta, zic eu. Ne vedem mâine la birou.

îmi face semn cu mâna, iar eu intru cu Jaguarul în trafic.

MAXIM DUCE BAGAJELE la lift. E ciudat să se întoarcă aici, ştiind că acum va locui în apartament. Uşa liftului se deschide şi ei intră, iar Maxim lasă jos bagajele şi o ia în braţe:

— Bine ai venit acasă, şopteşte, iar ei îi stă inima-n loc.

Se ridică pe vârfuri să-l sărute. Buzele lui îi găsesc gura şi o sărută apăsat, îndelung, până ce ea uită şi cum o cheamă.

Când se deschide uşa liftului, sunt amândoi fără suflare.

La uşă stă o doamnă în vârstă. Poartă ochelari mari de soare, o pălărie roşie, ţipătoare, şi cercei şi o haină asortate, şi strânge în braţe

un ghemotoc de blană care chipurile ar fi câine. Maxim îi dă drumul Alessiei:

— Bună ziua, doamnă Beckstrom.

— Vai, Maxim. Mă bucur să te văd, răspunde ea cu voce ascuţită. Sau poate ar trebui să folosesc titlul acum?

— Maxim e perfect, doamnă B.

O împinge pe Alessia să iasă din lift şi ţine uşa pentru bătrâna doamnă.

— Ea este iubita mea, Alessia Demachi.

— Bună ziua.

Doamna Beckstrom îi zâmbeşte Alessiei, dar continuă să turuie înainte ca fata să apuce să zică ceva:

— Am văzut că ai pus să ţi se repare uşa din faţă. Sper că nu ai rămas fără prea multe în urma jafului.

— Nimic de neînlocuit.

— Sper că nu se mai întorc.

— Cred că sunt deja în custodia poliţiei.

— Bun. Sper să-i spânzure.

Să-i spânzure? Aici se spânzură oameni?

— Eu am plecat să-l plimb pe Heracle, dacă s-a oprit în sfârşit ploaia.

— Plimbare plăcută.

— Mulţumesc, aşa va fi. Şi ţie.

Se uită pieziş la Alessia, care nu se poate stăpâni şi roşeşte. Uşile se închid şi doamna Beckstrom dispare.

— E vecina mea de-o veşnicie. Cred că are cam o mie de ani şi e dusă cu pluta.

— Dusă cu pluta?

— Nebună, îi explică el. Şi nu te lăsa păcălită de potaia aia. E un ticălos mic şi rău.

Alessia zâmbeşte:

— De când locuieşti aici?

— De la 19 ani.

— Nu ştiu câţi ani ai.

El râde:

— Suficienţi cât să ştiu cum merge treaba.

Alessia se încruntă în timp ce Maxim descuie uşa:

— Am 28.

Alessia zâmbeşte:

— Eşti bătrân.

— Bătrân! îţi arăt eu bătrân!

Se apleacă brusc, luând-o prin surprindere, şi o aruncă peste umăr, evitând partea rănită. Ea protestează şi râde, iar el intră dansând în apartament.

Alarma ţiuie, iar Maxim se răsuceşte până când Alessia ajunge în faţa tastaturii. Introduce repede codul nou pe care i l-a dat Maxim şi, când ţiuitul se opreşte, el o lasă jos şi o strânge din nou în braţe.

— Mă bucur că eşti aici, cu mine, şopteşte.

— Şi eu mă bucur.

Scoate din buzunar cheile pe care i le-a dat Oliver mai devreme.

— Pentru tine.

Alessia le ia. Sunt pe un breloc din piele albastră, pe care se poate citi ANGWIN HOUSE.

— Cheile regatului, glumeşte ea.

Maxim surâde:

— Bine ai venit acasă.

Se apleacă şi o sărută, zdrobindu-i buzele. Ea geme şi îi răspunde şi se pierd din nou unul în celălalt.

ALESSIA ŢIPĂ CÂND ajunge la orgasm. E un sunet care îmi întăreşte mădularul. Strânge cearşaful în pumni. Dă capul pe spate. Deschide gura. îi sărut clitorisul, iar ea se zvârcoleşte sub

mine; apoi pântecul, buricul, abdomenul, sternul. Scânceşte, dar eu îi înăbuş ţipătul cu gura mea şi o pătrund încet.

Bâzâie telefonul. Fără să mă uit, ştiu cine e. Caroline. I-am promis că mă duc să o văd. Ignor telefonul şi cobor privirea spre Alessia, care moţăie lângă mine. A devenit destul de solicitantă în pat — şi îmi place. Mă aplec, o sărut pe umăr, iar ea se foieşte.

— Trebuie să ies, şoptesc.

— Unde te duci?

— Trebuie să trec pe la cumnata mea.

— Aha.

— Nu am mai văzut-o de zile bune şi am câteva lucruri de discutat cu ea. Nu stau mult.

Alessia se ridică în şezut.

— Bine.

Se uită afară, pe fereastră. E întuneric.

— E şase ceasul, îi spun.

— Vrei să fac ceva de mâncare?

— Dacă găseşti ceva, chiar te rog.

Alessia zâmbeşte:

— Aşa fac.

— Dacă nu, ieşim. Mă întorc cam într-o oră.

Fără chef, dau pătura la o parte, mă ridic din pat şi încep să mă îmbrac sub privirea admirativă a Alessiei.

Nu-i spun cât de groază îmi este de întâlnirea asta.

Capitolul douăzeci şi şase

— Bună seara, milord, spune Blake când deschide uşa din faţă a reşedinţei Trevelyan.

— Bună, Blake.

Nu-**l** corectez. La urma urmelor, oricât m-ar durea, sunt totuşi contele.

— Lady Trevethick e acasă?

— Cred că e în salonul de zi.

— Perfect. Mă descurc singur. A, Blake, şi mulţumeşte-i doamnei Blake pentru că a făcut curat după jaf. A făcut o treabă grozavă.

— Aşa voi face, milord. O poveste tare nenorocită. Pot să vă iau haina?

— Mulţumesc.

îmi scot haina, iar el o pune pe braţ.

— Doriţi ceva de băut?

— Nu, mulţumesc, Blake. E-n regulă.

Urc în fugă scările, o iau la stânga, îmi potolesc respiraţia şi deschid uşa salonului.

ALESSIA CERCETEAZĂ HAOSUL din garderoba din dormitorul lui Maxim. Sertarele, rafturile... toate dau pe dinafară de haine, nu mai ai unde să arunci un ac. îşi duce geanta în dormitorul de oaspeţi şi despachetează, aranjându-şi hainele noi într-un dulap micuţ.

îşi pune trusa de toaletă pe pat şi începe să se plimbe prin apartament. Toate sunt dureros de familiare, dar acum le vede

cu alţi ochi. întotdeauna s-a gândit la apartamentul lui Maxim ca la un loc de muncă. Nu a îndrăznit niciodată să îşi imagineze că într-o bună zi ar putea locui *aici* cu *el.* Nu a visat niciodată să locuiască într-un

loc atât de mare. Se învârte în pragul uşii de la bucătărie, simţindu-se veselă şi recunoscătoare şi fericită. E un sentiment rar şi preţios. Mai are multe de pus la punct în viaţa ei, dar pentru prima dată e plină de speranţă. Cu Maxim alături, i se pare că nu există obstacole de netrecut. Se întreabă dacă se va întoarce într-o oră... Deja îi este dor de el.

îşi plimbă degetele peste peretele din hol. Fotografiile care atârnau aici au dispărut. Poate au fost furate.

Pianul!

Dă fuga în living. E tot acolo, neatins. Răsuflând uşurată, aprinde lumina. Camera pare ordonată şi curată, iar colecţia de discuri e la locul ei. Dar biroul e gol, computerul şi sistemul audio au dispărut. Şi de aici au dispărut şi fotografiile care atârnau pe pereţi. Se duce emoţionată spre pian, cercetându-**l** pe toate părţile. Sclipeşte sub luminile candelabrului, probabil e proaspăt lustruit, îşi spune ea. Pune o palmă pe abanos, se plimbă în jurul lui, mângâindu-i curbele ample. Când termină examinarea, observă că partitura compusă de el a dispărut. Poate a strâns-o cineva. Saltă capacul şi apasă clapa do: un sunet auriu umple încăperea goală, cucerind-o, liniştind-o... făcând-o să se concentreze. Se aşază pe taburet, alungă sentimentul de solitudine şi începe să cânte *Preludiul nr.* 23 *în Si major* al lui Bach.

CAROLINE STĂ LÂNGĂ foc, uitându-se la flăcări, înfofolită într-un şal de tartan. Nu se întoarce când intru.

— Bună.

Salutul meu timid e acoperit de pârâiturile buştenilor de pe foc. Caroline întoarce capul spre mine, cu o expresie posomorâtă şi colţurile gurii lăsate în jos.

— A, tu eşti, zice ea.

— Pe cine aşteptai?

Nu s-a ridicat să mă întâmpine şi încep să mă simt puţin nedorit.

Ea oftează:

— Scuze. Tocmai mă gândeam ce ar face acum Kit dacă ar fi aici.

Durerea mea apare de nicăieri şi începe să mă sufoce ca o pătură aspră de lână. O alung şi înghit nodul care mi s-a pus în gât. Când vin mai aproape de ea, observ că a plâns.

— Of, Caro.... şoptesc şi mă las pe vine lângă scaunul ei.

— Maxim, sunt văduvă. Am 28 de ani şi sunt văduvă. Asta nu făcea parte din plan.

O iau de mână:

— Ştiu. Nu făcea parte din planul nimănui. Nici măcar al lui Kit.

Ochii ei albaştri îndureraţi îi întâlnesc pe ai mei:

— Nu ştiu, şopteşte.

— Ce vrei să spui?

Se apleacă spre mine, şi, într-o şoaptă conspirativă, îmi zice:

— Cred că a vrut să se omoare.

îi strâng degetele:

— Caro. Nu-i adevărat. Nu te gândi la aşa ceva. A fost un accident cumplit, atâta tot.

Privirile ni se întâlnesc şi încerc să afişez cea mai sinceră expresie, deşi adevărul e că mi-a trecut şi mie prin cap acelaşi lucru. Nu o pot lăsa să bănuiască aşa ceva şi nici eu nu vreau să cred. Sinuciderea e prea dureroasă pentru cei rămaşi în urmă.

— Mă tot gândesc la ziua aia, spune ea, cercetându-mi chipul în căutare de răspunsuri. Dar nu am nicio idee de ce...

Din păcate, nici eu.

— A fost un accident, repet. Dă-mi voie să stau şi eu.

îi las mâna şi mă aşez pe scaunul de vizavi, cu faţa la foc.

— Vrei să bei ceva? La urma urmelor, e casa ta.

Cuvintele ei ascund o undă de amărăciune pe care încerc să nu o bag în seamă. Nu vreau să ne certăm.

— Mi-a oferit deja Blake şi am refuzat.

Ea oftează şi se întoarce din nou spre foc. Privim amândoi

flăcările, pierduţi în durerea pierderii lui Kit. Mă aşteptam la un adevărat interogatoriu din partea ei, dar nu pare dispusă, aşa că stăm într-o

tăcere stânjenitoare. După o vreme, focul începe să pâlpâie. Mă ridic să mai pun câţiva buşteni pe grătar şi înteţesc flacăra.

— Vrei să plec? o întreb.

Clatină din cap.

Foarte bine.

Mă aşez, ea lasă capul pe-o parte, părul îi cade pe faţă şi şi-l dă după ureche.

— Am auzit despre jaf. Ai pierdut ceva important?

— Nu. Doar laptopul şi linia audio. Şi cred că mi-au spart iMac-ul.

— Oamenii sunt nişte javre.

— Aşa e.

— Şi ce ai făcut în Cornwall?

— Una, alta, încerc eu să destind atmosfera.

— Mda, chiar că m-ai lămurit.

Dă ochii peste cap şi întrezăresc o scânteie din Caroline cea plină de umor pe care o ştiu:

— Ce ai făcut în Cornwall?

— Am fugit de gangsteri, dacă chiar vrei să ştii.

— Gangsteri?

— Da. Şi m-am îndrăgostit.

ALESSIA CERCETEAZĂ DULAPURILE şi sertarele din bucătărie, căutând ceva să gătească pentru cină. Nu le-a mai cercetat în amănunt până acum. Dar pe măsură ce se uită prin ele, observă că toate tacâmurile sunt curate, iar oalele şi tigăile sunt lună. Bănuieşte că n-au fost folosite niciodată. Două tigăi au încă etichetele pe ele. Găseşte câteva provizii în cămară: paste, pesto, roşii uscate, câteva borcane cu mirodenii şi condimente. Destul cât să pregătească o masă, dar niciunul dintre ingredientele astea nu o inspiră. Se uită la ceasul din bucătărie. Maxim o să mai lipsească o vreme. Are timp să ajungă la băcănia

din colţ să ia ceva mai apetisant pentru bărbatul ei.

Un zâmbet prostesc îi răsare pe faţă.

Bărbatul ei.

Domnul ei.

în fundul dulapului găseşte punga în care a ascuns o şosetă veche de-a lui Michal — punga în care şi-a ascuns preţioasele ei economii. Scoate două bancnote de 20 de lire, le vârâ în buzunarul din spate al blugilor, îşi ia haina, pune alarma şi iese.

— CUM? IZBUCNEŞTE CAROLINE. TU? îndrăgostit?

— Şi de ce ar fi aşa de greu de crezut?

Observ că nu mă mai întreabă nimic despre „gangsteri“.

— Maxim, singurul lucru de care eşti îndrăgostit e scula ta.

— Nu-i adevărat!

Caroline râde. Şi, oricât de bine ar fi s-o aud râzând, nu e aşa de bine să ştiu că râde de mine. Observând reacţia mea nu prea entuziastă, încearcă să se controleze:

— OK, atunci cine-i în vârful ei? întreabă ea cu indulgenţă.

— Nu e cazul să fii aşa de grosolană.

— Ăsta nu-i un răspuns.

O privesc, iar căldura şi umorul îi dispar încet de pe chip.

— Cine? insistă.

— Alessia.

Se încruntă puţin, apoi sprâncenele i se ridică brusc:

— Nu se poate! exclamă. Menajera ta?

— Cum adică nu se poate?

— Maxim! E nenorocita ta de menajeră. Literal.

Şi chipul i se întunecă, prevestind furtuna.

Mă foiesc pe scaun, iritat de răspunsul ei:

— Păi, nu mai e menajera mea.

— Ştiam eu! Din clipa-n care am întâlnit-o. La tine în bucătărie. Te purtai foarte ciudat şi erai foarte grijuliu cu ea.

îşi scuipă fiecare cuvânt de parcă ar fi venin. E îngrozită.

— Nu mai fi aşa de dramatică. Nu-i stilul tău.

— Ba chiar *e* stilul meu.

— De când?

— De când nenorocitul meu de soţ s-a trezit şi s-a dus să se sinucidă, şuieră ea, cu ochi sticloşi şi plini de animozitate.

Rahat.

A zis-o. Foloseşte moartea lui Kit într-o ceartă.

îmi înghit şocul şi durerea, în timp ce ne uităm urât unul la altul, iar atmosfera e încărcată de gânduri nerostite.

Caroline se întoarce brusc spre foc, cu nemulţumirea limpede întipărită în linia încăpăţânată a bărbiei:

— Ar trebui să i-o tragi până ţi-o scoţi din sistem, mârâie ea.

— Cred că n-am să mi-o scot niciodată din sistem. Nu vreau. O iubesc.

Rostesc aceste cuvinte încet, iar ele plutesc în aer în timp ce aştept reacţia Carolinei.

— Eşti nebun!

— De ce?

— Ştii de ce! E nenorocita ta *de femeie de serviciu!*

— Contează?

— Da, contează.

— Nu, nu contează.

— QED. Eşti nebun dacă îţi imaginezi că nu contează.

— îndrăgostit nebuneşte, da, îi răspund ridicând din umeri. Ăsta-i adevărul.

— De servitoare!

— Caro, nu mai fi aşa snoabă. Nu poţi alege de cine te îndrăgosteşti. Dragostea te alege pe tine.

— Pe dracu!

Se ridică brusc, venind spre mine.

— Nu-mi ţine mie predici cu clişee de doi bani! E doar o profitoare mică şi jegoasă, Maxim. Chiar nu-ţi dai seama?

— Termină dracului, Caroline!

Sar şi eu în picioare, mânat de un acut sentiment de nedreptate. Acum suntem practic nas în nas.

— Nu ştii nimic despre ea...

— Cunosc genul.

— De unde? De unde ştii tu genul ei, lady Trevethick?

Vorbesc rar, apăsând fiecare silabă, iar cuvintele răsună din pereţii
zugrăviţi în albastru şi tablourile înrămate din salonul mic.

Sunt furios.

Cum îndrăzneşte să o judece pe Alessia? Caroline, ca şi mine, a trăit în puf.

Se albeşte şi face un pas în spate, ca şi cum aş fi pălmuit-o.

Futu-i!

Amice, ai grijă! Lucrurile scapă de sub
control! îmi trec mâna prin păr.

— Caroline, nu e sfârşitul lumii.

— Pentru mine e.

— De ce?

Ea îmi aruncă o privire deopotrivă rănită şi furioasă. Clatin din
cap:

— Nu înţeleg. De ce-i aşa mare lucru pentru tine?

— Şi cu *noi* cum rămâne? întreabă ea cu o voce tremurată şi cu ochii larg deschişi.

— Nu există niciun „noi“.

Dumnezeule, ce enervantă e!

— Da, ne-am regulat. Eram în doliu. încă suntem. Iar eu am cunoscut în sfârşit pe cineva care mă ajută să merg înainte şi să îmi reconsider viaţa de până acum şi...

— Dar credeam că...

Mă întrerupe, dar cuvintele i se sting pe buze când vede

privirea aspră pe care i-o arunc.

— Ce ai crezut? Noi? împreună? Da, am fost! Am încercat! Iar tu l-ai ales pe fratele meu! strig eu la ea.

— Eram aşa de tineri..şopteşte ea. Şi după ce a murit Kit...

— Nu. Nu. Nu. Nu ai dreptul. Nu încerca să mă faci să mă simt vinovat. E nevoie de doi, Caroline. Tu ai făcut primul pas când eram amândoi pustiiţi şi jeleam. Poate a fost doar o scuză. Nu ştiu. Dar nu suntem o combinaţie bună. N-am fost niciodată. Am avut o ocazie, dar ai plecat şi te-ai culcat cu fratele meu. L-ai ales pe el şi titlul lui. Eu nu sunt nenorocitul tău de premiu de consolare.

Se holbează la mine cu o expresie îngrozită.

Futu-i!

— Ieşi! şopteşte.

— Mă dai afară din casa mea?

— Ticăloşiile! Ieşi dracului afară! Du-te! urlă ea.

înşfacă un pahar de vin gol şi îl aruncă în mine. Mă nimereşte în coapsă şi cade pe podeaua de lemn, unde se face ţăndări. Ne înfruntăm din priviri într-o tăcere grea, apăsătoare.

Ochii i se umplu de lacrimi.

Iar eu nu mai suport. Mă răsucesc pe călcâie şi ies, trântind uşa după mine.

ALESSIA MERGE CU pas grăbit pe o stradă laterală, către alimentara pe care o ştie pe Royal Hospital Road. E o seară rece şi întunecoasă; îşi vâră mâinile mai adânc în buzunare, recunoscătoare pentru haina pe care i-a cumpărat-o Maxim. O trece un fior pe şira spinării, ridi- cându-i părul de pe ceafă.

Aruncă o privire în spate, simţindu-se dintr-odată neliniştită. Dar pe sub felinarele de pe stradă e linişte şi pace; e singură, cu excepţia unei femei care plimbă un câine mare pe partea cealaltă a drumului. Alessia clatină din cap, mustrându-se singură că exagerează. Dacă ar fi fost în Albania, noaptea ar fi fost îngrijorată de strigoi, demonii care rătăcesc pe pământ

după lăsarea întunericului. Dar ştie că e o superstiţie. încă mai e agitată după confruntarea cu Dante şi Ylli. Chiar şi aşa, grăbeşte pasul, ajunge în capul străzii şi coteşte spre Tesco Express.

Magazinul e mai aglomerat decât de obicei şi se bucură de mulţimea de clienţi care forfotesc printre rafturi. Ia un coş, se duce la raionul de produse proaspete şi începe să caute printre legumele la reducere.

— Bună, Alessia. Ce-ai mai făcut în ultima vreme?

îi trebuie o fracţiune de secundă ca să realizeze că vocea calmă, familiară, vorbeşte în albaneză. încă o secundă, şi teama pune stăpânire pe inima şi pe sufletul ei.

Nu! E aici!

SUNT AFARĂ, ÎN faţa reşedinţei Trevelyan, încercând să mă calmez. Nervos, mă închei la haină, căci frigul de februarie e pătrunzător.

N-a mers deloc bine.

Strâng pumnii şi îi îndes în buzunare.

Sunt al naibii de înfuriat în clipa asta. Prea nervos ca să mă duc acasă, la Alessia. Trebuie să mă plimb puţin, să mă calmez. Măcinat de gânduri şi mai mult decât enervat, fac dreapta şi o iau pe Chelsea Embankment.

Cum a putut Caroline să îşi imagineze că am fi putut avea o şansă împreună?

Ne cunoaştem prea bine. Suntem, chipurile, prieteni. Ea *este* cea mai bună prietenă a mea. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, e şi văduva fratelui meu!

E o încurcătură de toată frumuseţea, amice.

Sincer să fiu, habar n-aveam că îşi făcuse planuri în ceea ce mă priveşte, pornind de la un futai întâmplător.

Rahat. E geloasă.

Pe Alessia.

Futu-i.

în mintea mea e o ceaţă totală. Mă încrunt când traversez Oakley Street şi trec pe lângă reprezentanţa Mercedes-Benz. Nici măcar graţia familiară şi frumuseţea statuii *Băiatul cu delfin* din colţ nu mă bine- dispune. Sunt negru de supărare.

ALESSIA ÎNTOARCE CAPUL, cu inima bătând să-i spargă pieptul, şi simte cum îi fulgeră spaima prin vene. Ameţeşte brusc şi i se usucă gura. Anatoli e lângă ea, blocându-i trecerea. E aproape. Prea aproape.

— Te-am căutat, nu glumă, continuă în limba lor maternă.

Buzele lui pline sunt strâmbate în ceea ce se doreşte a fi un zâmbet firesc, dar care nu se reflectă în ochii reci, de un albastru-des- chis. O priveşte scrutător, căutând răspunsuri. Faţa lui colţuroasă e mai îngustă, iar părul blond, mai lung decât şi-l aminteşte Alessia. Se apleacă spre ea, înfofolit într-o haină care pare italienească şi scumpă, intimidând-o chiar şi acum.

Alessia începe să tremure şi se întreabă cum naiba a găsit-o.

— B.. .b.. .bună, Anatoli, bâiguie ea, cu o voce tremurată şi plină de teamă.

— Hai, *carissima,* sunt sigur că poţi mai mult decât atât. Cum aşa, niciun zâmbet pentru bărbatul cu care ai să te căsătoreşti?

Nu. Nu. Nu.

Picioarele Alessiei par lipite de podeaua magazinului; disperarea pune stăpânire pe ea. Mintea îi lucrează cu febrilitate — cum poate să scape? E înconjurată de cumpărători care îşi văd de treburile lor, dar niciodată nu s-a simţit aşa de neajutorată şi de singură. Nimeni nu e atent la ce se petrece acolo, în văzul lumii.

Anatoli o mângâie uşor pe obraz cu un deget înmănuşat, iar stomacul ei se revoltă.

Nu mă atinge.

— Am venit să te iau acasă, spune el cu naturaleţe, de parcă abia s-ar fi despărţit ieri.

Alessia se uită fix la el, incapabilă să vorbească.

— Nu spui nimic drăguţ? Nu te bucuri că mă vezi?

în ochii lui apare o scânteie de iritare, dar şi altceva, ceva mai întunecat. Speculaţie? Admiraţie? O provocare acceptată?

Alessiei îi vine un gust amar în gură, dar izbuteşte să nu vomite. El o prinde de cot şi o strânge:

— Vii cu mine. Am cheltuit o mică avere ca să-ţi dau de urmă. Părinţii tăi sunt distruşi de dispariţia ta, iar taică-tu spune că nu le-ai dat de veste dacă eşti bine şi în siguranţă.

Alessia e nedumerită. Nu aşa s-a întâmplat. Oare nu ştie că mama a ajutat-o? Mama e bine? De fapt, ce a spus mama ei?

El o strânge mai tare:

— Ar trebui să-ţi fie ruşine. Dar o să ne ocupăm de asta mai târziu. Acum hai să mergem să-ţi iei lucrurile. Te duc acasă.

Capitolul douăzeci şi şapte

Străbat cu paşi furioşi Cheyne Walk.

Futu-i. Trebuie să beau ceva ca să mă calmez naibii. Mă uit la ceas. Alessia nu mă aşteaptă mai devreme de şapte. Am timp. Fac stânga-mprejur şi mă întorc pe Oakley Street, cu o destinaţie clară în minte: Coopers Arms.

Vântul şuieră în jurul meu, dar nu simt frigul. Sunt prea nervos. Tot nu-mi vine să cred ce reacţie a putut avea Caroline.

Sau poate am ştiut de la bun început că o să fie urât.

Am ştiut? Chiar atât de urât? Atât de urât încât să mă dea afară din casă?

Ducă-se naibii toate.

De obicei, singura persoană care reuşeşte să mă enerveze în halul ăsta e mama.

Amândouă sunt nişte snoabe înfiorătoare.

Ca şi mine.

Futu-i.

Nu sunt! Nu!

Oare ce-o să spună Caroline când o să-i zic că vreau să mă căsătoresc cu Alessia?

Ce-o să spună mama?

Căsătoreşte-te cu cineva cu bani, scumpule.

Kit a ales înţelept.

Dispoziţia mea se întunecă şi mai rău pe măsură *ce* înaintez în noapte.

— Nu VIN cu tine, spune Alessia cu o voce tremurată, care

îi trădează spaima.

— Hai să vorbim afară.

Anatoli o strânge şi mai tare de cot, până începe s-o doară.

— Nu! ţipă Alessia şi îşi smulge braţul din mâna lui. Nu mă atinge!

El o priveşte cu răceală. Gâtul i se înroşeşte, iar ochii i se îngustează, până se fac ca nişte ace de gheaţă.

— De ce te porţi aşa?

— Ştii foarte bine de ce.

Gura lui se strânge într-o dungă aspră.

— Am bătut cale lungă după tine. Nu plec fără tine. Tatăl tău mi te-a făgăduit. De ce îl dezonorezi?

Alessia roşeşte.

— Din cauza bărbatului?

— Bărbatul?

Inima Alessiei bate mai repede. *Oare ştie despre Maxim?*

— Dacă asta e, îl omor.

— Nu există niciun bărbat, şopteşte ea precipitată.

Spaima care o încearcă scapă de sub control, aruncând-o în abisurile disperării.

— Prietena aia a maică-tii. A trimis un e-mail. Spunea că era un bărbat.

Alessia e buimăcită.

Magda?

Anatoli îi ia coşul şi o înşfacă iar de cot.

— Hai să mergem, spune, şi o trage spre uşile automate, lăsând coşul într-un teanc din apropiere.

Alessia, încă şocată de apariţia lui neaşteptată, se lasă trasă în stradă.

Stau la bar cu un Jameson dinainte. Licoarea aurie mă arde pe gât, dar calmează furtuna devastatoare care îmi agită

stomacul.

Sunt un prost.

Un prost priapic.

Ştiam eu că partida de sex cu Caroline se va întoarce împotriva mea într-o bună zi.

Futu-i.

Cu toate astea, are dreptate. Niciodată nu am gândit decât cu scula. Până la Alessia. Şi atunci s-a schimbat totul.

Nu am cunoscut niciodată o femeie ca ea. O femeie care nu are nimic, cu excepţia talentului, a imaginaţiei şi a unui chip frumos. Mă întreb ce s-ar fi ales de viaţa mea dacă m-aş fi născut în condiţii mai nefericite. Poate aş fi fost un muzician rupt în fund, asta dacă aş fi apucat să învăţ să cânt. *Rahat!* Simt foarte multe lucruri pe care le iau de bune. Am trecut fără efort prin viaţă, toate mi-au fost aduse la nas, nu m-a afectat nimic şi am făcut exact ce şi cum am avut eu chef. Acum trebuie să-mi câştig existenţa şi de mine şi de deciziile mele depind câteva sute de oameni. E o sarcină împovărătoare şi o responsabilitate uriaşă pe care trebuie să le accept dacă vreau să îmi păstrez stilul de viaţă.

Şi în toiul acestor frământări am dat peste Alessia şi, într-o perioadă indecent de scurtă, am ajuns să ţin la ea mai mult decât am ţinut vreodată la oricine altcineva. Mai mult decât la mine însumi. O iubesc, mă iubeşte şi ea şi ţine la mine. E un dar rar, o femeie minunată care are nevoie de mine. Şi eu am nevoie de ea. E o femeie care mă face să pun osul la treabă.

O femeie care mă face să vreau să fiu un om mai bun.

Nu asta îşi doreşte toată lumea de la partenerul de viaţă?

Şi apoi mai e şi Caroline. Mă uit pierdut în pahar şi trebuie să recunosc că nu-mi place să mă cert cu Caroline. *Este* cea mai bună prietenă a mea. Aşa a fost dintotdeauna. Lumea mea deraiază atunci când nu suntem pe aceeaşi lungime de undă. S-a mai întâmplat uneori, când Kit era aici şi o făcea pe mediatorul, dar până acum nu m-a dat niciodată afară din casă.

Ce-i mai rău e că voiam să îi cer ajutorul pentru rezolvarea

statutului legal al Alessiei în Marea Britanie. Tatăl Carolinei este director în Ministerul de Interne. Dacă e cineva care să ne poată ajuta, el e acela.

Dar deocamdată iese din discuţie.

Golesc paharul. Caroline o să revină la sentimente mai bune. *Sper că o să revină la sentimente mai bune.*

Trântesc paharul pe tejghea şi-i fac semn barmanului. E 19:15, e vremea să mă întorc la fata mea.

ANATOLI O ŢINE pe Alessia de cot şi o trage către blocul lui Maxim.

— Eşti menajera lui?

-Da.

Răspunsul ei e scurt. încearcă să nu intre în panică, analizându-şi opţiunile.

Dacă Maxim e acasă?

Anatoli a ameninţat că îl omoară.

Se îngrozeşte când se gândeşte ce i-ar putea face Anatoli lui Maxim. Probabil că Magda i-a scris mamei. *De ce?* Doar a implorat-o să nu scrie.

Gândeşte, Alessia, gândeşte.

— Deci el e patronul tău?

-Da.

— Atâta tot?

Alessia întoarce rapid capul:

— Sigur că da!

Tonul ei e vehement.

El se opreşte, o smuceşte brutal şi o priveşte suspicios printre pleoapele lăsate, sub lumina murdară a felinarului:

— Nu s-a bucurat de ceea ce-mi aparţine?

Alessia are nevoie de câteva clipe ca să îşi dea seama la ce se referă.

— Nu, spune ea repede, fără suflare, roşind aşa de tare că i se înfierbântă obrajii în ciuda frigului de februarie.

Anatoli încuviinţează, ca şi cum i-ar fi acceptat răspunsul, iar ea simte o uşurare de moment.

Vine după ea în apartament. Se aude sunetul alarmei, iar Alessia e recunoscătoare că Maxim nu s-a întors încă. Anatoli intră în hol şi se uită de jur împrejur. Alessia îl priveşte pe furiş şi îl vede cum ridică din sprâncene. E impresionat.

— Are biştari, bărbatul ăsta? bombăne el.

Ea nu ştie dacă întrebarea îi este adresată ei.

— Şi tu stai aici?

-Da.

— Unde dormi?

— în camera aceea.

Alessia arată spre dormitorul de oaspeţi.

— Şi el unde doarme?

Ea arată spre dormitorul principal. Anatoli deschide uşa şi intră în cameră. Alessia rămâne în hol, îngheţată de spaimă. Cum ar putea scăpa? Dar el se întoarce imediat cu coşul de gunoi în mână:

— Şi ăsta? mârâie el.

Alessia izbuteşte să îşi controleze expresia şi strâmbă dezgustată din nas la vederea prezervativului din coş. Ridică din umeri, încercând cu disperare să mimeze nonşalanţa:

— Are o prietenă. Sunt ieşiţi în oraş acum.

El lasă jos coşul, părând mulţumit de răspuns.

— Ia-ţi lucrurile. Am parcat jos.

Ea rămâne încremenită, cu inima bătându-i nebuneşte.

— Hai. Acum. Nu vreau să stau aici până se întoarce. N-am chef de o scenă.

îşi descheie haina, vâră mâna sub sacou şi scoate un pistol:

— Vorbesc serios.

Alessia se albeşte când vede arma şi începe să respire repezit. O să-l omoare pe Maxim, n-are nicio îndoială. începe să i se învârtă capul. Fără cuvinte, în gând, se roagă la Dumnezeul

bunicii ei să-l ţină pe Maxim departe.

— Am venit să te salvez. Nu ştiu ce cauţi aici. Vorbim mai târziu despre asta. Dar acum vreau să-ţi strângi lucrurile. Plecăm.

Soarta ei e pecetluită. Se va duce cu Anatoli. Trebuie, ca să-l protejeze pe bărbatul pe care**-l** iubeşte. Nu are de ales. Cum şi-a putut închipui că ar putea scăpa de *besa* tatălui ei?

Lacrimi de înger nevinovat se îngrămădesc în ochii Alessiei când intră în dormitorul de oaspeţi. îşi împachetează lucrurile repede şi cu eficienţă, cu mâinile tremurând. în sinea ei se dă o luptă între furie şi spaimă. Vrea să plece înainte să se întoarcă Maxim. Trebuie. Ca să-l protejeze.

Anatoli apare în prag şi o cercetează pe ea şi încăperea goală:

— Arăţi foarte... diferit. Occidental. îmi place.

Alessia nu spune nimic în timp ce trage fermoarul rucsacului, dar dintr-un motiv oarecare e recunoscătoare că are încă haina pe ea.

— Nu ştiu de ce plângi, zice el părând sincer nedumerit.

— îmi place Anglia. Mi-ar plăcea să rămân aici. Am fost fericită aici.

— Te-ai distrat destul. Acum e vremea să te întorci acasă şi să-ţi accepţi responsabilităţile, *carissima.*

Vârâ pistolul în buzunarul interior al sacoului şi ia bagajul.

— Trebuie să las un bilet, bâiguie ea.

-De ce?

— Pentru că aşa e corect. Patronul a fost bun cu mine. O să-şi facă griji.

Aproape că se înăbuşă.

Anatoli o priveşte fix, iar ea habar n-are ce crede. Poate se gândeşte la ce i-a spus ea.

— Bine, zice el în cele din urmă.

Vine după ea în bucătărie, unde lângă telefon e un carneţel cu un pix. Alessia scrie repede câteva rânduri, alegând cu atenţie cuvintele şi sperând cu disperare că Maxim va citi printre rânduri. Nu ştie cât de bine vorbeşte sau citeşte Anatoli în engleză. Nu poate risca, nu poate scrie ceea ce şi-ar dori.

Mulţumesc că m-ai apărat.

Mulţumesc că mi-ai arătat ce înseamnă dragostea.

Dar nu pot fugi de soarta mea.

Te iubesc. Te voi iubi mereu. Până în ultima clipă.

Maxim. Dragostea mea.

— Ce-ai scris?

Ea îi arată şi-l priveşte cum se uită peste cuvinte şi apoi încuviinţează.

— E bine. Hai să mergem.

Alessia lasă cheia deasupra biletului. A fost a ei pentru numai câteva ore preţioase.

E o **NOAPTE** rece, liniştită, şi începe să se lase gerul; sub felinare, ici, colo, sclipesc cristale de gheaţă. Când cotesc, drumul e pustiu, cu excepţia unui bărbat care, la distanţă, închide uşa unui Mercedes S-Class parcat în faţa blocului meu.

— Maxim!

Mă întorc şi o văd pe Caroline care fuge pe stradă spre mine.

Caroline? Ce Dumnezeu?

Dar îmi atrage atenţia ceva anume la bărbatul cu Mercedesul. Scena e ciudată, pentru că ocoleşte maşina ca să ajungă la partea dinspre trotuar. Nu e-n regulă. Ceva îmi scapă. Brusc, simţurile mele intră în alertă. Aud ţăcănitul tocurilor lui Caroline, care se apropie, simt mirosul iernii şi al Tamisei în vântul îngheţat şi mijesc ochii încercând să disting numărul de înmatriculare al maşinii. Chiar şi aşa, de la mare

distanţă, îmi dau seama că e un număr străin.

Bărbatul deschide ceea ce trebuie să fie portiera şoferului.

— Maxim! mă strigă din nou Caroline.

Mă întorc, ea aleargă spre mine şi îşi aruncă braţele după gâtul meu cu atâta forţă, că trebuie să o prind în braţe ca să ne ţinem echilibrul şi să nu cădem amândoi jos.

— îmi pare rău, suspină ea.

Nu spun nimic, căci atenţia mea e în continuare atrasă de maşină. Şoferul urcă şi trânteşte portiera, în timp ce Caroline se tot scuză, dar o ignor. Maşina semnalizează, apoi iese din curbă în lumina unui felinar.

Atunci văd. Steagul mic al Albaniei, în roşu şi negru, de pe plăcuţa de înmatriculare.

Alessia aude pe cineva strigându**-l** pe Maxim pe stradă. în timp ce Anatoli deschide uşa, se întoarce în scaunul pasagerului. Maxim e la capătul blocului şi o femeie blondă aleargă spre el.

Cine e?

Maxim îi prinde capul în mâini.

Nu!

O ţine de talie.

Şi îşi aminteşte: femeia care îi purta cămaşa şi stătea în bucătăria lui.

Alessia, ea e prietena şi cumnata mea, Caroline.

Anatoli trânteşte portiera, facând-o pe Alessia să tresară şi să se uite înainte.

Cumnata lui? Cumnata lui cea căsătorită — şi fratele lui e mort.

Caroline e văduva lui.

Alessia îşi înăbuşă un suspin.

Deci acolo s-a dus. La Caroline. Iar acum se îmbrăţişează în stradă, iar el o ţine la piept. Trădarea e fulgerătoare şi crudă, sfârtecând-o pe Alessia şi facându-i pulbere credinţa în ea şi în el.

El. Domnul ei.

O lacrimă se prelinge pe obrazul fetei când Anatoli porneşte motorul. Scoate încet maşina din locul de parcare şi conduce departe de singura fericire pe care a cunoscut-o

Alessia vreodată.

— **Futu-i!** urlu eu pe măsură ce mă cuprinde groaza.

Caroline face ochii mari:

— Ce s-a întâmplat?

— Alessia!

O las pe Caroline şi o iau la goană pe stradă, dar maşina dispare în depărtare.

— Rahat. Rahat. Rahat. Nu din nou!

Mă trag de păr cu ambele mâini, neajutorat. Complet neajutorat.

— Maxim, ce s-a întâmplat?

Caroline e lângă mine, în faţa intrării în bloc.

— Au pus iar mâna pe ea.

Caut nervos cheile ca să descui uşa.

— Cine? Ce îndrugi acolo?

— Alessia.

Năvălesc pe uşă şi nu mai stau după lift. O las pe Caroline jos şi urc în goană cele şase etaje până la apartamentul meu. Când descui, alarma începe să ţiuie, confirmându-mi cea mai neagră temere.

Alessia nu e aici.

Opresc alarma şi ascult, sperând nebuneşte că m-am înşelat. Nu aud nimic, evident, numai vântul care zgâlţâie geamul luminatorului de pe hol şi sângele care îmi bubuie în urechi.

încep să alerg ca un smintit prin toate camerele. Imaginaţia mea a luat-o complet razna. Au luat-o. Au luat-o iar. Fata mea cea dulce şi curajoasă. Ce-o să-i facă monştrii ăştia? Hainele ei nu sunt în dormitorul meu. Nici în camera de oaspeţi...

în bucătărie, găsesc cheia ei şi un bilet.

Domnule Maxim

Logodnicul meu e aici şi mă duce înapoi acasă, în Albania. Mulţumesc pentru tot.

Alessia

— Nu! urlu eu, copleşit de disperare.

Smulg telefonul şi îl izbesc de perete. Se face bucăţi, iar eu mă las la podea, cu capul în mâini.

Pentru a doua oară în mai puţin de o săptămână îmi vine să plâng.

Capitolul douăzeci şi opt

— Maxim, ce mama dracului se întâmplă?

Ridic capul din palme şi o văd pe Caroline stând în prag. Pare ciufulită şi şifonată, dar mai calmă decât acum câteva minute.

— A luat-o.

Sunt răguşit şi mă străduiesc să îmi stăpânesc furia şi disperarea.

— Cine-a luat-o?

— Logodnicul ei.

— Alessia are un logodnic?

— E complicat.

Caroline îşi încrucişează braţele pe piept, se încruntă şi pare sincer îngrijorată:

— Arăţi dărâmat.

îi arunc o privire plină de furie:

— Sunt.

Mă ridic încet în picioare.

— Cred că femeia cu care vreau să mă căsătoresc a fost răpită.

— Să te căsătoreşti?

Caroline se albeşte.

— Da. Să mă căsătoresc, la naiba!

Vocea mea se izbeşte de pereţi şi ne înfruntăm din priviri. Cuvintele plutesc între noi, încărcate de regrete şi învinuiri. Caroline închide ochii şi îşi dă părul după ureche. Când îi deschide, mă priveşte cu hotărâre.

— Atunci ai face bine să te duci după ea.

Alessia privește pe geamul mașinii fără să vadă nimic, înecată în lacrimi pe care nu le poate opri. Curg șiroaie pe măsură ce durerea ei se adânceşte.

Maxim şi Caroline.

Caroline şi Maxim.

Tot ce a trăit cu el a fost o minciună?

Nu! Nu poate crede asta. I-a spus că o iubeşte şi ea l-a crezut. Vrea să-l creadă în continuare, dar acum oricum nu mai contează. Nu**-l** va mai vedea niciodată.

— De ce plângi? o întreabă Anatoli, dar ea îl ignoră.

Nu-i mai pasă ce are de gând să facă cu ea. Are inima zdrobită şi ştie că nu se va vindeca niciodată. Anatoli dă drumul la radio şi în boxe explodează o melodie pop ritmată, care o calcă pe nervi. Presupune că a vrut să îşi mute atenţia de la suspinele ei înăbuşite. Anatoli dă radioul mai încet şi îi întinde o cutie cu batiste:

— Ţine. Şterge-te la ochi. Gata cu prostiile astea sau îţi dau eu motiv să plângi.

Alessia scoate un pumn de şerveţele şi continuă să privească în gol pe fereastră. N-are curaj nici măcar să se uite la el. Ştie că va muri de mâna lui.

Şi nu poate face nimic.

Doar dacă ar putea fugi. în Europa. Poate că reuşeşte să aleagă ea cum să moară... închide ochii şi se cufundă în iadul ei personal.

— **SĂ mă duc după ea? întreb, iar mintea mea lucrează cu febrilitate.**

— Da, spune Caroline pe un ton categoric. Dar trebuie să te întreb ceva. Ce te face să crezi că a fost răpită?

— Biletul ei.

— Biletul?

— Uite.

îi întind hârtia mototolită şi mă depărtez, frecându-mă pe faţă şi încercând să îmi adun gândurile haotice.

Unde ar putea s-o ducă?

A plecat de bunăvoie?

Nu. îl detesta.

A încercat să-i rupă amărâtele alea de degete!

Sigur a obligat-o să meargă cu el.

Dar cum mama dracului a găsit-o?

— Maxim, biletul ăsta nu sună ca şi cum ar fi fost răpită. Nu te-ai gândit că poate fata s-a hotărât să se întoarcă acasă?

— Caro, nu a plecat de bunăvoie. Crede-mă.

Trebuie să o aduc înapoi.

Futu-i.

Trec ca furtuna pe lângă Caroline şi mă duc în living.

— Fir-ar să fie!

— Ce s-a mai întâmplat?

— Nu am niciun computer care să funcţioneze!

— **AM NEVOIE DE** paşaportul tău, spune Anatoli în timp ce conduce cu viteză pe străzile Londrei.

— Cum?

— Trecem prin Eurotunel cu trenul. Am nevoie de paşaport. *Eurotunel! Nu!*

Alessia înghite în sec. E adevărat. Se întâmplă. O duce înapoi în Albania.

— N-am paşaport.

— Cum adică n-ai paşaport?

Alessia îl priveşte fix.

— De ce, Alessia? Spune-mi! Ai uitat să ţi-**l** iei? Nu

înţeleg.

Se încruntă.

— Am fost introdusă ilegal în ţara asta de nişte bărbaţi care mi-au luat paşaportul.

— Introdusă? Bărbaţi?

I se încleştează maxilarele, iar muşchii de pe obraz încep să zvâcnească:

— Ce se întâmplă aici?

E prea obosită să-i mai explice.

— Nu am paşaport.

— Fir-ar a dracului!

Anatoli izbeşte o palmă în volan. La auzul plesniturii, Alessia tresare.

— Alessia, trezeşte-te!

S-a schimbat ceva. Alessia e buimacă.

Maxim?

Deschide ochii, dar se trezeşte aruncată şi mai adânc în iad. E cu Anatoli şi maşina e oprită, parcată pe marginea drumului. E întuneric, dar la lumina farurilor îşi dă seama că sunt pe un drum de ţară, înconjuraţi de câmpuri îngheţate.

— Coboară din maşină, îi spune Anatoli.

Alessia se uită la el şi simte un firicel de speranţă în piept.

O s-o lase aici. Poate să se întoarcă pe jos. A mai făcut-o.

— Afară! repetă el răstit.

îşi deschide portiera, coboară din maşină, vine în dreptul portierei ei şi o deschide larg. O apucă de mână, o trage de pe scaun şi o târăşte în spatele maşinii, unde deschide portbagajul. Cu excepţia rucsacului ei şi a unui troler mic, portbagajul e gol.

— Trebuie să intri acolo.

— Cum? Nu.

— N-avem de ales. Nu ai paşaport. Intră.

— Te rog, Anatoli. Urăsc întunericul. Te rog.

El se încruntă.

— Treci acolo sau te bag eu.

— Anatoli. Te rog. Nu. Nu-mi place întunericul.

Cu mişcări iuţi, o ia pe sus, o trânteşte în portbagaj şi închide capota înainte să apuce ea să se împotrivească.

— Nu! ţipă ea.

înăuntru e întuneric beznă. începe să dea din picioare şi să

urle, dar întunericul i se prelinge în plămâni, sufocând-o, la fel ca punga

neagră de plastic pe care a avut-o în cap când a traversat Canalul Mânecii.

Nu poate respira. Nu poate respira. Ţipă.

Nu întunericul. Nu. Nu întunericul. Urăsc întunericul.

După câteva secunde, capota se deschide şi o rază de lumină îi explodează-n faţă. Clipeşte.

— Uite. Ia asta.

Anatoli îi dă o lanternă.

— Nu ştiu cât o să ţină bateria. Dar n-avem de ales. După ce urcăm în tren, deschid portbagajul.

Uluită, Alessia ia lanterna şi o strânge la piept. Anatoli îi mută rucsacul ca să-l poată folosi pe post de pernă, apoi îşi scoate geaca şi o înveleşte:

— S-ar putea să-ţi fie frig. Nu ştiu dacă funcţionează căldura aici. Culcă-te. Şi nu face gălăgie.

îi aruncă o privire aspră şi închide din nou capota.

Alessia strânge lanterna la piept şi mijeşte ochii, încercând să îşi regleze respiraţia odată ce maşina porneşte din nou. începe să cânte în gând *Preludiul nr. **6** în Re Minor* al lui Bach, repetându-**l** iar şi iar — culorile îi fulgeră în tonuri strălucitoare de albastru şi turcoaz în cap —, iar degetele i se îndoaie, bătând fiecare notă pe lanternă.

Cineva o zgâlţâie să o trezească. Ridică privirea somnoroasă spre Anatoli, care stă aplecat deasupra ei şi sprijină cu o mână capota. Respiraţia formează un nor de abur în jurul lui, luminat de un felinar singuratic din parcare. E pământiu la faţă şi are o expresie aspră:

— De ce te trezeşti aşa de greu? Am crezut că eşti inconştientă.

Pare uşurat.

Uşurat?

— O să rămânem peste noapte aici, zice.

Alessia clipeşte, cuibărindu-se în haină. E frig. E ameţită de atâta plâns. Are ochii umflaţi. Şi nu vrea să petreacă noaptea cu el.

— Afară, se răsteşte el şi îi întinde mâna.

Oftând, Alessia se ridică în şezut. Vântul rece şuieră în jurul ei, băgându-i părul în ochi. Iese înţepenită din portbagaj, refuzând ajutorul lui Anatoli. Nu vrea să pună mâna pe ea. El întinde mâna să-şi ia haina şi şi-o trage pe el. îşi ia valiza, îi întinde rucsacul cu hainele ei şi închide portbagajul. în parcare nu sunt decât alte două maşini. Nu departe e o clădire scundă, banală, iar Alessia presupune că e probabil un hotel.

— Vino cu mine.

Anatoli merge cu pas grăbit spre intrare. Alessia îşi lasă încet rucsacul pe jos, se întoarce şi fuge.

MĂ UIT ÎN tavan, măcinând în cap toate planurile pe care le-am pus la cale de când a fost răpită Alessia. Mâine iau avionul spre Albania, iar Tom Alexander vine cu mine. E foarte enervant, dar timpul e prea scurt ca să închiriez un avion particular, aşa că mergem cu un zbor de linie. Mulţumită Magdei, avem adresa părinţilor Alessiei. Tot mulţumită Magdei a găsit-o pe Alessia bărbatul căreia i-a fost făgăduită. Nu mă gândesc prea mult la această mică informaţie, pentru că îmi ies din minţi de furie.

Calmează-te, amice.

închiriem o maşină, mergem până la Tirana şi rămânem acolo peste noapte, la Piaza. Tom a aranjat să ne întâlnim cu un translator, care o să vină cu noi la Kukes a doua zi.

Şi o să stăm acolo cât o să fie nevoie. O să-i aşteptăm pe Alessia şi pe bărbatul care a răpit-o.

Pentru a nu ştiu câta oară în seara asta îmi doresc să-i fi

luat un telefon. E îngrozitor de frustrant că nu pot să o contactez.

Sper că e bine.

închid ochii, imaginându-mi cele mai cumplite scenarii.

Fata mea cea dulce.

Draga, draga mea Alessia.

Vin după tine. Am eu grijă de tine.

Te iubesc.

Alessia fuge orbeşte în întuneric, însufleţită de un val de adrenalină. Fuge pe asfalt, apoi intră pe iarbă. Aude un strigăt în spatele ei. El e. îi aude paşii răsunând pe pământul îngheţat. Se apropie.

Şi mai mult.

Apoi se face linişte.

A intrat şi el pe iarbă.

Nu.

Accelerează ritmul, sperând că picioarele o vor duce departe de el. însă cade când el o ajunge şi o prinde. *Cade.* Aruncată la pământ cu atâta forţă, încât o zgârie pe faţă iarba îngheţată. Anatoli e întins pe spatele ei, gâfâind din greu.

— Căţea proastă. Unde dracu' ai crezut că te duci de data asta? îi şuieră în ureche.

Se ridică în genunchi şi o trage până o întoarce cu faţa în sus, apoi se suie călare pe ea. O pălmuieşte tare peste faţă, aruncându-i capul într-o parte. Se apleacă, o prinde de gât şi strânge.

O s-o omoare.

Nu se opune.

Se uită la el. Drept în ochi. în albastrul lor rece, vede întunericul din inima lui. Ura. Furia. Neputinţa. Mâinile lui strâng, strâng, şi viaţa începe să o părăsească. Ameţeşte.

întinde mâna şi se agaţă de braţul lui.

Aşa o să mor...

îşi vede sfârşitul. Undeva în Franţa, în mâinile acestui bărbat violent. Asta îşi doreşte şi ea. îl întâmpină cu braţele deschise. Nu vrea o viaţă de spaimă, ca a mamei.

— Omoară-mă, şopteşte.

Anatoli mormăie ceva de neînţeles — şi-i dă drumul.

Alessia inspiră adânc şi-şi duce mâinile la gât, tuşind şi scuipând. Trupul nu îi dă ascultare, luptându-se să trăiască, trăgând în plămâni aerul preţios, readucând-o la viaţă.

Alessia oftează.

— De asta nu vreau să mă căsătoresc cu tine.

Vorbeşte încet şi răguşit, sunetele facându-şi anevoie drum prin laringele strivit.

Anatoli o prinde de falcă şi se apleacă spre ea, suficient de aproape încât să-i simtă răsuflarea fierbinte în obraz:

— Femeia e un sac, e făcută să îndure, mârâie el cu o licărire crudă în ochi.

Alessia se uită la el şi pe obraji prind să-i alunece lacrimi fierbinţi, care i se scurg spre urechi. Nici măcar nu şi-a dat seama că plânge. Anatoli citează din Kanunul antic al lui Lek Dukagjini, codul feudal primitiv după care s-au condus secole de-a rândul triburile din munţii aflaţi în nordul şi estul Albaniei. Ideile din el încă mai dăinuie. Anatoli se lasă pe spate.

— Mai bine mor decât să fiu cu tine, spune Alessia, cu glas lipsit de emoţie.

El se încruntă, uluit:

— Nu fi ridicolă.

Se ridică încet, stând deasupra ei:

— în picioare.

Alessia mai tuşeşte o dată şi se ridică greoi în picioare. El o apucă de cot şi o trage spre parcare, unde rucsacul ei a rămas pe asfalt. îl ridică, apoi mai face câţiva paşi şi îşi ia şi valiza lui.

Cazarea durează câteva clipe. Alessia stă în spate cât el dă paşaportul şi un cârd de credit. Anatoli vorbeşte fluent franceza, dar Alessia e prea slăbită şi are dureri prea mari ca să se mai mire.

Apartamentul auster are două încăperi. Livingul are un

mobilier cenuşiu-închis şi o chicinetă într-o parte. Peretele din spatele sofalei

e vopsit în dungi inegale, în culori vesele. Prin uşa deschisă, Alessia întrezăreşte două paturi duble. Oftează uşurată. Două paturi. Nu unul. Două.

Anatoli lasă jos rucsacul, îşi scoate haina şi o aruncă pe sofa. Alessia îl priveşte, auzind cum îi bubuie sângele în urechi. în tăcerea camerei, e asurzitor.

Şi acum![1] Ce are de gând să facă?

— Arăţi groaznic. Du-te şi te spală pe faţă, îi zice, făcând semn spre baie.

— Şi cine e vinovat de asta? se răsteşte Alessia.

El o fulgeră din priviri şi, pentru prima dată, Alessia observă că are ochii roşii şi e foarte palid. Pare epuizat.

— Hai, du-te.

Şi vocea pare epuizată.

Alessia intră în dormitor, apoi în baie, trântind uşa cu atâta putere că se sperie ea însăşi de zgomot.

Baia e mică şi afumată; în lumina lipsită de strălucire a becului de deasupra oglinzii, Alessia îşi vede reflexia şi icneşte. Un obraz e roşu de la palma primită, iar pe celălalt e zgâriată de la căzătură. în jurul gâtului are semne roşii de forma degetelor lui. Mâine vor fi vânătăi. Dar ce o şochează cel mai tare sunt ochii fără viaţă care o privesc pe sub pleoapele umflate.

E deja moartă.

Cu mişcări iuţi, mecanice, se spală pe faţă, tresărind când săpunul atinge zgârieturile. Se şterge cu un prosop.

Când se întoarce în living, Anatoli şi-a atârnat sacoul în cuier şi acum caută prin minibar.

— Ţi-e foame? o întreabă.

Ea scutură din cap.

Anatoli îşi toarnă ceva de băut — scotch, crede ea — şi dă paharul peste cap dintr-o înghiţitură, închizând ochii ca să se

bucure de gust. Când îi deschide, pare mai calm.

— Scoate-ţi haina, zice.

Alessia nu se clinteşte.

El se ciupeşte de şaua nasului:

— Alessia, nu vreau să mă cert cu tine. Sunt obosit. Aici e cald. Mâine o să fim din nou afară, în frig. Te rog să-ţi scoţi haina.

Ea îşi scoate haina fără tragere de inimă, în timp ce Anatoli o măsoară din cap până-n picioare, facând-o să se simtă stingherită.

— îmi place cum îţi stă în blugi, spune, dar Alessia nu se poate uita la el.

în timp ce o cântăreşte din priviri, se simte ca o oaie premiată expusă pe platforma de licitaţii. Aude clinchetul sticlelor, dar de data asta Anatoli scoate din frigider o sticlă de Perrier.

— Ţine, cred că ţi-e sete şi ţie.

îi toarnă apa într-un pahar şi i**-l** întinde. Alessia ezită puţin, apoi îl ia şi bea.

— E aproape miezul nopţii. Ar trebui să dormim.

Alessia se uită în ochii lui, iar el rânjeşte:

— Ah, *carissima.* Ar trebui să te fac a mea după circul pe care l-ai făcut afară.

întinde mâna să-i ridice bărbia, iar ea tresare când degetele lui îi mângâie pielea.

Nu mă atinge.

— Eşti foarte frumoasă, şopteşte el, ca pentru sine. Dar nu am putere să mă lupt cu tine. Şi cred că va fi o luptă, nu?

Alessia închide ochii, încercând să-şi reprime valul de repulsie care îi strânge stomacul. Anatoli chicoteşte şi îi mângâie fruntea cu un sărut uşor:

— O să ajungi să mă iubeşti, şopteşte el, apoi ia bagajele şi le duce în dormitor.

Niciodată.

Omul ăsta are halucinaţii.

Inima ei aparţine altuia. îi va aparţine întotdeauna lui Maxim.

— Du-te şi pune-ţi pijamaua, îi spune el.

Alessia clatină din cap:

— Dorm aşa.

Nu are încredere în el.

Anatoli îşi lasă capul într-o parte, cu o expresie severă:

— Nu. Scoate-ţi hainele. N-o să fugi dacă eşti dezbrăcată.

— Nu, spune ea, încrucişându-şi braţele.

— Nu fugi sau nu-ţi scoţi hainele?

— Amândouă.

El pufneşte, frustrat şi obosit:

— Nu te cred. Dar nu înţeleg nici de ce fugi.

— Pentru că eşti un bărbat rău şi violent, Anatoli. De ce aş vrea să îmi petrec toată viaţa cu tine?

Din vocea ei nu răzbate nicio emoţie.

El ridică din umeri:

— Nu am suficientă energie pentru discuţia asta. Treci în pat.

Profitând de ocazie şi repede, să nu se răzgândească, intră în dormitor. îşi scoate ghetele şi se ghemuieşte în patul aflat mai departe, întorcându-se cu spatele la el.

îl ascultă cât se mişcă prin cameră, dezbrăcându-se şi împăturindu-şi hainele. Anxietatea ei sporeşte cu fiecare mişcare a lui, cu fiecare sunet. După o eternitate, se aude sunetul uşor al tălpilor goale pe podea. îl aude cum se apropie de pat. Stă lângă ea, cu respiraţia repezită, şi îi simte ochii pe trupul ei. Peste tot. Strânge bine pleoapele, prefacându-se că doarme.

Anatoli plescăie din buze, apoi se aude un foşnet de cearşafuri şi pături şi, spre marea surprindere a Alessiei, simte cum îi pune o pătură peste ea. Apoi Anatoli stinge lumina, cufundând camera în întuneric, iar patul se lasă când se întinde şi el alături.

Nu! Ar trebui să fie în celălalt pat!

Alessia se crispează, dar el e sub plapumă, în timp ce ea e întinsă deasupra. O prinde în braţe şi o trage lângă el.

— Aşa o să ştiu dacă te ridici din pat, zice el şi o sărută pe păr.

Ea se smuceşte şi duce mâna la cruciuliţa de aur de la gât.

în scurtă vreme, respiraţia lui regulată îi spune că a adormit.

Alessia se uită în gol în întunericul de care se teme şi îşi doreşte să o înghită cu totul. Lacrimile refuză să mai curgă. I-au secat cu totul.

Ce face Maxim?

îi e dor de mine?

E cu Caroline?

O vede pe Caroline în braţele lui Maxim, îl vede strângând-o la piept şi îi vine să urle.

îi e prea cald şi cineva vorbeşte încet în apropiere. Deschide un ochi şi se întreabă unde e.

Nu. Nu. Nu.

Un val de teamă şi disperare o potopeşte cu suferinţă când îşi aduce aminte.

Anatoli.

Vorbeşte la telefon, în camera cealaltă. Alessia se ridică în fund şi ascultă.

— E bine... Nu... Câtuşi de puţin... Nu prea vrea să se întoarcă acasă. Nu o înţeleg.

Vorbeşte cu cineva în albaneză şi pare nedumerit şi supărat:

— Nu ştiu... Poate... Era un bărbat. Patronul ei. Cel de care era vorba în e-mail.

Vorbeşte despre Maximi

— Ea spune că e doar menajera lui, dar nu ştiu ce să zic, Jak.

Jak! Vorbeşte cu tatăl ei!

— O iubesc atât de mult! E foarte frumoasă.

Cum? El nu ştie ce înseamnă iubirea!

— Nu, nu mi-a spus încă. Dar şi eu aş vrea să ştiu. De ce să plece?

Vocea i se frânge. E copleşit de emoţii.

Am plecat din cauza ta!

A plecat ca să fie cât mai departe de el.

— Da. Ţi-o aduc înapoi. O să am grijă să nu păţească nimic. Alessia duce mâna la gâtul care încă o doare. Ce naiba? *Să nu păţească nimic?*

Ce mincinos.

— E în siguranţă cu mine.

Ha! Pe Alessia mai că o pufneşte râsul de ironia acestei declaraţii.

— Mâine seară... Da... La revedere.

îl aude umblând prin cameră şi apoi apare brusc în prag, în chiloţi şi maiou.

— Te-ai trezit? o întreabă.

— Din păcate.

El o priveşte ciudat şi ignoră comentariul.

— Ai dincolo micul dejun.

— Nu mi-e foame.

Alessia se simte curajoasă şi indiferentă. Nu-i mai pasă. Acum, că nu-i mai poate face rău lui Maxim, n-are decât să se poarte cum are chef. Anatoli se freacă pe bărbie şi o priveşte îngândurat:

— Cum vrei. Plecăm în 20 de minute. Ne aşteaptă un drum lung.

— Nu merg cu tine.

El dă ochii peste cap:

— *Carissima,* n-ai de ales. Nu complica situaţia pentru amândoi. Nu vrei să-i vezi pe tatăl tău, pe mama?

Mama.

El ridică puţin din sprâncene. A adulmecat o crăpătură în platoşa ei şi, simţind victoria, îi dă lovitura de graţie:

— îi e dor de tine.

Ea se ridică din pat, îşi ia ursuză bagajul şi, ocolindu**-l** cât

mai departe cu putinţă, intră în baie să se spele şi să se schimbe.

Sub duş, în minte i se înfiripă o idee.

Are bani. Poate ar trebui să se întoarcă în Albania. îşi poate lua un paşaport nou, o viză, şi se poate întoarce în Anglia.

Poate ar trebui să rămân în viaţă.

în timp ce îşi usucă repede părul cu prosopul, simte că viaţa ei are un nou scop.

Se va întoarce la Maxim. Şi va vedea cu ochii ei. Va vedea dacă totul a fost o minciună.

Capitolul douăzeci şi nouă

Alessia moţăie pe locul din faţă. Sunt pe o autostradă şi merg cu viteză mult prea mare. Au mers ore întregi, au traversat Franţa, Belgia, iar acum crede că sunt pe undeva în Germania. E o zi rece şi umedă de iarnă, iar peisajul e mohorât şi plat, exact ca starea ei de spirit. Nu, ea e mai mult decât mohorâtă, e nefericită.

Anatoli pare hotărât să ajungă în Albania cât mai repede cu putinţă. Acum ascultă la radio un talk-show nemţesc, din care Alessia nu înţelege nimic. Monotonia vocilor, vuietul constant al şoselei şi zona rurală ternă îi amorţesc simţurile. Nu vrea decât să doarmă. Când doarme, durerea e ca un zumzet în surdină, ca un pârâit la radio. Nu e ca durerea ascuţită care-i sfâşie inima de îndată ce se trezeşte.

Gândurile ei se întorc la Maxim.

Şi durerea sporeşte.

încetează. Eprea mult.

Se uită cu ochi obosiţi la „logodnicul“ ei, studiindu-l. Conduce concentrat Mercedesul care înghite kilometru după kilometru. Are tenul deschis la culoare, care îi trădează rădăcinile din nordul Italiei, nasul drept, buze pline, iar părul blond, neobişnuit prin părţile lor, e lung şi nepieptănat. Alessia se poate uita cu detaşare la el şi să considere că este un bărbat chipeş. Dar buzele alea au un zvâcnet de cruzime, iar ochii albaştri au o căutătură glacială, care o străpunge când se încruntă la ea.

îşi aminteşte când l-a întâlnit prima dată. Cât de fermecător fusese! Tata îi spusese că Anatoli e un om de afaceri internaţional. La prima întâlnire, păruse fermecător şi versat. Călătorise mult,

iar ea îl asculta fermecată povestind despre Croaţia, Italia şi Grecia — tot felul de locuri îndepărtate. Ea era timidă, dar încântată că tata i-a ales un bărbat aşa de erudit.

Măcar de-ar fi ştiut.

După ce s-au întâlnit de câteva ori, a început să întrevadă străfulgerări din omul care era de fapt. Furia lui iraţională faţă de copiii din vecini care îi înconjuraseră maşina cu uluire admirativă când a venit în vizită, izbucnirile lui când se contrazicea cu taică-su pe teme politice, admiraţia ascunsă faţă de acesta când se răstise la mama pentru că vărsase un strop de rachiu. Semnele erau acolo, de câteva ori a mustrat-o chiar şi pe Alessia, dar adevăratul lui caracter era ţinut în frâu de eticheta socială.

Anatoli şi-a arătat adevărata faţă la nunta unui şef local, când Alessia a cântat la pian. Doi băieţi tineri pe care-i cunoştea de la şcoală au mai rămas cu ea după ce a terminat de cântat. Au flirtat cu ea până când Anatoli a izbutit să o tragă într-o cameră laterală, departe de ei şi de petrecere. Alessia era încântată şi credea că o să încerce să îi fure un sărut, pentru că era prima dată când erau singuri. Dar nu — Anatoli era furios. I-a tras două palme peste faţă. A fost un şoc, cu toate că viaţa cu tatăl ei o pregătise pentru violenţa fizică.

A doua oară când se întâmplase, era la şcoală. După recital, a venit la ea un tânăr şi i-a pus câteva întrebări. Anatoli l-a alungat şi a tras-o în vestiar. Acolo, a lovit-o de câteva ori, a prins-o de mâini şi i-a dat degetele peste cap, ameninţând-o că i le rupe dacă o mai prinde flirtând. L-a implorat să se oprească şi din fericire s-a oprit, dar a îmbrâncit-o la podea şi a lăsat-o suspinând şi tremurând acolo, singură.

Prima dată nu a spus nimănui ce s-a întâmplat. L-a iertat. A fost o scăpare. Ea s-a comportat necuvenit. I-a încurajat pe tinerii aceia zâmbindu-le.

A doua oară, Alessia a fost distrusă.

Credea că poate va reuşi să scape din cercul vicios al

violenţei care o chinuia pe maică-sa, dar tocmai mama fusese cea care o găsise ghemuită pe podea, tremurând şi plângând.

Nu vreau să-ţi trăieşti viaţa alături de un bărbat violent.

Au plâns amândouă.

Şi mama ei a trecut la acţiune.

Dar totul a fost zadarnic.

Acum e aici — cu *el.*

Anatoli o priveşte cu coada ochiului.

— Ce-i?

Alessia îşi fereşte privirea, îl ignoră şi se uită pe geam.

— Ar trebui să oprim, mi-e foame şi tu nici n-ai mâncat, spune el. Ea îl ignoră în continuare, deşi foamea îi strânge ca o gheară
stomacul, amintindu-i de drumul de şase zile de mers pe jos spre Brentford.

— Alessia! se răsteşte el, facând-o să tresară.

Se întoarce către el:

— Ce-i?

— Cu tine vorbesc.

Ea ridică din umeri:

— M-ai răpit. Nu vreau să fiu cu tine. Şi tu te aştepţi să fac conversaţie?

— Nu ştiam că poţi fi aşa nesuferită, bombăne Anatoli.

— Şi ăsta e doar începutul.

Gura lui Anatoli se strâmbă şi, spre surprinderea ei, pare amuzat:

— Un lucru e sigur în ceea ce te priveşte, *carissima:* nu se plictiseşte omul cu tine.

Semnalizează şi ies de pe autostradă într-o zonă de servicii.

— E o cafenea acolo. Hai să mâncăm ceva.

Anatoli îi pune în faţă o tavă pe care se află cafea neagră, câteva pliculeţe de zahăr, o sticlă de apă şi o baghetă de brânză:

— Nu pot să cred că *eu* te servesc *pe tine,* spune el în timp ce se aşază. Mănâncă.

— Bun venit în secolul XXI, i-o întoarce Alessia, încrucişând provocator braţele.

El încleştează maxilarele:

— Nu-ţi spun a doua oară.

— Ah, Anatoli, dă-i drumul, fa ce ştii tu mai rău. Nu mănânc. Tu le-ai cumpărat, tu să le mănânci, se răsteşte ea, ignorând protestele stomacului.

în ochii lui se citeşte uimirea, dar strânge din buze şi Alessia bănuieşte că încearcă să îşi ascundă un zâmbet. Oftează, întinde mâna, îi ia bagheta şi, cu un gest teatral, ia o muşcătură consistentă. Cu gura plină, pare deopotrivă absurd şi ridicol de încântat de sine. E aşa de caraghios încât, fără să vrea, Alessiei îi scapă un chicotit.

Anatoli zâmbeşte, un zâmbet adevărat, care îi luminează şi ochii. Se uită la ea cu căldură şi nu mai încearcă să îşi ascundă amuzamentul:

— Ţine, zice el, şi îi întinde bucata rămasă de baghetă.

Stomacul ei alege tocmai acest moment ca să chiorăie, iar la auzul
sunetului zâmbetul lui se lărgeşte. Alessia se uită la baghetă, apoi la el, şi oftează. îi este foarte foame. împotriva voinţei ei, ia sandviciul şi începe să mănânce.

— Mai bine, zice el şi începe să mănânce porţia lui.

— Unde suntem? întreabă Alessia după câteva îmbucături.

— Tocmai am trecut de Frankfurt.

— Când ajungem în Albania?

— Mâine. Sper că mâine după-amiază suntem acasă.

îşi termină masa în tăcere.

— Mănâncă tot. Vreau să mergem fără oprire. Vrei la toaletă?

Anatoli se ridică, nerăbdător să plece cât mai repede. Alessia îşi
ia cafeaua fără să mai pună şi zahăr în ea.

Ca Maxim.

E amară, dar o bea pe toată. Ia sticla cu apă. Staţia service, cu parcarea mare şi mirosul de gaze de eşapament, e cumplit de familiară şi îi aminteşte de drumul pe care l-a făcut cu Maxim; dar diferenţa este că voia să fie Maxim. Acum se îndepărtează tot mai mult de el cu fiecare kilometru.

Stau în salonul pentru business class de la British Airways, pe aeroportul Gatwick, aşteptând zborul de după-amiază spre Tirana. Tom frunzăreşte *The Times* şi soarbe dintr-un pahar cu şampanie, în timp ce eu îmi fac gânduri negre. Am trăit într-o stare de permanentă îngrijorare de când a fost smulsă Alessia de lângă mine.

Poate a plecat de bunăvoie cu el.

Poate s-a răzgândit în privinţa noastră.

Nu vreau să cred aşa ceva, dar îndoiala îşi croieşte drum în mintea mea.

Se strecoară înşelător.

Dacă aşa s-a întâmplat, atunci cel puţin o să am ocazia să discut cu ea în legătură cu răzgândirea asta subită. Ca să mai uit de gândurile astea tulburătoare, fac câteva poze şi le urc pe contul meu de Instagram. Odată încheiată şi treaba asta, reiau în minte evenimentele dimineţii.

Mai întâi i-am cumpărat Alessiei un telefon, care e în rucsacul meu. M-am întâlnit cu Oliver şi am verificat rapid agenda tuturor afacerilor imobiliare. Spre uşurarea mea, lucrurile păreau a merge bine. în prezenţa avocatului meu, domnul Rajah, care a fost martor, am semnat actele solicitate de Biroul Coroanei pentru includerea mea în Linia de Succesiune. Le-am prezentat amândurora o versiune revizuită a evenimentelor de peste weekend cu Alessia şi l-am rugat pe Rajah să îmi recomande un avocat specializat în servicii de imigrare, ca să putem începe să găsim vreun fel de viză pentru Alessia.

După aceea, dintr-un impuls, am făcut o vizită la banca mea din Belgravia, unde este depozitată Colecţia Trevethick. Dacă o găsesc pe Alessia şi nu e totul pierdut, o s-o cer de soţie. De-a lungul secolelor, strămoşii mei au adunat o grămadă frumuşică de bijuterii fine, lucrate de cei mai pricepuţi artizani ai vremurilor lor. Când colecţia nu e

împrumutată muzeelor din lumea întreagă, e depozitată în siguranţă în seifurile din Belgravia.

Am nevoie de un inel, unul care să fie pe măsura frumuseţii şi talentului Alessiei. în colecţie erau două care s-ar putea potrivi, dar am ales un inel Cartier din anii 1930, din platină şi cu diamante, pe care bunicul meu, Hugh Trevelyan, i l-a dat bunicii mele, Allegra, în 1935. E un inel desăvârşit, simplu şi elegant: 2,79 carate şi evaluat în prezent la 45 000 de lire.

Sper să-i placă Alessiei. Dacă totul merge conform planului, se va întoarce în Marea Britanie purtând inelul — în calitate de logodnică a mea.

îmi pipăi din nou buzunarul, ca să mă asigur că inelul e în siguranţă, şi mă încrunt la Tom, care se îndoapă cu alune şi ridică privirea.

— Rezistă, Trevethick. Se vede cu ochiul liber că n-ai stare. Alessia o să fie bine. îţi salvăm noi fata.

A insistat să mă însoţească din clipa-n care l-am sunat şi i-am spus ce s-a întâmplat. Şi-a lăsat un om să o păzească pe Magda şi acum e aici, cu mine. Lui Tom îi place aventura. De aceea s-a şi înrolat în armată pe vremuri. Acum e din nou călare pe calul lui alb — metaforic vorbind — şi gata de luptă.

— Sper, răspund.

Oare şi Alessia ne va vedea drept salvatori, nu drept o mare bătaie de cap? Nu ştiu. Abia aştept să mă urc în avion şi să ajung acasă la părinţii ei. N-am nicio idee ce mă aşteaptă acolo, dar sper că o voi găsi pe fata mea.

— **De ce ai** plecat din Albania? o întreabă Anatoli când intră din nou pe autostradă.

Vorbeşte pe un ton blând şi Alessia se întreabă dacă nu cumva încearcă să-i inducă un fals sentiment de siguranţă. Nu-i chiar atât de proastă.

— Ştii de ce. Ţi-am spus deja.

Chiar în timp ce rosteşte cuvintele, îşi dă seama că nu ştie ce poveste i-au spus lui. Poate are ocazia să mai înfrumuseţeze puţin adevărul. Să uşureze puţin situaţia pentru ea şi pentru maică-sa. Dar totul depinde de ceea ce a spus Magda.

— Ce-a zis prietena mamei?

— Taică-tu a interceptat e-mailul. A văzut numele tău şi m-a rugat pe mine să i-l citesc.

— Ce spunea?

— Că eşti bine, sănătoasă, şi că eşti plecată să lucrezi pentru un bărbat.

— Atâta tot?

— Mai mult sau mai puţin.

Aşadar, Magda nu a pomenit de Dante şi Ylli.

— Şi tata ce-a zis?

— M-a rugat să vin după tine şi să te aduc înapoi.

— Şi mama?

— N-am vorbit cu mama ta. Nu-i treaba ei.

— Sigur că e treaba ei! Nu mai fi aşa de preistoric!

Anatoli îi aruncă o privire piezişă, luat prin surprindere de izbucnirea ei.

— Preistoric?

— Da! Eşti un adevărat dinozaur. Merită să i se ceară părerea.

încruntarea nedumerită a lui Anatoli vorbeşte de la sine; habar
n-are ce tot spune ea acolo. Alessia continuă, înfierbântându-se pe măsură ce vorbeşte;

— Eşti un om din alt secol. Din altă epocă. Tu şi toţi bărbaţii ca tine. în alte ţări, atitudinea ta de Neanderthal faţă de femei ar fi de neacceptat.

Anatoli clatină din cap:

— Ai stat prea mult în Occident, *carissima.*

— îmi place Occidentul. Bunica era din Anglia.

— De-asta te-ai dus la Londra?

-Nu.

— Şi atunci, de ce?

— Anatoli, ştii de ce. Vreau să-ţi fie clar. Nu vreau să mă mărit cu tine.

— Lasă că-ţi revii tu, Alessia.

Şi dă din mână, ca şi cum împotrivirea ar fi neînsemnată.

Alessia pufneşte, simţindu-se jignită, dar şi curajoasă. La urma urmelor, ce-i poate face în timp ce conduce?

— Vreau să aleg singură cu cine mă căsătoresc. E o dorinţă cât se poate de simplă.

— Vrei să-l dezonorezi pe tatăl tău?

Alessia roşeşte. Sigur că atitudinea ei — sfidarea, *încăpăţânarea* ei — aduce mare ruşine asupra familiei.

Se întoarce spre geam, dar pentru ea această conversaţie nu s-a terminat. Poate va reuşi să-l convingă cumva pe tatăl ei.

îşi îngăduie să se gândească pentru câteva clipe la Maxim şi simte cum o copleşeşte durerea, ascuţită şi reală. Curajul se evaporă şi cade din nou în disperare. Inima îi bate mai departe, dar e pustiită.

îl va mai vedea vreodată?

Undeva, în Austria, Anatoli opreşte din nou la o benzinărie, dar de data asta numai pentru ca să facă plinul. Insistă să vină cu el să plătească. Alessia se târăşte după el fără tragere de inimă, neatentă la ce se întâmplă în jurul ei.

Când se întorc pe autostradă, el o anunţă:

— Peste puţin timp ajungem în Slovenia. La intrarea în Croaţia, va trebui să intri din nou în portbagaj.

— De ce?

— Pentru că nu e în Schengen şi are graniţă.

Alessia se albeşte la faţă. Nu-i place să stea în portbagaj. Urăşte întunericul.

— Când ne-am oprit la benzinărie, am cumpărat şi câteva baterii pentru lanternă.

Se uită pe furiş spre Anatoli, iar el îi surprinde privirea:

— Ştiu că nu-ţi place. Dar n-avem ce face.

îşi întoarce privirea spre drum.

— Şi de data asta nu ar trebui să dureze prea mult. Când am oprit la Dunkerque, am crezut că eşti inconştientă, că te-ai intoxicat cu monoxid de carbon sau cine ştie ce.

Se încruntă. Dacă nu se înşală, Alessia ar putea jura că e îngrijorat. După-amiază, la restaurant, a privit-o cu căldură.

— Ce-i? o întreabă el, scoţând-o din visare.

— Nu sunt obişnuită să-ţi faci griji pentru mine, recunoaşte ea. Numai cu violenţa.

Mâinile lui Anatoli se încleştează pe volan.

— Alessia, dacă nu faci ceea ce ţi se spune, există consecinţe. Mă aştept să fii o soţie gheg[1] tradiţională. Asta-i tot ce trebuie să ştii. Cred că ai devenit prea încăpăţânată cât ai stat la Londra.

Nu-i răspunde, ci întoarce capul şi se uită la peisajul rural care zboară pe lângă ei, sporindu-i amărăciunea pe măsură ce maşina înghite kilometru după kilometru.

AVIONUL NOSTRU ATERIZEAZĂ la Tirana la ora locală 20:45, pe o ploaie rece, torenţială. Tom şi cu mine avem numai bagaje de mână, aşa că trecem prin vamă şi ieşim într-un terminal modern, bine luminat. Nu ştiu la ce mă aşteptam, dar arată ca orice alt mic aeroport din Europa, cu toate amenajările de care ai nevoie.

Pe de altă parte, maşina noastră închiriată e o surpriză neaşteptată. Agentul mă avertizase că aici nu există maşini de firmă de închiriat, aşa că m-am trezit la volanul unei maşini de care nu am auzit niciodată: o Dacia. E cea mai simplă şi mai analogică maşină pe care am condus-o vreodată, deşi are un port USB în radio, aşa că îmi pot conecta iPhone-ul şi folosi Google Maps. Constat cu surprindere că îmi place maşina, e practică şi solidă. Tom o botează „Dacy“ şi, după

Grup etnic albanez, prezent în special în nordul ţârii. (N.r.)
o scurtă negociere la ieşirea din parcare şi un bacşiş pentru parcagiu, o luăm din loc.

E o adevărată provocare să conduci noaptea, pe o ploaie torenţială, pe partea cealaltă a drumului, într-o ţară unde până la jumătatea anilor 1990 nu se auzise de maşini proprietate personală. Dar în 40 de minute, Dacy şi Google Maps ne duc teferi la Piaza Hotel, în centrul Tiranei.

— Drace, complicat a mai fost, exclamă Tom când tragem în faţa hotelului.

— Că bine zici!

— Deşi am condus în condiţii mai grele, bombăne el.

Opresc motorul, ştiind că face aluzie la perioada petrecută în
Afganistan.

— Cât de departe e oraşul natal al fetei ăsteia?

— O cheamă Alessia, mă răstesc eu pentru a zecea oară.

Mă întreb dacă a fost înţelept din partea mea să îl las pe Tom să vină cu mine.

— Cred că avem trei, patru ore de condus.

La nevoie, e un om bun, dar diplomaţia n-a fost niciodată punctul lui forte.

— Iartă-mă, bătrâne. Alessia, zice el, trăgându-şi o palmă peste frunte. Am înţeles. Sper să se oprească ploaia până mâine. Hai să ne cazăm şi să vedem dacă putem bea ceva pe undeva.

În portbagajul Mercedesului, Alessia strânge lanterna în mână când maşina se hurducă şi se opreşte. Probabil că au ajuns la graniţa cu Croaţia. închide ochii, trage haina lui Anatoli peste cap şi stinge lanterna. Nu vrea să fie prinsă. Nu vrea decât să ajungă acasă. Aude voci, potolite şi trădând

stăpânire de sine. Apoi maşina se pune în mişcare. Oftează uşurată şi aprinde iar lanterna. îşi aminteşte de ascunzătoarea improvizată sub cearşafuri pe care-a împărţit-o cu Maxim şi cu micul dragon. Au stat şi au vorbit îndelung în patul lui mare, demn de un nobil, cu genunchii atingându-li-se şi... Durerea o străpunge brusc, ca o lamă de cuţit. O arde până-n străfundurile sufletului.

Nu peste multă vreme Mercedesul încetineşte şi opreşte. Motorul toarce în ralanti şi, după câteva secunde, Anatoli deschide portbagajul. Alessia stinge lanterna şi se ridică în şezut, clipind des în întuneric.

Se află pe un drum pustiu de ţară. în partea opusă, se zăreşte în întuneric un bungalou mic. Luminile de poziţie aruncă o strălucire roşie demonică pe chipul lui Anatoli, iar răsuflarea i se adună într-un nor rău-prevestitor în jurul lui. întinde o mână să o ajute să iasă şi, pentru că e obosită şi înţepenită, o acceptă. Se împiedică în momentul când se dă jos din portbagaj, dar el o trage în faţă şi o prinde în braţe.

— De ce eşti aşa ostilă? şopteşte el cu buzele pe tâmpla ei.

O strânge şi mai tare de talie, o prinde de ceafa şi o apucă de păr. în ciuda frigului, răsuflarea lui e fierbinte şi grea între ei. Până să realizeze Alessia ce se întâmplă, buzele lui se zdrobesc dur de gura ei. încearcă să-i vâre cu forţa limba în gură, iar ea se opune, străbătută de un amestec ameţitor de teamă şi scârbă. Se smuceşte fără succes din braţele lui şi se zbate haotic, încercând să scape din strânsoare. Anatoli se lasă în spate, o priveşte, şi înainte să-şi dea seama ce face, Alessia îi trage o palmă răsunătoare peste faţă, iar el se trage îndărăt. Şocat. Alessia respiră sacadat, adrenalina îi clocoteşte prin vene, alungându-i frica şi lăsând în urmă furia. Anatoli se încruntă la ea, se freacă pe obraz şi, înainte să apuce să închidă ochii, o loveşte tare peste faţă. O dată. De două ori.

Forţa loviturilor îi smuceşte capul dintr-o parte într-alta şi o face să se clatine pe picioare. Fără prea multă grijă, Anatoli o ia pe sus şi o aruncă în portbagaj, iar ea se loveşte la umăr, la spate şi la cap. înainte să poată protesta, el trânteşte capota.

— Până înveţi să te porţi frumos şi să fii civilizată, n-ai decât să stai acolo! ţipă el.

Alessia îşi prinde în mâini capul care-i zvâcneşte. Furia îi arde gâtlejul şi fundul ochilor.

Asta va fi viaţa ei de acum înainte.

Iau o gură de Negroni. Sunt cu Tom într-un bar de lângă hotel. E modern, îngrijit şi confortabil, personalul e prietenos şi atent, deşi nu exagerat. Şi, mai mult, au un Negroni al dracului de bun.

— Cred că am nimerit bine, zice Tom şi mai soarbe din pahar. Nu ştiu la ce mă aşteptam. Capre şi colibe de chirpici, presupun.

— Da. Şi eu cam tot aşa credeam. Locul ăsta depăşeşte toate aşteptările mele.

Mă priveşte gânditor:

— Scuze, Trevethick, dar trebuie să ştiu. De ce faci toate astea?

-Ce?

— Alergi după fatuca asta prin toată Europa. De ce?

— Dragostea, mărturisesc eu, de parcă ar fi cel mai lesne de înţeles motiv din lume.

Oare de ce nu pricepe şi el asta?

— Dragostea?

— Da. E cât se poate de simplu.

— Pentru menajeră?

Dau ochii peste cap. Ce-are asta de-a face cu faptul că Alessia a făcut curăţenie pentru mine? *Şi vrea să facă în continuare!*

— Obişnuieşte-te cu ideea, Tom. O să mă însor cu ea.

Tom se îneacă şi împroaşcă lichidul roşu pe masă, iar eu mă întreb din nou cât de înţelept a fost să-l iau cu mine.

— Ia-o încet, Trevethick. E frumuşică din câte îmi amintesc, dar e înţelept?

Ridic din umeri:

— O iubesc.

El clatină din cap, buimăcit.

— Tom, pentru că tu nu ai avut curajul să fad ce trebuie şi s-o ceri de nevastă pe Henrietta — care e o sfântă pentru că

te suportă —, nu mă judeca pe mine.

Se încruntă şi în ochii lui apare o licărire ostilă:

— Uite ce-i, bătrâne, nu mi-aş face datoria de prieten dacă n-aş spune ce e al naibii de evident.

— Şi ce este atât de evident?

— Eşti în doliu, Maxim, spune el cu o voce surprinzător de blândă. Ţi-a trecut prin cap că pasiunea asta subită e felul tău de a face faţă morţii fratelui tău?

— N-are nimic de-a face cu moartea lui Kit şi nu e deloc vorba de o pasiune subită. Tu n-o cunoşti ca mine. E o femeie excepţională. Şi am cunoscut nenumărate femei. E altfel. Nu-i pasă de toate rahaturile de doi bani... E inteligentă. Amuzantă. Curajoasă. Şi ar trebui s-o auzi cântând la pian. E un adevărat geniu.

— Serios?

— Da. Aşa stau de fapt lucrurile. De când am cunoscut-o, văd lumea în cu totul altă lumină. Şi am ajuns să mă întreb care e locul meu în ea.

— Stai calm.

— Nu, Tom. Tu să stai calm. Are nevoie de mine. E bine să aibă cineva nevoie de tine, iar eu am nevoie de ea.

— Dar asta nu e o temelie pentru o relaţie.

Scrâşnesc din dinţi:

— Nu e numai asta. Tu ai luptat pentru ţară. Ai o afacere de succes. Eu ce mama dracului am făcut în viaţă?

— Mă rog, tu eşti cât pe ce să-ţi ocupi locul în istoria familiei Trevethick şi să-i păstrezi moştenirea pentru generaţiile următoare.

— Ştiu, oftez. E descurajam şi vreau lângă mine pe cineva în care să pot avea încredere. Cineva care mă iubeşte. Cineva care mă preţuieşte pe mine, mai mult decât averea şi titlul meu. Cer prea mult?

Tom se încruntă.

— Am găsit acest om, adaug. Iar tu eşti prea sigur pe Henrietta.

Pufneşte şi coboară privirea spre restul de băutură din pahar.

— Ai dreptate, mârâie el. O iubesc pe Henry. Ar trebui să fac ceea ce se cuvine.

— Ar trebui.

Tom încuviinţează.

— Bun. Hai să mai luăm un rând.

Face semn chelnerului să ne mai aducă un rând, iar eu mă întreb dacă va trebui să fac faţă acestei neîncrederi faţă de Alessia din partea tuturor prietenilor mei... din partea familiei.

— Să fie duble, strig eu.

ALESSIA SE TREZEŞTE şi îşi dă seama că maşina stă pe loc. Motorul e oprit. Capota se ridică, iar Anatoli se află din nou deasupra ei.

— Ţi-ai învăţat cât de cât lecţia?

Alessia îi aruncă o privire duşmănoasă şi se ridică, frecându-se la ochi.

— Ieşi de-acolo. Stăm aici la noapte.

De data asta nu-i mai întinde mâna s-o ajute, dar se apleacă pe deasupra ei şi îşi ia haina, pe care şi-o trage repede pe el. Afară bate un vânt muşcător şi ea se înfioară. O doare tot corpul, dar iese din portbagaj posomorâtă şi aşteaptă deoparte să vadă ce are el de gând să facă.

Anatoli o urmăreşte din priviri, iar buzele lui se strâng într-o linie subţire, furioasă:

— Eşti ceva mai ascultătoare acum? o întreabă, cu o expresie batjocoritoare.

Alessia nu scoate o vorbă.

Anatoli pufneşte şi întinde mâna după bagaje. Alessia se uită în jur. Sunt într-o parcare în centrul unui oraş. în

apropiere, se ridică un hotel impunător. Are multe etaje şi e luminat ca un film de la Hollywood, iar pe faţadă scrie WESTIN. Anatoli o înşfacă de mână şi o trage spre intrare. Nu încetineşte pasul, aşa că ea trebuie să alerge ca să ţină ritmul.

Foaierul e tot numai marmură, oglinzi şi modernitate, iar Alessia zăreşte un semn discret: se află la hotelul Westin din Zagreb. Anatoli face cazarea într-o limbă croată perfectă şi în câteva minute sunt în liftul care îi duce la etajul al 15-lea.

Anatoli a luat un apartament luxos, cu mobilier crem şi maro. Are o canapea, un birou, o masă mai mică şi, printr-o uşă întredeschisă, Alessia zăreşte un pat.

Unul.

Nu!

Rămâne în picioare în prag, obosită şi neajutorată.

Anatoli îşi scoate haina şi o aruncă pe canapea.

— Ţi-e foame? întreabă el, deschizând comoda de sub televizor.

În cele din urmă găseşte minibarul.

— Ce zici? se răsteşte el.

Alessia încuviinţează.

Anatoli face semn cu capul spre o mapă îmbrăcată în piele albastră, aflată pe birou:

— Comandăm de la room-service. Alege ceva. Şi scoate-ţi haina.

Alessia ia meniul şi răsfoieşte paginile până la secţiunea room-ser-

vice. Denumirile sunt în croată şi engleză; se uită prin meniu şi alege imediat cel mai scump fel de pe listă. N-are nicio mustrare de conştiinţă să-l pună pe Anatoli la cheltuială. Se încruntă, amintindu-şi cum se opunea încercărilor lui Maxim de a plăti... Anatoli a găsit două sticluţe de scotch şi le deşurubează capacele. Da, Alessia n-are nicio mustrare de conştiinţă. E victima unei răpiri şi Anatoli i-a servit suficiente

abuzuri fizice până acum. îi e dator. Dar cu Maxim... balanţa era cu totul în neregulă. Ea era cea care-i era datoare. Atât de datoare. Domnul ei. îl lasă să i se strecoare în linişte din minte; va jeli mai târziu după el.

— Vreau o friptură New York, cere ea. Cu extra salată. Şi cartofi prăjiţi. Şi un pahar de vin roşu.

Anatoli se întoarce şi o priveşte surprins.

-Vin?

— Da. Vin.

O cântăreşte din priviri câteva momente:

— Ai devenit foarte occidentală.

Alessia prinde curaj.

— Aş vreau un pahar de vin roşu franţuzesc.

— Acum vrei şi franţuzesc? întreabă el ridicând o sprânceană.

— Da, răspunde Alessia şi, după ce se gândeşte mai bine, adaugă: Te rog.

— Bine, o să luăm o sticlă.

Ridică din umeri cu un gest nonşalant şi pare *foarte înţelegător.* Dar nu e. E un monstru.

Toarnă amândouă sticluţele de whisky într-un pahar şi nu-şi ia ochii de la ea când întinde mâna după telefon.

— Ştii, eşti o femeie foarte atrăgătoare, Alessia.

Ea îngheaţă. Ce mai vrea acum?

— Mai eşti virgină? o întreabă cu voce blândă, ademenitoare. Alessia trage aer în piept şi se simte puţin ameţită.

— Sigur că da, şopteşte, încercând să pară deopotrivă ofensată şi jenată.

Anatoli nu trebuie să afle adevărul.

Privirea lui se aspreşte.

— Pari schimbată.

— Sunt. Am deschis ochii.

— Ţi i-a deschis cineva?

— Doar... propria mea experienţă, şopteşte ea, dorindu-şi să nu-i fi răspuns.

îşi atrage duşmănia unui şarpe.

Anatoli formează numărul de la room-service şi face comanda, în timp ce Alessia îşi scoate haina şi se aşază pe canapea, urmărindu**-l** prudentă. Când termină cu telefonul,

Miste
r

Anatoli ia telecomanda, dă pe un post local de ştiri şi se aşază la birou cu paharul. Urmăreşte o

vreme ştirile iară s-o bage în seamă, sorbind din când în când din pahar. Alessia e uşurată că e atent la altceva. Se uită şi ea la televizor, încercând să înţeleagă ce spune crainicul, şi prinde câteva cuvinte. Se concentrează; nu vrea să-i rătăcească gândurile. N-ar face decât să se întoarcă la Maxim şi refuză să îşi plângă pierderea în faţa lui Anatoli.

Când se termină emisiunea, Anatoli se întoarce spre ea.

— Aşa deci, ai fugit de mine?

Vorbeşte despre ziua de ieri?

— Când ai plecat din Albania, spune el, sorbind ultima înghiţitură de whisky.

— M-ai ameninţat că îmi rupi degetele.

El se freacă pe bărbie, gânditor:

— Alessia... Nu...

Şi se opreşte.

— Nu vreau scuze, Anatoli. Nu există nicio scuză să tratezi o fiinţă umană aşa cum m-ai tratat tu pe mine. Uită-te la gâtul meu.

îşi trage puloverul în jos, lăsând să se vadă vânătăile pe care i le-a făcut ieri. Ridică bărbia, ca să fie şi mai vizibile.

Anatoli roşeşte.

Se aude o bătaie discretă în uşă şi, aruncându-i Alessiei o privire frustrată, se duce şi deschide. în faţa uşii e un tânăr în livreaua hotelului, care duce un cărucior pentru mâncare. Anatoli îi face semn să intre şi se dă la o parte în timp ce băiatul transformă cărucior în masă. E acoperită cu o faţă de masă albă, pe care sunt aranjate două tacâmuri. într-o vază de ceramică e un singur trandafir galben, o mică tentativă de romantism.

Ce ironic.

Durerea Alessiei îşi face iar simţită prezenţa, o roade pe dinăuntru, şi trebuie să-şi înăbuşe lacrimile cât desface chelnerul sticla cu vin. Pune dopul de plută pe o farfurioară din

ceramică, scoate câteva farfurii din sertarul încălzit de dedesubt şi, cu un gest larg, dă deoparte capacele care le acopereau. Aroma e înnebunitoare. Anatoli spune câteva cuvinte în croată şi îi dă chelnerului ceva ce seamănă cu o bancnotă de zece euro, pentru care acesta pare extrem de recunoscător. După ce tânărul părăseşte camera, Anatoli o cheamă pe Alessia la masă:

— Hai să mănânci.

Pare îmbufnat.

Pentru că e flămândă şi sătulă să se tot împotrivească, Alessia se aşază la masa improvizată. Aşa va fi de acum înainte, o erodare lentă, chinuitoare a voinţei ei, în aşa fel încât, în timp, va ajunge să se supună bărbatului acestuia.

— E cât se poate de occidental, nu? zice el când se aşază în faţa ei şi ia sticla de vin.

îi toarnă un pahar.

Alessia se gândeşte la ce i-a spus mai devreme. Dacă Anatoli vrea o nevastă albaneză tradiţională, atunci asta va avea. N-o să mănânce cu el. Nu va dormi cu el decât atunci când vrea sex. În mod sigur nu asta îşi doreşte. Se uită în farfurie şi i se pare că pereţii camerei se strâng în jurul ei, sufocând-o.

— *Gezuar,* Alessia, spune el, iar Alessia îl priveşte.

Anatoli a ridicat paharul închinându-**l** tăcut în cinstea ei, cu ochii mari, cu o expresie călduroasă. O furnică tot scalpul. Nu se aştepta la asemenea... onoare! Ridică şi ea paharul, închină cu el fără tragere de inimă şi soarbe o gură.

— Mmm, fiice ea, şi închide ochii, sedusă de gustul vinului.

Când îi redeschide, Anatoli o priveşte cu ochi întunecaţi, care

promit ceva ce ea nu-şi doreşte.

Îi dispare pofta de mâncare.

— N-o să mai fugi de mine, Alessia. Niciodată. O să fii soţia mea, murmură el. Acum mănâncă.

Ea coboară privirea spre friptura din farfurie.

Capitolul treizeci

Anatoli îi umple din nou paharul.

— Abia dacă te-ai atins de mâncare.

— Nu mi-e foame.

— Atunci cred că e vremea să mergem la culcare.

Tonul o face să se uite tăios la el. Stă răsturnat pe spate în scaunul lui, vigilent. Aşteptând. Ca un animal de pradă. Bate cu arătătorul în buza de jos ca şi cum ar fi cufundat în gânduri, dar ochii îi sclipesc. A băut cel puţin trei pahare de vin. Şi whisky-ul înainte. Dă peste cap ultima înghiţitură de vin şi se ridică încet de pe scaun. Rămâne cu privirea aţintită asupra ei, cu ochii concentraţi, mai întunecaţi. O paralizează cu privirea asta.

Nu.

— Nu văd de ce ar trebui să aşteptăm noaptea nunţii, spune el şi se apropie de ea.

— Nu. Anatoli, şopteşte ea. Te rog. Nu.

Se agaţă de masă.

El îi atinge obrazul cu un deget.

— Frumos, şopteşte. Ridică-te. Nu complica lucrurile.

— Ar trebui să aşteptăm, şopteşte Alessia, străduindu-se să-şi dea seama ce poate să facă.

— Nu vreau să aştept. Şi dacă trebuie să mă lupt cu tine, asta e.

Face o mişcare bruscă, o prinde pe după umeri şi o trage cu atâta

forţă, încât îi dărâmă scaunul. Alessia simte cum o copleşesc teama şi furia. Se răsuceşte şi dă din picioare, îl loveşte în fluierul piciorului şi apoi loveşte şi masa, făcând să zdrăngănească vesela şi tacâmurile şi vărsând paharul ei cu

vin.

— Ah. Futu-i, geme el.

— Nu! ţipă ea, lovindu-**l** cu amândouă picioarele şi fluturând pumnii în speranţa că o să-l nimerească.

Anatoli se repede la ea, o prinde de talie şi o trage lângă el. O saltă de la pământ, în vreme ce ea dă din picioare şi loveşte totul în jur încercând să-I nimerească.

— Nu! ţipă ea. Te rog, Anatoli!

Fără să-i ia în seamă ţipetele, o strânge mai tare şi o duce în dormitor pe jumătate târâş, pe jumătate în braţe.

— Nu. Nu. încetează!

— Linişte! ţipă el şi o zgâlţâie, aruncând-o în pat cu faţa în jos.

Se aşază lângă ea şi o ţine nemişcată, punându-i o mână pe spate,
în timp ce cu cealaltă începe să-i tragă ghetele din picioare.

— Nu! ţipă ea.

Se răsuceşte şi-l loveşte cu picioarele o dată, de două ori, încercând să se smulgă din strânsoare şi atacându-l cu pumnii.

— Ce naiba, Alessia!

E înnebunită; furia şi suferinţa copleşitoare îi dau o putere pe care nici nu bănuia că o are. Se luptă din răsputeri, orbită de furia covârşitoare pe care o îndreaptă, toată, împotriva bărbatului pe care-l urăşte.

— Fir-ar a dracului!

Anatoli se aruncă peste ea, zdrobind-o de saltea şi lăsând-o iară suflare. încearcă să-l dea jos, dar e prea greu.

— Potoleşte-te, li şopteşte el la ureche. Potoleşte-te.

Ea rămâne nemişcată, cruţându-şi resursele şi străduindu-se să îşi umple plămânii cu aer. Anatoli îşi mută greutatea şi o răsuceşte, astfel că stau nas în nas. Trecându-şi un picior peste coapsele ei, o prinde de braţe şi i le ridică deasupra capului, ţinându-le cu o singură mână.

— Te vreau. Eşti soţia mea.

— Te rog. Nu, şopteşte ea, uitându-se în ochii lui

sălbatici, larg deschişi.

Citeşte în ei excitarea; corpul lui suplu vibrează, îl simte lipit de şoldul ei. Anatoli se uită în jos la ea, răsuflând greu, şi îşi trece mâna peste trupul ei, peste sâni, peste abdomen, peste şliţul pantalonilor.

— Nu, Anatoli, te rog. Sângerez. Te rog. Sângerez.

Minte, dar e ultima încercare disperată de a**-l** opri. Anatoli se încruntă, ca şi cum n-ar fi înţeles, iar apoi expresia i se schimbă din dorinţă în dezgust.

— Oh, face el.

îi lasă mâinile, se rostogoleşte de deasupra ei şi se uită în tavan.

— Poate că ar trebui să aşteptăm, bombăne el.

Alessia se întoarce pe-o parte, îşi trage genunchii la piept şi se ghemuieşte, facându-se cât mai mică. Disperare, repulsie, teamă — acestea îi vor fi tovarăşi de pat de acum înainte. Lacrimile încep s-o înece şi simte salteaua mişcându-se când Anatoli se ridică şi se duce înapoi în living.

Cât mai poate plânge până ce-i seacă lacrimile?

Clipe. Secunde. Ore.

Mai târziu, Anatoli aruncă o pătură peste ea. Simte patul lăsându-se când se întinde lângă ea, sub plapumă. Se răsuceşte, îşi pune un braţ în jurul ei şi-i trage mai aproape trupul încordat.

— O să fii foarte potrivită pentru mine, *carissima,* şopteşte el, şi buzele lui îi ating obrazul într-un sărut surprinzător de blând.

Alessia îşi îndeasă pumnul în gură, înăbuşindu-şi urletul tăcut.

Se trezeşte brusc. Camera e cufundată în semiîntuneric, luminată de licăririle cenuşii ale zorilor. Anatoli doarme adânc lângă ea. Are chipul relaxat şi în somn pare mai puţin aspru.

Alessia se uită în tavan, cu mintea complet trează. E îmbrăcată şi are ghetele în picioare. Ar putea fugi.

Du-te. Acum. încearcă să se convingă.

încet, fără zgomot, se dă jos din pat şi iese tiptil din cameră.

Resturile de cu seară sunt încă pe masă. Alessia vede nişte cartofi prăjiţi sleiţi, ia repede câţiva şi-i bagă în gură. Cât mestecă, scotoceşte prin bagaje şi îşi găseşte banii. Strecoară bancnotele în buzunarul din spate al blugilor.

Se opreşte şi ascultă.

Anatoli doarme în continuare.

Lângă rucsacul ei, vede valiza lui. Poate acolo îşi ţine banii. Dacă da, ar putea-o ajuta să fugă. Trage încet fermoarul, neştiind ce-o să găsească înăuntru.

Bagajul e împachetat ordonat. Sunt câteva haine — şi pistolul.

Pistolul.

îl scoate.

Ar putea să-l omoare.

înainte s-o omoare el.

Inima începe să îi bată nebuneşte şi i se învârte capul.

Are puterea. Mijloacele. Simte greutatea pistolului în mână.

Se ridică, se duce tiptil spre dormitor şi îl priveşte pe Anatoli. Nu s-a mişcat. Simte un fior pe şira spinării şi începe să respire precipitat. A răpit-o. A bătut-o. A strâns-o de gât. Aproape că a violat-o. îl dispreţuieşte — pe el şi tot ce reprezintă el. E îngrozită de el. Ridică mâna tremurând şi ţinteşte. Trage încet piedica. îi zvâcneşte capul şi are fruntea transpirată.

Acum e acum.

Momentul ei.

îi tremură mâinile şi lacrimile îi înceţoşează vederea.

Nu. Nu. Nu. Nu.

Le alungă şi lasă să-i cadă mâna.

Nu e o ucigaşă.

întoarce arma. Se uită la ţeava pistolului. A văzut suficiente filme americane ca să ştie ce are de făcut.

Nu vrea să-şi accepte soarta orbeşte. Asta ar fi o cale de scăpare.

Ar putea să o termine cu toate, chiar acum. Toată suferinţa ei ar lua sfârşit.

Nu va mai simţi nimic. Niciodată.

îi apare în faţa ochilor chipul chinuit de durere al mamei.

Mama.

Cât de distrusă ar fi...?

Se gândeşte la Maxim. Dar alungă imediat acest gând.

N-o să-l mai vadă niciodată.

I se pune o gheară-n gât. Se sufocă de emoţie. închide strâns ochii. Gâfâie.

Poate muri de mâna ei. Nu a lui Anatoli...

Şi cineva va trebui să facă curat după aceea.

Nu. Nu. Nu.

Se prăbuşeşte pe podea. înfrântă. Un eşec. Nu-şi poate lua viaţa. Nu are curajul. Adânc, în sinea ei, vrea să trăiască, pentru că nutreşte vaga speranţă că **-l** va vedea din nou pe Maxim. Nu poate fugi. Trebuie să ajungă acasă. Zagreb nu e la cinci zile de mers de Londra, e mult mai departe. E neajutorată. Se leagănă încet dintr-o parte în alta, cu pistolul în braţe, abandonându-se durerii. Nu a fost niciodată atât de nefericită. Nu a plâns niciodată atât de mult. Niciodată. Nici chiar după evadarea traumatizantă şi lungul ei drum până la Magda. A jelit-o pe bunica ei, i-a simţit lipsa, dar niciodată nu s-a simţit atât de dărâmată. Durerea e copleşitoare. Nu **-l** poate omorî, nu se poate omorî. L-a pierdut pe bărbatul pe care **-l** iubeşte şi e condamnată să stea cu bărbatul pe care-l

dispreţuieşte.

Are inima frântă. *Nu.* Inima ei nu mai există.

Când începe să se zărească soarele la orizont, îşi potoleşte suspinele, îşi şterge lacrimile şi cercetează pistolul. E la fel ca cel al tatălui ei.

Dar ceva tot *poate* să facă ce a văzut de multe ori la taică-su cum se face. Deschide magazia şi constată cu surprindere că nu sunt decât patru gloanţe înăuntru. Le scoate, trage manşonul brusc în spate şi

prinde glonţul rămas când e aruncat din cameră. Pune încărcătorul la loc şi bagă gloanţele în buzunar. Apoi aşază pistolul la loc în valiza lui Anatoli şi trage fermoarul.

Se ridică şi îşi şterge lacrimile. *Gata cu plânsul,* se mustră în sinea ei. Aruncă o privire pe fereastră şi vede Zagrebul începând să se materializeze în prima lumină a zorilor. De la etajul 15 al hotelului Wes- tin, vede oraşul întinzându-se dedesubt ca o pătură cărămizie uriaşă, făcută din petice. E o privelişte impresionantă şi, într-un moment de uitare de sine, se întreabă dacă şi Tirana e la fel.

— Te-ai trezit.

Vocea lui Anatoli o sperie.

— Mi-era foame, spune ea, aruncând o privire la resturile de mâncare de pe masă. Acum mă duc să fac un duş.

îşi ia geanta, intră în baie şi încuie uşa.

Când iese, Anatoli s-a ridicat din pat şi s-a îmbrăcat. Farfuriile şi resturile de cu seară au dispărut, pe masă e o faţă de masă curată şi un mic dejun continental.

— Ai rămas, zice Anatoli încet.

Pare lipsit de vlagă, deşi e la fel de vigilent ca de obicei.

— Unde să mă fi dus? răspunde fără chef Alessia.

El ridică din umeri.

— Ai mai plecat o dată.

Alessia se uită la el. Mută. Epuizată. Deznădăjduită.

— Pentru că ţii la mine? şopteşte el.

— Nu te supraestima, zice ea şi, aşezându-se pe scaun, ia un corn cu ciocolată din coşul de pâine.

Anatoli se aşază pe scaunul din faţa ei şi, din câte îşi dă ea seama, încearcă să-şi ascundă un uşor zâmbet plin de speranţă.

Mă plimb împreună cu Tom prin vasta piaţă Skanderbeg, aflată în apropierea hotelului. E o dimineaţă limpede,

răcoroasă, cu un soare

care se reflectă în dalele de marmură multicolora care pavează spaţiul imens. E dominată, pe o latură, de statuia ecvestră a eroului din secolul al XV-lea al Albaniei, iar pe cealaltă, de Muzeul Naţional de Istorie. Deşi sunt nerăbdător să ajung în oraşul Alessiei şi să îi găsesc casa, trebuie să-l aşteptăm pe interpret.

Nu mă simt deloc în largul meu, nu pot sta locului şi sunt agitat, aşa că facem un tur rapid prin muzeu, ca să ne mai treacă timpul. îmi distrag atenţia făcând o mulţime de poze şi postându-le online pe cele mai ciudate. Am fost atenţionat de două ori, dar ignor interdicţiile şi fac în continuare poze pe furiş. Nu e tocmai British Museum, dar sunt fascinat de exponatele ilirice. Tom, desigur, e captivat de vitrinele cu arme medievale; Albania are o istorie bogată şi sângeroasă.

La zece, o luăm pe unul dintre cele trei bulevarde paralele spre cafeneaua unde am stabilit să ne întâlnim cu translatorul. Sunt uimit să văd câţi bărbaţi stau acolo bându-şi cafeaua afară, deşi e destul de frig.

Dar unde sunt femeile?

Thanas Ceka e un brunet cu ochi negri care îşi dă doctoratul la Universitatea din Tirana cu o teză în literatura engleză. Engleza lui e excelentă, are un zâmbet prietenos şi o fire plăcută. A adus-o cu el pe iubita lui, Drita, care îşi dă licenţa în istorie. E mignonă şi drăguţă, dar nu vorbeşte engleză la fel de bine ca Thanas. Vrea să vină şi ea cu noi.

Ei bine, lucrurile s-ar putea complica.

Tom îmi aruncă o privire şi ridică din umeri. Nu am timp de ceartă.

— Nu ştiu sigur cât va dura, spun eu, terminându-mi cafeaua.

Ar fi putut fi folosită lejer şi pe post de diluant de vopsea — nu

cred că am mai băut vreodată o cafea aşa de tare.

— E-n regulă. Mi-am eliberat programul pentru weekend, spune Thanas. Eu n-am mai fost niciodată în Kukes, dar a fost Drita.

— Ce ştii despre Kukes? o întreb direct pe fată.

îi aruncă o privire neliniştită lui Thanas.

— Chiar aşa de rău? îi întreb pe amândoi.

— Are o reputaţie proastă. După căderea comunismului, Albania a fost...

Thanas se opreşte.

— A avut parte de vremuri grele.

Tom îşi freacă mâinile.

— îmi plac provocările, zice el, iar Thanas şi Drita au amabilitatea de a râde.

— Vremea nu ar trebui să ne încurce, spune Thanas. Autostrada e deschisă şi n-a mai nins de două săptămâni.

— Gata, mergem? întreb eu, nerăbdător să plec.

Peisajul s-a schimbat. Au dispărut nesfârşitele câmpii monotone din nordul Europei; acum, sub soarele iernii, terenul e stâncos, golaş şi arid. în alte condiţii, Alessiei i-ar fi plăcut călătoria. A avut parte de un tur rapid al autostrăzilor Europei. Dar e cu Anatoli, bărbatul cu care va fi obligată să se mărite — şi va trebui să îl înfrunte şi pe tatăl ei când va ajunge în Kukes. Nu e prea nerăbdătoare să se confrunte cu inevitabilul, iar în sinea ei ştie că e din cauză că mama e cea care va suporta greul furiei lui.

Mai traversează un pod, tot cu o viteză îngrijorătoare. Dedesubt, un fluviu larg îi aminteşte Alessiei de Drin — iar Drinul îi aminteşte de mare.

Marea.

Şi Maxim.

Mi-a dăruit marea.

Oare o să-l mai vadă vreodată?

— Coasta Croaţiei e foarte pitorească. Fac multe afaceri aici, spune Anatoli rupând tăcerea care s-a înstăpânit între ei de când au plecat de la Zagreb.

Alessia îi aruncă o privire. Nu-i pasă de afacerile lui. Nu vrea să ştie cu ce se ocupă. A fost o vreme când era curioasă, dar vremea aceea a trecut. în plus, ca soţie a lui — ca o *bună* nevastă albaneză — nu va pune nicio întrebare.

— Am câteva proprietăţi aici.

îi aruncă un zâmbet lacom, iar Alessia îşi dă seama că încearcă să o impresioneze, cum a făcut şi când s-au întâlnit prima dată.

întoarce capul, uitându-se la mare, iar mintea îi zboară înapoi în Cornwall.

Drumul prin Tirana până la ieşirea din oraş este de-a dreptul înspăimântător. Pietonii au obiceiul descurajant să sară-n drum, iar sensurile giratorii n-au nicio lege — autoturisme, camioane şi autobuze se bat între ele pentru prioritate. E ca un uriaş joc unde fiecare speră să se dea celălalt deoparte şi, în ritmul ăsta, o să am nervii ferfeniţă până în Kukes. Tom bate tot timpul cu palma în bord, ţipând la pietoni, la şoferi, la toată lumea. E al naibii de enervant.

— Ce naiba, Tom, taci dracului odată! încerc să mă concentrez!

— Scuze, Trevethick.

Printr-o minune, ieşim întregi din centrul oraşului. Odată ce ne încadrăm pe drumul principal, încep să mă relaxez puţin, dar conduc încet; aici şoferii sunt imprevizibili.

De o parte şi de alta a drumului sunt mai multe reprezentanţe auto şi nenumărate benzinării. Când lăsăm în urmă Tirana, trecem pe lângă o clădire mare, neoclasică, impunătoare, care arată mai curând ca un tort de nuntă.

— Ce-i aici? întreb.

— E un hotel, spune Thanas. E în construcţie de ani de zile.

Ridică din umeri când privirile noastre se întâlnesc în oglinda
retrovizoare.

-Ah.

Câmpurile joase par roditoare şi verzi, ţinând seama că suntem în februarie. Ici şi colo, pe câmp, se zăresc case joase, cu acoperişuri roşii, în timp ce conduc, Thanas ne face un rezumat al istoriei Albaniei şi ne spune mai multe despre el. Părinţii lui au supravieţuit căderii comunismului şi amândoi au învăţat engleza de la BBC World Services, deşi postul era interzis pe vremea regimului opresiv. Se pare că BBC — dar şi multe alte chestii britanice — sunt la mare preţ în Albania. Acolo vor să ajungă majoritatea albanezilor. Acolo sau în America.

Tom şi cu mine ne uităm unul la altul.

Drita îi spune ceva lui Thanas cu voce scăzută, iar el ne traduce, în 2000, Kukes a fost nominalizat la premiul Nobel pentru pace după ce oraşul a acceptat sute de mii de refugiaţi în timpul conflictului din Kosovo.

Asta ştiam. îmi amintesc privirea plină de mândrie a Alessiei când m-a delectat în pubul din Trevethick cu poveşti despre Kukes şi obiceiurile albaneze.

Au trecut două zile de când a plecat şi am senzaţia că îmi lipseşte o mână.

Unde eşti, dragostea mea[7]*.*

Intrăm pe autostrada principală care duce spre Kukes şi în curând gonim sub cel mai îngheţat cer albastru, urcând constant spre piscurile maiestuoase acoperite cu zăpadă ale Alpilor Albanezi, iar masivele Shar şi Korab domină peisajul.

Vedem trecători cu râuri repezi cristaline, chei înguste şi stânci abrupte şi zimţate. E uluitor şi, în afară de această autostradă modernă, pământul din jurul nostru pare neatins de timp. Ici, colo apare câte un pâlc de case micuţe, îmbrăcate în plăci de ceramică şi având coşuri pe care iese fum, căpiţe de fân cu glugi de zăpadă, rufe întinse pe sârme, capre libere, capre priponite... asta e ţara Alessiei.

Fata mea dragă.

Sper că eşti bine.

Vin să te iau.

Cu cât urcăm mai mult, cu atât scade temperatura. Tom a trecut la volan, aşa că eu o pot face pe DJ-ul şi pot face poze cu telefonul.

Thanas şi Drita sunt tăcuţi, bucurându-se de privelişte şi ascultându-i pe Hustle and Drone care, de pe telefonul meu, răsună în sistemul stereo al maşinii. Ieşim dintr-un tunel prin munte destul de lung şi ne trezim chiar printre piscurile stâncoase. Sunt acoperite cu zăpadă, dar sunt surprinzător de golaşe, cu doar câţiva copaci pe ele. Thanas ne lămureşte: după căderea comunismului au existat crize masive de combustibil, aşa că în unele zone localnicii au tăiat pădurile pentru lemne de foc.

— Cred că suntem suficient de sus ca să fim deasupra limitei de vegetaţie, spune Tom.

în mijlocul acestei sălbăticii stâncoase dăm peste o barieră şi, cât stăm la rând în spatele câtorva rable şi camioane, îmi sună telefonul. Mă mir că am semnal în aceşti munţi din Europa de Est.

— Ce s-a întâmplat, Oliver?

— îmi cer scuze că te deranjez, Maxim, dar m-a contactat poliţia. Sperau să o interogheze pe... logodnica ta, domnişoara Demachi.

Aha... deci acum ştie. Ignor partea cu logodnica:

— După cum ştii, Alessia s-a întors în Albania, aşa că vor trebui să aştepte până ce se va întoarce la Londra.

— Aşa mă gândeam şi eu.

— Au mai spus ceva?

— Ţi-au recuperat laptopul şi o parte din echipamentul audio,

— Astea sunt veşti bune!

— Şi cazul a fost preluat de Poliţia Metropolitană. Se pare că atacatorii domnişoarei Demachi sunt cunoscuţi de poliţie şi erau căutaţi în legătură cu multe alte infracţiuni.

— Metropolitanii? Bravo! A zis sergentul Nancarrow că s-ar putea să aibă cazier.

Tom îmi aruncă o privire piezişă.

— Au fost puşi sub acuzare?

— Din câte ştiu eu, nu încă, Mister.

— Ţine-mă la curent cu procedurile dacă poţi. Vreau să ştiu dacă sunt acuzaţi şi dacă ies pe cauţiune.

— Am înţeles.

— Te rog să transmiţi poliţiei mesajul meu despre domnişoara Demachi. Spune-le că a trebuit să se întoarcă în Albania pentru o problemă de familie. în rest, merg toate cum trebuie?

— Ca pe roate, Mister.

— Ca pe roate? pufnesc eu. Perfect.

închei convorbirea şi îi dau lui Tom cinci euro, să plătească taxa la barieră.

Dacă Dante şi complicele lui sunt în continuare reţinuţi, înseamnă că poliţia tratează cu seriozitate cazul. Poate îi acuză de trafic de persoane. Sper. Sper că-i bagă după gratii şi aruncă cheile.

Peste câteva minute vedem un indicator pentru Kukes şi încep să mă binedispun. Aproape am ajuns. Mergem pe lângă un lac uriaş care, când mă uit pe Google Maps, se dovedeşte a fi un râu, Drinul, care se varsă în lacul Fierza. îmi amintesc cu câtă pasiune vorbea Alessia despre împrejurimile oraşului ei natal. Nerăbdarea mea creşte exponenţial, îl presez pe Tom să apese pe acceleraţie. O s-o văd. O s-o salvez. Sper.

S-ar putea să nu aibă nevoie să fie salvată.

S-ar putea să vrea să fie aici.

Nici nu te gândi!

Autostrada face o curbă largă şi, după ea, în faţa noastră se zăreşte în sfârşit Kukes. Oraşul e adăpostit într-o vale, în faţă are râul-lac albastru-verzui şi este înconjurat de munţi ameţitor de înalţi. într-ade- văr, priveliştea e spectaculoasă.

Uau.

Asta vede Alessia în fiecare zi.

Traversăm un pod solid peste apă. Pe un promontoriu de deasupra, observ o altă clădire abandonată care stă de pază şi mă întreb dacă nu cumva e un alt hotel abandonat.

În apropiere de Niksic, în Muntenegru, Anatoli opreşte în parcarea unei cafenele de pe marginea drumului. Alessia se uită indiferentă pe geam.

— Mi-e foame. Ar trebui să-ţi fie şi ţie, zice el.

Alessia nu-şi bate capul să-l contrazică şi îl urmează în cafeneaua plăcută şi curată. E un spaţiu relativ nou şi decorat cu o temă amuzantă — automobile —, iar deasupra barului e pictat un *hot-rod* roşu-aprins. E un loc primitor. Dar nu şi pentru Anatoli; e irascibil, în ultimele câteva ore, a lovit de mai multe ori cu palma-n volan şi i-a înjurat cu voce tare pe ceilalţi şoferi. Nu e deloc un om răbdător.

— Comandă ceva pentru amândoi. Eu mă duc la toaletă. Să nu fugi, că te găsesc.

Se strâmbă la Alessia şi o lasă să aleagă o masă.

Acum e nerăbdătoare să ajungă acasă. La cum s-a purtat Anatoli aseară, nu vrea să mai petreacă o noapte cu el. Preferă să-l înfrunte pe tatăl ei. Frunzăreşte meniul, încercând să recunoască măcar câteva cuvinte comune pe care să le ştie fie în engleză, fie în albaneză, dar e obosită şi nu se poate concentra. Anatoli se întoarce. Şi el pare obosit, într-adevăr, conduce non-stop de câteva zile, dar ea refuză să simtă orice simpatie pentru el.

— Ce ai comandat? o întreabă.

— N-am comandat. Uite meniul.

Şi i**-l** întinde înainte să apuce să se enerveze. Apare un chelner şi Anatoli comandă fără să o mai întrebe ce vrea. E uluită să constate că părea să vorbească fluent şi muntenegreana. Chelnerul dispare şi Anatoli îşi scoate telefonul.

Ochii lui albaştri se întâlnesc cu ai ei.

— Linişte, îi spune, şi formează un număr: Bună, Shpresa, Jak e acasă?

Mama!

Alessia se îndreaptă. încordată toată. Anatoli vorbeşte cu mama ei.

— Aha... Păi, spune-i că ajungem în seara asta, în jur de opt... Privirea lui Anatoli alunecă spre Alessia:

— Da, e cu mine. E bine... Nu... E la baie.

— Cum!

Anatoli duce degetul la buze.

— Anatoli, lasă-mă să vorbesc cu mama, insistă Alessia, întin- zând mâna după telefon.

— Ne vedem când ajungem. La revedere.

Şi închide.

— Anatoli!

în ochi i se adună lacrimi de furie şi i se pune un nod în gât. Nu i-a fost niciodată mai dor de casă decât acum.

Mama.

Cum poate să nu o lase nici să schimbe câteva vorbe cu mama ei?

— Dacă ai fi fost un pic mai ascultătoare şi mai recunoscătoare, te-aş fi lăsat să stai de vorbă cu ea, zice el. Am bătut cale lungă pentru tine.

Alessia se uită urât la el, apoi pleacă privirea. Nu vrea să vadă provocarea din ochii lui; nu mai suportă să se uite la el după această ultimă neruşinare. E crud şi răzbunător şi schimbător şi copilăros, încetul cu încetul, furia i se strecoară prin toate venele.

Nu**-l** va ierta niciodată pentru ceea ce i-a făcut.

Niciodată.

Singura speranţă e să-şi susţină cauza în faţa tatălui ei şi

să-l implore să nu o oblige să se mărite cu el.

Văzut de aproape, Kukes nu e ceea ce mi-am imaginat eu că va fi. E un oraş oarecare, cu blocuri în stil sovietic ponosite. Prin Thanas, Drita ne informează că a fost construit în anii 1970. Oraşul vechi iniţial se află acum pe fundul lacului; valea a fost inundată ca să alimenteze hidrocentrala care asigură energia electrică pentru toată zona. Drumurile sunt străjuite de brazi, pământul e acoperit de o pătură de nea şi străzile sunt liniştite. Se văd câteva magazine care vând bunuri de larg consum, haine şi echipamente agricole şi câteva supermarketuri. Mai sunt şi o bancă, o farmacie şi multe cafenele, unde, după cum e

obiceiul, bărbaţii stau în soarele după-amiezii, bine îmbrăcaţi ca să se apere de frig, şi beau cafea.

Din nou: unde sunt femeile?

Cea mai distinctivă trăsătură a oraşului e aceea că, în capătul oricărei străzi, munţii se ridică înalţi, mândri şi abrupţi, indiferent în ce parte m-aş uita. Suntem efectiv înconjuraţi de frumuseţea lor grandioasă şi mă trezesc regretând că nu mi-am luat Leica la mine.

Agenţia de voiaj ne-a făcut rezervări la un hotel numit, ce să vezi, Amerika. Google Maps ne ghidează pe nişte străduţe laterale, până la hotel. E un amestec ciudat de vechi şi modern, cu o intrare care seamănă cu o grotă de Crăciun, mai ales acum, când e acoperită cu zăpadă.

înăuntru, constat că e cel mai kitsch loc pe care l-am văzut vreodată, înţesat cu tot soiul de bibelouri procurate din SUA, inclusiv câteva replici din plastic ale Statuii Libertăţii. Decorul e imposibil de definit, un melanj de stiluri, dar efectul dominant e... vesel şi prietenos. Gazda noastră, un bărbos subţire şi musculos, de vreo 30 şi ceva de ani, e amabil şi primitor şi ne urează bun venit într-o engleză stricată, înainte să ne îndrume spre camerele noastre, poftindu-ne într-un lift mic. Tom şi cu mine luăm camera cu două paturi şi lăsăm camera dublă pentru Thanas şi Drita.

— Vrei să-l întrebi cum ajungem la adresa asta?

îi dau lui Thanas o bucăţică mototolită de hârtie cu adresa părinţilor Alessiei.

— Da. La ce oră doriţi să plecăm?

— în cinci minute. Imediat după ce despachetăm.

— încetişor, Trevethick, intervine Tom. Nu putem să bem şi noi ceva mai întâi?

Hmm... Cum ar fi spus tata, un strop de curaj insuflat de băutură n-are cum să strice.

— Fie, dar rapid. Şi numai un pahar. De acord? Mă

întâlnesc cu părinţii viitoarei mele soţii şi n-am niciun chef să fiu ameţit.

Tom încuviinţează cu entuziasm şi pune stăpânire pe patul de lângă uşă:

— Sper din suflet că nu sforăi, îi zic în timp ce despachetez.

O oră mai târziu tragem pe un loc de parcare lângă două porţi ruginite de metal, grele şi deschise. Dincolo de ele, în capătul unui drum betonat, se zăreşte o casă izolată, cu acoperiş din ţiglă, aflată pe malul Drinului. Nu i se vede decât acoperişul.

— Thanas, mai bine vii cu mine, spun şi îi lăsăm pe Drita şi pe Tom în maşină.

Strălucirea soarelui la apus aruncă umbre lungi de-a curmezişul aleii. Ne aflăm pe un teren vast, înconjurat de copaci golaşi, deşi sunt şi câţiva brazi şi o grădină de zarzavaturi măricică, bine întreţinută. Casa e vopsită în verde-pal, are trei niveluri şi două balcoane care dau spre apă, din câte pot vedea eu. E mai mare decât celelalte case pe care le-am zărit când veneam încoace. Poate părinţii Alessiei sunt oameni cu stare. Habar n-am. Lacul arată magnific, luminat în nuanţele asfinţitului de iarnă.

Pe exteriorul casei se vede o antenă de satelit, iar eu îmi amintesc de o discuţie pe care am avut-o cu Alessia:

Şi am fost în America uitându-mă la TV.

Televiziune americană?

Da. Netflix. HBO.

Bat la uşa care presupun că e intrarea din faţă. E din lemn masiv, aşa că mai bat o dată, mai tare, ca să fiu sigur că se aude. Inima îmi bubuie în piept şi, în ciuda frigului, îmi şiroieşte transpiraţia pe spate.

Asta e.

Momentul adevărului, amice.

Sunt pe cale să-mi cunosc viitorii socri — deşi ei încă nu ştiu chestia asta.

Uşa se întredeschide şi în raza de lumină care răzbate din interior văd o femeie de vârstă mijlocie, subţire, cu un batic pe cap. în lumina palidă a înserării îmi aruncă o privire întrebătoare, care îmi aminteşte de Alessia.

— Doamna Demachi?

— Da, răspunde ea, nedumerită.

— Mă numesc Maxim Trevelyan şi am venit în legătură cu fiica dumneavoastră.

Ea face ochii mari, clipind des, apoi deschide uşa ceva mai larg. E subţirică şi are umerii delicaţi; e îmbrăcată destul de demodat, cu o fustă bogată şi o bluză. Părul e ascuns sub batic, amintindu-mi de momentul când am văzut-o prima dată pe fata ei stând în holul meu ca un şoricel speriat.

— Alessia, şopteşte.

-Da.

Se încruntă:

— Soţul meu... nu e aici.

Engleza ei e mai greoaie, iar accentul ei e mai puternic decât al Alessiei. Aruncă o privire îngrijorată în spatele meu, cercetând şoseaua — de ce, nu ştiu —, apoi se uită direct la mine:

— Nu poţi rămâne aici.

— De ce?

— Soţul meu nu e acasă.

— Dar trebuie să vorbesc cu dumneavoastră despre Alessia. Cred că e în drum spre casă.

Ea înclină capul pe-o parte, brusc interesată:

— O aşteptăm curând. Ai auzit că se întoarce?

îmi sare inima din piept.

Vine acasă. Am avut dreptate.

— Da. Şi eu am venit să vă cer, ţie şi soţului dumneavoastră...

înghit în sec.

— Permisiunea... să mă căsătoresc cu fiica voastră.

— **Ultima graniţă de** trecut, carissima, spune Anatoli. Ne întoarcem acasă. Păcat că ai lăsat-o în urmă furişându-te ca o hoaţă şi ţi-ai dezonorat familia. Când ne întoarcem, poţi să le ceri iertare părinţilor tăi pentru grijile pe care li le-ai provocat.

Alessia îşi fereşte privirea, înjurându**-l** în sinea ei pentru că o face să se simtă vinovată că a fugit. A fugit de el! Ştie că mulţi bărbaţi din Albania pleacă din ţară ca să muncească în străinătate, dar pentru femei nu e la fel de uşor.

— E ultima dată când trebuie să intri în portbagaj. Dar stai puţin, mai întâi trebuie să iau ceva.

Alessia se trage în spate şi se uită spre apus, unde soarele dispare în cele din urmă după dealuri. Frigul înserării îi pătrunde prin haine şi îi cuprinde inima. Ştie că e din cauză că suferă după singurul bărbat pe care**-l** va iubi vreodată. Ochii i se umplu pe neaşteptate de lacrimi, iar ea clipeşte ca să le alunge.

Nu acum.

Nu vrea să-i dea lui Anatoli această satisfacţie.

O să plângă diseară.

Cu mama.

Inspiră adânc. Aşa miroase libertatea — rece, străin. Data viitoare când va trage adânc aer în piept va fi în patrie, iar aventurile ei vor deveni... cum spunea Maxim? O *nebunie* din trecut.

— Treci înăuntru. Se lasă curând noaptea, îi spune Anatoli răstit, ţinându-i capota deschisă.

Noaptea le aparţine strigoilor.

Iar ea se uită acum la unul dintre ei. Ăsta e Anatoli. întruchiparea unui strigoi. Urcă fără să se plângă şi fără să-l atingă. Se apropie de casă şi, pentru prima dată, e nerăbdătoare să îşi vadă mama.

— Curând, *carissima,* spune el cu o licărire îngrijorătoare în ochi.

— închide portbagajul, i-o retează ea şi strânge lanterna în mână.

Buzele lui se strâmbă într-un zâmbet sardonic şi trânteşte capota, lăsând-o în întuneric.

DOAMNA DEMACHI OFTEAZĂ şi, aruncând încă o privire rapidă şi neliniştită în spatele meu, se dă la o parte:

— Intră.

— Aşteaptă în maşină, îi spun lui Thanas, şi o urmez într-un hol înghesuit, unde îmi face semn spre un raft pentru pantofi.

Ah. îmi scot iute încălţările, uşurat că port şosete asortate.

Şi asta numai datorită Alessiei...

Holul e văruit în alb, iar podeaua cu dale lucioase e acoperită cu un chilim viu colorat. îmi face semn să intru într-o cameră alăturată, unde se află două canapele acoperite cu pături cu modele colorate, iar între ele e o măsuţă, acoperită şi ea cu un şervet cu multe culori. Dincolo de ele e un şemineu; pe poliţa de deasupra sunt înşirate fotografii vechi. Mijesc ochii, sperând să văd şi vreuna de-a Alessiei. E o poză cu o fată cu ochi mari şi serioşi, aşezată la un pian.

Fata mea|

Grătarul e plin de buşteni, dar focul nu e aprins, deşi e frig, şi bănuiesc că acesta e salonul unde sunt primiţi musafirii. Locul de onoare e rezervat pentru pianina veche de lângă perete. E banală şi ponosită, dar pun pariu că e perfect acordată. Aici cântă Alessia.

Fata mea cea talentată.

Lângă pian se află un corp înalt de bibliotecă plin cu cărţi citite şi răscitite.

Mama Alessiei nu m-a invitat să-mi scot haina. Nu cred că o să rămân prea mult.

— Te rog. Ia loc, mă îndrumă ea.

Mă aşez pe una dintre canapele, iar ea stă în capătul celei opuse; radiază toată încordare. încleştându-şi mâinile una de

cealaltă, mă priveşte stăruitor, aşteptând să spun ceva. Ochii ei au aceeaşi nuanţă întunecată ca ai Alessiei — dar unde ai Alessiei

sunt încărcaţi de mister, ai mamei ascund numai tristeţe. Presupun că e din cauza îngrijorării pentru soarta fiicei ei. Dar după chipul ridat şi firele albe din păr, îmi dau seama că nu a avut parte de o viaţă uşoară.

Viaţa în Kukes e grea pentru unele femei.

Cuvintele spuse cu voce scăzută ale Alessiei îmi revin în gând.

Mama ei clipeşte de câteva ori. Bănuiesc că se simte agitată sau stingherită din cauza mea şi mă simt puţin vinovat.

— Prietena mea, Magda, scrie despre un bărbat care o ajută pe Alessia mea şi pe Magda. Tu eşti? întreabă ea cu glas şovăitor şi pe ton scăzut.

-Da.

— Ce face fata mea? şopteşte.

Mă cercetează intens, în mod clar disperată să afle veşti despre Alessia.

— Când am văzut-o ultima dată, era bine. Mai mult decât bine, era fericită. Am cunoscut-o când lucra pentru mine. A venit în casa mea pentru curăţenie, îmi simplific eu engleza, sperând că mama Alessiei va putea ţine pasul.

— Şi tu ai venit tocmai din Anglia?

-Da.

— Pentru Alessia?

— Da. M-am îndrăgostit de fiica dumneavoastră şi cred că şi ea mă iubeşte.

Face ochii mari:

-Da?

Pare speriată.

OK... nu e tocmai reacţia la care mă aşteptam.

— Da. Aşa mi-a spus.

— Şi tu vrei să te căsătoreşti cu ea?

-Da.

— Dar de unde ştii că ea vrea să se căsătorească cu

ţio Mister

tine?

Ahl

— Adevărul, doamnă Demachi, este că nu ştiu. Nu am avut ocazia să o întreb. Cred că a fost răpită şi este adusă în Albania împotriva voinţei ei.

îşi lasă capul pe spate şi se uită atentă la mine, cântărindu-mă din priviri.

Rahat.

— Prietena mea, Magda, vorbeşte frumos despre tine, spune ea. Dar eu nu te cunosc. De ce să te lase soţul meu să te căsătoreşti cu fata noastră?

— Păi, ştiu că nu vrea să se mărite cu bărbatul pe care i l-a ales tatăl ei.

— Ţi-a spus ea?

— Mi-a spus totul. Şi, mai mult de atât, eu am ascultat-o. O iubesc.

Doamna Demachi îşi muşcă buza de sus, iar gestul îmi aminteşte atât de mult de fiica ei, încât trebuie să-mi ascund un zâmbet.

— Soţul meu se întoarce curând. Şi el este cel care va trebui să decidă ce se va întâmpla cu Alessia. E hotărât la bărbatul căruia i-a făgăduit-o. Şi-a dat cuvântul de onoare.

îşi pleacă privirea spre mâinile încleştate una de alta:

— Am lăsat-o o dată să plece, nu cred că o mai pot lăsa încă o dată.

— Vreţi s-o lăsaţi prinsă în capcana unei căsnicii violente şi abuzive?

întoarce brusc ochii spre mine şi văd în ei o străfulgerare a durerii şi înţelegerii ei, urmată de un şoc, când îşi dă seama că ştiu — aşa e viaţa ei.

îmi aduc aminte de tot ceea ce mi-a spus Alessia despre tatăl ei.

Doamna Demachi şopteşte:

— Trebuie să pleci. Acum.

Se ridică.

Futu-i.

Am jignit-o.

— îmi pare rău, şoptesc şi mă ridic şi eu.

Se încruntă, părând încurcată şi nehotărâtă. Apoi izbucneşte brusc:

— Alessia ajunge în jur de opt, în seara asta, cu bărbatul căruia i-a fost făgăduită.

îşi fereşte privirea, probabil întrebându-se dacă a fost o idee bună să-mi împărtăşească un asemenea secret de stat.

Când ies, îmi vine să-i strâng mâinile împreunate în semn de mulţumire, dar mă opresc, pentru că atingerea mea s-ar putea să nu fie bine-venită. Dar îi adresez cel mai sincer şi recunoscător zâmbet.

— Mulţumesc. Fiica dumneavoastră înseamnă totul pentru mine.

Ea se înmoaie puţin, răsplătindu-mă cu un zâmbet şovăitor, şi
din nou văd în ea ceva din Alessia.

Mă conduce la uşă, unde îmi pun ghetele, iar ea mă împinge afară.

— La revedere, îmi spune.

— O să-i spuneţi soţului dumneavoastră că am fost aici?

— Nu.

— De acord, înţeleg.

îi zâmbesc încurajator — cel puţin aşa sper — şi mă îndrept spre maşină.

întorşi la hotel, nu-mi găsesc locul. Am încercat să ne uităm la televizor. Nici Tom, nici eu nu înţelegem la ce ne uităm. Am încercat să citim, iar acum suntem la bar. E la ultimul nivel şi, pe timp de zi, ar avea o perspectivă impresionantă asupra oraşului, a lacului şi a munţilor

dimprejur. Dar acum e întuneric, iar priveliştea slab luminată nu-mi oferă prea multă alinare.

E în drum spre casă.

Cu el.

Sper că e bine.

— Stai jos. Eventual bea ceva, zice Tom.

Mă uit pieziş la el. E unul dintre momentele acelea când îmi doresc să fi fumat. Nerăbdarea şi încordarea sunt aproape insuportabile. După o sorbitură de whisky, nu mai rezist.

— Plecăm.

— E prea devreme.

— Nu-mi pasă. Nu mai pot sta închis aici să aştept. Prefer să aştept cu ai ei.

La 19:40 ne întoarcem la casa Demachi.

E momentul să te comporţi ca un adult.

Tom rămâne şi de data asta în maşină cu Drina, în timp ce Thanas şi cu mine coborâm pe alee.

— Ţine minte, n-am mai fost aici. Nu vreau să-i facem necazuri doamnei Demachi, bine? îi spun lui Thanas.

— Necazuri?

— Cu soţul ei.

— Aha. înţeleg, spune Thanas, dându-şi ochii peste cap.

— Chiar înţelegi?

— Da. Viaţa e complet alta în Tirane. Aici totul e mult mai tradiţional. Bărbaţii. Femeile.

Se strâmbă.

îmi şterg de haină palmele transpirate. N-am mai fost atât de agitat de la interviul pentru Eton. Trebuie să-i fac o impresie bună tatălui Alessiei. Trebuie să-l conving că sunt o opţiune mai bună pentru fiica lui decât nemernicul pe care i l-a ales.

Asta dacă e şi ea de acord.

Rahat.

Bat la uşă şi aştept.

Doamna Demachi deschide uşa. Privirea ei zboară de la Thanas la mine şi înapoi.

— Doamna Demachi? întreb.

Ea încuviinţează.

— Soţul dumneavoastră este acasă?

Ea încuviinţează din nou şi, în caz că ne aude cineva, reiau introducerea pe care i-am recitat-o mai devreme, de parcă scena de după-amiază nu s-ar fi petrecut niciodată.

— Intraţi, spune ea. Trebuie să vorbiţi cu soţul meu.

După ce ne scoatem încălţările, ne ia hainele şi le atârnă în
hol.

Domnul Demachi e în picioare când intrăm într-o încăpere mai mare, aflată în fundul casei. E o bucătărie/sufragerie aerisită, curată lună, cele două zone fiind separate printr-o arcadă. O puşcă de vânătoare atârnă ameninţător pe peretele din spate, deasupra capului domnului Demachi. Observ că e destul de la-ndemână.

Demachi e mai bătrân decât nevastă-sa, are faţa tăbăcită şi părul mai mult cărunt decât negru. Poartă un costum sobru, negru, care îi dă un aer de cap mafiot. Ochii lui nu trădează nimic. Mă bucur că e cu o jumătate de cap mai scund decât mine.

în timp ce doamna Demachi îi explică încet cine suntem, expresia lui devine din ce în ce mai neîncrezătoare.

Rahat. Oare ce-i spune?

Thanas îmi traduce în şoaptă:

— îi spune că doreşti să discuţi cu el despre fiica lui.

-OK.

Demachi ne aruncă un zâmbet nesigur, ne strânge mâinile, face semn spre o canapea veche, din lemn de brad, invitându-

ne să ne aşezăm. Mă cântăreşte cu ochi de aceeaşi nuanţă cu ai Alessiei, în timp ce doamna Demachi dispare pe sub arcadă în bucătărie.

Demachi se uită la mine, apoi la Thanas, şi începe să vorbească. Vocea lui are un timbru profund, bogat, cu un efect aproape liniştitor. Thanas începe imediat să traducă pentru amândoi.

— Soţia mea îmi spune că eşti aici pentru fiica mea.

— Da, domnule Demachi. Alessia a lucrat pentru mine la Londra.

— Londra.

Pare impresionat pentru câteva clipe, dar expresia i se schimbă rapid:

— Cea făcut, mai exact?

— A fost menajera mea.

El închide ochii, ca şi cum vestea asta ar fi fost prea dureroasă pentru el, ceea ce mă surprinde. Poate crede că e sub demnitatea ei... sau poate îi este dor de ea, nu ştiu. Inspir adânc, ca să mă calmez, şi continui:

— Am venit să vă cer mâna ei.

Face brusc ochii mari, uluit, şi se încruntă. E o expresie exagerată. Dar nu ştiu cu ce scop.

— E deja promisă altuia, spune.

— Nu vrea să se mărite cu bărbatul acela. Din cauza lui a plecat de-aici.

Demachi face ochii şi mai mari în faţa sincerităţii mele brutale şi aud un suspin slab dinspre bucătărie.

— Ţi-a spus ea?

— Da.

Expresia lui Demachi rămâne indescifrabilă.

La ce dracu se gândeşte?

Cutele de pe frunte i se adâncesc.

— De ce vrei să te însori cu ea?

Omul pare perplex.

— Pentru că o iubesc.

KUKES E DUREROS de familiar, chiar şi pe întuneric. Alessia e şi nerăbdătoare, şi temătoare de întâlnirea cu părinţii. Tata o s-o bată. Mama o s-o strângă în braţe şi o să plângă împreună.

Cum au făcut mereu.

Anatoli conduce peste podul spre peninsula Kukes şi face stânga. Alessia se înalţă în scaun, încercând să-şi vadă casa. în mai puţin de un minut, zăreşte luminile casei părinţilor ei şi se încruntă. în capătul

aleii e parcată o macină, de care se sprijină două persoane; stau cu faţa spre râu şi fumează. Alessiei 1 se pare ciudat, dar alungă imediat gândul, prea absorbită de iminenta reîntâlnire cu părinţii. Anatoll ocoleşte maşina parcată şi înaintează pe alee.

înainte să se oprească maşina, Alessia deschide portiera şi o ia la fugă pe alee şi pe uşa din faţă. Fără să-şi mai scoată ghetele, străbate holul în goană.

— Mamă! strigă ea şi năvăleşte în living, aşteptându-se să o vadă pe mama.

Maxim şi un bărbat pe care nu-l cunoaşte sunt acolo, în picioare. Vorbesc cu tatăl ei, care acum se holbează la ea.

Lumea Alessiei se opreşte în loc şi ea încremeneşte, încercând să îşi dea seama ce se întâmplă.

Clipeşte speriată de câteva ori, iar inima ei pustiită şi îndurerată zvâcneşte şi se trezeşte la viaţă. Are ochi pentru un singur bărbat.

E aici.

Capitolul treizeci şi unu

Inima bate să-mi spargă pieptul. Alessia rămâne în mijlocul camerei. Uluită.

E aici.

în sfârşit, e aici. Se uită neîncrezătoare la mine, cu ochi mari, întunecaţi.

Da. Am venit să te iau.

Sunt aici, am eu grijă de tine. Mereu.

Arată fabulos. Mai subţire. Dulce. Cu părul ciufulit. Dar e palidă. Mai palidă decât am văzut-o vreodată, şi are o zgârietură pe un obraz şi o vânătaie pe celălalt. Cearcănele negre din jurul ochilor sunt ude de lacrimi care n-au apucat să se usuce.

Mi se pune un nod în gât.

Prin ce ai trecut, iubito?

— Bună, şoptesc. Ai plecat fără să-ţi iei la revedere.

Maxim e aici. Pentru ea. Toţi ceilalţi din încăpere dispar. Nu**-l** poate vedea decât pe el. E ciufulit. E palid şi obosit, dar uşurat. O soarbe din priviri cu ochii aceia verzi, uluitori, iar cuvintele lui îi merg direct la inimă. Aceleaşi cuvinte pe care i le-a spus când a venit după ea în Brentford. Dar pe faţa lui pluteşte o întrebare, o rugăminte nerostită. O întreabă de ce a plecat. Nu ştie ce simte pentru el. Dar tot a venit.

E aici.

Nu e cu Caroline.

Cum s-a putut îndoi de el? Cum s-a putut îndoi el de ea?

Scoate un ţipăt ascuţit şi aleargă în braţele lui, care o aşteptau. Maxim o ascunde la pieptul lui, ţinând-o strâns. îi inspiră mirosul. E curat şi cald şi familiar.

Maxim.

Să nu-mi mai dai drumul niciodată.

Cu coada ochiului prinde o mişcare care îi atrage atenţia. Tatăl său s-a ridicat de pe scaun şi se uită cu ochii mari la ei. Deschide gura să spună ceva...

— Am ajuns acasă, strigă Anatoli de pe hol şi intră mândru în cameră cu rucsacul ei, aşteptându-se să fie întâmpinat ca un erou.

— Ai încredere în mine, îi şopteşte Alessia lui Maxim.

El o priveşte în ochi şi pe chip i se citeşte iubirea. O sărută pe creştet şi-i spune:

— întotdeauna.

Anatoli se opreşte în prag. împietrit.

ALESSIA SE ÎNTOARCE spre tatăl ei, care îşi plimbă privirea de la noi la nemernicul care a răpit-o. Anthony? Antonio? Nu-mi amintesc numele, dar trebuie să recunosc că e un ticălos bine făcut. Ochii lui de un albastru-îngheţat se fac la început mari, plini de uimire, dar apoi se îngustează, evaluându-ne cu răceală pe mine şi pe femeia din braţele mele. O împing pe Alessia în spatele meu, protejând-o de el şi de tatăl ei.

— *Babe, îi spune ea tatălui ei, m'e duket se jam shtatzene dhe ai eshte i ati.*

Se aude în toată camera un icnet şocat.

Ce dracu a spus?

— Cum? tună nemernicul în engleză şi lasă jos bagajele, în timp ce faţa i se schimonoseşte de furie.

Tatăl Alessiei se uită urât la ea şi la mine şi se înroşeşte tot mai tare la faţă.

Thanas se apleacă spre mine şi şopteşte:

— Tocmai i-a spus tatălui ei că ea crede că e însărcinată şi tu eşti tatăl.

— Cum?

Mă simt puţin ameţit. Dar stai aşa... N-are cum... Adică am... Am folosit...

Minte.

Taică-su se întinde după puşcă.

Futu-i.

— **MI-AI SPUS CĂ** sângerezi! ţipă Anatoli la Alessia şi vena de la tâmplă pulsează de stă să-i explodeze.

Mama începe să plângă.

— Am minţit! Nu voiam să pui mâna pe mine!

Se întoarce spre tatăl ei:

— *Babe,* te rog. Nu mă obliga să mă mărit cu el. E un om violent, agresiv. O să mă omoare.

Baba se holbează la ea, deopotrivă uluit şi mânios, în timp ce în spatele lui Maxim un alt bărbat, pe care Alessia nu**-l** cunoaşte, traduce în şoaptă în engleză ce-a spus ea.

— Uite, îi spune tatălui ei, şi-şi descheie haina, trage în josgulerul puloverului şi îi arată vânătăile întunecate din jurul gâtului.

Mama suspină ascuţit.

— Ce mama dracului!

Maxim înjură şi se repede la Anatoli, înşfacându**-l** de gât. Se prăbuşesc amândoi la podea.

E UN OM MORT.

Adrenalina îmi clocoteşte în vene. îl iau prin surprindere pe nemernic, lăsându-l fără suflu când îl izbesc de podea şi mă sui peste el.

— Ticălos nenorocit! urlu şi îi trag un pumn în faţă de-i zboară capul într-o parte.

îl lovesc din nou, în timp ce el se zbate, încercând să mă lovească în faţă, dar reuşesc să mă feresc. însă e puternic şi se

zvârcoleşte sub mine, aşa că îmi încleştez degetele în gâtul lui şi strâng. Mă prinde de mâini, încercând să se elibereze. Strânge buzele şi mă scuipă în faţă,

dar evit şi asta şi scuipatul i se prelinge pe obraz, aşa că acum e plin de propria lui salivă, ceea ce-**l** înfurie şi mai tare. Se tot încordează şi încearcă să mă lovească. Strigă la mine în limba lui. Cuvinte pe care nu le înţeleg — dar al naibii să fiu dacă-mi pasă.

Strâng mai tare.

Mori, nenorocitule.

Se înroşeşte la faţă. Ochii îi ies din orbite.

Ridic mâinile, trăgându-i capul în sus, după care îl izbesc de pardoseala de piatră din bucătărie. Aud, încântat, un trosnet greu.

Undeva, în spatele meu, răsună un ţipăt.

Alessia.

— Dă-te de pe mine, gâfâie nemernicul într-o engleză stricată.

Dintr-odată, simt nişte mâini care mă trag, încercând să mă dea
la o parte. Mă lupt să scap de ele şi mă aplec peste nemernic suficient de aproape încât să-i simt răsuflarea puturoasă.

— Dacă o mai atingi o dată te omor, mârâi la el.

— Trevethick! Trevethick! Maxim! Max!

E Tom. Mă trage de umeri, ridicându-mă de deasupra ticălosului. Trag aer în plămâni în timp ce mă ridic în picioare şi îmi simt tot trupul tremurând de furie şi dorinţă de răzbunare. Nemernicul se uită urât la mine, iar eu descopăr că tatăl Alessiei stă între noi, cu puşca în mână. Cu o privire cruntă, flutură ţeava, facându-mi semn să mă retrag.

Fac ce mi se cere, dar fără nicio tragere de inimă.

— Calmează-te, Maxim. Nu e cazul să provoci un incident internaţional, zice Tom, în timp ce el şi Thanas mă trag îndărăt.

Nemernicul se ridică în picioare clătinându-se, cu chipul

schimonosit de ură.

— Eşti la fel ca toţi englezii, mârâie el. Eşti moale şi slab, iar femeile voastre sunt dure.

— Destul de moale ca să te bat de ţi-a sunat apa-n cap, rahat cu ochi ce eşti, i-o retez eu.

Când furia mi se mai domoleşte, o aud pe Alessia foindu-se în spatele meu.

Tatăl Alessiei stă între cei doi bărbaţi, uitându-se consternat când la unul, când la altul:

— îndrăzniţi să intraţi în casa mea şi să aduceţi violenţa în faţa soţiei şi a fiicei mele? se adresează el lui Maxim şi prietenului său.

De unde a apărut Tom? se întreabă Alessia. îşi aminteşte că l-a întâlnit în Brentford şi şi-l aminteşte în boxeri, în bucătăria lui Maxim. Avea cicatrici pe tot piciorul, de sus până jos. Tom îşi trece mâna prin părul de un roşu-ruginiu şi susţine privirea tatălui ei.

Translatorul se apleacă şi îi şopteşte lui Maxim, în engleză, cuvintele tatălui Alessiei. Maxim ridică mâinile şi se trage înapoi:

— îmi cer iertare, domnule Demachi. O iubesc pe fiica dumneavoastră şi nu vreau să văd că i se întâmplă nimic rău. Mai ales de mâna unui bărbat.

Maxim îi aruncă lui *Baba* o privire cu subînţeles. *Baba* se încruntă şi se întoarce spre Anatoli.

— Şi tu. Mi-o aduci înapoi plină de vânătăi?

— Ştii ce încăpăţânată e, Jak. Trebuie pusă la respect.

— Pusă la respect? Aşa?

Şi *Baba* arată spre gâtul ei.

Anatoli ridică din umeri.

— Doar e femeie.

Tonul lui sugerează că oricum e o cantitate neglijabilă.

Pe măsură ce translatorul îi traduce lui Maxim, acesta strânge maxilarele şi încleştează pumnii. Tremură de încordare şi mânie.

— Nu, şopteşte Alessia şi-şi pune o mână pe braţul lui, încercând să-l domolească.

— Linişte acolo! strigă tatăl ei, întorcându-se cu faţa la ea. Ai adus ruşinea asupra familiei. Ai fugit. Şi acum te-ai întors curvă. Ţi-ai desfăcut picioarele pentru englezul ăsta.

Alessia lasă capul în pământ, albă la faţă.

— *Babe,* Anatoli o să mă omoare, şopteşte ea. Şi dacă vrei să mă vezi moartă, mai bine mă ucizi tu cu puşca aia, măcar să mor de mâna cuiva care ar trebui să mă iubească.

Şi îşi priveşte tatăl, care se albeşte la faţă, în vreme ce Thanas îi traduce încet lui Maxim.

— Nu! strigă Maxim, cu atâta însufleţire, încât toţi ochii se întorc spre el.

Păşeşte repede în faţă, împingând-o pe Alessia în spatele lui.

— Nu se atinge nimeni de ea. Niciunul dintre voi.

Baba se holbează la el, iar Alessia nu-şi dă seama dacă e ofensat sau impresionat.

— Fata ta e marfa deteriorată, Demachi, zice Anatoli. De ce aş vrea resturile altui bărbat şi bastardul lui? Poţi s-o păstrezi şi poţi să-ţi iei la revedere de la împrumutul pe care ţi l-am promis.

Baba se încruntă la el:

— Ai fi în stare să-mi faci una ca asta?

— Cuvântul tău n-are nicio valoare, mârâie Anatoli.

Translatorul redă în şoaptă cuvintele în engleză.

— împrumut? exclamă Maxim.

întoarce puţin capul şi vorbeşte încet, ca să nu-l audă decât Alessia:

— Nemernicul *a plătit* pentru tine?

Alessia roşeşte.

Maxim îl înfruntă pe tatăl Alessiei:

— Acopăr eu orice împrumut, spune el.

— Nu! exclamă Alessia.

Taică-său se uită furios la Maxim.

— îl dezonorezi, şopteşte fata.

— *Carissima,* zice Anatoli din prag. Ar fi trebuit să ţi-o trag când am avut ocazia.

Vorbeşte în engleză, ca să-l înţeleagă şi Maxim.

Acesta se năpusteşte spre el plin de furie, dar de data asta Anatoli e pregătit. Scoate pistolul din buzunarul hainei şi îl îndreaptă spre faţa lui Maxim.

— Nu! strigă Alessia şi ţâşneşte între ei.

— Nu ştiu pe cine să împuşc, pe tine sau pe el, se răsteşte Anatoli la ea în limba lor şi priveşte spre tatăl Alessiei, cerând permisiunea.

Baba se uită la Anatoli, apoi la Alessia.

Toată lumea tace. Tensiunea e ca o pătură groasă care învăluie întreaga încăpere. Alessia se apleacă în faţă.

— Şi ce-o să faci, Anatoli? întreabă ea şi întinde degetul spre el. îl împuşti pe el? Pe mine?

Thanas traduce.

Maxim o apucă de braţe, dar ea se smuceşte.

— Cine se ascunde în spatele unei femei? întreabă Anatoli în engleză, rânjind batjocoritor. Am destule gloanţe pentru amândoi.

Expresia lui triumfătoare o îngreţoşează.

— Nu, nu ai, i-o întoarce Alessia.

Anatoli se încruntă:

— Cum?

Cântăreşte pistolul în palmă.

— Azi-dimineaţă, la Zagreb, ţi-am scos gloanţele în timp ce dormeai.

Anatoli ţinteşte spre Alessia şi încordează degetul spre trăgaci.

— Nu! tună tatăl Alessiei şi îl izbeşte pe Anatoli cu patul puştii atât de tare, încât acesta cade la podea.

Ameţit, Anatoli ţinteşte din nou, dar de data asta spre

tatăl Alessiei, şi apasă pe trăgaci.

— Nu! ţipă într-un glas Alessia şi mama ei.

Dar nu se întâmplă nimic. Percutorul scoate un clinchet care răsună în camera goală a pistolului.

— Futu-i! urlă Anatoli şi se încruntă la Alessia, cu un amestec bizar de admiraţie şi dispreţ pe chip. Eşti o muiere dată dracului, bombăne el şi se ridică în picioare clătinându-se.

— Pleacă! răcneşte *Baba.* Pleacă acum, Anatoli, înainte să te împuşc cu mâna mea. Vrei să fie sânge între noi?

— Pentru cur va ta?

— E fiica mea, iar oamenii ăştia sunt oaspeţi în casa mea. Pleacă. Acum. Nu mai eşti bine-venit aici.

Anatoli se holbează la tatăl ei cu o expresie de furie şi neputinţă întipărită pe fiecare muşchi încordat al feţei.

— Povestea asta nu s-a terminat, mârâie el la *Baba* şi la Maxim.

Se întoarce, îl împinge pe Tom ca să-şi facă loc şi iese din cameră.

Peste câteva secunde se aude un pocnet când trânteşte uşa de la intrare.

CÂND SE ÎNTOARCE spre Alessia, ochii lui Demachi aruncă flăcări. Fără să mă bage în seamă, îşi îndreaptă privirea ameninţătoare asupra fetei:

— M-ai dezonorat, traduce Thanas. Ţi-ai dezonorat familia. Oraşul. Şi te întorci aici în starea asta?

Face un semn cu mâna spre trupul ei:

— Te-ai dezonorat pe tine însăţi.

O văd pe Alessia lăsând capul în jos; o lacrimă i se prelinge pe obraz.

— Uită-te la mine! mârâie el.

Când Alessia înălţă privirea, Demachi ridică mâna ca s-o

plesnească peste faţă, dar o prind şi o trag unde n-o poate ajunge. Tremură toată.

— Să nu îndrăzneşti să te atingi de un fir de păr din capul ei! strig eu, dominându-l. Femeia asta a trecut prin iad. Şi totul din cauza că i-ai ales drept soţ o jigodie de bărbat. A fost răpită de traficanţii de carne vie. A scăpat. A stat nemâncată. A mers zile în şir fără să aibă nimic la ea. Şi după toate astea, a fost suficient de puternică încât să-şi ia o slujbă şi, aproape fără niciun ajutor, să încerce să se pună pe picioare. Cum o poţi trata aşa? Ce fel de tată eşti? Unde e onoarea *ta?*

— Maxim! E tatăl meu!

Alessia mă prinde de braţ cu o expresie îngrozită pe chip. Stau între ea şi aşa-zisul ei tată. Dar sunt pe poziţii, iar Thanas pare că ţine pasul cu mine.

— Cum poţi vorbi despre onoare când te porţi în halul ăsta cu ea? Şi, ce-i mai rău, e foarte posibil să-ţi poarte în pântece nepotul. Şi tu ce faci? O ameninţi cu violenţa?

Cu coada ochiului, o văd pe mama Alessiei care îşi frământă şorţul, cu o expresie îngrozită pe chip.

Demachi se holbează la mine de parcă mi-aş fi ieşit complet din minţi. Se uită la Alessia, apoi din nou la mine, cu o expresie de furie şi dezgust în ochii întunecaţi:

— Cum îndrăzneşti să vii în casa mea şi să-mi spui mie cum să mă port? Tu. Tu eşti cel care ar fi trebuit să-şi ţină clonţu' în nădragi. Nu-mi vorbi tu mie despre onoare.

Thanas se albeşte în timp ce traduce.

— Ne-ai dezonorat pe toţi. Ai dezonorat-o pe fiica mea. Un singur lucru mai poţi face, totuşi, mârâie el printre dinţi şi, cu o mişcare rapidă, armează puşca cu un clic zgomotos.

Rahat.

Am sărit calul.

O să mă omoare.

Mai degrabă îl simt decât îl văd pe Tom încordându-se în pragul uşii.

Demachi îndreaptă arma spre mine şi strigă:

— *Do te martohesh me time bije!*

Albanezii par absolut uluiţi. Tom e gata să sară. Toate privirile se îndreaptă spre mine: A doamnei Demachi. A Alessiei. A lui Thanas. Toţi fac ochii mari, şocaţi, iar Thanas traduce încet:

— O să te însori cu fiica mea.

Capitolul treizeci şi doi

Ah, Babe, nu!

Alessia îşi dă seama că nu s-a gândit la consecinţele minciunii ei despre sarcină. Speriată, se întoarce dinspre tatăl său care ţine puşca în mână, disperată să-i explice adevărul lui Maxim. Nu vrea să-l forţeze să se căsătorească cu ea!

Dar Maxim afişează cel mai larg zâmbet.

Bucuria care străluceşte în ochii lui e evidentă pentru toată lumea.

Expresia lui o lasă fără suflare.

Se lasă încet în genunchi şi din buzunarul hainei scoate un... inel. Un inel frumos, cu diamant. Alessia rămâne fără suflare şi îşi duce mâinile la faţă, plină de uimire.

— Alessia Demachi, spune Maxim, te rog să-mi faci onoarea să devii contesa mea. Te iubesc. Vreau să fiu cu tine mereu. Petrece-ţi viaţa cu mine. Alături de mine. întotdeauna. Căsătoreşte-te cu mine.

Ochii Alessiei se umplu de lacrimi.

A adus un inel.

De asta a venit aici.

Ca s-o ceară în căsătorie.

Şocul a lăsat-o fără suflare.

Apoi o loveşte. Ca un tren de marfa. Exaltarea. O iubeşte cu adevărat. Vrea să fie cu ea. Nu cu Caroline. O vrea alături de el. Mereu.

— Da, şopteşte, cu obrajii uzi de lacrimi de bucurie.

Toţi se uită uluiţi şi muţi cum Maxim îi pune inelul pe

deget şi îi sărută mâna. Apoi, cu un chiot de bucurie, sare în picioare şi o ia în braţe.

— Te **iubesc, Alessia** Demachi, şoptesc.

O las jos şi o sărut. Apăsat. Cu ochii închişi. Nu-mi pasă că avem public. Nu-mi pasă că tatăl ei e acolo cu o puşcă în continuare îndreptată spre mine, nu-mi pasă că mama ei stă în pragul bucătăriei cu ochii mari şi plânge. Nu-mi pasă că unul dintre cei mai apropiaţi prieteni ai mei mă priveşte şocat şi alarmat, de parcă mi-aş fi pierdut minţile.

Chiar în clipa asta aici, în Albania, în Kukes, sunt mai fericit decât am fost vreodată în toată viaţa mea.

A spus da.

Gura ei e moale şi dornică. Limba ei îmi mângâie limba. Au trecut numai câteva zile, dar mi-a lipsit nespus.

Lacrimile ei îmi scaldă faţa. Ude şi răcoritoare.

Futu-i. O iubesc pe femeia asta.

Domnul Demachi tuşeşte zgomotos, iar Alessia şi cu mine revenim cu picioarele pe pământ, rămaşi iară suflare şi ameţiţi după sărutul nostru. Demachi strecoară ţeava puştii între noi şi ne desprindem din îmbrăţişare, dar o apuc de mână şi o ţin hotărât. N-am de gând să-i mai dau drumul. Niciodată. Alessia zâmbeşte şi roşeşte, iar eu mă simt cu capu-n nori. Iubirea, bat-o vina.

— *Konteshe?* îl întreabă tatăl ei pe Thanas, ridicând o sprânceană.

Thanas se uită la mine, dar eu n-am idee ce a întrebat Demachi.

— Contesă? mă lămureşte Thanas.

— A, da. Contesă. Alessia va fi lady Trevethick, contesă de Trevethick.

— *Konteshe?* repetă tatăl ei, de parcă ar încerca să

apuce de undeva cuvântul ăsta şi sensul lui.

încuviinţez.

— *Babe, zoti Maksim eshte Kont.*

Trei albanezi se întorc să se uite la mine şi la Alessia, de parcă ne-ar fi crescut fiecăruia câte un cap în plus.

— Ca lordul Byron? întreabă Thanas.

Byron?

— El era baron, cred. Dar era nobil. Da.

Domnul Demachi lasă arma în jos, zgâindu-se în continuare la mine. Nimeni nu se clinteşte şi nu rosteşte niciun cuvânt.

Trebuie să recunosc că e ciudat.

Tom face un pas înainte.

— Felicitări, Trevethick. Nu mă aşteptam s-o ceri pe loc.

Mă îmbrăţişează şi mă bate pe spate.

— Mulţam, Tom, răspund.

— O să aveţi ce povesti nepoţilor.

Râd.

— Felicitări, Alessia, adaugă Tom, făcând o mică plecăciune în faţa ei.

Ea îl răsplăteşte cu un zâmbet minunat.

Domnul Demachi se întoarce spre nevastă-sa şi-i dă răstit un ordin. Femeia dispare în bucătărie şi se întoarce cu o sticlă de alcool limpede şi patru pahare. Arunc o privire spre Alessia — e radioasă. A dispărut femeia chinuită care a intrat mai devreme în încăpere. Străluceşte. Zâmbetul. Ochii. Mi se taie răsuflarea când o privesc. *Sunt un tip norocos.*

Doamna Demachi umple paharele şi le împarte — numai bărbaţilor. Tatăl Alessiei îl ridică pe al lui:

— *G'ezuar,* spune, iar în ochii lui vicleni, întunecaţi, citesc o mare uşurare.

— *G 'ezuar,* repet, iar Thanas şi Tom mă imită.

Ridicăm cu toţii paharele şi le dăm pe gât. E cel mai cumplit, cel mai letal lichid pe care l-am dat vreodată pe gât. încerc să nu tuşesc. Şi nu reuşesc.

— E grozav, mint eu.

— *Raki,* şopteşte Alessia, şi încearcă să-şi ascundă zâmbetul. Demachi pune paharul jos şi îl umple iar, apoi le umple şi pe
celelalte.

Altul? Rahat. Mă pregătesc mental.

Tatăl Alessiei ridică din nou paharul cu *raki:*

— *Bija ime tani eshteproblem yt dhe do te martoheni, ketu, brenda javes.*

Apoi lasă jos paharul şi flutură arma cu o privire încântată. Thanas ne traduce încet:

— De acum înainte fiica mea este problema ta. Şi o să vă căsătoriţi aici într-o săptămână.

Cum?

Futu-i!

Capitolul treizeci şi trei

O săptămână!

îi zâmbesc năucit Alessiei, iar ea surâde şi îmi dă drumul la mână.

— Mama! izbucneşte ea, şi o urmăresc cum aleargă spre mama ei, care a aşteptat răbdătoare în bucătărie.

Se îmbrăţişează şi se agaţă una de alta ca şi cum n-ar vrea să-şi mai dea drumul niciodată. 'Apoi încep să plângă amândouă. încet, potolit, cum numai femeile ştiu s-o facă.

E... emoţionant.

Este evident că le-a fost dor una de cealaltă. Chiar mai mult decât
atât.

Mama şterge lacrimile fiicei şi-i zice repezit ceva în limba lor, iar eu n-am habar ce-şi spun. Râsul Alessiei e mai mult un gângurit şi se îmbrăţişează iar.

Tatăl ei le priveşte, apoi se întoarce spre mine.

— Femeile. Sunt aşa de sentimentale.

Thanas îmi traduce cuvintele lui, dar Demachi pare uşurat. Cred.

— Da, răspund cu vocea răguşită, şi sper că sună suficient de viril. I-a fost dor de mama ei.

Dar nu şi de tine.

Mama Alessiei îi dă drumul şi ea vine spre tatăl său.

— *Baba,* îi şopteşte, cu ochii mari.

îmi ţin răsuflarea, hotărât să intervin dacă ridică un deget asupra ei.

Demachi o prinde încetişor de bărbie:

— *Mos u largo përsëri. Nuk është miré për nënën tende.*

Alessia îi zâmbeşte cu timiditate, iar el se apleacă şi o sărută pe
frunte, închizând ochii:

— *Nuk eshte mire as per mua, îi şopteşte.*

Mă uit la Thanas, aşteptând să-mi traducă, dar el s-a îndepărtat, lăsându-i să se bucure de intimitatea acestui moment. Cred că ar trebui să fac la fel.

E târziu. Sunt epuizat, dar nu pot dormi. S-au întâmplat prea multe, iar mintea mi se învârte haotic. Sunt întins, treaz, cu ochii-n reflexiile lichide, mişcătoare, de pe tavan. Imaginile care se formează sunt aşa de liniştitoare şi familiare, încât zâmbesc. Oglindesc starea mea extatică. Nu sunt în Londra, sunt la viitorii mei socri, iar reflexiile sunt de la luna plină care alunecă peste apele adânci şi întunecate ale lacului Fierza.

N-am avut de ales şi am rămas — Demachi a insistat că trebuie să rămân aici. Camera mea e la parter şi, cu toate că nu are foarte mult mobilier, e confortabilă şi suficient de caldă şi are o privelişte minunată spre lac.

Se aude un foşnet la uşă, iar Alessia se strecoară înăuntru şi o închide în urma ei. Toate simţurile mele se trezesc la viaţă şi inima începe să-mi bubuie. Vine pe vârfuri până lângă pat, cu trupul ascuns sub cea mai virginală şi mai cuminte cămaşă de noapte în stil victorian pe care am văzut-o vreodată. Dintr-odată am senzaţia că sunt într-un roman gotic şi îmi vine să râd de ridicolul situaţiei. Dar ea duce un deget la buze şi, cu un gest rapid, îşi scoate peste cap cămaşa de noapte şi o lasă să cadă la podea.

Nu mai respir.

Trupul ei minunat e scăldat în lumina palidă a lunii.

E perfectă.

în toate felurile.

Mi se usucă gura, iar trupul mi se înfioară.

Dau la o parte plapuma, iar ea se strecoară lângă mine în pat, minunat de goală.

— Bună, Alessia, şoptesc.

Iar buzele mele le găsesc pe ale ei.

Şi, fără niciun cuvânt, ne celebrăm regăsirea, pasiunea ei luându-mă prin surprindere. E dezlănţuită; degetele, mâinile, limba şi buzele, toate sunt pe mine. Şi ale mele pe ea.

Sunt pierdut.

Şi regăsit.

Ah, cum o simt.

Iar când îşi dă capul pe spate în extaz, îi acopăr gura să-i înăbuş ţipătul, îmi îngrop faţa în părul ei bogat, moale, şi o însoţesc pe culmile extazului.

Suntem din nou tăcuţi. E ghemuită în braţele mele, cu trupul încolăcit peste al meu în somn. Probabil că e epuizată.

Am regăsit-o. Dragostea vieţii mele e cu mine, acolo unde îi e locul. Deşi dacă ar şti tatăl ei unde e, sunt sigur că ne-ar împuşca pe amândoi.

Urmărind-o alături de părinţii ei în ultimele câteva ore, am aflat multe despre ea. Reîntâlnirea cu mama ei, ba chiar şi cu tatăl ei, a fost mişcătoare. Cred că bătrânul o iubeşte. Foarte mult.

Dar ea pare că s-a împotrivit educaţiei şi acestui stil de viaţă încă dinainte s-o fi cunoscut-o eu, străduindu-se să fie ea însăşi. Mai mult, m-a luat şi pe mine cu ea în această călătorie epică a descoperirii de sine. Şi a reuşit. Vreau să-mi petrec tot restul vieţii cu femeia asta. O iubesc nespus de mult şi vreau să-i pun lumea la picioare. O merită întru totul.

Se foieşte şi deschide ochii. îmi surâde, iar zâmbetul ei luminează camera.

— Te iubesc, şoptesc.

— Te iubesc, răspunde ea întinzându-se să mă mângâie pe obraz, gâdilându-mi tuleiele de barbă cu vârful degetelor. Mulţumesc că n-ai renunţat la mine.

Vocea ei e blândă ca o adiere de vară.

— Niciodată. Sunt cu tine. Am eu grijă de tine. Mereu.

— Iar eu am grijă de tine.

— Cred că tatăl tău mă împuşcă dacă te găseşte aici.

— Nu, mă împuşcă *pe mine.* Cred că pe tine te place.

— îi place titlul meu.

— Poate.

— Eşti bine?

Sunt serios acum şi cobor glasul în timp ce-i cercetez faţa, căutând indicii care să-mi spună ce a îndurat în ultimele câteva zile.

— Acum, că sunt cu tine, da.

— îl omor dacă se mai apropie vreodată de tine.

Ea îmi pune degetul pe buze:

— Hai să nu vorbim despre el.

— Bine.

— îmi pare rău. Pentru minciună.

— Ce minciună? Cu sarcina?

Ea încuviinţează.

— Alessia, ai fost genială. în plus, nu m-ar deranja nişte copii. *Un moştenitor şi o rezervă.*

Ea zâmbeşte şi, ridicându-se, mă sărută, ispitindu-mă şi gâdi- lindu-mi buzele cu limba. Iar eu sunt flămând din nou, vreau mai mult.

O întorc pe spate şi fac din nou dragoste cu ea.

Lucid. Minunat. Desăvârşit. Dragoste.

Aşa cum trebuie să fie.

Săptămâna asta, peste câteva zile, vom fi căsătoriţi.

Abia aştept.

Nu mai trebuie decât să-i spun mamei...

Muzica Alessiei

Capitolul doi

Cucul, de Louis-Claude Daquin (piesa de încălzire a Alessiei) *Preludiul nr. 2 în Do minor,* BWV847, de J. S. Bach (preludiul furios al lui Bach interpretat de Alessia)

Capitolul patru

Preludiul nr. 3 în Do major, BWV848, de J. S. Bach

Capitolul şase

Preludiul şi Fuga nr. 15 în Sol major, BWV 884, de J. S. Bach Preludiul nr. 3 în Do major, BWV872, de J. S. Bach

Capitolul şapte

Ani de pelerinaj, al treilea an, S, 163 IV, „Jocuri de apă la vila D'Este", de Franz Liszt

Capitolul doisprezece

Preludiul nr. 2 în Do minor, BWV847, de J. S. Bach

Capitolul treisprezece

Preludiul nr. 8 în Mi bemol minor, BWV853, de J. S. Bach

Capitolul optsprezece

Concert pentru pian în Do minor, op. 18-l, de Serghei Rahmaninov

Capitolul douăzeci şi trei

Preludiul nr. 15 în Re bemol major (Picături de ploaie), de Frederic Chopin Cucul, de Louis-Claude Daquin

Sonata pentru pian în Re minor, op. 31, nr. 2 (Furtuna III), de Ludwig van Beethoven

Capitolul douăzeci şi şase

Preludiul no. 23 în Si major, BWV868, de J. S. Bach

Capitolul douăzeci şi opt

Preludiul nr. 6 în Re minor, BWV851, de }. S. Bach

Mulţumiri

Editorului meu şi bunei mele prietene, Anne Messitte, mulţumesc. Pentru tot.

Sunt îndatorată întregii echipe de la Knopf and Vintage. Cu atenţia voastră la detalii, cu dăruirea voastră şi cu sprijinul vostru, v-aţi întrecut pe voi înşivă. Faceţi o treabă extraordinară. Mulţumiri speciale lui Tony Chirico, Lydia Buechler, Paul Bogaards, Russell Perreault, Amy Brosey, Jessica Deitcher, Katherine Hourigan, Andy Hughes, Beth Lamb, Annie Lock, Maureen Sugden, Irena Vukov-Kendes, Megan Wilson şi Chris Zucker.

Selinei Walker, lui Susan Sadon şi întregii echipe de la Corner- stone, vă mulţumesc tuturor pentru treaba minunată, pentru entuziasm şi buna dispoziţie. Le apreciez foarte mult.

Mulţumesc lui Manushaqe Bako pentru traducerile în albaneză.

îi mulţumesc soţului meu, Niall Leonard, care este şi stânca mea, pentru primele editări şi nenumăratele ceşti de ceai.

Mulţumesc lui Valerie Hoskins, agentul meu fără egal, pentru sfatul lucid şi toate glumele.

Le mulţumesc lui Nicki Kennedy şi echipei de la ILA.

îi mulţumesc lui Julie McQueen pentru că mi-a păzit spatele.

Le mulţumesc lui Grant Bavister de la Crown Office, lui Chris Eccles de la Griffiths Eccles LLP, Chris Schofield şi Anne Filkins, pentru sfaturi despre conţi, heraldică, fonduri şi aspecte legate de proprietăţi.

Mulţumiri uriaşe lui James Leonard pentru ce m-a învăţat

despre limbajul tinerilor englezi din lumea bună.

Pentru toate sfaturile despre skeet, mulţumesc, Daniel Mitchell şi Jack Leonard.

Cititoarelor mele de încercare, Kathleen Blandino şi Kelly Beckstrom, şi primelor mele cititoare, Ruth Clampett, Liv Morris şi Jenn Watson — vă mulţumesc tuturor pentru feedback şi pentru că aţi fost alături de mine.

Pentru Bunker — au trecut deja aproape zece ani —, vă mulţumesc că m-aţi însoţit în această călătorie. Prietenilor mei scriitori — vă ştiţi care sunteţi. Vă mulţumesc că sunteţi în fiecare zi o sursă de inspiraţie. Şi locuitorilor din Bunker 3.0, vă mulţumesc pentru sprijinul neclintit. Major şi Minor, vă mulţumesc pentru ajutorul pe care mi l-aţi dat cu muzica şi pentru că sunteţi nişte tineri remarcabili. Străluciţi cât mai tare, băieţi frumoşi! Sunt foarte mândră de voi.

Şi, în cele din urmă, voi fi veşnic recunoscătoare oricui mi-a citit cărţile, a văzut filmele şi s-a bucurat de poveştile mele. Fără voi, această aventură uimitoare n-ar fi fost posibilă.

La preţul de vânzare al
cărţii
se adaugă 2%,
reprezentând
contravaloarea timbrului
literar.

Tiparul
executat la: